CAPITOLUL I

Scurt dialog între mine și un mort

Sînt convins că mulți dintre cititorii acestor pagini, și nu neapărat dintre cei mai sceptici, vor considera că întîmplările pe care le relatez mai jos sînt neverosimile... Mă rog ! nu le-o iau în nume de rău, cer doar puțină atenție și, pînă la urmă, fiecare e liber să tragă concluzia pe care o dorește. Nu am să polemizez, de exemplu, nici cu cei care nu vor accepta povestea cu farfuria zburătoare identificată în zona : Malu-Mare — Ocolești — Vîrtoapele, pe tarla și pe deasupra lacului, sau pe cea cu scheletul care își schimba culoarea, ori dispărea, după legi nu îndeajuns studiate la această oră. Dacă am să afirm de la bun început că toate acestea au fost văzute de mine-personal, mulți au să facă binecunoscutul gest cu degetele în dreptul tîmplei : a luat-o razna și ăsta, săracu' !... Aș fi bucuros, mărturisesc, dacă nu s-ar pune la îndoială măcar primele transmisiuni de pe solul lunar ale profesorului Gicu C. Niculescu. Evident, cea mai comodă poziție e să te încăpățînezi și să spui : „Cînd am ajuns noi, românii, în lună, domnule ! Să fim serioși !“ Dar transmisiunile lui Gicu, cu care sînt prieten, au fost înregistrate pe bandă de magnetofon de numeroși amatori de muzică ușoară (căci era vorba de niște compoziții proprii) iar autorul, deși absent, a luat premiul întîi la festivalul de muzică pop, organizat anul acesta, nu la Mamaia, ca de obicei, ci, în mod excep-

țional, la Malu-Mare, orașul natal al multilateralului cosmonaut.

S-ar putea afirma de către alții că întîmplările despre care se pomenește aici depășesc limitele unei povești sănătoase și odihnitoare, cu care sîntem deprinși încă din fragedă copilărie de către bunicile noastre, și în consecință nu pot fi acceptate fără dovezi serioase de nici un om cu scaun la cap. Fără îndoială că un personaj care se provoacă pe sine însuși la duel e cam greu de întîlnit în zilele noastre, iar dacă am să fac imprudența să afirm că duelul chiar a avut loc, nimeni nu o să mă creadă. După cum tot incredibilă pare a fi și discuția avută de mine cu un individ decedat încă de anul trecut !...

— Stop ! a obiectat, pe marginea manuscrisului, prietenul meu, Raminagrobis, căruia i-am dat să citească notele înainte de a le bate la mașină... Nu vinde toate stafidele de la început. Și ar fi cazul, cred eu, să inserezi și ceva cam în genul acesta : „contribuția pe care dinstinsul om de știință Raminagrobis a avut-o în elucidarea enigmelor amintite în această carte a fost esențială...".

— Păi am scris asta în capitolele XI și XVII, am protestat eu cînd am dat ochi cu el.

— O mai treci o dată și în primele capitole. Sînt legi ale compoziției pe care n-am vreme să ți le explic acum. În esență, cititorul trebuie să aibă o imagine de ansamblu de la început...

*

Fie și așa, dacă ții neapărat ! Acum să continui tot cum știu eu. Despre personalitatea celui care scrie aceste rînduri, adică despre mine, mă întreb dacă e cazul să mai spun ceva. Într-o lucrare apărută mai de mult, am dat toate amănuntele, ba mă tem că m-am cam lăudat puțin.

Pentru cei care nu au apucat să cumpere cartea [1], mă voi prezenta în cîteva cuvinte : Ionescu Nicolae, patruzeci și ceva, tip sobru, distins, maniere alese, o somitate în profesie dacă ne luăm după revistele de arheologie din țară și străinătate.

(Pe margine, o notă a lui Raminagrobis : „Tare aș vrea să văd și eu revistele alea !..." Și într-alt loc : „Dar de cercetările tale în domeniul oenologiei nu pomenești nimic ?...").

Sînt mici răutăți, evident, nu mă formalizez pentru atîta, totuși, pentru spiritele mai neîncrezătoare, țin să precizez că publicațiile la care m-am referit se găsesc la Biblioteca Centrală, raftul doi și trei, și pot fi consultate zilnic între orele 8 și 14, mai puțin lunea cînd se face curățenie. Cît despre oenologie, mă îndoiesc să fie mulți nevinovați care să arunce cu piatra și în nici un caz cenzorul meu nu poate face parte dintre aceștia.

Important de reținut în ceea ce mă privește este faptul că descind dintr-o ilustră familie de artiști de circ : mai mult, eu însumi am lucrat în arena cu talaș, de mic copil și pînă am intrat în facultate. Din aceasta se poate deduce sper, că, la o adică, știu să dau și să primesc un pumn, mult mai bine decît alții.

(Nota lui Raminagrobis : „Ești mare, Nicule !... dar las-o mai moale și nu te mai lăuda atîta !").

Bine-bine. Fiindcă sîntem la acest capitol, trebuie să recunosc că nici amicul meu nu e mai prejos cînd vine vorba de încercarea puterilor și că, de multe ori, cu lovitura lui specială numită : „bot de morun", a făcut vid în jur, tocmai cînd personajele pozitive, adică eu și cu el, păreau gata să mănînce bătaie.

[1] „Potirul sfîntului Pancrațiu" (n.a.)

(Altă notă — ce naiba, nu se mai termină cu notele astea ? — : „Obiectivitate, calităţi artistice cu ghiotura. Pretind să se precizeze că în general îi conving pe adversari cu ajutorul logicii. Capitol insuficient dezvoltat. R".).

*

Dacă stau şi mă gîndesc, totul a început din clipa în care individul cu helancă violetă a intrat în compartimentul meu. Era ora şase fără douăzeci. Acceleratul 602 tocmai mestecase cu un elan stupid ultimul tronson de cale ferată de pe malul stîng al Dunării şi se arunca orbeşte peste claviculele de oţel ale marelui pod de la Cernavodă. Noul venit se instalase într-un colţişor şi în următoarele două minute începu să şuiere ca un pneu găurit. L-am privit cîteva secunde cu un ochi sever, am constatat că are o pată mai albă pe vîrful nasului, („lupus eritematos diseminat", i-am pus eu diagnosticul, deşi habar nu am de medicină) şi, după asta, am adormit buştean, ca omul fără nici o grijă. M-a deşteptat rumoarea peronului : sosisem. Compartimentul era acum gol, însă omul cu helancă violetă se strecura pe după stîlpi, cu servieta mea galbenă în mînă ! ! Imediat mi s-a declanşat sistemul de alarmă, care la mine este foarte sensibil. Am lăsat geamul şi am început să strig din toate puterile : „Hoţul ! Ăla cu servieta galbenă... Puneţi mîna pe el !" Apoi am luat-o la goană după infractor. L-au încolţit alţii lîngă un chioşc de răcoritoare şi mă aşteptau pe mine, mîndri de atitudinea lor cetăţenească. „Bravo fraţilor ! Dacă nu sîntem atenţi ăştia ne lasă în pielea goală !" I-am luat servieta din mînă şi mă pregăteam să-l dojenesc cu asprime, cînd el s-a smuls din mîinile celor care îl ţineau şi a dispărut pe sub nişte vagoane de marfă. Miliţianul se apropia în fugă, căutîndu-şi carnetul de procese verbale. I-am făcut semn să nu se mai grăbească atît deoarece situaţia se rezolvase de la sine. „Mi-am recuperat

servieta", i-am spus eu omului legii, „nu mai am nici o pretenție. Mă duc la bagaje să nu dispară și alea. Restul vă privește !...".

M-a lăsat să plec și bine a făcut, căci în plasă, lîngă celelalte bagaje, am dat peste încă o servietă galbenă, asemenea celei pe care o smulsesem din mîinile nefericitului, acuzat de mine, pe nedrept, de furt !... „Ah ! încă una din celebrele tale gafe !" — ar fi exclamat Raminagrobis dacă ar fi fost de față. (Notă : „Chiar așa am și spus cînd am citit. R."). Am împachetat repede una din serviete în ziar și am ieșit pe peron cu un aer foarte încurcat. Mă simțeam, pur și simplu, caraghios. Trecînd pe lîngă milițianul meu, omul m-a salutat cu o mînă la chipiu și a înălțat din umeri : criminalul nu fusese încă prins. I-am făcut un semn de încurajare, nu știu nici eu cum am avut cinismul ăsta, și am ieșit repede de pe peron. Dar conștiința mea nu se mulțumea cu atîta : mă hotărîsem să-l găsesc cît mai repede pe cel pe care îl jefuisem, și, în acest scop, după ce mi-am dus geamantanele acasă am început să cutreier plaja, în căutarea nefericitei mele victime.

Deșartă ambiție, căci în sezonul acesta plaja e plină de paparude și gymnosofiști ; lume-luminată ; animale urbane care practică omfaloscopia ; capete patrate, teosofi și bișnițari ; onorabili în slip ; vedete răsuflate ; medici curanți și văduve de colonei de geniu ; directori de internate școlare ; campioni regionali la olimpiada de cîntece naționale ; microbiști înveterați cu sticla de pepsi-cola într-o mînă și „Sportul" în cealaltă ; soți geloși, mînjiți cu nămol din cap pînă în creștet pentru a-și păstra incognito-ul ; copii obraznici cu turcalețe de „Informația" pe cap ; frumuseți locale unse cu deodorant din cap pînă în picioare ; holtei bătrîni cu priviri concupiscente ; neamuri proaste care chelfăie întruna felii de lubeniță ; fanți cu canotieră tîrcolind asistente medicale doritoare să-și con-

solideze cunoștințele de limbi străine căpătate în liceu. E ca și cum ai căuta acul în carul cu fîn... Și totuși, pe după cabine, parcă s-a furișat un tip cu o foaie de patlagină pe nas ; individul din tren !... Dau din coate în dreapta și-n stînga și mă trezesc în centrul unei răscoale : un comando de polinezience, cu talii de viespe dar cu accent din Grant, mimează un atentat cu mingi colorate de-a lungul plajei ! Sînt fermecătoare, exotice și inedite, pentru mine și pentru alții ; imediat plaja se umple de dinți albi și de proteze impecabile. Un adolescent cu ticuri existențialiste s-ar lăsa bucuros brutalizat de oricare din ele. Dar omul meu s-a făcut nevăzut. Peste toată panorama zboară acum un helicopter al căpităniei portului, în timp ce băieții de la Salvamar, țigănoși și plini de ifose, fumează, proptiți în coate, interminabile trabuce, primite în dar de la suedezele lor, mici și păcătoase, în amintirea balului de-aseară de la Cazinou și din jurul Cazinoului. Raminagrobis, lasă totul baltă și suie-te în tren repede, căci aici e o viață și un destin !

După ce am umblat toată ziua, pe la zece seara m-am întors, frînt, la Malu-Mare, fără să fi făcut vreo ispravă. Mă dureau picioarele de atîta alergătură și tînjeam după un somn reparator cînd, în raza luminării, îmi apăru din nou helanca violetă și nasul cu lupus eritematos diseminat. „Îl și cotonogesc dacă pun mîna pe el, mi-am zis, fiindcă m-a gonit toată ziua, și abia pe urmă îi dau servieta, să se spele pe cap cu ea ! Și nu-i mai cer nici o scuză, că nu merită... Hei, meștere ! stai o clipă să-ți spun numai două vorbe !".

În loc să mă asculte a ambreiat imediat și a luat-o la goană. Dar noaptea era mai ușor de urmărit, așa că m-am ținut scai pînă am ajuns într-o fundătură din spatele cimitirului, plină de gunoaie și de pisici moarte. Mă pregăteam să pun ghiara pe el, cînd îl văd că sare gardul dincolo, „ad patres". M-am azvîrlit după el... („cu un salt à la Schul-

meister", mă sîcîie imposibilul R.)... dar helanca violetă se și dizolvase în întuneric. Aleile stufoase forfoteau ca niște guri de canal, din pricina brizei ; era greu să te orientezi. Am tras o înjurătură cuviincioasă („dă-o-ncolo") și m-am încăpățînat să scotocesc metodic. După cîteva clipe am simțit cum îmi îngheață sîngele în vine căci o voce cavernoasă, parcă ieșită chiar din mormîntul lîngă care mă oprisem, mă admonestă cu indignare :

— Fii mai atent, tovarășe, pe unde calci, că era să dai peste mine ! Of, Doamne ! nici aici nu avem liniște !

Mă uitai repede într-acolo și privirile mele de linx descoperiră în iarba înaltă trupul unui vagabond, bărbos și nețesălat, îmbrăcat într-un costum de gabardină plin de pete, și cu pantofi de tenis pe piciorul gol. Ce sistem să dormi prin cimitire ! ...dar poate e în stare să-mi dea vreo informație...

— Ascultă, n-a trecut pe-aici unul cu o helancă violetă ?

— Nu-i cunosc încă pe toți.

— Mda. Și ăsta nici măcar nu e de pe aici. Trebuie să fie bucureștean. Un tip cam de 40—45 de ani...

— Cînd a decedat ?

Îl tamponai cu privirea, ca pe un vagon de marfă ; făcea pe nebunul sau nu se trezise bine din somn ? Mă hotărîi să mai am puțintică răbdare.

— Nu e mort, precizai. A intrat aici numai ca să se ascundă. Țin neapărat să dau de el, înțelegi ?...

— Da-da. Ei bine... treaba voastră ! Nu mă bag în afacerile celor de la suprafață și te sfătuiesc să faci și tu ca mine. Deci : n-am văzut nici o helancă violetă. De fapt, ce-i aia : helancă ?...

— Discutăm de pomană.

Dădui să plec, dar privirea îmi căzu pe crucea sub care vagabondul nocturn se tolănise pînă la venirea mea:

Giuseppe Spaghetti, 1954—1971, Requiescat in pace!... Bine, dar Giuseppe fusese binefăcătorul meu, murise în brațele mele lăsîndu-mă moștenitorul întregii sale averi, printre care și vila de aici, din Malu-Mare... Era o infamie să-i pîngărești ultimul lăcaș.

— Ai face bine să te scoli de-acolo imediat, mă răstii eu la vagabond. Poți să-ți alegi alt mormînt, dacă asta te dăstrează, dar pe ăsta să știi că nu-ți mai dau voie să dormi!

Îl văzui că se ridică într-un cot și pune mîna pe un ciomag noduros pe care-l avea alături.

— Te-a apucat cumva vreo criză? mîrîi el. Hai, cară-te în mormîntul tău dacă nu vrei să te pocnesc!

— Cum vine asta: cară-te în mormîntul tău?... Că doar n-oi fi mort!

— Dacă nu ești, ce mă bați la cap? Sînt la mine acasă, n-am călcat nici un regulament, am ieșit doar să iau puțin aer... Te rog să mă lași în pace!

Avea probabil vocația bancurilor sinistre dar nu simțeam nici o dorință să-l încurajez.

— Dumneata dormeai pe mormîntul lui Giuseppe Spaghetti. Sper că nu vrei să susții că ești chiar mortul în persoană?

— Ai să rîzi, dar chiar așa și e!

— Eu însă te-am găsit deasupra, recunoști?

— Îmi place să admir din cînd în cînd bolta înstelată. Parcă ți-am mai spus...

Ia te uită ce suflet însetat de poezie! Dar unde o fi văzut el bolta înstelată?

— Poate chem paznicul, și ăla o să te întrebe de acte. Cred că nu dorești să ți se întîmple una ca asta.

Înălță din umeri și-mi arătă cu un gest teatral crucea:

— Iată buletinul meu de identitate. Poate n-o să am de-a face, în noaptea asta, numai cu încuiați.

— Mersi ! Deci tu ești răposatul Giuseppe Spaghetti, decedat anul trecut ! Cam așa reiese...

— Exact ! Eu sînt ! Și cu cine am onoarea ?...

— N-ai nici o onoare... și te sfătuiesc să nu întinzi prea mult coarda. Dacă ar fi așa cum spui, ar fi trebuit să mă recunoști, sînt doar unicul tău moștenitor !

Nu-și pierdu cumpătul.

— Zău ? Atunci vino în brațele mele, fiule ! zise el repede. Poți să-mi spui Giuseppe ca pe vremuri. Mă bucur că te revăd.

— Pe vremuri îți spuneam Leopold, fiindcă aveai mai multe nume false.

— Fii generos și nu-mi mai aminti de păcatele tinereții.

Îmi făcui o socoteală rapidă : era cam tîrziu acum ca să mai pot da de urma celui pe care-l urmăream ; vagabondul mă ținuse de vorbă și încerca să-mi toarne la gogoși. Mă hotărîi să-i demonstrez că nu are de-a face cu un fraier.

— E totuși ciudat, Leopold, că nu m-ai recunoscut, îi reproșai eu. Într-un an sper că trăsăturile mele au rămas aceleași, ce dracu...

— Dar la înmormîntare erai îmbrăcat altfel. Și îți mărturisesc că am început să uit lucruri elementare. A remarcat asta și tînăra care e înmormîntată în parcela 17. Discutăm uneori împreună, înțelegi ? ca între prieteni ! O prietenie pur platonică, te rog să mă crezi.

— Mai ții minte cum ai fost asasinat ?

— Păi... te pomenești că m-au călcat cu mașina, bestiile ! Că prin filme numai chestii de astea vezi.

— Au folosit cîteva cartușe de 9 milimetri.

— Ticăloșii ! De aia mă dor coastele cînd se schimbă vremea. Făptașii și-au primit pedeapsa cuvenită ?

— Nu muriseși cînd l-am curățat pe cel care a tras în tine.

— Da, însă eram prea îndurerat ca să mai înregistrez amănuntele. Totuși, dă-mi voie să-ți mai strîng, încă o dată, mîna.

— Nu mi-am făcut decît datoria și eram în legitimă apărare. Dealtfel mi-ai mulțumit lăsîndu-mi moștenire toată averea ta.

— Vezi ? ! Iar drept răsplată, tu mă sîcîi cu tot felul de întrebări absurde.

Nici de prietenii comuni nu-și mai amintea ; domnișoara Rîndunica, de exemplu, parcă nici nu existase în viața lui, iar italiana, limba maternă a nefericitului Giuseppe, îi era complet necunoscută. Îi reproșai acest lucru.

— Da, oftă el. Așa se întîmplă cu cei ce sorb din apele misteriosului rîu Lethe, care, după cum afirma și Dante, înconjoară, într-adevăr, Purgatoriul.

— Vai, Giuseppe, nu te știam așa de erudit !

— Studiez tot timpul, ce altă treabă am ? Am vreme berechet, numai că de vreo două săptămîni, mă deranjează în fiecare noapte niște gestionari care fac spiritism. Cică să le spun cînd vine revizia. M-au găsit pe mine mai breaz decît pe alții !

— Mare scofală ! Și eu aș putea să le ghicesc viitorul.

— E totuși o știință. Dacă n-ai studii umanistice, te bîlbîi.

Îmi veni o idee, ca să mai rîdem :

— Ce-ar fi să-mi faci și mie o demonstrație ! În virtutea vechii noastre prietenii, Giuseppe, te rog.

Se scărpină în cap, apoi dintr-o dată se lumină la față.

— E o soluție, zise el (dar eu nu știam exact la ce se referă...) *Eu* trebuia să-ți propun asta, drept recunoștință pentru tot ce ai făcut pentru mine. Un mic tur de forță ; am să-ți spun ce se va petrece în viitoarele treizeci de minute. E bine ?

— Dă-i drumul !

— Peste cîteva minute un obiect ciudat va țîșni din bălăriile alea, va pluti fără zgomot pe deasupra tarlalei dinspre Ocolești, apoi deasupra lacului, și pe urmă va dispare...

— Găsește altceva, fiindcă farfuriile zburătoare nu există.

— Dacă va fi așa cum spun, îmi dai pachetul tău de țigări ?

— Ce să-ți povestesc, mă veselii eu, joci tare. Poftim țigările.

— Numai după ce apare obiectul. Dar ține seamă că e doar o iluzie.

— Mă hipnotizezi cumva ?

— Nu, e alt procedeu. O să-l poți executa și tu după moarte.

— Peste o sută de ani n-o să mai fiu curios.

Zîmbeam încă în clipa cînd peste iarbă trecu o adiere ciudată, ca un suflu venit de pe celălalt tărîm și, la vreo două-trei sute de metri de noi, chiar în bălăriile arătate de vagabond, iarba începu să fîșîie. Simții cum mi se zbîrlește părul. Lîngă mine, falsul Giuseppe făcea semne cabalistice cu mîna, apoi zise : Hep ! și pe deasupra mirištei apăru un obiect eteroclit, o carapace metalică ce lucea stins ca o frîntură de lună. Nu se auzea nici un zgomot, numai interlocutorul meu, alături, șuiera cu un aer satisfăcut. „Stai aici, îi șoptii eu, că vreau să văd mai de aproape". Mă suĭi pe gard și-mi branșai toate acumulatoarele. Corpul misterios se depărtase și plutea acum ca la vreun metru deasupra lacului, stîrnind valuri. „Trebuie să fie un fel de aparat cu reacție", cugetai eu cu voce tare. Farfuria zburătoare se înălță ca un spîrnel pînă la vreo douăzeci de metri în aer și rămase nemișcată. Pe malul celălalt al lacului, în marginea comunei Ocolești, cîinii începură să latre, speriați de acest corp ceresc nemaivăzut ! Apoi luna

intră în nori și minunea dispăru. Ciulii urechile. Aș fi jurat că din direcția aceea se auzeau crîmpeie de muzică populară românească, după cum bătea vîntul. Mi se păru chiar că recunosc refrenul : ila-ila-ilai-la... apoi se făcu liniște. Reprezentația luase sfîrșit ! Al dracului, vagabondul, domnule ! Bine le mai potrivise ! Merita un pachet de țigări ! Mă întorsei spre mormîntul lîngă care îl lăsasem, ca să-l premiez și să-l felicit pentru acest tur de forță. În jurul crucii lui Spaghetti nu mișca însă nici un fir de iarbă ! Răposatul plecase pe tăcute în împărăția umbrelor, fără să mai aștepte pachetul de țigări pe care i-l datoram. Mă hotărîi să studiez singur problema, în ziua următoare...

CAPITOLUL II

O deturnare de autobuz

Restul nopții m-am perpelit în așternuturile mele imaculate, ca un păstrăv smuls cu brutalitate din mediul său acvatic și azvîrlit într-o tigaie cu untdelemn încins. Era imposibil să nu existe o explicație logică referitoare la obiectul misterios văzut de mine deasupra tarlalei din spatele cimitirului. Din nefericire, imediat ce trăsei plapuma, conștientul meu căzu într-o stare de totală obnubilare. (Notă marginală : „O stare aproape permanentă, la tine. Mai pe românește : ai adormit bușteau. R.")... Ei da ! însă ochiu-nchis afară, înăuntru se deșteaptă : subconștientul și poate chiar inconștientul lucrară intens pentru a lămuri problema. Dimineața, pe la opt, în timp ce-mi măcelăream obrazul cu un Wilkinson nenorocit, ajunsei la o concluzie : era vorba, categoric, de un Obiect Zburător Neidentificat ! (Notă : „Ai identificat un obiect neidentificat ! Ești mare ! R.").

Întrerup puțin narațiunea principală pentru a face o precizare : notele astea au început să mă cam enerveze. Am cercetat manuscrisul pînă la ultima filă : peste tot, puricii lui Raminagrobis, o mulțime de semne de întrebare și de ha-uri ! Le-am lăsat pentru a-i dovedi că nu are dreptate. Toate observațiile semnate : N.R. adică : Nota Raminagrobis, au fost dublate cu N.P. adică : Nota Pepsi, Pepsi fiind numele pe care mi-l dau prietenii, deci cei ce

vor fi cei dintîi cititori și judecători ai acestei cărți. Și e cazul să menționez tot aici că acest supranume mi s-a dat din cauza marii mele sobrietăți.

Să revenim la oile noastre ca jupîn Panurge : aveam de-a face deci cu un Obiect Zburător Neidentificat, o Farfurie Zburătoare cum i se spune în folclor, numai că, spre deosebire de cele semnalate în presă, a mea avea forma pătrată, nu era luminată ca în „Invadatorii" și nu făcea zgomot. Mă intriga și refrenul : „Au plecat olteni la coasă", pe care-l auzisem cu urechile mele. Abia picasem în Malu-Mare și iată-mă în plin mister, martor ocular al unei apariții venite din cine știe ce galaxie ! Nu cumva asta să fi fost pista pe care Inspectorul, cu mutra cea mai flegmatică din lume, voise să mă lanseze, fără a-mi da însă toate elementele de care aveam nevoie ?...

— Ce pistă, ce pistă ? întreba Raminagrobis într-o notă. Și eu de ce nu am fost informat imediat ? Iar faceți după capul vostru ?... Vă privește !

Era totuși o treabă ultra-secretă, nu puteam să bat toba. Inspectorul mi-o interzisese formal !

— Privești și înregistrezi totul. Asta e tot ce-ți cer. Încolo te comporți ca un om normal. Și atenție : nici o vorbă în plus. Am încredere în flerul tău.

— Dar habar n-am despre ce e vorba. Fii mai explicit.

— Ți-ajunge cît ți-am spus. E o treabă foarte ciudată. Alte explicații le vei primi la momentul oportun. Eu am să lucrez din umbră, ca de obicei.

Oficial, veneam în Malu-Mare ca să inspectez un nou șantier arheologic deschis prin împrejurimi, în apropiere de comuna Ocolești. Pînă în prezent săpăturile dăduseră niște rezultate execrabile : în trei săptămîni găsiseră numai un maxilar de cîine. Fiindcă mă știau mînă de fier, șefii mă trimiseseră la fața locului, mai ales că aveam și

vila mea, pe litoral, moștenită de la Giuseppe. Aveam sarcina să pun lucrurile la punct și să-i oblig să-și îndeplinească planul.

— Te pomenești că erau obligați să dezgroape cîte zece mamuți pe lună și cîte cinci schelete de neanderthalieni, de persoană... bodogănea Raminagrobis într-o notă. Zău dacă nu sînteți ca niște personaje dintr-o piesă de Ionesco !... Am să scriu o nuvelă pe chestia asta. Am să tai în carne vie !

Ce se poate răspunde la astfel de interpolări al căror umor involuntar se întorcea chiar asupra autorului lor ? În cazul nostru era vorba doar de un instrument teoretic de lucru : cercetătorii respectivi emiteau și verificau doar niște ipoteze. Nu săpau la canalizare, ca să-i plătești la metru pătrat.

Profitînd de această deplasare a mea, în interes de serviciu, Mișu, Inspectorul, îmi băgase pe gît și micul lui comision „ultra-secret". „Cine știe ce aiureală o mai fi și asta", gîndisem eu la început și mă pregăteam să-i torn tot felul de inepții ca să-l pedepsesc fiindcă făcea pe misteriosul cu mine. De refuzat nu-l puteam refuza, sîntem vechi colegi de primare și am rămas prieteni, ba chiar, într-o altă împrejurare, i-am dat concursul și am făcut treabă bună, după părerea lui, că eu nici acum n-am înțeles despre ce era vorba [1].

Așa stînd lucrurile, am coborît în oraș ca să aflu dacă mai văzuse cineva farfuria zburătoare. Cel mai bun informator nu putea fi altul decît Papastratos, un vechi și distins colaborator, responsabilul cîrciumei : „La Clopotul Mării", unde iau uneori masa de seară și sînt servit foarte bine, de cele mai multe ori cu produse lacto-vegetariene. În binecunoscutul local duhnea a drojdie de te lua pe sus

[1] Vezi „Potirul Sfîntului Pancrațiu".

și pe pereți apăruseră niște anunțuri stranii : „Vrei să scapi de psitacoză ? Ia din drojdie o doză !“ Sau : „Dacă vrei să n-ai colici, ia o drojdie aici ! De bei drojdii cum ți-am spus, vei scăpa de pemfigus !...“ Erau magnifici, dintr-odată m-am luminat la față. Dacă îi află Raminagrobis îi bagă în roman ! Nici nu-i spun că nu vreau să mă pun rău cu Papastratos.

Dar cîrciumarul nu e la tejghea ; în locul lui un zdrahon cu o figură cruntă șterge niște pahare. El e șeful acum, ține foarte mult să sublinieze acest lucru ; Papastratos e în beci, a fost dat la munca de jos, pentru delăsare. În comerț nu rezișți dacă nu ai chemare. În timp ce mi se dau aceste explicații apare și capul lui Papastratos în gîrliciul pivniței. E mohorît rău dar, cînd mă vede, fața i se luminează. Îl invit la o masă și comand două ceaiuri de sunătoare (N.R. : „N-ai comandat tu ceaiuri de sunătoare cum nu sînt eu popă“). („Ba am comandat, N.P.“).

— Are niște pile groaznice, mi se spovedește el arătînd cu bărbia spre omul de la tejghea. În trei zile și-a luat mașină !

— O fi vîndut vreo casă la țară.

— Așa ! E mînă-n mînă cu ăla de la Loto. Cînd cîștigă careva, țac ! un telefon și omul meu se înfățișează și dă suprapreț.

— O dată și odată tot o să i se înfunde.

— Da, dar pînă atunci mă înnebunește pe mine. Că îmi face mizerii ca să plec. Eu știu toate șustele și dumnealui nu-i convine. Alaltăieri ce crezi că l-am prins că făcea ?... Punea apă în vin ! Dacă poți să concepi așa ceva !

— Într-adevăr, e groaznic !

Despre problema care mă frămînta, Papastratos nu putea să-mi dea nici o informație. În oraș se vorbea de

festivalul de muzică ușoară ce urma să aibă loc peste cîteva săptămîni, tineretul era în fierbere fiindcă mai înainte era anunțat un concurs de preselecție... Chestii de astea. De farfurii zburătoare nu auzise pe nimeni pomenind. Să nu fie ceva în legătură cu vreo echipă de filmare, că vara toți regizorii se planifică pe litoral...

— Mă lămurișî buștean ! O să-l caut pe Gicu sau pe Țoancă mică ; e imposibil să nu știe ei ceva. Te mai fac o sunătoare ?

— Cu plăcere, dar acum e rîndul meu. Eu zic să luăm o jumate ca să știm cum stăm.

Rămăsei cu ochii pe geam privind strada. Îmi părea rău de bietul Papastratos, căci îl auzeam pe noul responsabil cum îl ceartă : „Stai la drojdii și cu mătura cine vrei să dea ?... Eu ?...“ Nu știam dacă pot să intervin sau nu, cînd, pe partea cealaltă a bulevardului, apăru helanca mea violetă. Am sărit imediat în sus. „Scuză-mă, am o treabă urgentă, i-am strigat lui Papastratos, revin mai tîrziu...“ — și am zbughit-o pe ușă, lăsîndu-l în mijlocul cîrciumii, cu sticla de sunătoare în mînă. Helanca dădea colțul, cu mare nepăsare. Într-o clipă am fost lîngă el și l-am blocat în dreptul unei vitrine cu nu știu ce. „Mă înnebunești, bătrîne !“ i-am șuierat, strecurîndu-i un pumn la trei coaste. „Eu vreau să te fac fericit, să-ți dau înapoi servieta pe care ți-am furat-o, și tu mă plimbi...“

Și-i mai arsei una ! Apoi, îmi dădui seama că era altcineva. Un oarecare, dar cu nasul normal. Mă privea de parcă i-aș fi vorbit în limba sanscrită. În alte condiții m-ar fi făcut să rîd ; acum mă pitii după un umăr și făcui stînga-mprejur ca la noi, la infanterie. După vreo cincizeci de metri de mers pe cant îndrăznii să verific ce impresie am făcut. Omul meu era tot lîngă vitrină. Făcea eforturi

să priceapă : parcă și auzeam cum îi duduie creierul. Îmi făcui vînt cu batista. O roșcovană care trecea pe lîngă mine înțelese greșit gestul și mi se aruncă în brațe. Era Țoancă mică ; își vopsise părul, și pleoapele îi erau date cu negreală, cine s-o mai recunoască ?

— Ce te-ai deghizat așa ? o întrebai eu după ce îmi ștersei obrazul de ruj. Te duci la vreo nuntă ? Apropo, ce face Gicu ?

Gicu făcea bine. Cei doi nu se căsătoriseră încă. Mai erau multe de realizat, nu aveau frigider, nu-și luaseră televizor, dar nu acesta era principalul.

— Știți, îmi mărturisi logodnica permanentă a lui Gicu, directorul îmi cam făcea curte. Bineînțeles că nu l-am încurajat. Și ce crezi că a făcut : ne-a dat afară pe amîndoi. El nici nu știe, n-am vrut să-i spun ; e foarte intransigent în chestii de astea și mi-era să nu se răzbune.

— Dar și tu ai fost mare. Nu mă așteptam să fii chiar așa de categorică.

— Mă cunoașteți, doar.

Nu mai insistai, deși de multă vreme nu mai băgam mîna în foc pentru nimeni. Țoancă mică turuia întruna, fericită că m-a întîlnit și admirîndu-se în toate vitrinele pe lîngă care treceam, ba chiar și în ferestrele de la demisol. După ce plecaseră de la muzeu cu tinicheaua de coadă, Gicu se angajase imediat la Casa de Cultură, ca solist la chitară-bas, și scria și textele pentru prezentatori. Cînd avea un moment liber, compunea melodii de muzică ușoară sau făcea chiar poezii. Nu, avea un talent extraordinar, chiar directorul Casei de Cultură îl lăudase. Întreaga lui operă poetică îi era dedicată ei, „distinsei domnișoare Tz.M.“, așa scria Gicu, pentru a învălui în discreție sentimentele care îl copleșeau.

— Nu vreți să vă citesc cîteva ? îmi propuse Țoancă mică. Port întotdeauna vreo două-trei la mine, pentru orice eventualitate.

Ce o fi vrut ea să înțeleagă prin : „pentru orice eventualitate" ?... nu căutai să aflu. Trecui ușor peste propunere.

— Și tu unde lucrezi acum ?

— În cinematografie.

— Te pricepi să umbli cu aparatele alea ? Bravo ție !

— A nu, eu sînt protagonistă. Am făcut figurație în patru filme pînă acum. Mi se propusese și un rol principal dar pînă să intrăm în producție a venit soția regizorului pe litoral, cu alte idei, și au modificat scenariul, iar eu am rămas pe dinafară.

Despre farfurii zburătoare parcă îl auzise cîndva pe Gicu, vorbind, acum vreo patru sau cinci zile, dar nu reținuse nimic fiindcă nu o interesau problemele astea. Gicu însă era pasionat după tot ce privea cosmosul ; într-o vreme chiar voia să ia legătura cu centrul de la Huston, ca să-l trimită și pe el cu o rachetă, de preferință în planeta Marte.

— Abia l-am făcut să renunțe. Dar antrenamentele nu și le-a întrerupt.

— Ce antrenamente ?

— Stă cu capul în apă și își ține respirația pînă înverzește. Zice că acolo sus te poți trezi fără oxigen și ești nevoit să te descurci.

— Îl recunosc, a rămas același Gicu dintotdeauna !

— Dacă vrei să vorbești cu el trebuie să te ții după mine.

Nu mai folosea pronumele de reverență și începuse să se onduleze ca un jaguar. Dacă n-aș fi fost asigurat că în

privința fidelității pe care i-o poartă logodnicului ei este de neclintit, aș fi jurat că-mi face ochi dulci.

— Unde mergem ? E departe ?...

Nici departe, nici aproape. Gicu lucra peste lac, la Casa de cultură din Ocolești. Trebuia să luăm autobuzul. Nu era rău fiindcă tot voiam eu să arunc o privire asupra cîmpului din spatele cimitirului.

— Ascultă, o întrebai eu în timp ce mergeam spre stația de autobuz, da' un tip cu helancă violetă nu ai văzut pe-aici ? Îl caut de înnebunesc de 24 de ore.

— Uite patru bucăți în spatele nostru. Pe alese.

Nu era nici unul cu nasul jupuit, așa că nu insistai. Ce plăcere să te îmbraci la fel cu toată lumea ? Făceau totuși pe interesanții fiindcă pe spatele cămășilor lor violete scria : *I am the boss (!)*, adică : Eu sînt Patronul ! Se urcară primii în autobuz, îmbrîncind lumea și alegîndu-și locurile cele mai bune, lîngă șofer.

— Îi cunosc, șopti însoțitoarea mea. Niște pramatii. Trăiesc din bișniță. Dacă le zici ceva, îți țin calea și...

Pornirăm. Puțin îmi păsa de ei, doi erau mai pirpirii decît mine iar pe ceilalți, dacă le aplicam o cheie franceză, îi înșurubam pe orbită. Totuși nu aveam nici un chef să mă dau în spectacol. „Fă-te că nu-i vezi", îi șoptii fetii și începui să studiez terenul cu atenție, deoarece treceam chiar pe lîngă bălăriile indicate noaptea trecută de răposatul Giuseppe. Nici pe pămînt, nici prin iarbă nu se vedea vreo urmă. („Cu atît mai puțin pe suprafața apei" nota Raminagrobis într-un colț.). Țoancă mică se foi puțin, apoi îmi puse capul pe umăr. Mirosea a Old Lavander Water, plăcut, părea obosită.

— Să-mi ții pumnii strînși, îmi șopti ea, luîndu-mi mîna.

— De ce ? Te duci la dentist ?

— Nu, frate !... La preselecție ! Gicu susține că am un timbru plăcut. Nu ești de aceeași părere ?...

Ba da, ba da ! Dar nu știam că se ocupă și cu muzica. În orice caz, asta nu putea decît să-i folosească în carieră. Mă pomenii vorbind și dîndu-i apa la moară, nu știu nici eu de ce făceam toate astea, poate începuse să funcționeze acea celulă secretă care acționează independent de voința noastră... Și aș fi vorbit mult și bine dacă autobuzul nu s-ar fi oprit brusc în mijlocul cîmpului. Cei patru golani se ridicaseră în picioare și stăteau lîngă șofer, cu cîte un retevei în mînă.

— Domnilor, începu să necheze unul mărunțel, un țîrfonie, vă rugăm să stați liniștiți, fiindcă noi o să deturnăm autobuzul. Pe aici nu prea sînt avioane, așa că ce ne-am gîndit noi... Dacă face careva vreo mișcare, va fi bătut măr. Șoferul e în mîinile noastre, o să ne ducă unde-i poruncim, dacă nu vrea să-i spargem geamurile.

Pasagerul din fața mea transpiră într-o clipă ca o sugativă peste care s-a vărsat un pahar cu apă. Rostogolea ochii în cap, încerca să-și facă loc și să sară afară din autobuz. Dar Țîrfonie era pe față și îl lua din zbor cu o lovitură de retevei în regiunea în care bănuia că celălalt își adăpostește inteligența. Nefericitul căzu cu fața în sus, fără să zică pis. Avea nasul jupuit, de parcă ar fi zăcut de lupus eritematos diseminat. (Dacă într-adevăr așa se manifestă această boală.) Nu fu nevoie să-l cîntăresc prea mult : era omul din tren, însă se îmbrăcase altfel.

— L-ai omorît, îl ocărîi eu pe Țîrfonie. O să vezi pe dracu. Mai bine duceți-vă și predați-vă singuri la miliție. Pedeapsa voastră va fi mai ușoară. Dacă vreți vă pot da și eu cîteva rînduri de recomandare. Îi cunosc pe toți pe acolo.

— N-a murit, protestă „bosul". Știu eu cum să l ating. Dealtfel chiar de dumnealui aveam nevoie. Am fost plătiți ca să-l răpim. Toată lumea să coboare.

Aveam la mine două argumente supreme, cu ajutorul cărora îi puteam vindeca de paradentoză, pe toți patru, dar Țoancă mică mă ținea strîns de braț și tremura ca varga, iar ceilalți pasageri aveau niște chipuri resemnate și nu păreau dispuși să-și ia soarta în propriile lor mîini. Coborîrăm sub privirile agere ale celor patru scelerați. În fruntea lor, Țîrfonie scosese pieptul afară, ca la armată. Mă oprii cîteva clipe ca să-i stric bucuria :

— De la trei luni la doi ani, zisei. Articolul 214.

— Ai ?... Dă-i drumul mai repede că ne ții de la mînă. Nici nu știu ce vorbești.

— Foarte rău. Ca *boss* ar trebui să cunoști legile pe dinafară. Intrați toți patru la huliganism.

— Vezi să nu te cîrpesc, dacă mai cloncăi. Nu-mi place cînd îmi cobește cineva.

„Lupus" se trezea din leșin cu o mînă nedumerită. Sub freza lui probabil că era ceva în neregulă căci începu să se strîmbe la nimeni. Apoi dădu cu ochii de mine. Oftă.

— Deci tu erai, îmi reproșă el. Puteam să fiu sigur că e mîna ta la mijloc. Te felicit !

— Am impresia că aiurezi.

— Puteți să mă și torturați : nu veți afla nimic de la mine.

Țîrfonie îi porunci să lase gălăgia ; el nu voia să asculte nimic. Toate declarațiile să le facă în fața „șefului".

Rămăseseră numai ei în autobuz ; cei patru și cu Lupus. Lîngă mine Țoancă mică se liniștise ca prin farmec. La un semn al lui Țîrfonie, autobuzul se opinti în caldarîm și o luă la stînga pe un drum de țară care ducea cine știe unde. Din mers, victima celor patru mai scoase o dată capul pe geam.

— Bestie ! mi se adresă el, adăugînd și alte expresii ce nu pot vedea lumina tiparului. Faci pe prostul ? N-o să aflați nimic de la mine ! Vei da socoteală în fața legii !

Apoi autobuzul se înfășură într-un nor de praf și sărmanul Lupus fu nevoit să ridice geamul. În jurul meu se făcuse un gol : ceilalți tovarăși de călătorie, bănuielnici, căutau să pună între mine și ei o cît mai mare distanță. Înălțai din umeri și-i făcui semn fetei să mă urmeze. Puteam ajunge la Ocolești și pe jos și nu mă deranja dacă deștepții ăia mă ocoleau ca pe un ciumat. Atîta timp cît mă știam cu conștiința curată puțin îmi păsa de ei.

Țoancă mică venea însă cu un amănunt care mă făcu să tresar :

— Cînd or constata că prada le-a zburat de sub nas, o să se zgîrie pe ochi, chicoti ea.

— Ce vrei să spui ?

— Victima avea o servietă galbenă în care probabil își ținea banii. Căci trebuie să fi fost vreun casier, nu ? Tu ce părere ai ?

— Să zicem că era casier. Tot nu văd...

— După ce l-au lovit cu bastonul în cap, am observat sub banchetă servieta. Am tras-o binișor cu piciorul și m-am așezat pe ea. Apoi am coborît cu ea ascunsă în fîș-fîșul tău. Nu ți-ai dat seama ?...

Iar serviete galbene și chestii de astea ? Mai aveam două acasă ! Eu încercam zadarnic să scap de ele, victima mă luase drept altul, oamenii cinstiți mă ocoleau și Țoancă mică, deșteapta, recuperare, în extremis, exact ce nu aveam eu nevoie : serviete galbene ! O aruncai cu un gest larg în mijlocul izlazului sub privirile speriate ale însoțitoarei mele. Ne țineam de tot felul de prostii și despre farfuriile mele zburătoare nu căpătasem, pînă acum, nici o informație ca lumea...

CAPITOLUL III

Ești cea mai cea !...

După deturnarea autobuzului ne pomenirăm în mijlocul cîmpului, singuri și părăsiți. Totuși pînă la Ocolești nu mai era mult ; Țoancă mică se uită la ceas pufnind, apoi luă o hotărîre eroică :

— Ține-mă să-mi scot pantofii, zise ea, și pe urmă o luăm peste cîmp. N-am chef să întîrzii. Noroc că preselecția începe abia la trei și jumătate.

— O să-ți julești tălpile ; nu ești obișnuită.

— În schimb ajungem la timp. Haide !

Avea o voință de fier și cu asta, pe mine — unu, mă dădea gata. Ca să treacă timpul îi cerui explicații suplimentare. Preselecția nu era pentru ea numai așa, o joacă. Ținea neapărat să iasă prima deoarece, după asta, calea în cinematografie îi va fi mult mai ușoară. Luase ea unele măsuri, dar nu era sigură de nimeni. Plus că nici celelalte concurente nu ședeau cu mîinile în sîn. Era o luptă pe viață și pe moarte.

— Practic, ce măsuri poți să iei în situații de-astea ? E un juriu care hotărăște, nu ?... Dacă ai talent bine, dacă nu, iar bine. Nu e nici o supărare.

Se uită la mine să vadă dacă vorbesc serios, șovăi o clipă, apoi continuă, fără să ia în seamă obiecția mea. Din zece inși, patru erau categoric de partea ei. Al cincilea, maestrul Tinichigiu, președintele cenaclului literar, avusese unele pretenții și ea îl cam dusese cu vorba, fără să-l

descurajeze de tot. Era vorba de o şezătoare literară la care îi promisese că se duce şi nu se ţinuse de cuvînt.

— Titi e cam ranchiunos, preciză fata, dar mi-a scris nişte scrisori teribile. Cred că îl voi convinge să-mi dea nota maximă. Dar ce mă fac cu profesorul Ambrozie ? Ăsta mă trîntește, precis, fiindcă s-a băgat pe fir Cleopatra, *challengera* mea. I-a făcut ochi dulci, ştii... manevre din aştea, incorecte.

Studiase problema ca un mare general în ajunul unei bătălii importante, avea o listă cu toţi membrii juriului, adrese, numere de telefon, tot, ce mănîncă, ce beau, cu cine sînt certaţi, ce păcate au, care e coarda subţire şi aşa mai departe. Pe o altă filă a carneţelului ei cu pătrăţele, avea fişele concurentelor, cu tot ce trebuie ca să bagi pe cineva la apă. Nu mi se părea prea elegant sistemul, dar ea mă contrazise, spunînd că fără tactică n-ai nici o şansă şi că nu voia să cadă la preselecţie, numai ca să respecte nişte prejudecăţi din secolul trecut.

— Cine e profesorul ăsta, Ambrozie ? o întrebai. Şi cum de l-ai scăpat din mrejele tale ?

— E directorul Sanatoriului de Aerofagie, un om mai în vîrstă, cam de vreo patruzeci şi cinci de ani.

— Un om destul de tînăr după cîte văd...

— Mde. Elegant, o mutră de scriitor...

— Adică cum ?

— Poartă barbă ! Cleopatra a fost internată acolo ! Nu avea nimic, intenţionat a făcut asta şi, ba una, ba alta, s-a aranjat ! E mort după ea şi dumneaei se plimba aseară pe faleză cu un italian !

În marginea comunei ne oprirăm lîngă o cişmea să se încalţe.

— Dar nu mă las, zise ea încreţind fruntea. ...Apoi zîmbi ca pe scenă : Nu vreau să mă enervez, hai să mergem ! Să vedem ce a aranjat Gicu.

Pe lîngă noi treceau fete cu ochi oblici şi oameni scunzi cu căldări de apă în mînă. Era un orăşel sau mai bine zis o staţiune fără noroc, fiindcă un braţ de lagună îl despărţea de litoralul propriu zis, paradis al turismului şi al micilor afaceri pe picior. Ocolești, tîrg somnolent cu muzică militară în grădiniţa din mijlocul oraşului şi cu sacale trase de măgăruşi, se zbătea zadarnic să iasă din anonimat. O Casă de cultură enormă, un sanatoriu, cîteva blocuri verzui, ca şi cum ar fi stat în apă înainte de a fi transplantate aici, nişte ruine într-o margine, probabil anticul Ocolopolis, muşte, vitrine cu marchize, ospătării mirosind a tocană, belferi cu costume la două rînduri, căpitani de marină pensionari, curţi cu zarzări şi cu cîini pe lanţ, verande, şezlonguri colorate, chite cu ceai de sunătoare la uscat, o biserică înconjurată de schele, şi, de departe, rumoarea îndepărtată a mării, veşnica obsesie, raiul pierdut, refuzat, născînd invidia neagră împotriva „celorlalţi", împotriva oraşelor care avuseseră norocul să se nască pe plajă, a staţiunilor mai mult sau mai puţin celebre despre care se vorbea în prospectele turistice.

— Uite-l pe Titi ! tresări Ţoancă mică. Hai să-ţi fac cunoştinţă. Ura, Titi !

— Sărumîna, mormăi Titi cu un aer mohorît. Te-am aşteptat ieri...

— M-a durut capul. Cunoaşte pe prietenul meu. Pepsi, arheolog... Maestrul Tinichigiu, un iubitor al muzicii uşoare. Mi-a promis tot sprijinul. Nu, Titi ?

— Ca membru în juriu nu pot să protejez pe nimeni. Cred că e de la sine înţeles. Dar îţi promit că voi fi obiectiv.

Puţin îi păsa lui Ţoancă mică de obiectivitatea lui. Mi se şi plînse după ce ne despărţirăm de Tinichigiu. Tipul făcea pe îndrăgostitul şi cînd colo nu era capabil de un gest nobil. Păcat de poeziile pe care i le dedicase ; minciuni curate, asta erau. Dacă nici Gicu nu aranjase nimic, era nenorocire. Intrarăm la Casa de Cultură şi-l scoaserăm din repetiţie, căci Gicu făcea parte din formaţia ritmică de amatori „The Inconstients", care fusese angajată ca să susţină programul. Ne îmbrăţişarăm. Îşi lăsase o mustaţă sîrmoasă, à la Ţiriac, nu-i şedea deloc rău. Logodnica lui îl privea cu mîndrie, apoi îl puse la curent cu scopul venirii mele în Ocolești.

— De, zise Gicu, despre farfurii zburătoare nu putem vorbi aşa, în fugă. Nu, n-am văzut nici una dar am multe de spus despre ele. Mai bine după spectacol. Nu, tu ?

— Ba da, tu ! îi răspunse logodnica. Cu problemele celelalte ce-ai mai aranjat ?

— Am vorbit cu Directorul. Dă din colţ în colţ. A apucat să promită profesorului Ambrozie că o va susţine pe Cleopatra. L-am ameninţat că mă transfer la Malu-Mare cu orchestră cu tot. Îi las baltă în plin sezon.

— Şi dirijorul, tu ?

— Zicea că te admiră, tu, dar nu are nici o putere.

Eu unul, în condiţiile astea aş fi renunţat să mai trag sforile, dar Ţoancă mică avea alte principii.

— O să văd ce e de făcut, ne spuse ea. Acum mă duc să mă schimb în cabina Cleopatrei. Sîntem prietene. Vă las. Pepsi, ţine-mi tu poşeta, să n-o uit prin culise.

Nici Gicu nu avea mult timp de stat. Nu peste mult timp se va da uvertura, nu putea să lipsească. Era şi solist, avea multe pe cap. Totuşi se bucura mult că venisem să-l văd. După spectacol o să mă pună la curent cu tot ce

voiam să știu. Acum îl îngrijora soarta logodnicei sale. Sperase mult în sprijinul maestrului Tinichigiu.

— În fond cine e ăsta de face pe marele ?

— Chiar este. Fratele lui e redactor principal la „Vînătorul și pescarul sportiv", unde și nea Titi publică eseuri în fiecare număr. Vrem să scoatem o foaie cultural-turistică, aici, în Ocoleşti. Totul e aranjat, numai în privința titlului nu ne înțelegem cu cei de la județ.

— Păi, ziceți-i cum vor ei, și terminați bîlciul.

— E chestie de principiu, așa spune maestrul Tinichigiu. Noi vrem să-i spunem : *Cormoranul albastru,* iar birocrații de la tipografie pretind că nu există cormorani albaștri.

În scenă se rupse o coardă groasă, ca un catarg prea întins pe cabestane, cineva umbla la contrabas și aerul începu să bîzîie.

— Mă scuzi..., tresări Gicu, aducînd în față chitara pe care o ținuse pînă atunci în bandulieră.

Din locul unde mă aflam se vedeau foarte bine și publicul și orchestra. Un lucru mă izbise de la început : sala era plină de helance violete ! Fiecare bărbat era un boss, toți purtau cotleți, bărbați cu mare spor în probleme cardiace, cu cîte o admiratoare în dreapta și alta în stînga, ți-era mai mare dragul să privești ! Pe scenă alți boși, o formație *delirium tremens,* toți cu helance violete, bărboși, nervoși, fioroși, iar la chitară-bas, cum spuneam, marele Gicu, tot boss, tot în helancă violetă !...

În sfîrșit un individ cu un umăr mai sus ridică mîna și niște tingiri de aramă se sparseră în culise. Un șacal nevăzut scoase un răcnet de moarte, regia trase pe deasupra capetelor cu o mitralieră încărcată cu focuri bengale iar pe scenă, cei patru mucenici, plus Gicu, fură puși la priză, la 220, și începură contorsiunile. Ah, ce mare scrîșnet de

mobile și ce vîjîit de zmeie ! Uvertura se cînta cu acompaniament de voci gîjîite, coamele fluturau ca niște valuri. Gicu se apăra de lăcuste sau de muște *tse-tse*. Din pieptul lui răbufneau silabe incandescente, un fel de vocale sau cuvinte cu cîte două-trei umlauturi, pronunțate ca și cum ai scăpa proteza din gură, apoi un mare și obsedant refren, un laitmotiv mai bine zis, ca un scrîșnet de osii și biele, în lubrefiantul cărora ai turnat nisip, dublu silicat de aluminiu hidratat... Și, drept urmare, în sală litosfera începu să pîrîie, într-un colț se născu un cutremur de importanță locală, din cotleții luminiscenți începură să sară scîntei galbene ca dintr-o mașină Whimshurst. Adoratoarele se descălțară și se suiră pe scaune, despletite ca niște walkirii, era o grindină de note grele și gloanțe muzicale ricoșau în ziduri. Iar Gicu, sus, în sfera lui, oficia, la chitara bas, cu privirea agățată de lampadarul cu cap de delfin care își înghite coada, făcea să vibreze fără încetare buhaiul lui electric... Mii și mii de boși violeți se lățiră între bănci, se dilatară, apoi se topiră în ritmul muzicii. Era un elești violet care curgea acum la înălțimea scenei. Sau un fum de oțet aromatic ori de spirt denaturat. Boșii se făcuseră tot o apă și-un pămînt, instinctul gregar îi chinuia ca o volbură violetă. Cei patru muzicanți începură să sară capra, cu instrumentele în dinți, apoi își smulseră helancele violete și se băgară sub pianul care nu fusese folosit. Uvertura se termină brusc. În sală năvăli o echipă în halate albe. Inundația de spirt denaturat se transformă în helance violete. În boși. Halatele albe făceau respirație artificială în dreapta și-n stînga. Fetele se încălțară. Fumul se risipi, dar vreo cîțiva rămăseseră înnodați ca maestrul Clemendore, ăla cu demonstrațiile yoga, cu singura deosebire că oamenii noștri nu mai știau să se deznoade singuri. În culise chitariștii erau înviați cu

apă, ba li se turnă și vitamina C (efervescentă) pe gît, că alt medicament nu aveau. Unul avea temperatură și fu necesar să se folosească extinctoarele, după sfatul pompierului de serviciu.

În mijlocul relaxării generale, un reflector se aprinse și simpaticul D.D., un cunoscut poet și publicist, comperul preselecției și sufletul acestor manifestații populare, anunță juriul :

— Iubiți tele... pardon, spectatori : JURIUL !...

Aplauze răzlețe și un cîrd de ciocli năvăli pe scenă cărînd după ei o masă. Printre ei, maestrul Tinichigiu cu o mutră gravă ca și cum ar fi fost chemat la o autopsie, și, la mijlocul mesei, pe locul de cinste, un personaj cu barbă, elegant, în care recunoscui fără nici o greutate pe vagabondul din seara trecută, pretinsa reîncarnare a răposatului Giuseppe Spaghetti ! Profesorul Ambrozie, directorul Sanatoriului de Aerofagie, cel care punea piedici în calea viitoarei artiste Țoancă mică ! Mă hotărîi să intervin pentru a corecta șansa. Și, în timp ce defilarea concurentelor începu (era un spectacol de mare umor pe care îl pierdeam, dar nu aveam altă soluție) mă retrăsei binișor într-o încăpere prin a cărei ușă întredeschisă văzusem un telefon și scosei carnețelul cu date biografice din poșeta protejatei mele.

— Alo ! Casa profesor Ambrozie ?... Aici Popescu. Cu doamna. Sărumîna... Peste cîteva minute începe concursul. Veniți neapărat și dumneavoastră !... În privința domnișoarei Cleopatra, nepoata dumneavoastră. Domnul profesor a aranjat totul. Nu aveți nici o nepoată ? Mă scuzați. Sărumîna !

Închisei satisfăcut. Una la mînă ! Dacă adversarii lucrează cu mijloace necinstite atunci să-i combatem cu propriile lor arme. Făcui imediat alt număr.

— Alo ! Titi, miorlăii eu. Sînt Cleopatra. Titi, mă grăbesc. Nu uita ce mi-ai promis cu concursul, am primit versurile tale. Te-am pupat și pe curînd.

Îmi prefăcusem eu vocea dar și madam Tinichigiu și-o îngroșase pe a ei, deci înșelătoria era reciprocă. O sabotam urît de tot pe nefericita de Cleopatra, dar întrucît nici ea nu procedase prea corect, conștiința mea era destul de liniștită. Așa, acum să punem o vorbă bună pentru protejata noastră. Formai telefonul Casei de cultură și cerui pe director deși știam precis că se află pe scenă.

— Să poftească imediat că îi imput convorbirea. Aici Județul !... Aha, noroc tovarășu'..., uite de ce te-am chemat : ne gîndim să mutăm festivalul de muzică pop din vara asta la Ocolești. Trebuie să facem ceva și pentru orașul dumneavoastră, să-l scoatem din anonimat.

Îl simții cum transpiră de fericire. Uită să întrebe și cu cine are onoarea. Pentru Ocolești era o șansă unică. Îmi mulțumea din inimă și mă asigura de recunoștința întregului oraș. Îmi sta la dispoziție cu un contraserviciu, oricare ar fi el.

— Nu e vorba de asta. Să trimiți mîine un plan al sălii și o schemă cu posibilitățile de cazare și masă. Și locurile bune pentru instalarea unor tabere de corturi... ! Ah, să nu uit : ai grijă de nepoată-mea, domnișoara Țoancă mică. Concurează la preselecție. Ar fi bine să iasă prima. Mă asiguri de acest lucru ? Să n-am nici o grijă ?... E în regulă, atunci pregătiți-vă de festival ! Noroc !

Ce puțin trebuie ca să faci fericiți niște oameni ! Un telefon, și gata ! îți pun la dispoziție tot ce au mai bun. Acțiunile lui Țoancă mică creșteau vertiginos. După cîteva minute formai din nou numărul Casei de cultură ; de data asta eram redacția revistei „Vînătorul și pescarul sportiv" și aveam nevoie de tovarășul Tinichigiu.

— Titi, fii atent și nu pune nici o întrebare. E o atingere aici de aia nu-mi recunoști vocea. Veşti bune : s-a aprobat. Îi daţi drumul cu *Cormoranul albastru !* M-am luptat pentru voi ca un leu. Dar e şi o obligaţie : trebuie să scoateţi la preselecţie pe domnişoara Ţoancă mică, nici nu ştiu cine o fi aia. E protejata şefului, nimic vinovat, sînt rude pe linie maternă... hă, hă... poate chiar de la Adam şi Eva... Terminat mesajul... şi, fiţi deştepţi că, pe-urmă, de...

Mai făcui cîteva numere, pe la familiile celor din juriu pe-acasă, o băgai pe biata Cleopatra în gura lumii, apoi pornii în căutarea lui Ţoancă mică să-i raportez ce am făcut. Era chiar în spatele scenei lîngă reflectoare, în stînga. Purta o rochie grozavă : cu flăcări galbene pe fond *betterave,* gene de patru centimetri, coafură papuaș à la Angela Davis, zgardă neagră, și cred că băuse un rom mare, fiindcă ochii îi străluceau periculos. Pe scenă evolua o puștoaică sîsîită, cu obrazul ca o imensă felie de telemea cu chimion. Nu interesa pe nimeni.

— Urmez eu, șopti fata. Să-mi ţii pumnii. Cei din juriu și-au adus și nevestele. A lui Ambrozie și a lui Tinichigiu au pălăriile de-a-ndoaselea. O să fie lată !

— Eu le-am chemat ! Dă-i drumul că te strigă. Baftă !

Protejata mea debută cu un cîntec al lui Gicu : *Eşti cea mai cea !...* Şi tu şi eu, ba nu, ba da ! mereu, mereu, mehe-reu !... Cînta cu multă simţire şi avea şi un fir de voce, iar membrii juriului priveau cu încordare la sticlele cu Biborţeni din faţă şi-şi surîdeau singuri, cu gîndul la iminentele lor victorii personale pe tărîm profesional. Cînd interpreta termină, din colţul doamnelor izbucni un ropot de aplauze pe care sala îl preluă din mers. Era un succes, cert, juriul ridică în sus cartonaşele, oamenii mei dădură nota maximă, afară de Ambrozie care îi ciupi două puncte la interpretare. Urlete, protestări vehemente, oricum

Țoancă mică era pînă acum prima, *cea mai cea*, trebuia să fim atenți însă cînd o apare Cleopatra.

Cleopatrei îi veni rîndul abia după o altă pauză. Între timp apucai să dau ochi și cu profesorul Ambrozie, președintele juriului. Trecuse pe lîngă mine, preocupat, și-l prinsesem de braț.

— Ura, Giuseppe ! îl luai eu repede. Ce mai nou pe la cimitir ?

— Taci dracu' din gură !

— Ți-am adus pachetul de țigări. L-ai cîștigat cinstit. După ce termini aici te conduc pînă la cavou dacă vrei.

— În fond ce dorești ? Ești de-ai lor ? Vă frămîntați degeaba : nimeni nu știe unde este *schema*. Și s-ar putea ca *Scorpionul* să intervină.

Ce tot bălmăjea ăsta ? Mă hotărîi să fac pe atoateștiutorul.

— Am luat toate măsurile, spusei flegmatic. Tot ce poți să faci e să joci pe cărțile mele. Apropo, nevastă-ta a aflat de chestia cu Cleopatra. Fii mai discret !

— Mă așteptam să vă băgați și în treburile mele particulare. Mă rog, care sînt condițiile ? Dacă nu le știi întreabă-l pe Roger. Și acum lasă-mă, că nu vreau să ne vadă Comandorul împreună.

— Pe Comandor l-am expediat pe o pistă falsă, am continuat eu să inventez și se pare că o nimerisem căci Ambrozie, după ce căscă ochii cu admirație, respiră parcă mai ușurat... Dar fii atent, îți cer să ne dai o dovadă ; domnișoara Țoancă mică trebuie să iasă prima. Altfel știi ce te așteaptă.

— Mă omoară Comandorul, gemu președintele juriului. Deci s-a băgat și *Trustul* ?...

— Te las să judeci singur...

Plecă după ce mă asigură că va face tot ce i se cere. Rămăsei singur, răsucind problema pe toate fețele. Căzusem într-un păienjeniș misterios pe care numai Raminagrobis, cu extraordinarul lui spirit deductiv, îl putea înțelege. Mă hotărîi să-i dau o telegramă imediat ce voi ajunge în Malu-Mare. Pentru moment însă nu puteam părăsi locul din culise, pînă nu mă linișteam în privința reușitei finale a lui Țoancă mică. Găsii că era cazul să-i fac unele recomandări și lui Gicu. Îi făcui semn să vină mai încoace, ca să-l dăscălesc.

— Auzi, am observat că pui prea mult suflet, îl certai eu. Să nu ți se rupă ceva înăuntru.

— Ce să fac. Mă interiorizez cît mă interiorizez, și pe urmă trebuie să mă exteriorizez...

— Deci cam asta ar fi metoda ta? Ei bine, cînd o apare Cleopatra o mai iei și pe-alături, ai înțeles?

Se scărpină în cap. Ca artist era mai presus de asemenea mîrșăvii, însă era în joc destinul cinematografic al iubitei lui. Dădu din cap, învins, și aș fi jurat că va face tot ce era omenește posibil. Rămăsei singur. Pe lîngă mine trecu o tînără copilă cu păr răvășit, un excelent lemn de mesteacăn după părerea mea. (Îmi lipsea părerea competentă a lui Raminagrobis, deci iată un motiv în plus ca să-l chem de urgență în Malu-Mare.) O escortau de la mică distanță vreo șapte-opt pletoși cărora ea nu le dădea nici o importanță. „A-ba, i-bi, o-bo", fredona ea, „trec peste orice, doar fiindcă mă iubești." Apoi își concedie trupa.

— Stați pe-aproape! Ocupați benoarul! Dacă mi-o da un ton aiurea, sau dacă notele sînt mici, aplicați ipoteza unu! Ceau!

Treaba se complica fiindcă era clar că nici celelalte concurente nu stăteau cu mîinile în sîn. Meditam la cele ce aveam de făcut cînd o poală a cortinei se năpusti înspre

mine ca o rochie de bal fără persoană înăuntru. Simpaticul D. D., binecunoscutul *speaker*, strigă ceva și vacarmul din sală se potoli. Tinerei copile cu păr răvășit îi veni rîndul cam a patra. Mă pregăteam să-i țin pumnii strînși cînd îl auzii pe D. D. strigîndu-i numele :

— Cleopatra Găliganu !

Haiti ! Simții o sfîșiere internă, o luptă surdă între sentiment și datorie. Cleopatra începu sigură de ea : „A-ba, i-bi, o-bo... trec peste orice, doar fiindcă mă iubești...“ Trebuia să fac totul pentru a-mi cere scuze cîndva de la această ființă pe care o nedreptățisem fără să o cunosc. „...Îmi placi și mai mult la volan“, cînta mesteacănul cu păr răvășit, „...ba nu, ba da... ye, ye, ye, ye...“ ...Începui să aplaud în neștire absurditățile alea și toată sala se încălzi pe neașteptate. Gicu însuși părea transportat. Eram mai mult decît sigur că a și uitat să scoată notele false pe care i le comandasem. Boșii violeți și valkyriile se porniră să aplaude în tempo, salvă după salvă, și chiar cioclii de la masa juriului își bițîiau picioarele pe sub masă. Îmi trecu prin minte că soarta logodnicei lui Gicu era pecetluită, cu toate mișcările de culise pe care le făcusem. Era imposibil să dai o hotărîre nedreaptă, în fața acestui vulcan violet care era acum sala. Cioclii priveau mohorîți sticlele de Biborțeni dar se părea că luaseră o hotărîre eroică fiindcă după ce Cleopatra termină, ridicară cartoanele cu mîini tremurînde. Toți dădeau nota cincisprezece, dar dintr-un anumit colț se auziră fluierături ca la incendiu. Un cîrd de doamne mai măricele, conduse de două matroane cu pălăriile puse invers băgaseră degetele în gură și șuierau ca surugiii. Cîteva mîini se retraseră repede și apărură cu alte cartonașe : 13—14 ! Ambrozie vru să persiste în erezie, dar jumătatea lui se și urcase, hotărîtă, pe scenă ! Izbucniră urlete, chiar era rușinos că se pretau la mascarada asta ! O ploaie de proiectile începu să zboare

prin aer. În general pantofi și tranzistoare. Echipa *delirium tremens,* cu Gicu în frunte, se refugie în culise ca să salveze didileaua. Cleopatra făcu un semn și onorata asistență izbucni în urlete de protest. Erau în stare să rupă mobilierul ! Mă repezii să dau un telefon la miliție. Abia nimerii camera. Dar înăuntru mai era lume.

— Legați-l bine ! porunci un individ pe care îl vedeam pentru prima oară în viața mea... Am sosit la timp, CONSTANT, mi se adresă el în timp ce doi acoliți mă legau fedeleș... acum ai să te căiești toată viața de manevrele tale murdare. Comandorul nu iartă niciodată, cred că știi asta ?

— Ați căpiat ? protestai eu. Habar n-am cine o fi Comandorul ăla. Iar voi trebuie să fiți nebuni dacă atacați oameni nevinovați, ziua-nămiaza mare.

Necunoscutul rîse cu poftă și observai că avea ceas Atlantic cu brățară de aur. Un tip elegant, în orice caz, ai fi băgat mîna în foc că nu se ține de chestii de-astea.

— Comandorul sînt eu, puișor canar ! mă informă el. Ambrozie a făcut pe prostul și, de fapt, a dat alarma. Ești cam ageamiu dar asta nu te scutește de ce te așteaptă.

Îmi puseră o cască de cavaler medieval pe cap, pe care o îndopară cu vată ca să nu pot scoate nici un strigăt și, învelindu-mă într-un covor făcut sul, mă luară pe brațe, orb și surd, dar perfect conștient, chinuindu-mă întruna să găsesc cheia acestei noi încurcături în care mă băgasem prostește.

CAPITOLUL IV

Din lac în puț...

În jurul meu e întuneric ca în stomacul unui cafru! Miroase a chei ruginite, a becuri de 60 de waţi, a gutapercă roşie, a dublu silicat de aluminiu hidratat!... Strîmb din nas şi încerc să-mi mişc degetele de la picioare, care au început să amorţească din pricina frînghiilor care mi-au intrat în carne. Sînt tot, eu, nemuritorul Pepsi, viu şi nevătămat, dar legat fedeleş cu nişte cabluri unse cu catran. Mîini îndemînatice — cărora sper ca, o dată şi o dată, să le pot plăti cu aceeaşi monedă — m-au imobilizat cu noduri marinăreşti de cîte şapte sau opt bucle, ceea ce înseamnă că îşi cunosc meseria. Felicitări! numai că şi eu mi-o cunosc pe a mea; mă refer la cea de fost circar. Răpitorii mei nu aveau de unde să ştie că în tinereţe am făcut cîţiva ani pe omul şarpe şi ştiu să scap din legături mult mai complicate. Cîteva smucituri şi sînt sigur că voi reuşi să mă eliberez. Din acest motiv, îi privisem cu ironie pe cei ce se ocupaseră cu îmbălsămarea mea, fapt care nu scăpase Comandorului.

— Atenţie mare! ordonase el atunci. Am impresia că ăsta clocește ceva, fiindcă îl văd mustăcind, deşi nu prea are de ce să fie vesel. Legaţi-l bine.

(O notă marginală îmi semnala o aparentă inadvertenţă: „Fii atent, suflete!", ciripea Raminagrobis, „că o faci de oaie. Erai legat de mîini şi de picioare, în întuneric şi cu o cască plină de vată înfundată pînă peste urechi şi totuşi

ai scris aceste nemuritoare rînduri ! Minune mare ! Cum ai făcut ? Împărtășește-ne și nouă din experiența ta !").

Scena respectivă am scris-o mai tîrziu, după ce am reușit să scap din ghiarele răpitorilor. Orice cititor bineintenționat înțelege acest lucru fără să mai fie nevoie de explicații suplimentare. Iar cîrcotașul R. uită că el însuși, în romanele sale, relatează stările sufletești și gîndurile personajelor sale, ca și cum ar avea darul ghicitului. E un procedeu literar folosit de toată lumea, nu înțeleg de ce mă trage tocmai pe mine la răspundere.

Mă aflu, deci, într-un fel de pivniță, dar n-am ajuns aici în baza unui bilet de odihnă de douăsprezece zile și nici n-am călătorit prin aer cu misterioasa farfurie zburătoare, despre care continui să nu știu nimic pînă la această oră. După ce m-au împachetat, oamenii Comandorului m-au scos din Casa de Cultură pe poarta din dos și m-au urcat într-o mașină. După cîteva sute de metri constatasem că mașina o cotea numai la dreapta. Răpitorii mei mergeau în cerc cu intenția să mă deruteze. Nu puteam decît să-i compătimesc ! Își asumaseră o sarcină peste puterile lor. Îmi încordasem atenția. De departe, se auzea o muzică de alămuri, de bună seamă meterhaneaua orașului, care cînta în grădina publică. Una la mînă ! O scurtă oprire marcată de un puternic miros de benzină. O benzinărie ! O mare sfîșiere de hîrtii în dreapta îmi indica un lan de porumb cu frunzele uscate. Apoi aerul pe care îl respiram deveni mai umed și parcă avea un gust de sare. Deci lacul era în dreapta. Un podeț de lemn, și o mare zarvă de cîini care îmi spunea clar că treceam pe lîngă o stînă, fură următoarele indicii memorate de mine. Apoi făcurăm, scurt, un viraj, și avu loc o transbordare de pe un ambarcader. Nici n-aveam nevoie de atîtea elemente

ca să regăsesc mai tîrziu locul. În plus, mai auzii voci subțiri de copii în stînga, deci o colonie școlară, iar din față venea un puternic miros de pește, cu alte cuvinte era vorba de o cherhana. Îmi era de ajuns. Mă sucii pe o parte și încercai să trag un pui de somn.

— Șefule, ăsta soilește ! exclamă o voce admirativă. A dracului sămînță ! Să știți că o să ne dea de furcă !

Într-adevăr ațipisem și mă trezeam într-un fel de magazie de scînduri plină de canoe și caiacuri, majoritatea paradite și, lîngă un perete, o stivă mare de geamanduri, colaci de salvare, biciclete subacvatice și costume de scafandru mucegăite. Pe mine mă azvîrliseră pe un pat de campanie de unde puteam vedea, pe un perete, poza lui Marylin Monroe, fotografiată în clipa în care intenționa să-și îmbrace costumul de baie.

— Dacă nu-mi dați drumul imediat, îi amenințai eu după ce îmi scoase călușul, și dacă nu vă cereți scuze, veți avea mult de suferit, iar cariera voastră va fi definitiv compromisă.

— Nu zău ? răspunse Comandorul aplecîndu-se deasupra mea. Ai un moral foarte ridicat după cîte văd. Trebuie să ți-l mai coborîm nițel ca să fii la nivelul nostru.

Îl privii cu atenție ca să-l pot identifica mai tîrziu. O bărbie pătrată, un obraz pîrlit de soare, ochi albaștri, lăptoși, de culoarea sodei caustice. „Un dur", îl cîntării eu, căutînd să aplic metoda deductivă ciupită de la marele cunoscător al sufletului omenesc, Raminagrobis. „Urmează un joc de forță și suplețe", socotii, „să vedem care pe care".

— Mi-au amorțit picioarele, spusei, ceea ce face ca situația voastră să se agraveze. Ce doriți de la mine ?

— Constant, spuse Comandorul, după ce făcu semn unui acolit să-mi slăbească legăturile. Sîntem niște tipi

generoși, dar foarte susceptibili. Mai întîi trebuie să recunoști că ești un trădător meschin și că locul tău este pe ultima treaptă a societății.

— Dacă te referi la faptul că la cinci ani am furat zece lei din poșeta bunicăi, atunci află că m-am căit la timp și că tata m-a bătut măr pe chestia asta. Nu văd de ce te mai amesteci și tu, după atîția ani.

— Nu fă pe prostul, că e rușine la vîrsta ta! Unde e schema pe care ar fi trebuit să o predai Președintelui, dacă ai fi fost un om corect?

— Habar n-am de nici o schemă. Nici Ambrozie nu știe.

— Implicit reiese că ai luat contact cu el. Îți dai seama că asta echivalează cu o recunoaștere din partea ta?

— Nu înțeleg ce spui. Parcă ai vorbi păsărește.

— Atunci află că oamenii mei te-au urmărit încă din clipa cînd ai debarcat pe peronul gării Constanța. Acceleratul 602, compartimentul 96, locul 24. Servieta galbenă era la tine, o purtai în mîna stîngă. Ai avut și o mică aventură. Ești de acord că știm tot?

Se referea la jocul de-a hoții și vardiștii de pe peron, dar nu-l identificaseră încă pe individul cu helancă violetă. Își închipuiau că acesta încercase să mă jefuiască, cînd în realitate Lupus era cel păgubit, iar eu infractorul. Nu suflai o vorbă despre asta.

— Probabil că ai să negi că în servietă se găsea schema, insista Comandorul, scrutîndu-mă neîndurător cu ochii săi de culoarea sodei caustice. Dar atunci cum se explică faptul că te-ai adresat Trustului? Te miri că știu acest amănunt? Află că profesorul Ambrozie mi-a comunicat, cuvînt cu cuvînt, convorbirea avută cu tine în culisele sălii de teatru. Te sfătuiesc să dai cărțile pe față.

Aș fi inventat cu plăcere o poveste melodramatică, fiindcă în general doresc ca oamenii din jurul meu să se

simtă bine, dar nu-mi venea nimic în minte. Mă hotărîi să fiu sincer, sau cam așa ceva.

— Îți jur pe fericirea mea, nașule, că în treburile de care vorbești am căzut ca musca în lapte. Insist să mă crezi. N-aș face pe misteriosul tocmai cu tine pe care te cunosc de aproape două ore. Ți-aș împărtăși toate durerile și toate bucuriile mele.

Un mare suspin umflă tricoul vărgat al interlocutorului meu. Apoi, cu un surîs trist pe chipul său bărbătesc, pocni din degete într-un anumit fel și cei trei acoliți veniră în jurul patului, posomorîți, ca și cum ar fi fost chemați să asiste la un maslu.

— Stai puțin, își aduse aminte Comandorul. De ce mi-ai zis : *nașule ?*

— Fiindcă îi dai zor cu *Constant,* deși mie acasă îmi zice Nicu !

— Cu alte cuvinte nici numele nu vrei să ți-l recunoști ! Într-un fel te admir ! Îmi plac oamenii dintr-o bucată. Dar mă văd nevoit să te las în seama colaboratorilor mei. Dă-mi voie să ți-i prezint : Muscă, Gologan și Furfurel, maseuri calificați. Cel mai crud e Furfurel, e un adevărat artist. Eu nu pot să stau să-i văd cum lucrează ; am să ies afară să fumez o țigară. Cînd ești pregătit să faci mărturisiri complete, mă strigi : nea Gelule !... și vin imediat.

Rămăsei singur cu cei trei maseuri calificați și, în timp ce ei umblau pe la legături, putui să le cercetez în voie mutrele. Ce-i drept, pierdeau mult dacă îi priveai de-aproape. Aveau ochi de batracieni, iar obrazurile le erau unse și lucioase, ca hîrtia în care ai învelit merdenele.

— Milă mi-e de tine, spuse Furfurel cu o voce neobișnuit de subțire, dar de perșcana mea mi se rupe inima.

— Iar pe mine mă doare-n cot, precizează Gologan.

Se epuizaseră probabil toate cuvintele de spirit din patrimoniul comun, căci Muscă trase aer în piept dar nevenindu-i nici o idee suplimentară, renunță la cuvînt și se mulțumi să-și suflece mînecile de la cămașă. Aș minți dacă aș spune că nu eram îngrijorat și mă lămurii abea cînd cei trei călăi îmi scoaseră pantofii și începură să mă gîdile la tălpi cu pene de păun, pregătite din vreme. Mă abținui cît putui, însă pînă la urmă, începui să rîd în hohote... Cîndva, cu acest rîs, obținusem aplauze la scenă deschisă. Era pe vremea cînd îmi scrîntisem o mînă și nemaiputînd lucra la trapez, directorul circului, domnul Adalbert Măcelaru, ca să nu mă plătească degeaba mă trimisese în public, ca să dau semnalul aplauzelor. Aveam un rîs molipsitor, lucrul acesta se confirmă și acum, căci nu dură mult și călăii mei rîdeau din toți bojocii. Parcă trecea o vijelie prin bătrîna baracă plină de vîsle și de ambarcațiuni demodate. O stivă cu costume de scafandru se nărui pe neașteptate, deși nimeni nu se atinsese de ea. Cei trei maseuri se priviră o clipă uimiți apoi își reluară activitatea. Ne dăduseră la toți lacrimile căci auzeam mereu pocnindu-se între ele căpățînile de metal ale scafandrierelor. Nefericita de Marylin Monroe nu-și mai găsea costumul și mă privea peste umăr, indignată. Deci alt motiv de rîs. „Nea Gelule", strigai eu, în timp ce un colac de salvare cădea din perete drept în capul lui Furfurel, „vino repede, că nu mai rezist !"...

Comandorul se năpusti pe ușă. Nu putea să vorbească fiindcă și pe el îl scutura rîsul, dar le făcu celorlalți semn să se oprească. Torționarii mei căzură sleiți pe cîte o geamandură scofîlcită, de tinichea. Tricoul vărgat palpita ca un stomac de zebră fugărită prin pampas, apoi, încetul cu încetul, se potoli.

— Eram la capătul puterilor, gemu el. Bine că te-ai hotărît să mărturisești.

— De fapt, am o propunere. Scrie pe ceva cum crezi că s-a întîmplat și eu semnez. În felul acesta orice contradicție dispare de la sine.

Clipi jenat, își stăpîni o clipă expresiile care îi veneau în minte, (ce mai, se comporta ca un adevărat om de lume) și, în cele din urmă, făcu un gest de refuz.

— Aș vrea ca oamenii mei să fie ca tine, îmi declară el. Atunci îi dăm drumul cu partea a doua a programului. Bănuiesc că ți-ai luat slipul pe tine cînd ai plecat de acasă.

— Desigur. Sper însă că n-o să-mi furați hainele. Niște maseuri calificați nu pot fi capabili de o atare faptă !

— Fii liniștit ! O să te muiem puțin în bazinul cu pești electrici.

— Nu e cinstit din partea voastră să procedați în felul acesta, protestai eu neliniștit, căci mi-era o frică grozavă de peștii electrici. De ce nu vă adresați justiției dacă aveți ceva să-mi reproșați ? Cum ies de-aici, vă reclam la miliție !

Comandorul înălță din umeri și își aprinse o a doua țigară îndreptîndu-se spre ieșire. Nu putea să vadă pe cineva chinuindu-se, el însuși o spusese. Însemna că viața de marinar nu alterase cu nimic sufletul său însetat de idealuri umanitare. Acoliții săi mă cercetau însă cu priviri atît de cretine, că o clipă avui senzația că sînt fixat de trei perechi de ouă-ochiuri, ce plutesc sleite, pe fundul unor țigări unsuroase. Cînd îmi veni bine îi trîntii un picior în față lui Furfurel și piciorul îmi alunecă de parcă aș fi călcat pe o broască. Imediat mîinile îmi fură legate la spate, ca să nu pot nici măcar să-mi îndrept șuvițele rebele care îmi cădeau pe frunte. (Notă : Dacă tu prin șuvițe rebele, înțelegi un pronunțat început de chelie, atunci sîntem de acord. Semnat : marele Raminagrobis.).

Asta e culmea ! Iată că și presupusa mea chelie poate fi subiect de discuție ! Prefer să trec peste această nouă înțepătură. Logodnica mea, Mirandolina, spunea anul trecut că am păr ondulat și ea se pricepe mai bine decît diverși comentatori neobiectivi. Și cu asta basta ! Fusesem jupuit de haine ca o banană de coajă și cei trei gladiatori mă tîrau, cu toată împotrivirea mea, spre un bazin de doi metri pe doi, în apa căruia pluteau pești roșii, cu priviri oblice și cu guler dantelat de culoare neagră. Așa specie nu mai văzusem în viața mea ! Dar mai fioros și mai fioros era firișorul acela spiralat ca un reofor, care le creștea în mijlocul nasului. Fără îndoială că pe acolo se produceau descărcările electrice cu care îi dăruise natura.

— Refuz să intru în zămîrca aia, mă încăpățînai eu în mod platonic. Fac pentru o ultimă oară apel la sentimentele voastre de oameni civilizați.

— Mă doare-n cot, zise Gologan și rîseră toți trei de parcă ar fi făcut cineva o glumă bună.

— Și nici apa rece nu o suport, stăruii eu. Sînt oprit de doctor. Dacă vreți vă pot arăta certificatul medical. Găsiți și voi altă tortură, sînteți oameni inteligenți, ce dracu !...

— Milă mi-e de tine, chițăi, în sfîrșit, și Muscă, o voce de cap comparabilă cu piuitul aburului din oala bătrînului Denis Papin. Apoi tăcu brusc, fiindcă probabil uitase sfîrșitul.

Între timp mă îmbrînciseră în apă și se instalaseră în jurul troacei de ciment, pe vine, ca la barbut, ca să se delecteze. Monstruoasele vietăți din bazin se repeziră tăind apa ca niște mici proiectile roșii. Simții douăzeci de pișcături și, începui să recit toate cuvintele slavone indicînd obiecte de cult, învățate în liceu, de la colegii mai mari. Cele trei perechi de ouă-ochiuri păreau că se amuză teribil. Un nou asalt al peștilor electrici, o altă serie de inter-

jecții din parte-mi, și iar mă ciuguliră micile torpile subacvatice, și iar, și iar. După douăzeci de șarje eram doldora de electricitate... cred că dacă aș fi trecut cu un pieptene prin păr, firele s-ar fi ridicat în sus, magnetizate, sau cam așa ceva, și ar fi atras bucățelele mici de hîrtie, ca într-o cunoscută experiență. (Nota Raminagrobis : Păi ce, erau și bucățele mici de hîrtie, acolo, în bazin ?).

La naiba, așa nu se poate discuta ! Pe scurt, peștii electrici mă luaseră în primire, mă dădeam de ceasul morții, regretînd prima tortură, cea cu gîdilatul, cînd ceva trosni în atmosferă... Haiti ! zisei, să știi că mi-a plesnit vreun os. Din fericire, nici pomeneală de asta. Mă lămurii că era vorba de un trosnet de reteveie, cel mai plăcut zgomot, îmi zisei cînd îl văzui pe Furfurel, plonjînd în băltoacă, și după el celelalte două perechi de ouă-ochiuri : Muscă și Gologan, infamii călăi, lipsiți de orice gingășie omenească. În locul lor apăru un ăla mititel, numai vînă, o pastramă cu suflet, mîngîind cu duioșie un picior de scaun cu care lucrase în paguba celor trei mercenari ai Comandorului.

— Bine că venișI, suflete ! exclamai eu ca și cum l-aș fi văzut pe tata... că ăștia aveau de gînd să mă transforme în butelie de Leyda. Scoateți-mă repede de aici !

Negriciosul șuieră într-un anumit fel, mai auzisem undeva șuieratul ăsta, și patru mîini vînjoase mă traseră afară, dar nu se grăbiră să mă dezlege. Mă uitai la salvatorii mei, și îmi dădui seama că șeful lor e vechiul meu cunoscut, Țîrfonie, șeful echipei care deturnase autobuzul de pe ruta Ocolești-Malu Mare-Vîrtoapele (și retur). Ceva începea să nu prea mai fie în regulă. Continuai totuși să zîmbesc, sperînd că lucrurile se vor îndrepta de la sine.

— Condoleanțele mele ! îmi ură Țîrfonie, și, din felul cum pronunța aceste cuvinte, dedusei că posedă o oarecare instrucțiune. Sper că nu te-ai dilit de tot în potroaca aia.

— Sînt destul de lucid, declarai, dar dacă mai dura mult, mă duceaţi direct la balamuc.

Ţîrfonie rînji cu multă seriozitate, demonstrînd că nu e insensibil la un adevărat „spirit de glumă", iar colaboratorii săi, mai simpli, rîseră de-a binelea.

— Ai nimerit-o, fără să vrei, răspunse şeful echipei de eliberatori. Şi Profesorul o să se bucure. A sperat întotdeauna că o să scoată nişte răspunsuri inteligente de la tine.

— Şi nu s-a înşelat, *boss*, te asigur ! Dezlegaţi-mă şi să mergem imediat la dînsul ! Vreau să-i mulţumesc !

Ţîrfonie iar zîmbi subţire, ca un junghi intercostal. Mi se ascundea cu siguranţă ceva, nu insistai însă ca să nu-i irit de pomană pe binefăcătorii mei.

— Deocamdată o să rămîi cu frînghiile Comandorului. S-au udat şi am pierde prea mult timp ca să le dezlegăm. În plus economisim frînghia noastră şi Profesorul o să ne laude.

Aveam impresia că îmi scapă esenţialul, probabil din cauza descărcărilor electrice. Noii veniţi mă luară de cap şi de picioare şi mă scoaseră din baracă. Lîngă uşa dată la perete, dormea Comandorul, cu o gîlcă cît pumnul deasupra unuia din periculoşii săi ochi de culoarea sodei caustice.

— Bine lucrat, băieţi ! încercai eu să-i flatez pe oamenii lui Ţîrfonie, nimeni însă nu mă luă în seamă.

Mă cărau acum printre băncile unui amfiteatru ; parcă era un teren de baschet sau de tenis. Între timp se făcuse întuneric. Luna tăioasă ca geamul se dizolva în fumul ce venea în valuri, de dincolo, din regiunile nevăzute ale planetei noastre. La ora aceea baza sportivă era pustie. Foşnea a sălcii dar nu mi-era dat să admir locurile căci nu puteam să mă mişc. Pe urmă grupul nostru trecu o punte, nişte umbrele albe şi roşii plutiră pe lîngă mine, indiferente, şi după ele un lung şir de fotolii de răchită... parcă

erau malacoavele unor nevăzute doamne, rătăcite din secolul trecut pe malul acestui lac sărat... în sfîrșit, ne aflam într-un ștrand, căci simții din nou mirosul acela de dublu silicat de aluminiu hidratat... și iarăși o barcă... trebuie să constat cu regret că evenimentele începuseră să se repete... și după cîteva minute de navigare în derivă, acostarăm într-un crîng, unde, cu toate protestele mele, mi se puse un sac în cap și fusei încărcat într-o mașină, un Fiat 850, mașinile nu mai au nici un secret pentru mine și după cîteva minute de mers... altă oprire. Un mare geamăt de porți, de fier forjat, pietriș sub tălpi, scîrțiind ca bormașina dentistului, scări, coborîre în infern, miros de spălătorie de rufe, de rumeguș de lemn, marș lent plin de înjurături printre tot felul de troace, probabil putini și hîrdaie scoase din uz, alte uși... Mi se scoate în sfîrșit sacul de pe cap !

— Uf ! dar greu somn dormii, exclamai eu ca în basmul cu același nume, de Petre Dulfu zis și Petre Ispirescu. Unde e Giuseppe să-l strîng în brațe ?

— Vine imediat, mă informă Țîrfonie legîndu-mă de un scaun. Pînă atunci relaxează-te ; ai să te simți alt om după asta.

Privii resemnat în jur. O cameră de beci fără nici o fereastră. Frînghiile îmi intrau în carne. Stăruia printre zidurile cenușii un miros de chei ruginite sau de becuri de 60 de wați... Nu aveam prea mult timp de relaxare fiindcă îndărătul ușii metalice se auzeau deja pași... Profesorul Ambrozie și persoanele care-l însoțeau, îmbrăcați în halate albe de spital ! Unul din ei își uitase stetoscopul atîrnat de gît. Păreau că se grăbesc foarte tare fiindcă nu dădură bună ziua cum se obișnuiește.

— Așa! acum spune repede unde e servieta, mă luă la fix fostul președinte al juriului de preselecție din comuna Ocolești. Dacă ai vîndut-o Comandorului ești un om pierdut.

— Cu amenințări n-ai să scoți nimic de la mine ! Dați-mi hainele că vreau să plec acasă !

Profesorul Ambrozie făcu un gest și alt personaj fu introdus în încăpere. Omul meu cu helancă violetă ! Lupus eritematos diseminat ! Arăta ca și cum ar fi primit un aperitiv de dosuri de labă peste obrazul său energic, înainte de a fi poftit la ședința ultrasecretă din beci. Protesta tot timpul, dar cînd dădu cu ochii de mine fața i se lumină.

— Asta e ! mîrîi el. Slavă Domnului că ați pus gheara pe el ! M-a urmărit, și în tren, și în drum spre Ocolești ! Cred că el a șterpelit servieta cînd au deturnat deștepții ăștia autobuzul. Luați-l la întrebări să spună unde a ascuns-o !

În timp ce turuia îmi făcu cu ochiul neobservat de ceilalți. Nu știam de ce le ascunde incidentul de pe peronul gării cînd îl jefuisem de servieta sa galbenă. Probabil că documentul se afla acolo și Lupus voia să-l răscumpere de la mine. Mă hotărîi să merg pe cărțile sale.

— Am impresia că umblați după un țap ispășitor, le strigai eu. Că doar nu am fost singur în autobuz. Mai erau și alții.

— Da, spuse Ambrozie, dar numai tu l-ai urmărit pe Constant pînă și în cimitir. În sfîrșit, ce să mai pierd vremea cu metoda convingerii. Nu sînteți oameni de înțeles... Să vină ăla cu magnetofonul ! Și legați-l și pe Constant alături că nu-i strică. Nici el nu e ușă de biserică în afacerea asta !

În timp ce îl ancorau pe Lupus de un scaun, Țîrfonie îmi inspectă legăturile. În ochii lui citeam o sinceră compasiune ; probabil că urma ceva neplăcut. Dealtfel, și Lupus, care părea a fi de-ai casei, se zbătea ca un șarpe.

— Am aici o bandă care ține trei ore, zise profesorul. *Numai muzică de cameră ! !* Vom părăsi beciul și ultimul dintre noi va da drumul la bandă. Ușa e absolut etanșă ;

a fost special construită. Voi ați ales! Haideți, copii! Nici o milă!

— Nu! strigai. Nu se poate să faceți asta! ...Și eram gata să mărturisesc tot cînd Lupus mă săgetă cu privirea.

Strînsei fălcile și tăcui. Ușa de fier se închise în urma temnicerilor noștri. Mirosul de chei ruginite deveni tot mai puternic. Din cutia magnetofonului izbucniră niște miorlăieli sinistre, auzeam hingheri porniți la atac, bivoli izbiți în creștet cu măciuci, un țunami rupînd fire de telegraf, un dialog de pikhamere agitate, mașini ale pompierilor trecură piuind din sirene, în *background* un gater paranoic sfîșie orizontul diametral, se trăgea cu bazuka într-o grămadă de geamuri și un supersonic trecu pe deasupra capetelor noastre...

— Țin-te bine, îmi strigă Lupus. Aștia sînt niște tîlhari. Nu mărturisim nimic și împărțim între noi gologanii. Prima servietă se află la tine acasă?...

— Da! E pe garderob!

— Și cealaltă, pe care ați șterpelit-o din autobuz?

— Am aruncat-o pe cîmp.

Îndată după asta Lupus făcu un gest care mă ului. Își scoase fără greutate mîinile din legături, dădu un picior în magnetofon făcîndu-l să amuțească și bătu cu pumnul în ușă.

— Profesore! strigă el. Vino că a spus tot! Tot *mandea* mai smecher!

CAPITOLUL V

V-am pupat de la distanță !

Chipul profesorului Ambrozie strălucea de bucurie, precum un fund de cratiță frecat cu detergenți. Se și vedea în posesia servietei, a schemei sau a nu mai știu nici eu ce căutau. În fața lui, trădătorul Constant, infamă drojdie a societății, creatură lipsită totalmente de caracter, își debita pe nerăsuflate raportul. I-aș fi spart cu plăcere în cap cîteva duzini de becuri de 60 de wați !... Un amănunt, însă, m-a făcut să-mi țin gura și să ascult, cu atenție, ce băzmea :

— ...Cu ajutorul complicei lui, turuia secătura, și profitînd de prostia inconștienților ăstora, care dădeau lumea jos din autobuz, fără să se întrebe la ce le folosește, a șterpelit servieta cu schema terenului de camping. Credeau că au dat lovitura și că înăuntru sînt d-ăia ca sutele. Cînd au găsit doar celuloză ordinară, să-și bage unghiile în gît ! Au aruncat marfa pe cîmp...

— Așa e, confirmai. Pentru un infractor de drept comun ai sintetizat foarte bine situația.

— Și în tren încercase să mă cujbească dar am strigat după ajutor. Era să-l linșeze lumea. Este, bă ?

— Vorbești ca și cum în gură ai avea aur.

Directorul Sanatoriului de Aerofagie era edificat. Ordonă lui Țîrfonie, mîna lui dreaptă, să strîngă toți oamenii disponibili și să pornească în căutarea servietei. Pe mine mă lăsară tot în beci, legat de scaun și întrucîtva debuso-

lat. Constant mințise tot timpul, cît trei Constanți obișnuiți, dar la plecare reușise să-mi strecoare un ghemotoc de hîrtie în brăcinarul slipului, (sau cum i-o fi zicînd pe englezește).

„Să scăpăm mai întîi de blestematele astea de frînghii", cugetai eu în întunericul beciului și după cîteva mici încercări de balans, reușii să mă prăbușesc cu scaunul, pe o coastă, fără să mă lovesc cu capul de ciment. Izbind în perete, reușii să rup spătarul de lemn și să-mi eliberez brațele și picioarele din atele. Mai rămînea să scap din celulă dar în privința aceasta nu aveam nici o idee. Mă grăbii să citesc mesajul lăsat de imprevizibilul Constant. În drum spre comutator mă izbii însă de magnetofonul pe care temnicerii mei îl uitaseră lîngă ușă. Îl ridicai sus proiectîndu-l cu putere de un perete.

Pe lumină totul părea mai simplu dar era mai complicat. Pereți de piatră, ușă de metal ! Nici o fereastră ale cărei zăbrele să le pilesc, nici un chepeng, nici măcar o nișă. Mă încăpățînai să pipăi și să ciocănesc învechiții muri ; în zadar, totul suna a plin ! Oare, biletul strecurat de Constant să conțină vreo indicație care să-mi permită să scap din bolgia lui Ambrozie ?... Aparent era destul de clar. Îl transcriu întocmai, renunțînd doar la greșelile de ortografie : „Fii atent (Constant scrisese : Fi-i !) la ciocăniturile din calorifer. Mîine seară te aștept la Papastratos. Am să-ți explic totul. Constant".

Foarte limpede, nu ?... Atît că în încăpere nu exista nici urmă de calorifer. Nu prea am văzut case cu calorifer în pivniță așa că, ce să mai vorbim ! A spus cineva ceva ?... Mă trezeam vorbind singur, dar parcă auzisem : toc ! toc !... Întocmai... toc ! toc !... și iar : toc ! toc !... Slavă domnului, mă temusem să nu fi rămas cu ceva de

pe urma peștilor electrici ! În realitate totul era în regulă : toc ! toc ! Intrai imediat pe fir :

— Tu ești ? întreba ciocănitoarea de dincolo.

— Da ! Parcă era vorba să bați într-un calorifer.

— Așa și fac. La mine e ultimul segment. Joci șah ?

— N-am vreme de asta acum !

— Ba ai ! Caută lespedea E5. Gîndește-te la ultima mutare a lui Fischer. Cunoști gambitul damei ?

— Nu, dar expresia sună frumos. Am ajuns la E5. Ce fac mai departe ?...

— Sapă pe margini, apoi trage spre tine ! Am să te ajut împingînd lespedea.

Mă grăbii să fac precum mi se spusese. Cînd simții că piatra se mișcă, băgai degetele în fantă și începui să trag cu disperare. Nu mai simțeam de mult frigul cînd lespedea de la E5 căzu pe podea și se sparse în două. În locul ei rămase o gaură îngustă abia cît să-mi pot strecura umerii. Binecuvîntat fie nenea Adalbert Măcelaru, că el m-a învățat să fac pe omul șarpe !...

Încăperea de dincolo mă uluiește. Nu am cu ce să o compar. Pe pereți, în firide săpate cu dalta, ard numeroase lumînări. Cel care m-a ajutat să ies nu este călugăr, deși poartă barbă. Pe mese înșirate de-a lungul pereților, zac manuscrise și ceasloave legate în piele. Palimpseste și incunabule ! Omul meu poartă un halat roșu de spital și e palid ca după numeroși ani de recluziune. Dar pe un pat de fier, cu cearceafuri destul de curate, zăresc *Informația Bucureștiului* de ieri. Cum s-ar spune păstrează contactul cu lumea civilizată, sau are pe cineva în afara temniței.

— Să ne îmbrățișăm ! spuse bărbosul (și ochii îi luceau în orbite de satisfacție). Ai suferit mult. Am auzit magnetofonul. Cvintetul nr. 5 opus 24 pentru contrabas, talgere, trîmbiță, celestă și mitralieră Z.B... Și mie mi l-au pus cînd m-au adus aici !

— E mult de cînd te afli în situaţia asta ?

— Nu mai ştiu ! Am pierdut noţiunea timpului... Cei de-afară probabil au şi uitat chipul celebrului profesor Ambrozie. Uneori mă întreb şi eu dacă mai exist cu adevărat.

— Scuză-mă, am impresia că nu înţeleg prea bine. Ai pomenit numele profesorului Ambrozie ? Ce ştii despre el?

— Eu sînt profesorul Ambrozie ! !

— Hă ! zisei eu, repede ţi-a crescut barba ! Adineauri o aveai doar atîtica !...

— N-o lua aşa. *Eu* sînt profesorul Ambrozie. Celălalt mi-a luat identitatea iar pe mine mă ţine sechestrat aici. S-a făcut stăpîn pe schema unui batiscaf inventat de mine. Trebuie să fac tot ce-mi ordonă. Dacă nu, pune magnetofonul !...

Mă cutremurai amintindu-mi de cvintetul nr. 5 opus 24 şi-i propusei adevăratului profesor Ambrozie să fugim cît mai repede din acele locuri nefaste. Dar el nu părea să se grăbească. Mă invită să iau loc pe pat şi, după ce mă tratã cu o imensă dulceaţă de trandafiri, se apucă să descurce, pe îndelete, firele acelei maşinaţiuni diabolice căreia îi căzusem amîndoi victime.

— Clădirea în care e instalat Sanatoriul de Aerofagie a aparţinut pe vremuri familiei Ocoleanu. Ai auzit cumva de ei ?

— Ce-i drept, nu !

— Foarte bine ! Toate pămînturile din jur şi chiar lacul fuseseră cîndva în proprietatea acestei familii. Ultimul vlăstar, Enache Ocoleanu, se căsătorise cu cea de-a doua fată a armatorului Papastratos, cu Aneta, primind de la tata-socru o zestre uriaşă. În sfîrşit, în timpul războiului, Enache făcuse afaceri cu nemţii, care l-au ridicat la rangul de conte.

— Mare scofală !

— Cînd nemții au fost siliți să părăsească țara, vulpea de Ocoleanu a îngropat probabil undeva cîteva cazane cu cocoșei și s-a făcut nevăzut. Unii spun că l-au luat nemții cu un submarin.

— Profesore, toate acestea sînt interesante, dar nu crezi că ar fi cazul să ne cam grăbim ? Acum se întorc ăia și ne găsesc tot aici.

Nu înregistră această propunere atît de judicioasă. Continuă tot cum știa el. Văduva lui Ocoleanu trăia și acum la București și deținea încă titlurile de proprietate asupra unui loc situat la frontiera dintre Ocolești și Malu-Mare, chiar pe malul lacului. Și iată că, de vreun an și ceva, toată lumea se bătea pe acest teren.

— Să-mi povestești mai pe larg după ce ieșim de-aici. Acum să smulgem un picior de pat și să forțăm ușa.

Dădu din cap cu un zîmbet interiorizat și mă mai servi cu o porție de dulceață de trandafiri. Apoi își continuă monologul. Ocolștenii visau de mult ca orașul lor să fie declarat stațiune balneară. De aici tot felul de propuneri, de interese și de conflicte. Comandorul, de exemplu, dorea să extindă baza sportivă pe care o conducea...

— În fond cine e individul ăsta ?

— Precis nu știu, că nu e de pe aici. S-a pripășit pe la noi doar de vreo doi ani. Face impresia unui om care pentru bani l-ar vinde și pe ta-su. Iar gradul de comandor cred că și l-a conferit singur.

— Sper să-l întîlnesc cîndva într-un loc neutru, fără haita de maseuri calificați după el. Intenționez să-i mut fălcile în altă parte a corpului. N-ai vreo pilă sau vreo șurubelniță pe aici ?...

Privi în jur ca și cum ar fi vrut să vadă dacă printre crăpăturile podelei nu crescuseră, din întîmplare, obiectele pomenite de mine. Apoi puse din nou placa. Proprietarul barului de noapte *La Scorpion* propusese să se clă-

dească pe terenul văduvei Ocoleanu un restaurant cu terasă, gen *Pescăruș*, în care să se servească sunătoare la orice oră din zi și din noapte, și tot felul de ceaiuri medicinale, după care străinii, în special, se dau în vînt. Alții, printre care falsul profesor Ambrozie, preferau să se amenajeze un camping.

— Impostorul scontează pe faptul că, pînă să se aprobe actele, trece vara, și pe urmă, în sezon mort, are tot timpul să-și desăvîrșească experiențele.

— Ce experiențe ?

— Cu batiscaful ! Ale cărui planuri mi le-a furat mie ! Noroc că am avut timpul să schimb calculele. Unde era minus am tras o liniuță și am scris plus ! O să iasă ceva să-ți bați copiii !

— Cum scăpăm de aici te duci la comisariat și-l reclami. Hai s-o-ntindem că m-ai amețit !

Meșterea ceva cu spatele la mine și cînd se întoarse îmi oferi o a treia porție de dulceață de trandafiri !

— Profesore, să fim logici ! În timp ce povestești, eu pilesc o dreavă dintr-astea. Și cu urechile sînt atent la tine...

Da, însă Trustul din Malu-Mare avea și el interese puternice. Voia să facă un șrand pentru copii unde să lanseze un nou sortiment de răcoritoare, specialități orientale : bragă, susan, halva, chefir, sugiuc, dovleac copt, semințe de floarea soarelui, mere-n băț, gogoloaie, floricele, turtă dulce, alviță ; deci ceva pe specificul regiunii. (Sediul din Malu-Mare era doar o filială a Trustului de Răcoritoare, care controla cu severitate întreg litoralul).

— Gata ! mă revoltai eu. Dacă n-ai nici o idee și mă hrănești doar cu povești, mă întorc în temnița mea, pe la E5 și lucrez pe cont propriu !

— Bine-bine ! Liniștește-te ! Ce dorești în fond ?...

— Asta e bună ! Vreau să atac încuietoarea de la ușă.

— Stai ! mă opri „abatele Faria", văzînd că încerc să bag în broască linguriţa de dulceaţă. Nu e nevoie să strici broasca. Am cheia !

Şi mă fiersese atîta cu poveştile lui ! ! ! Îi smulsei din mînă inelul cu chei, (avea o întreagă colecţie), şi mă repezii la uşă.

— Acum pe unde o luăm ? !

— Fii atent, la capătul coridorului coteşti la stînga şi dai într-o spălătorie de rufe. E acolo un geam spart care răspunde în curtea administraţiei. Treci pe lîngă garajul uzurpatorului... e singurul om din Ocoleşti care îşi permite să aibă maşină, un Fiat 1800, roşu, cred că undeva trebuie să fie o gaură mare în gestiunea sanatoriului...

— Lasă chestiile astea ! Dăm de garaj şi pe urmă...

— Alături e un şopron unde se construieşte, în secret, batiscaful meu ! O să mă umflu de rîs cînd s-o termina treaba !

— Să te umfli cît poftești ! Zi-i mai departe !

— În dosul şopronului e o ulucă şubredă. O împingi, şi eşti afară. Chiar pe strada Libertăţii ; nu e nostimă coincidenţa asta ?

— O să mă distrez cînd o să mă aflu cu un pahar mare de sunătoare în faţă. Acum înainte, marş ! Şi lasă dracului căldarea aia că n-avem nevoie de ea !

Scosese de sub pat o căldare cu mortar şi o mistrie !

— Pardon ! protestă el. Trebuie să intru în celula ta ca să pun lespedea la loc. Să nu se cunoască !

— Fii serios ! Uşa mea e încuiată !

— Am şi cheia de acolo !

Iarăşi era ceva în neregulă, pentru un spirit logic ca al meu. Tipul dădea răspunsuri şcolăreşti, definitive, fără să pară că sesizează absurdul situaţiei ! Dacă avea cheile, de ce mai fusese nevoie să spargem zidul ? Concluzia se

impunea de la sine : individul nu era în toate minţile ! Abia acum observam în pupilele lui o scînteie irresponsabilă...

— E în regulă, profesore ! îl luai eu mai blînd. Dar dacă întîrzii nu o să mai poţi fugi.

— Deocamdată nici nu vreau ! Lucrările la batiscaf se desfăşoară sub conducerea mea. Avem un plan foarte strîns, chiar eu l-am întocmit. O zi pierdută, şi totul e dat peste cap ! După ce terminăm, îl demasc pe impostor, înainte nu.

Îl binecuvîntai din mişcare şi după două clipe o coteam pe coridor, cum îmi spusese. Spălătoria era la locul indicat, nu se mutase nici mai la stînga, nici mai la dreapta. Căutai o cîrpă, ceva, în care să mă drapez, dar nu găsii decît o faţă de pernă cu danteluţe pe margini. Făceam o impresie detestabilă dacă rămîneam în acest echipament. Escaladai geamul cu un salt de felină, care îmi este caracteristic, în ciuda ha-ha-ha-urilor pe care un comentator rău intenţionat le-ar face pe margini. Garajul nu era încuiat şi Fiatul se afla înăuntru. Şopronul în care se construia batiscaful nu era departe de garaj. Se auzea clar dintr-acolo un pufăit regulat, dar puternic, ca respiraţia unui dinozaur care îşi face siesta. Nu m-aş mai fi numit Pepsi dacă n-aş fi simţit nevoia să arunc o privire înăuntru. Crăpai, deci, cu băgare de seamă, uşa şopronului...

Recunoscui, din prima secundă, obiectul din mijlocul magaziei. Era farfuria zburătoare pe care o văzusem de pe gardul cimitirului, în noaptea cînd avusesem prima întîlnire cu falsul profesor Ambrozie ! Farfurie era impropriu zis căci avea de fapt o formă patrată şi era bombată către centru, ca un ceas de voiaj. În jurul Obiectului Zburător Neidentificat, (aşa numeau ziarele astfel de instrumente) forfoteau trei inşi în halate roşii. Înşurubau, legau nişte

sîrme, manevrau butoane... Se lucra intens, dar într-o atmosferă de voioșie nefirească :

— Dacă mai înghiți rulmenții să știi că te pun la priză, spunea unul. Mai bine hai să ne ungem cu ulei de mașină pe față !

— Eu aș vrea să intru numai pentru cîteva secunde în peretele de colo. Simt că acum e momentul cel mai potrivit, nu mai pot amîna. Ține-mi puțin cleștele.

— Să nu ne faci să te așteptăm cu masa.

Auzii o bufnitură dar de la locul unde mă aflam mi-ar fi fost imposibil să precizez dacă tipul a reușit să intre în perete sau a rămas pe dinafară. Ceilalți doi tehnicieni își vedeau de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Observai că unul înghițea, din cînd în cînd, pe furiș, cîte un rulment, ferindu-se să nu-l vadă celălalt. La un moment dat dădură drumul la un picup jerpelit ca să se mai distreze. Melodia confirma multe din presupunerile mele : ila-ila-ilai-la... Cunoșteam acest frumos imn regional iar indivizii în halate roșii păreau că-l gustă în mod deosebit, căci începură să lucreze în ritmul cîntecului. După cîteva minute li se adăugă și cel care făcuse excursia în perete. Încercarea lui se soldase cu un cucui enorm în mijlocul frunții, ceea ce îi dădea un aer nerod și șugubăț. Cu această ocazie pierduse și direcția și, împleticindu-se, căzu, în cele din urmă, peste poarta care se deschidea în afară, îndărătul căreia mă aflam, gol și lipsit de apărare. Picupul scoase un strigăt de puma la vînătoare de antilope. Unul din nerozi îl lovise cu cotul. Era un moment de stupoare ; cei trei priveau cu ochii holbați ușa dată la perete în chenarul căreia se detașa silueta mea, învești mîntată în falduri ample ale slipului. Îi trîntii un picior lui Gălușcă-n Cap, care încerca să mă placheze, și o cotii pe după șopron. Huliganii începură să urle și să arunce cu cheile franceze după mine. Găsii uluca și, iată-mă în stradă, fraților ! Alde

coate-goale se țineau după mine. Era ora opt seara, dacă nu nouă. Mă strecurai pe lîngă ziduri, ca o lipitoare, căutînd colțișoarele ferite de lumină. Era exclus să străbat tot Ocoleștiul în slip și s-o iau razna pe cîmp în pielea goală, cu cîinii după mine. Un fluierat se apropia de locul unde mă pitulasem. Tipul din umbră, un oarecare între două sau trei vîrste, mergea nepăsător și lipea afișe pe toate casele. Eram în legitimă apărare, nu ?... așa că pusei ochii pe salopeta lipitorului. Nu departe se afla o cabină telefonică. Nea Lipici nici nu apucă să termine fraza muzicală cînd se pomeni înghesuit în cabină, iar o voce cavernoasă, a mea, îi poruncea să dea jos salopeta. Se execută tremurînd, trăia o aventură mai ceva ca-n serialul de sîmbătă seara și, după părerea mea, avea tot dreptul să fie emoționat. Îi luai și găletușa și afișele, fiindcă tot ne apucasem noi de o treabă, însă îl făcui atent că mîine i le trimit înapoi, să nu cumva să-și închipuie că a avut de a face cu un hoț ordinar. Nu, nu, departe de el astfel de gînduri. Îi luai adresa și plecai fluierînd. Dinspre Sanatoriu parcă se stîrnise un zgomot. În urma mea răsunau acum pe caldarîm pași grăbiți și siluete bănuitoare își băgau nasul prin toate curțile. Cînd trecură pe lîngă mine tocmai lipeam un afiș : „Realizatorii filmului : *Secretele mării*, o coproducție italo-franco-română, invită pe toți iubitorii de cinema să participe în roluri de figuranți, la realizarea acestui film istoric și mondial. Cu Fred Flinstone și Barney Rubble în rolurile principale. Producție Sonny Boy ! Plătim salarii internaționale ! ! !“

După asta intrai în tromba în oficiul poștal, unde o dulce făptură cu pleoapele ca foița de ceapă, mă aștepta cu dragoste și nepăsare.

— Puișor, lasă unghiile alea, îi șoptii eu, și dă-mi niște legături cît se poate mai repede. Întîi pompierii și pe urmă miliția, dacă mă iubești.

Vărsă sticluța cu ojă dar îmi dete imediat legătura. În timp ce telefonam, rămase cu ochii holbați, admirînd figura mea bărbătească.

— Pompierii ? Tu ești, Ionescule ?... Dumitrescu, am zis și eu, n-ai auzit bine. Plecați cu toate mașinile la Sanatoriul de Aerofagie. S-a declarat un incendiu în beci, la spălătorie. E mocnit, de-aia nu se văd flăcările. Pe urmă raportați de executare !

Vampa mă privea cu admirație ca și cum eu aș fi provocat incendiul. Profitai de abnegația ei ca să cer și pompierii din Malu-Mare și-să-i mobilizez la același incendiu imaginar. De data asta vorbisem în numele plutonierului Dumitrescu care era persoană cunoscută. Telefonista mirosi imediat că e vorba de o farsă.

— Dacă mîine seară nu ești în tură, poate te fac un șpriț la clasa întîia. De acord ?... Pînă cugeți, dă-mi Miliția și Salvamarul...

Pe ăștia îi trimisei pe capul Comandorului. Chipurile se pierduse unul din maseuri, îl cunoșteau toți pe Furfurel, și bănuiau că a căzut în apă, fiind pilit. Și, fiindcă tot mă dezlănțuisem, pusei pe drumuri și cele două helicoptere ale căpităniei portului, cărora le detei sarcina să survoleze suprafața lacului.

— Ești o forță, ciripi telefonista filfiind din pleoape. Sper că nu ești căsătorit. În orice caz, ai un umor colosal.

— Aprecierile tale mă îmbărbătează mult în munca mea de zi cu zi, îi mărturisii eu. Deocamdată nu sînt căsătorit, dar am sentimentul că n-o să mai scap multă vreme de ce mi-e scris... Acum aș dori să mai dau o telegramă profesorului Ambrozie, la Sanatoriul de Aerofagie dar am cam uitat portofelul acasă. Ai și tu vreo soluție ?...

Avea soluții pentru orice, atunci cînd cineva o ruga frumos. Îmi întinse o mînă cu unghii lungi de culoarea

laptelui (ce modă o mai fi fost și aia ! ?...) în care ținea un formular de telegramă.

— Fă în așa fel ca să-i sosească pe la cinci dimineața, îi spusei după ce completai hîrtia. Sper că-mi înțelegi scrisul...

— „Te-am pupat de la distanță“ silabisi ea cu ochi sclipitori. „Semnat : Fosta ta victimă !“... Nu înțeleg exact dar cred că i-ai tras pe sfoară pe tipii ăia ?

— Și încă cum ! Îți povestesc totul pe larg cînd vom lua masa împreună.

— De-abia aștept, victimo ! Oricum, m-am distrat grozav. La clasa întîia ai spus, ține minte !

Îi făcui cu ochiul și plecai fluierînd, ila-ila-ilai-la. E-hei, fetelor, o să vedeți voi că bătrînul Pepsi nu e chiar de aruncat la fiare vechi. Cei care mă tamponaseră pînă acum, în frunte cu profesorul Ambrozie, vor fi cei dintîi care vor suporta consecințele. Hai la culcare că s-a făcut tîrziu !

CAPITOLUL VI

„Trec peste orice fiindcă mă iubești"

Traversai cu oarecare eleganță tarlaua dintre Ocolești și Malu-Mare, deși salopeta pe care o furasem nu era chiar pe măsura mea ci cu două numere mai scurtă sau invers. Și totuși, așa cum arătam, căzusem cu tronc telefonistei !... Îmbărbătat de astfel de constatări, trecui pe muzica ușoară auzită la preselecție, cu ajutorul căreia aveam impresia că îmi pot exprima mai bine sentimentele „...A-ba, e-be, o-bo !..." Și cîntecul celălalt : „Îmi placi și mai mult la volan !..." Cum îl cîntase mesteacănul ăla de fată !... Fantastic se potrivea : la volan mă simțeam ca un al doilea Gil Delamar ; trebuia să ai nervi tari pentru asta, și eu îi aveam. Era normal ca tinerele fete să fie profund impresionate de astfel de eroi, oameni duri, dintr-o bucată. ...Îmi placi și mai mult la volan ! Hm ! Dar eu lăsam mașina să ruginească în curte... numai pentru că mi se băgase în cap că aș fi hiperponderal ! Să fim serioși ! Șapte kilograme în plus nici nu se observă. De mîine încep raziile cu mașina. Litoralul oferă nenumărate colțuri din natură, cu adevărat admirabile... A-ba-i-bi !... Cleopatra o chema pe ființa aceea, străvezie și mlădioasă ca un lăstăriș în care adie vîntul. Și toți specialiștii din stal o aplaudaseră fără rezerve... „Trec peste orice fiindcă mă iubești !"... Ce versuri !... Cîtă poezie !... Iar eu o torpilasem fără măcar să o cunosc !... Îi datoram scuze acestei talentate copile cu păr răvășit. Grăbii pasul gîlgiind de entuziasm. Arta Cleopa-

trei începuse să mă intereseze în cel mai înalt grad, îi prevedeam un viitor strălucit în muzica ușoară, dacă izbutea să scape de sforăriile ălora de la preselecție...

Păşeam pe străzile din Malu-Mare, zglobiu ca un ţînţar în prima zi de vară. Dacă la *Clopotul* nu ar fi fost obloanele trase aş fi făcut cinste, cu sunătoare, la toată lumea ! Aoleo ! de fapt mai bine că era închis fiindcă amărîtul de nea Lipici nu avusese decît foarte puţin nichel în buzunarul salopetei. Pe ăsta îl fac om mîine ! Îi trimit salopeta, plus o sută de lei recompensă ca să fie şi el fericit ! Iată şi vila Reduta ! O colaţiune lejeră, cu ce s-o găsi prin frigider şi repede cu clopotniţa în perne. Suferisem mult, aveam dreptul la un somn reparator pînă mîine dimineaţă la zece. Era totuşi prea multă linişte pentru ca să mă simt cu adevărat fericit şi numai cînd auzii sirena pompierilor, considerai că totul era pe bune !... După cîteva clipe cele patru cisterne trecură pe lîngă mine în trombă. Le salutai cu entuziasm agitînd bidineaua. La un scurt interval de timp urmară două maşini cu cucui, tixite de miliţieni care îşi închiotorau înjurînd centurile. N-am ce să vă fac, Comandorul trebuie să-şi ispăşească, într-un fel, vina. ...Apoi, undeva, la dreapta sau la stînga, sau poate chiar în centru, pocniră nişte chestii şi un bîzîit mare pluti ca o umbră peste oraşul adormit : helicopterele căpităniei portului ! Eram încîntat de buna organizare a acţiunii ; nu durase nici un sfert de oră şi toată lumea se afla în dispozitiv. Jos pălăria ! Chiar mîine am să trimit la ziare o scrisoare de felicitare.

La mine acasă intrai pe portiţa din dos ; ora era înaintată. Reduta plutea în întuneric cu toate geamurile deschise, ca un vapor de croazieră, călătorind pe mări tropicale... Era o linişte sepulcrală dacă făceam abstracţie de

foșnetul de mătase al mării. În garajul negru ca o gură de infern, mașina mea dormea pe burtă, părînd un tînăr elefant împietrit. Mîine o scot pe stradă, s-a terminat cu odihna ! Boschetele de trandafiri ce împodobesc pergola mă întîmpină cu reverențe roz, ca straniile demoazele din Avignon, cu obrazurile lor neliniștitoare. O umbră se ridică dintre crinoline și-și drese vocea : bunul meu Csicolas, dulău romantic, artist talentat dar blazat, dăruit de nenea Adalbert Măcelaru, directorul circului Alessandro, cu condiția să-i găsesc o tovarășă de viață. Lucru ce nu-mi reușise pînă în prezent, Csicolas fiind o ființă foarte mefientă și avînd desigur o concepție proprie despre calitățile pe care trebuie să le întrunească o viitoare soție. Ne salutarăm reciproc și Csicolas se luă după mine, tăcut, ca o umbră. Cu el alături eram în siguranță, puteam gîndi în voie la marile probleme ale omenirii : a-ba, i-bi, o-bo !... și așa mai departe... Tot timpul pare adormit dar e de o vigilență extraordinară ; cînd îl aud chifnind știu că ceva nu e cușăr pe o rază de o sută de metri. Așa face și acum, drept pentru care mă ascund în spatele unor demoazele din Avignon... Da, dinspre o gheretă cu caracter privat, o siluetă neguroasă se apropie de vilă, corectîndu-și ținuta. E unul din sanitarii lui Țîrfonie, îl țin bine minte, un tip de ierbivor hrănit cu carne de vită în suc propriu. Probabil că mai sînt și alții !... Ia să vedem, domnule, ce doresc de la mine !... „Trec peste orice fiindcă mă iubești“ fredonai eu în gînd lansînd din boschet două ghiulele în bărbia vizitatorului nocturn. „Ce poftești, mă, musiu ?“... Csicolas privește cu melancolie scena ; demnitatea lui îl împiedică să ia parte la acest măcel. Mă conduce mai departe spre ușa de serviciu care era întredeschisă, ba îmi face și loc să trec înainte...

— Hai bă, ce șezuși atîta, mă luă în primire o voce șoptită dar incisivă ca un unghi ascuțit. Unde e șeful ?...

— Sst ! Vine cineva ! mormăii eu prefăcîndu-mi vocea... Să intrăm repede colo !...

Îi înghesuii pe tăcute în magazia de rufe și le încuiai ușa pe dinafară.

— Ai înnebunit ? se lamenta Țîrfonie de dincolo... Ce dracu ți-a venit ! Deschide !

— Liniște că acum branșez furtunul pe gaura cheii ! Eu sînt ăla pe care îl închiseserăți în beci și i-ați pus magnetofonul. Dacă veți fi sinceri cu mine, soarta voastră va fi simțitor îmbunătățită. Unde e măgarul de Ambrozie să-i altoiesc vreo două labe !

— A dat fuga să vadă ce e cu incendiul. Nu știu cine i-a spus că a luat foc la Sanatoriu. Pînă se întoarce el, zicea să cotrobăim peste tot și să punem mîna pe servietă. N-am găsit-o pe cîmp, unde ne-ai trimis, și atunci profesorul a ordonat să dăm lovitura aici, la vilă.

— Sînteți cretini dar sinceri. Asta e o circumstanță atenuantă pentru voi dacă știți ce e aia. Dacă stați liniștiți, mîine dimineață, după ce îmi puneți gospodăria la punct, vă dau drumul.

Plecai după ce împinsei în fața ușii un dulap breton din secolul XVI-XX. Apoi o luai pe trepte în sus, cu Csicolas în avangardă. Din camera administratorului răsunau grave acorduri de orgă : nea Dumitru, ca orice om cu conștiința liniștită, ținea hangul în misterioasa armonie a nopții. Csicolas mă privi în ochi cu un surîs fin. O pedală mai viguroasă făcu să țiuie cîteva clipe chiuvetele. Dinspre partea lui nea Iordan, puteau să mă fure cu totul...

Urcăm acum la etaj. Prin ușa deschisă a camerei de baie, răzbește o undă de Pi-Ro-Sigma-Taf, cel mai scump parfum din Malu-Mare și din întreaga Republică. Parfu-

mul Mirandolinei !... S-a făcut că are treabă la Oradea, apoi la Satu-Mare, și hop ! a picat inopinat, să-mi verifice fidelitatea, capitol la care, mi-a și spus-o, are numeroase semne de întrebare. ...Asta mă înfurie : nu suport să fiu controlat și nu accept ca ființa cea mai apropiată să nu aibă încredere în mine ! Îmi propun să-i servesc o lecție. ...Așadar, deschid cu prudență prima ușă.

— Tu ești, Sile ? mă întîmpină o voce răzgîiată. Mai terminați o dată cu tabinetul ăla !...

Închid binișor și mă retrag pe vîrfuri. Era Micșuneasca, iar Sile al ei, Vicepreședintele cum îi spunem noi, a evadat, pesemne din patul conjugal, ca să joace tabinet, cine știe pe unde. Plec mai departe, clătinînd din cap. Nu-l credeam pe Vicepreședinte atît de vicios, dar sper să fie măcar atît de conștient să joace numai pe chibrituri sau pe boabe de fasole... „Trec peste orice fiindcă mă iubești"... A, nu ! s-a terminat deocamdată cu chestia asta. Să vedem mai întîi unde se ascunde doamna Pi-Ro-Sigma-Taf... Am să fac o criză de inocență, sau mai bine mă retranșez în dosul unei amabilități britanice, un calm de sergent major în Commonwealth, ca al lui Stan Smith la ultimul breck în meciul cu Năstase. În sfîrșit, văd eu cum procedez cu Mirandolina. Deocamdată deschid a doua ușă. Înăuntru, luna dogorește ca un reflector peste jumătatea inferioară a patului. Închid repede și răsucesc cheia pe dinafară. Erau Alidada, asistenta mea de la Institutul de arheologie, și Genoveva, secretara directorului general și flirtul de astăvară al lui Raminagrobis. (Notă marginală : Între noi este o iubire veșnică pe care mintea ta de afacerist nu o va pricepe niciodată.) Da ?... Bine ! Pe fete am să le cert mîine că dorm cu ușa deschisă. Dacă rătăcea prin casă vreunul din banda lui Țîrfonie se putea produce un incident neplăcut... Uite, chiar acum, colaboratorul meu

Csicolas fîlfîie din urechile lui lucioase ca niște batiste de doliu din mătase milaneză... O pijama s-a lansat în mers subtil pe coridorul transversal. Mă dau după un dulap și ciinele se cuibărește alături, căscînd cu discreție. Îl înțeleg : rolul său a fost mai mult decît șters pînă în momentul de față. Pijamaua e în ciorapi și merge pe vîrfuri ca Serge Lifar. Are un șperaclu cît toate zilele și mi se pare că ia toate camerele la rînd. Muncitor om, dacă se străduiește să-mi facă controlul averii la miezul nopții ! ! Ușa la care umblă e o cameră de debara ; îmi amintesc că în ea am o prețioasă colecție de umbrele japoneze, toate cu pornirea pe dreapta, dar nu asta contează acum ci faptul că încăperea nu are ferestre. Îi fac cu ochiul lui Csicolas și înaintăm ca niște fantome. Șperaclul a rămas în broască, pe dinafară. Se lucrează cu știință, spărgătorul are un înalt grad de tehnicitate. Să fie sănătos ! Încui conștiincios și iau corpul delict la mine. Apoi ciocăn ușurel în ușă.

— Mă scuzi dacă am să te las o jumătate de oră singur, îi șoptesc celui dinăuntru. Sînt stăpînul vilei și trebuie să controlez bine ca să nu mai fie și alți ticăloși prin casă.

Mi se răspunde prin cuvinte ce nu își au locul într-o carte sobră, plină de realism și de învățăminte, cum sper că va fi această lucrare. Această omisiune intenționată nu modifică întru nimic dramaturgia cărții.

— Pe polița din dreapta e un joc de șah, precizez eu. Ia-l și caută să afli de ce la mișcarea a nouăsprezecea, Spasski a făcut un sacrificiu de pion. Servus !

„Îmi placi și mai mult la volan, a-ba, i-bi, o-bo !"... Hai că sînt mare !... Un singur lucru mă neliniștea : repetasem trucul și eram sigur că Raminagrobis nu are să mă ierte pentru asta. Pi-Ro-Sigma-Taf, pi-ro-sigma-taf, repet întruna ca să gonesc celelalte cuvinte : „trec peste orice

fiindcă mă iubești"... na, că iar le-am rostit ! Mă aflu în fața domnitorului meu oficial, o bună ocazie să schimb salopeta furată cu un costum mai legal și după asta să-mi continui rondul. Dar dacă musafirii au năvălit și în sanctuarul meu sacru și inviolabil ? Apăs clanța și ușa cedează. Toate ușile sînt descuiate în casa asta ; să vezi ce-o să-i fac mîine coanei Veta !...

Pe patul meu o umbră delicată, ca o amforă culcată în nisipul unei plaje paradisiace, trage un puișor de somn, pînă una-alta ! Numai Mirandolina poate fi deși, ciudat, nu mai simt deloc atît de îmbietorul parfum de Pi-Ro-Sigma-Taf. Prin fereastra deschisă talazul se aude ca un joc de batiste sfîșiate. Acest dictator neîncrezător și gingaș e totuși viitoarea mea tovarășă de viață, vorba ăluia : „cea mai cea"... chiar dacă a venit în inspecție, inopinat, ca să mă prindă în flagrant delict de infidelitate. Dar, uite, jur că nu mă știu cu nimic vinovat, mă refer la ceva esențial, căci porția de sunătoare am depășit-o, ce-i drept, de vreo două ori și nici flanelă de corp n-am pus seara, așa cum mi-a recomandat ea, în interesul meu, ca să nu răcesc... A-ba, i-bi, o-bo, sau nu, fără asta... S-a culcat îmbrăcată sărăcuța, așteptîndu-mă, gîndind : „unde oare s-o fi distrînd Pepsi al meu, la ora asta ?" Am să-i povestesc tot și din nou are să fie în familia noastră înțelegere și Pi-Ro-Sigma-Taf...

— Ai găsit servieta ? mă întreabă Mirandolina întinzîndu-se ca o pisică. Sau o luăm din loc pe unde am venit ?

E o voce străină, cunoscută totuși, nu știu de unde, însă în orice caz nu este vocea Mirandolinei. Mă orientez repede :

— Tămîie, zic. O să ne frece ridichea șeful !

— Care șef ? Și de ce vorbești așa pe nas ?

Acuma mai vorbeam și pe nas ! Nici la mine în casă nu mă lăsau să vorbesc cum îmi place. Cu un gest bărbătesc aprinsei veioza. Necunoscuta își acoperi chipul cu palmele ca un șef al Mafiei la lumina flashurilor.

— Cariera ta ia sfîrșit în mod lamentabil, puișor canar, o dojenii eu. Sper că judecătorii vor ține seamă de vîrsta ta fragedă. Dar temnița e întunecoasă și șobolanii mișună. Și adio ciorapi de mătase fără dungă, cinematograf și muzică ușoară.

— Nu se mai poartă fără dungă, suspină infractoarea luînd mîinile de la ochi. Nici eu, nici Costel nu am vrut să facem ceva rău !

A-ba, i-bi, o-bo ! ! În fața mea se afla domnișoara Găligaru, distinsa interpretă numărul unu a festivalului de muzică ușoară din Ocolești ! Ființa pe care jurasem să o susțin în cariera artistică, ce i se deschidea, fără îndoială, înainte, datorită imensului ei talent !... „Trec peste orice fiindcă mă iubești !“ spunea cîntecul... Mă tem că arătam ca un imbecil în salopeta lui Lipici. Și mai eram și neras de douăzeci și patru de ore !... Îmi placi și mai mult la volan, a-ba, e-be !... Nici nu mă văzuse cum făceam corp comun cu mașina cînd lansam Tragusta mea grej cu 250 la oră !... Mă pregăteam să-i cer scuze cînd geniala interpretă scotoci repede în poșetă, eu credeam că are nevoie de batistă, și, hop, mă pomenii cu un revolveraș la trei coaste, unde-i greu voinicului ! Deci așa sta chestiunea ! ?... Noroc că aveam leac și pentru astfel de întîmpinări.

— Și monstrul ăla din fereastră ?... întrebai eu pe un ton firesc, ridicînd mîinile resemnat. Este, fără îndoială, complicele tău, pusi, recunoști ?...

Dacă ar fi fost de meserie nu s-ar fi întors, dar ea se întoarse. Și, haț, gheara mea de oțel îi prinse încheietura. Revolverul trecu cît ai zice pește în buzunarul salopetei. Era de fapt o brichetă, știusem de la început.

— Dacă mai faci chestii de-astea, mă răstii eu, îți dau vreo două cît ești de domnișoară ! Nu ți-e rușine ? Mă obligi să te încui undeva, pînă pun mîna și pe complicele tău. Pe urmă văd eu ce fac cu voi.

Mai departe nu știu dacă am procedat bine. În sinea mea eram bine intenționat, dar poți să dovedești cuiva ce ai avut tu de gînd, cînd aparențele, cam întotdeauna înșelătoare, te acuză.

— Scoate pantofii ! Repede ! Ți-i confisc deocamdată ca să nu-ți iei tălpășița. Așa ! Mă aștepți să mă întorc. Că dacă nu, o pățești. Pînă atunci nu sta degeaba : ia o carte și citește !...

Părăsii încăperea răsucind cheia cu un aer deștept. Mă miram și eu cum dracu găseam așa de repede soluții la toate !

— E în interesul tău, frumoaso ! Auzi ? Dacă află cineva că ai pătruns în locuința unui tînăr cu care nu ești căsătorită, adio muzică ușoară, ai înțeles ? Asta e o meserie care cere multă, multă austeritate...

Lăsai pantofii fetei pe un scaun și continuai rondul cu un elan de nedescris. Să-mi fi povestit altcineva că i s-au întîmplat toate cele prin cîte trecusem, l-aș fi tratat de mincinos și aș fi refuzat să mai discut cu el. Dar, din întîmplare, eram eu însumi eroul principal !... „Îmi placi și mai mult la volan !“ Să fim sinceri, le potrivisem bine !... Acum urcam pe coridor, la ultimul etaj. Umbra mea, cîinele artist Csicolas, mă urmărea ca în transă, cu gîndurile aiurea, dar știam că mă pot bizui pe instinctul său fără pereche. În acest sector ordinea lăsa mult de dorit, ceea ce însemna că mai mulți musafiri bărbați se refugiaseră aici, cu scopuri tainice. Stăruia în aer un miros de trabuc stins care devenea tot mai puternic pe măsură ce mă apropiam de fundul culoarului. Acolo pe sub o ușă,

se vedea o șuviță de lumină. După alți cîțiva pași auzii și glasuri :

— Blaind cu coadă !

— Ovăr !

— Pe de trei ! Three times, sau cum dracu s-o zice !

Recunoșteam deocamdată vocea Vicepreședintelui, chinuind cu seninătate o limbă în care alții scriseseră capodopere. Și puteam să jur că nu e vorba de tabinet ci de ceva mult mai grav.

— Servit ! fredona o voce necunoscută. Și, pînă una alta, cer o cămașă ! !

— Trei bucăți, dacă mă iubești, gemu Vicepreședintele. Trei doamne și toți trei !

— Vagonul !

Mă uitai pe gaura cheii : lepădaseră cămășile și erau fără pantofi în picioare. Înțelesei imediat că se joacă tabinet american, un joc foarte periculos societății. Mă gîndii să-i învăț minte ca să nu mai facă și altădată. În primul rînd îmi trebuia o mască, și, din fericire, găsii într-o cameră, o basma uitată de coana Veta. Îi făcui la iuțeală două găuri pentru ochi și mi-o înnodai după ceafă cum putui. Apoi mă năpustii cu umărul în ușă, ținînd mîinile în buzunarul salopetei cum văzusem într-un film cu cei șapte magnifici.

— Mîinile sus ! ordonai eu schimonosindu-mi vocea. Treceți lîngă perete. Văd că nu prea aveți gologani dacă jucați pe țoale ! Nu-i nimic, mă mulțumesc și cu ele. Dezechiparea !

Într-o clipă masa se umplu de echipament : amatorii de tabinet american rămaseseră în slipuri ; cu siguranță că în gîndul lor mă înjurau cu sete. Mă distram de minune. O clipă îmi trecu prin minte să arunc hainele pe geam și să-i trimit să le caute, dar îmi fu cu neputință să pun în practică cele ce-mi propusesem, deoarece în spatele meu

răsună o voce hotărîtă în timp ce ţeava unui pistol mi se înfigea între omoplaţi. Era vocea lui Raminagrobis !

— Scoate mîinile din salopetă ! ordona el... Fraerilor, nu avea nici o armă asupra lui. Luaţi-vă hainele. Şi hai să-i vedem şi noi mutra !

Îmi smulse cu o mînă energică basmaua coanei Veta de pe obraz... şi după asta urmară expresii folclorice cu nemiluita. Cartoforii făceau haz de necaz dar, pînă la urmă, rîseră din toată inima. O sticlă de sunătoare începu să circule cu frenezie din mînă în mînă. Vicepreşedintele se grăbi să-i prezinte pe cei trei necunoscuţi : Fred Flinstone, Sonny Boy şi un Cutare Nuştiucum, actori americani veniţi de curînd în România cu ocazia unei coproducţii italo-franco-române.

— O ştiu, strigai eu cu veselie. *Secretele Mării*, nu ?... Am şi lipit afişe în noaptea asta pentru voi. Îmi sînteţi datori o sticlă de sunătoare. Şi încă zece fiindcă în următoarele cinci minute am de gînd să vă prezint o tipă năucitoare : cîntă, dansează, trage cu pistolul, *et caetera*... Poate fi interpreta principală a viitorului vostru film.

— Mi-o aduci mîine, spuse Sonny Boy. Dacă e aşa cum spui, cele zece sticle sînt ca şi la tine pe masă.

— Ce, mîine, astăzi ! E la mine în dormitor. Haideţi repede !

Raminagrobis dădu să mîrîie ceva dar i-o tăiai scurt:

— Lasă, bătrîne, că ştiu ce vrei să spui. Nu e ce crezi tu. E o treabă cinstită : fata venise doar să şterpelească...

Vicepreşedintele se posomorî la faţă. După el, începusem să le cam încurc. Cei trei americani, avînd însă alte principii, mă luară pe sus cu urale. În urma lor, Raminagrobis tropăia făcîndu-mi semne disperate. Eram sătul de sfaturi înţelepte aşa că nu-i acordai audienţă decît în uşa dormitorului, cînd americanii mă lăsară jos.

— Am venit împreună cu Mirandolina, idiotule ! îmi şopti marele cunoscător al sufletului omenesc. A rămas în urmă ca să bage maşina în garaj. Nu te văd în clar...

În jurul meu se făcu dintr-o dată o atmosferă de frigider. Cinele Csicolas, martor al multor drame din lumea circului, îmi aruncă o privire compătimitoare apoi făcu dintr-o ureche un gest melodramatic, ca o fluturare de batistă. Întîmplările din noaptea asta începeau să-l intereseze.

CAPITOLUL VII

Așa o fi și pe lumea ailaltă ?

Parfumul de Pi-Ro-Sigma-Taf se împărți mai întîi în două, apoi în patru, apoi în șaisprezece. Pantofii Cleopatrei nu mai erau pe scaun ; îmi făcui cruce cu limba în gură, dar pantofii nu apărură. Intrai...

Mirandolina mă aștepta. Nu, n-o deranja defel că năvăleam în dormitorul nostru urmat de o droaie de necunoscuți cu figuri triste. Părea chiar încîntată.

— Ceau, ciripi ea cu o voce de cap. (Observai însă că nici mînușile nu și le scosese). Sînt moartă de oboseală ; am șofat tot timpul. Să spună și Raminagrobis.

— Bine ai venit, scumpo ! Te așteptam ! Hai repede în sufragerie să luăm cîte o sunătoare. Să vezi cum o să te întremeze !

Pe pat, la vezeală, se aflau pantofii Cleopatrei ! ! Aș fi vrut să-i arunc pe geam sau măcar să-i ascund sub plapumă, dar era imposibil să faci vreo mișcare în fața atîtor perechi de ochi. Mirandolina căscă drăgălaș.

— Nu știam că avem musafiri și am și început să mă dezbrac, miorlăi ea arătînd pantofii de pe pat.

Făcea pe proasta, în realitate nici fulgarinul nu și-l scosese. Urmărea doar ca toată lumea să vadă dovada infidelității mele.

— Pusi, nu e ce crezi ! Jur pe fericirea mea ! De fapt e vorba de o spărgătoare ! Am prins-o cînd încerca să șterpelească ceva și...

Vicepreședintele tuși stingherit. Îmi era prieten sincer și nu putea suporta să fie de față la o anchetă din care reieșea, de la început, că sînt culpabil.

— Atunci noi mergem la culcare, zise el împingîndu-i pe americani în coaste. Ne vedem mîine la ceai și... noapte bună!

— O spărgătoare, Pepsi?... șopti Mirandolina prefăcută. Vai ce interesant! Ție nu ți se pare tot așa, Raminagrobis?

Mălai-mare deschise gura să vorbească. Eram sigur că o să-mi ia apărarea, nu știam însă în ce fel. Bănuiam că se va lansa într-o argumentație asemănătoare cu cea din romanul său: *Afacerea luminii,* pagina 134 și următoarele, sau din nuvela: *Satîrul blîndului Aurelian,* care ar trebui citată în întregime pentru cuvintele înțelepte pe care le conține... Dar în ușa șifonierului se auziră bufnituri și mobila începu să se clatine.

Mirandolina se sculă calmă de pe scaun și deschise. Prizoniera țîșni din dulap, exhibînd din viteză o pereche de șanuri, care-l făcură pe Raminagrobis, estet și om de artă, să clipească orbit. Viitoarea mea soție îmi aruncă o privire piezișe ca o lamă de stilet venețian și își reocupă locul. În timpul petrecut în șifonier, domnișoara Găliganu încropise un rol, pe care îl debita acum, cu talent și nerușinare.

— Sînt o victimă, doamnă! suspina ea, numai dumneavoastră mă puteți înțelege și ajuta... Am reușit la pre-pre-selecție și la pre-selecție și eram fericită, cînd, dumnealui, m-a acostat și mi-a propus sprijinul său, la concursul propriu-zis și apoi la post-selecție...

— Bănuiesc că e vorba de o fermă de păsări, spuse Mirandolina. Nu-mi închipuiam că sînt așa de exigenți!

— Nu, eu mă refer la muzica ușoară !... Zice : „Poftiți la mine să discutăm problema în liniște !“ Și m-a tratat cu sunătoare. Eu, ca fată, știți, nu obișnuiesc... Totuși, într-un moment de rătăcire, am servit. Dumnealui a crezut că sînt de acord ca el să facă pe impresarul. Bine că ați venit la timp. Sărmana mea mamă trebuie să fie îngrijorată. Hă-hă-hă-hă !...

— Dar sînt niște calomnii ordinare ! încercai eu să protestez, însă Mirandolina îmi făcu semn să tac că mă știe ea !

O credea cu adevărat sau doar se prefăcea că o crede ?... niciodată n-am putut să aflu adevărul. În orice caz se comportă ca o *lady* și o concedie pe presupusa adversară cu un gest nobil care îmi dădea speranțe pentru mai tîrziu. Mesteacănul preselecției din Ocolești se încălță fără nici o sfială, în fața noastră, avînd grijă să suspine din cînd în cînd, de ochii lumii. Cînd fu gata, Raminagrobis, ca un adevărat om de lume, se oferi să o conducă pînă la ieșire. Nu prea îmi plăcea treaba asta dar nu aveam posibilitatea să-mi exprim dreptul de veto. Rămăsei locului și mă așteptam la un potop de vorbe, cînd, din fericire, voci agitate răsunară pe coridor. Revenea Vicepreședintele, nu știu de ce, că doar își luase la revedere de la noi. Și parcă era și un glas de femeie...

— Vă iau martori, răcni musafirul meu intrînd. După el o tîra pe Micșunească, încă somnoroasă, și pe un individ în pijama, buimăcit și el, dar perfect identificabil după o pată mai albă ce-i strălucea pe vîrful nasului.

Lupus eritematos diseminat ! Constant, pramatia din tren, din autobuz și din beciurile lui Ambrozie ! Ce căuta ăsta la mine în casă și încă îmbrăcat cu una din pijamalele

mele, pe onoarea mea dacă puteam să-mi explic ! Vicepreședintele spumega în continuare :

— Dumneaei se făcea că doarme, și fantele în debara ! Ghinionul lor că ascunsesem acolo o sticlă de sunătoare și voiam să mai trag o duscă înainte de culcare. Cînd colo, am dat peste acest *play-boy* cu nasul pătat. Ai niște gusturi, dragă, ce să zic !... Felicitările mele !...

— Jur că nu l-am văzut în viața mea ! protestă Micșuneasca drapîndu-se în capoțel și în propria-i virtute. Spuneți-i și voi că e nebun ! Dormeam ca un prunc și acum, uite, am palpitații...

Mă grăbii să aplanez lucrurile.

— Liniștește-te, Vice ! Ca și mine, ești victima unor aparențe. E un manglitor. L-am prins azi noapte cotrobăind prin casă și l-am încuiat în debara fiindcă voiam să verific dacă mai are complici. Mîine îl dau pe mîna miliției !

Vicele privea nehotărît, cînd la mine, cînd la Mirandolina, dar surîsul acesteia, ambiguu ca al Giocondei, nu-l încuraja în nici un fel să ia o hotărîre. Doi infractori încuiați în diferite locuri, în aceeași casă și în aceeași noapte, era cam prea mult, după opinia lui. Situațiile se repetau pînă la identitate și asta nu era lucru curat. Îi explicai pe scurt că în viață nu e ca în romane ; nu sînt reguli fixe. În cazul de față opera o lege a numerelor mari și atîta tot. Ce era așa greu de înțeles ?...

— Duceți-vă, frate, la culcare ! Vice, îți jur pe ce vrei că Micșuneasca nu e amestecată cu nimic în afacerea asta. Aș da mult să fiu și eu iubit așa cum ești tu... Hai, căraţi-vă, că am ceva de vorbit cu Mirandolina !...

Viitoarea mea soție surîdea enigmatic fără să scoată o vorbă. Dacă își pusese în gînd să mă fiarbă, reușea de minune. Ședea picior peste picior, bîțîind vîrful pantofului

ca și cum ar fi bătut tactul unei muzici, dar nu părea că are intenția să-și scoată fulgarinul de pe ea.

— Constant ! îl interpelai eu pe spărgător, îți dai seama că faci numai încurcături pe unde treci. În inima Vicepreședintelui, care este un om sensibil, va rămîne veșnic o umbră de îndoială. Iar pe mine m-ai întrerupt dintr-o convorbire de familie foarte importantă.

— Nu puteam să prevăd toate astea ! Îmi cer scuze, doamnă !

— Apropo ! ai descoperit cumva de ce a făcut Spasski sacrificiul de pion la mutarea a nouăsprezecea ?

— N-am nici cea mai mică idee de șah. Voiam să pun mîna pe servietă și s-o șterg.

— Recunoaște deci cu glas tare, aici, de față cu viitoarea mea soție, că ai intrat în vilă împreună cu complicea ta, domnișoara Cleopatra Găliganu ! Ca să furați.

— Așa e ! Unde e fata ?

— I-am dat drumul. Te las și pe tine s-o-ntinzi. Țin seamă că datorită ție am scăpat din beci. Dar să nu te mai prind. Servieta ta era pe șifonier, dacă vrei să știi. După ce văd și eu schema, mîine-poimîine, ți-o restitui. Acum spune bună seara și du-te. Pijamaua o iei cu tine și mi-o trimiți spălată și călcată, ai înțeles ?

Se reîntorcea Raminagrobis cu ochii strălucitori. „...Mustăți de cotoi, piciorul cocoarei... pam, pam, pam, pam... lupi turbați ; cadeții gasconi, mușchetarii, fac soții geloși, cornorați !...“

— Maestre, tot ești tu cu condusul, în noaptea asta, îl luai eu repede, du-l și pe domnul pînă la ieșire. E tot spărgător, ca și duduia, și poate trîntești ceva, un roman din lumea interlopă, de exemplu.

Strîmbă din nas dar nu se opuse.

— Să știi că nu e nici o servietă pe dulap, mă informă Mirandolina. Ești un geniu de ipocrizie ! Asist la o însce-

nare colosală care va îmbogăți mult experiența mea de viață. Fără amănuntul ăsta mă pregăteam să-ți dau dreptate.

— Sînt chiar două serviete acolo dar nu ai dat tu de ele. Sau le-o fi băgat coana Veta în debara. Cît despre înscenare... nici nu poate fi vorba de așa ceva. Vino să te ajut să scoți fulgarinul.

Se mai muiase și pînă la urmă aș fi izbutit s-o conving dacă inoportunul de Raminagrobis n-ar fi dat iar buzna.

— Răsună niște boncănituri din bucătărie, zise el gîfîind. Parcă era o spălătorie acolo ?... Ce dracu îi facem?

Îi uitasem pe oamenii lui Țîrfonie, adică nu-i uitasem, îi pusesem doar la păstrare pentru mîine dimineață, cînd aveam pentru ei sarcini mărețe dar perfect nerentabile.

— A, ăia ?... Niște spărgători !... I-am încuiat azi noapte acolo și... Stai, unde te duci dragă !

Logodnica mea se săturase pînă peste cap de toate înscenările acestea ! Prefera să se ducă la hotel, să doarmă. Rămînînd aici, adică la vila noastră, risca să descopere în fiecare cameră cîte un spărgător sau, și mai rău, cîte o spărgătoare, sechestrați ! Nu, să se termine o dată cu copilăriile alea !... Era pornită rău, noroc cu Raminagrobis. Marele cunoscător al sufletului omenesc îi dete dreptate dar insistă să mergem, toți trei, să ne convingem, la fața locului, adică în cămară. Coborîrăm scările cu figuri crunte, fiecare din alt motiv. Marele Csicolas, altădată vedetă necontestată a circului Alessandro, se scula dintre preșuri și ne urmă, ușor disprețuitor. Desigur manierele celor sechestrați lăsau mult de dorit, dar trebuia să ne grăbim fiindcă banda lui Țîrfonie făcea un scandal monstru.

— Voi ce mai vreți, mă, infractorilor ! le strigai. Să nu mă faceți, că acum chem miliția !

— Aer ! imploră Țîrfonie în numele celorlalți. Ne sufocăm aici. Și e și un miros grețos. Preferăm să fim predați justiției, decît să ne ții în cloaca asta pînă mîine dimineață.

Aveau dreptate, dar nu puteam să uit cvintetul nr. 5 opus 24, cu care mă delectaseră în beci, fără să mă știu cu ceva vinovat.

— Mai puneți cuiva magnetofonul ăla ?... Jurați ?

Bucătăria se umplusе de lume...

Mă hotărîi să fiu generos dar circumspect („Just dar drept", cum scria într-unul din acele cretine romane satirice de aventuri, în foileton, de care te izbești prin mai toate revistele !)

— Bă ! În primul rînd țin seama că aveți familii, le spusei. Și că hîrtia aia după care alergați cu limba scoasă e un fleac. Mult mai departe ați ajunge dacă v-ați ocupa de o meserie serioasă.

— Păi ce, n-avem meserie serioasă ? protestă unul din infractori, un grăsuț afînat, cu privirile de culoarea cafelei cu lapte vărsată pe o față de masă nu tocmai curată.

— Poate la fabrica de bombănit chifle ?...

Americanii se sfătuiră între ei și fiecare notă ce crezu de cuviință.

— Sîntem brancardieri, dom șef, mă puse la punct Cafeaua-cu-Lapte, jignit.

— Atunci, jos pălăria ! Dar de ce vorbești tu în locul lui Țîrfonie ?

— Cît am stat în cămară ne-am ales alt comitet de conducere. Țîrfonie a făcut greșeli elementare. Rezultatele înlocuirii lui se văd : te-am obligat să ne dai drumul din văgăuna aia fără aer.

Gata ! Le spusei că problemele privitoare la organizarea interioară a echipei de trosnitori din solda impostorului Ambrozie nu mă interesau nici cît negru sub unghie. De

altfel, noi pierdeam timpul cu vorbe și ei aveau foarte mult de lucru. Mai întîi îi silii să predea buletinele. „Ca să fiți mai ușori la treabă!“ În continuare îi aștepta un larg program de realizări gospodărești, pe care-l clocisem chiar în cursul nopții, printre picături. Acum se făcea necesară prezența lui nea Dumitru Iordan, administratorul vilei. El ronflăia mai departe, fără să-i pese că în jurul său se scufundă pămîntul; fui nevoit să-i bat cu pumnul în ușă de cîteva ori.

— Scuză-mă că te deranjez la o oră atît de matinală.

— Păi ce eu dorm?... Cucăi! Așa e de la o vîrstă!

„Eu nu dorm, domnilor, spuse Ludovic al icsprezecelea, eu doar visez!...“ Bravo, nea Dumitre! Și noi care credeam invers!... Programul administrativ schițat de mine era foarte variat. Scuturat covoare, spălat geamuri, aranjarea troacelor din pod, aranjarea grădinii, a curții și a tuturor atenanselor! să i se facă baie lui Csicolas dar fără să-i bage săpun în ochi, apoi măturat strada și spălat ambele trotuare din fața casei cu apă și cu săpun. La ora zece coana Veta urma să le servească o masă reconfortantă, pe bază de vitamine și substanțe albuminoide, după care, cu același elan tineresc, sprijin gospodăresc vecinilor. Seara, la ora șase fix, încolonați și cu un cîntec ostășesc perfect învățat pe două voci să se prezinte la raport, cînd li se vor restitui buletinele în cadrul unei ceremonii simple dar înălțătoare. După care erau liberi, pînă la o nouă infracțiune.

În fața acestor sarcini multiple, nea Dumitru își ceru scuze numai două minute și se întoarse cu un fluier de buzunar sau de ce vreți dumneavoastră. Fusese caporal de schimb în armată și, în consecință, știa să conducă oamenl. Îi atrăsei atenția să nu exagereze și mă întorsei la musafirii, care adunați în holul Redutei, comentau, în grupuri, întîmplările nopții. Aș fi vrut să-i explic Mirandolinei

tîlcul celor întîmplate dar o văzui în discuție aprinsă cu americanii. Snoabă cum era, astfel de întîlniri îi făceau plăcere și după asta se putea negocia mai ușor cu ea. (Dar dacă aș fi știut de pe atunci ce-am să pătimesc de pe urma acestei discuții nevinovate, i-aș fi tras niște pumni în fălci lui Fred Flinstone sau lui Cutare Nuștiucine, căci nu am aflat niciodată care din ei i-au băgat în cap aiurelile alea). Apăruse și coana Veta cu o tavă cu cafele și sunătoare ; lumea se dezaltera după atîtea emoții...

— Unde ai pus servietele galbene, o întrebai pe nevasta administratorului cînd trecu pe lîngă mine... Nu găsesc niciodată un lucru unde l-am lăsat ?

— Am dus-o în debara. Era o singură servietă !

— Ba erau două !

— Ba una !

O trimisei să le caute și să le aducă în camera mea. Mirandolina îmi făcu semn peste capete că se retrage. Plecă urmată de americani... Banda lui Țîrfonie se apucase de treabă. Măturau curtea, dar o făceau în dușmănie, ridicînd tot praful. Le atrăsei atenția asupra acestui lucru, și mă gîndii să mă retrag și eu cu torțe, însă Raminagrobis prea se tolănise visător într-un șezlong, ca să nu îmi închipui cam ce-i trece prin cap.

— Ascultă, musiu ! S-o lași în pace pe fata aia, ai înțeles ? Ești om serios, ea e mai tînără cu treizeci de ani decît tine... Cu puțin simț al ridicolului te liniștești.

— Numai cincisprezece ani ne despart, șopti Mălai mare sorbind adînc din paharul de sunătoare... Dar cîte alte lucruri nu ne apropie ! A acceptat să-i dau lecții de fotografie. Mai ai aparatul ăla ? Trebuie să mă grăbesc, peste două ore ne întîlnim pe plajă.

— Și cu Genoveva cum rămîne ? N-o să-i cadă bine

cînd o afla că ai început să bîntui piăjile după pipițe. Vezi să nu te aresteze pentru corupere de minore !

— Cleopatra e majoră ! Poimîine e ziua ei de naștere. Mă gîndesc de pe acum să-i fac un cadou drăguț. Ia vezi, poate îmi dai vreo idee.

— Nici nu mă gîndesc !

— Dacă află Genoveva, am să știu precis că tu m-ai trădat ! Dealtfel sentimentele mele față de ea rămîn aceleași. Am cerut-o de nevastă de nenumărate ori, ea însă preferă să rămînă celibatară. Vrea să se dedice, trup și suflet, carierei administrative !

Mă uitai la el și i-aș fi zis vreo două, așa, de la obraz, dacă nu ar fi apărut coana Veta, și nu voiam să o am martoră deoarece nu era exclus să fie confidenta vreuneia din fete, poate chiar a Genovevei.

— N-am găsit nici o servietă în debara, zise coana Veta. Deși îmi amintesc precis că acolo am pus-o.

— Mai caută ! Ai început să uiți. Și repet : erau două!

— Ba una !

Uff ! Toată lumea e deșteaptă astăzi ! Îmi făcuseră capul călindar. Hai, Csicolas, să facem o plimbare pe plajă. Și să ne punem la punct pledoaria către Mirandolina... Cîinele mă urmă.

La ora aceea plaja era rece și nisipul mirosea a dublu silicat de aluminiu hidratat. Ca niște grămăjoare de tutun, algele aruncate peste noapte la mal se sfoiegeau văzînd cu ochii. Fosta vedetă a circului Alessandro încercă apa cu piciorul, apoi reveni demn pe teren uscat. Nu-i stătea în caracter ! Pe urmă îl văzui că întoarce capul și aspiră adînc, pe nări. Într-adevăr, era un aer, ca tămîioasa, dar urmărind direcția încotro se îndreptase acel nas plictisit, văzui printre dune o cățelușă cu părul frizat, care își făcea plimbarea de dimineață. Csicolas îi adresă un salut

sobru. „Hai mă, du-te, îi șoptii eu, poate are nevoie de vreo informație. O poți invita și la noi, să viziteze vila !“ Csicolas clătină din cap. Știa el ce face, nu trebuia să-l bată nimeni la cap. Dar ar fi fost realmente mîhnit dacă o atare invitație ar fi fost înțeleasă greșit. Se îndreptă spre căţeluşe cu un pas sobru, dar degajat. Pas de bătrînă vedetă internațională. Cînd fu aproape de ea îmi aruncă o privire peste umăr. Înțelesei. Dorea să-l las singur. Mă înapoiai la vilă. Detașamentul de tîrnuri, de sub comanda lui nea Dumitru își mutase cîmpul de acțiune, în curtea din față. Auzeam, la intervale, fluierul comandantului, deci treaba decurgea în bune condițiuni. Urcai sus și intrai la mine, să o lămuresc pe Mirandolina. Logodnica mea nu era însă în cameră ; veni abia după cîteva minute :

— Auzi, dragă, începui eu, să vezi cum a fost...

— Stai să-ți povestesc *eu* mai întîi. Am niște veşti senzaționale. Fred mi-a propus să joc în film.

— Care Fred ? Care film ? În principiu nu sînt de acord ! Mă duc și-i dau pe ușă afară ! Și te pomenești că e vorba și de vreun film sexy ! Mă îngrozesc cînd mă gîndesc că ai fi în stare să accepți !...

— E un film documentar, nu fi copil. Doar știi ce principii severe am. Eu aș juca rolul unei femei-arheolog. Fred zicea că e un adevărat noroc că m-au găsit pe mine, care sînt de meserie. Rolul meu e să cercetez niște straturi submarine.

— Deci intri în apă, cum am bănuit eu. Sper că nu ai să pretinzi că îți vor da un costum de scafandru !

— Nu ! Dar urmăresc un obiectiv științific, nu sesizezi ?

— Să fim serioşi ! Şi într-o zi, nu vei mai găsi costumul, iar planul trebuie îndeplinit... Cunosc trucurile astea ! Am zis : NU !

Sună telefonul. La ora asta ! ? Era totuși o diversiune, mai răsuflam o clipă, așa că ridicai receptorul. Vocea de dincolo se auzea în toată camera. O voce puțin pe nas, limpede ca vodca, profesională, totuși făcînd zîmbre și fartiții :

— Alo ! Tu ești, victimo ? Te-am căutat cam mult pînă să dau de tine.

— Zi-i repede că tocmai eram în baie !

— La cinci dimineața ? Ai un umor colosal. De aia m-am îndrăgostit de tine...

Mirandolina înalță capul ca o cobră, apoi veni mai aproape.

— Auzi, tu, victimo, turuia inoportuna de telefonistă, te anunț că ești urmărit de Miliție. Pentru loviturile pe care le-ai dat azi noapte... Ești un tip colosal, mi-am dat seama imediat. Deocamdată ei nu știu precis care a fost ăla. Păgubașii nu au vrut sau n-au putut să dea semnalmentele tale... Ești la mîna mea ! Dacă vrei poți să te ascunzi la mine... Da ! ! află că m-am îndrăgostit de capul tău patrat ... Gata ! Acum : te-am pupat de la distanță, vorba ta ! Și rămîne cum ai stabilit : diseară luăm masa împreună. La clasa întîia, să n-avem vorbe !

Cînd pusei receptorul jos, eram singur în cameră. Păcatele mele se adunau, unul peste altul. Nu mă mai spălam de ele nici cu toate apele Bobotezei. Mă gîndii că dacă rămăsesem singur barem să ciup o oră-două de somn. Că mîine parcă văd că mă așteaptă o zi infernală.

Mă apropiai să închid fereastra. De sus, marea părea o tigaie albastră, cu un ou auriu spart într-o margine. Pe nisipul alb ca o sare, înaintau fără grabă, două umbre negre. Csicolas izbutise să o convingă pe necunoscută să ne

facă o vizită. Îi ţinui pumnii strînşi o clipă. „Bravo, băiete ! Măcar tu să ai baftă !“...

Iar ei mergeau fără grabă, făceau cîţiva paşi şi se opreau ; se priveau în treacăt şi repede întorceau capul ; şi iar făceau cîţiva paşi după care din nou se opreau pentru a se privi o clipă...

CAPITOLUL VIII

Măseaua de Leviathan

Cîteva zile avui în gură un gust de metal eloxat, de proteză dentară dată cu maglavais. Ah, femeile !... Dacă le promiţi că le bagi într-un film, sînt gata să ia masa cu tine, în oraş, fără să mai aştepte încuviinţarea părinţilor !... O, tempora, o, mores !... Mai dureros şi mai dureros îmi părea însă faptul că însăşi Mirandolina — gingaşa, pudica şi simandicoasa Mirandolina ; orgoliul feminin personificat, Alteţa Sa Mirandolina — nu făcea excepţie de la regula generală.

Din păcate, trebuia să plec la Ocolești să inspectez șantierul arheologic, nu puteam rămîne acasă, pentru a pune lucrurile la punct, aşa cum aş fi dorit. Dar fiindcă purtarea logodnicii mele putea deveni contagioasă, convocai imediat, prin coana Veta, o şedinţă fulger, în sufragerie. Pînă să se adune lumea ieşii în curte să iau o gură de aer.

Era o dimineaţă de Corelli, înaltă şi limpede ca un motet. Printre boschetele înecate într-un fum vioriu, fericitul Csicolas şi musafira pluteau eteraţi, ca într-un film rulat cu încetinitorul. Ah, splendidele insomnii ale dragostei dintii !... Cînd mă văzură se apropiară solemni ; căţelușa cu păr frizat mergea la un pas în urmă, cu ochii în pămînt... A, da ! nu aranjasem nimic în legătură cu cazarea noii venite ! Mea culpa !... Şi era să plec lăsînd lucrurile încurcate... Ia să vedem : oare cuşca nu e destul de încăpătoare pentru două fiinţe care se înţeleg şi se admiră ?...

Da-da, nu e cea mai elegantă soluție... Atunci poate în hol ?... Mai punem o pernă lîngă a ta, Csi ! Ce zici, ar fi de vise rele ?... O pernă de catifea și, bineînțeles, cu danteluțe... Într-adevăr, nici așa nu e tocmai-tocmai corect, am simțit și eu asta... dar lasă-mă să caut... Hai s-o instalăm în holul de la etaj ; știi bine că etajul e rezervat, în principiu, doamnelor... Pentru prima dată întîlnii privirea recunoscătoare a cățelușei cu părul frizat ; alături, cavalerul Csicolas strălucea ca un cîine de teracotă de curînd șters de praf. Îi făcui discret cu ochiul : „Nici prea mult protocol nu e bun, bătrîne ! Și ține cont că e pe viață !...“

Între timp, în sufragerie se adunaseră reprezentanții partidei masculine. Raminagrobis, Vicele și eu. („Toți dorobanți, toți căciulari, români de viță veche / Toți trei, morți fără ochelari, și cam într-o ureche“ rimase Mălai-mare pe margine, cu un umor clasic și regional !) Fetele străluceau prin absență, deși era vorba de propriul lor interes. Nu-i nimic, nu ne vom sfii să luăm niște hotărîri, numai și numai fiindcă elementul decorativ lipsește ! Coana Veta avea noutăți de-a dreptul supărătoare :

— Domnișoarele Mirandolina și Genoveva au plecat în oraș. Cu americanii ! Doamna Micșunească și-a luat o rogojină și s-a dus la plaje. Zicea că vrea să prindă raza verde. Ce o mai fi și aia nu știu ! Domnișoara Alidada dormea. A vorbit toată noaptea la telefon : cu unu Mișu. Zicea că se îmbracă și vine...

Îi făcui semn să se retragă și mă întorsei, cu sprîncene circumflexe, spre distinșii mei interlocutori :

— Ați auzit, nu ? O să avem de furcă pînă să le scoatem cinematografia din cap. Parcă văd că e ceva cu erotism ! Ptiu, drace ! Doamne ferește !

Raminagrobis se pleoștise ca o pălărie veche. Vicele însă arăta mai senin : în fond raza verde nu-i amenința cu

nimic pacea conjugală. Natural, nici el nu admitea filmele decoltate. Bine că, la noi, scenele delicate sînt amputate fără multă vorbă. Ce-i drept, din cînd în cînd se iveau și lipsuri : mai alaltăieri, pe micul ecran, o interpretă de muzică pop apăruse — horrescoreferens ! — în mini fustă ! Noroc că au avut un operator inteligent care a încadrat-o numai de la tivul rochiei în sus. Îl propun la primă pe trimestrul următor, dacă nu are absențe nemotivate ! După mine, moda rochiilor pînă în călcîie e cea mai mare descoperire a secolului !

— Într-adevăr, e foarte umană, zise Vicepreședintele. Ascunde orice defect.

— În special picioarele de cavalerist, interveni și Raminagrobis. De aia îi și zice : moda picioarelor crăcănate !

— Fugiți de-aici că v-ați prostit ! mai bine spuneți-mi ce e de făcut...

Dalai Lama găsise deja o soluție :

— Ne înscriem cu toții la filmare, zise el. În felul acesta le avem tot timpul sub ochi. Vicele cred că ne poate pune o pilă.

Da, nu era o problemă. Vicele îi cunoscuse la o masă semioficială și, după ce americanii se îmbătaseră bine, îi pusese să promită că vor filma majoritatea secvențelor în comuna Ocolești.

— Sînt fiu al acestei comune, precizează el, și membru al societății *Propășirea Ocoleștiului.*

— M-am înduioșat pînă la lacrimi ! Să le faci vînt imediat. Spune-le că avem plosnițe ! Să se mute la *Clopotul !* Au acolo camere cu vederea spre mare, prin curtea interioară. O să se simtă ca la ei acasă !

Îi lăsai cu probleme și coborîi să scot Tragusta din garaj. Mașina șovăia, ușor obnubilată, ca după o cură de

somnoterapie. Pe cai, fetițo ! Nu uita că sub înfățișarea ta modestă de Trabant, zace un motor turbat, de Mangustă, grație inginerului Raminagrobis, mecanic de talie mondială !... „Ba-da, ba-da !... Îmi placi și mai mult la volan !“... Unde ești, domnișoară Găliganu, să mă vezi în toată splendoarea mea !... Mirandolina greșea mult neapreciindu-mă la justa mea valoare !

Veni în sfîrșit și Alidada, cu ochii cîrpiți de somn ca o păpușă japoneză. Fiind subalterna mea, o poftisem să meargă cu mine în inspecție. Era cam sumar îmbrăcată, după părerea mea, dar avea o cutie enormă de bomboane sub braț. „Parcă ți-ar fi furat cineva hainele“, mîrîii eu ambreind. Ieșirăm în șosea și domnișoara Caramea — cum o porecliseră în facultate — își scoase pantofii. Așa părea mai îmbrăcățică ! Cu ochelarii ei italieni, arăta ca o muscă columbacă la microscop sau ca domnișoara Pogany în ultima versiune !... La *Clopotul Mării* unul din obloane era ridicat. Celălalt la fel. Papastratos, în prag, ne saluta agitînd veșnica lui cîrpă de șters vasele. Îl binecuvîntai din fugă, cu un gest invers, de la est la vest !... Și, după două sute de metri, începui să mă rățoiesc la accelerație : *150 !* O clipă, marea cea sărată filfîi în dreapta, apoi se ascunse după niște dune. Enervarea îmi dispăruse. „Îmi placi și mai mult la volan !“ lălăii eu în sinea mea, păstrînd o figură impasibilă ca să n-o bag la idei pe Alidada. De departe, se rostogolea spre noi o poală de zaruri : casele din Ocolești ! Tragusta sforăia ca un leopard întărîtat. Redusei viteza și casele se aliniară printre duzi și printre verande cu geamlîcuri albastre. Toți pereții erau plini de afișe lipite de-a-ndoaselea ! Îmi recunoscui, în tăcere, opera. Încă un motiv pentru Lipici să mă blesteme ! Deși îi aduceam salopeta, spălată-călcată și cu o sută de lei în buzunarul de la piept.

„Ţin'te bine!" strigai. Caramela se încleştă de cutia de bomboane, ca să-şi ţină echilibrul. Intrarăm într-un peisaj cu măguri şi cu monocotiledonate. La o răspîntie de importanţa zero, un palmier pieptos ne arăta o direcţie greşită. Îl ignorarăm şi după cîteva minute ne aflăm într-o zonă calcaroasă, plină de excarpamente şi de concreţiuni ce semănau cu dolmenele şi menhirele. Nu departe se afla şantierul.

La sosirea noastră, o ciurdă de lingurari aruncară bricegele şi spaclurile, şi se apropiară ştergîndu-se pe pantaloni. Unul din ei, şeful, un zîndadel costeliv şi hirsut, părea că ne cunoaşte fiindcă ne zîmbea ca la expoziţie. „E Arhibald!", şopti Alidada care în anumite ocazii era foarte perspicace. Chiar aşa! Arhibald, sinistrul curtezan, fără succes, firește, al Mirandolinei şi al Alidadei, colegul şi detractorul meu neobosit, arheolog pîrît şi logodnic de profesie... Ha-ha! se lăsa cu o inspecţie la sînge!

— Hep-hep! ne salută el de la distanţă cu un zîmbet forţat, fiindcă în realitate nu-i făcea nici o plăcere vizita noastră. Vă aşteptam!... Şi fii atent, îmi şopti el, să nu faci gafe. E şi presa de faţă. Şi autorităţile... Îmi pare bine că te văd, Ali!... Iubiţi oaspeţi, să mergem la faţa locului, fără întîrziere! Ne aflăm în faţa unei descoperiri epocale!

Nu ne lăsa nici măcar răgazul de a spune „bună-ziua" colorlalţi! Lasă, îl învăţ eu minte!... Pînă una-alta, pornirăm *in corpore* printre stîncile albe, stîrnind o pulbere fină cu gust amărui. După douăzeci de metri, Alidada părea o statuie de alabastru. Se prefăcea indiferentă, dar puteam să jur că întîlnirea o şocase. Măgarul îi făcuse cîndva curte, apoi, la revedere! Nici un telefon, nimic!... Ne aflam acum într-o văgăună mare ca o măsea de Leviathan. Un grup de vreo douăzeci de inşi cu batistele

legate în jurul gurii și cu halate de praf pînă în pămînt ne făcu loc să ne apropiem. În mijloc era o groapă circulară în fundul căreia nu se afla nimic. Dar Arhibald puse mîna pe un spaclu și strigînd : *acum !* se aruncă în mijlocul șanțului. Imediat trosniră niște flashuri ; groaznică era setea asta de publicitate ! După cîteva secunde de rîcîit, apăru un craniu, două sau trei clavicule și cîteva vertebre din partea dreaptă a corpului. Zîndadel întoarse un surîs fotogenic spre aparate apoi porunci ajutoarelor sale să astupe groapa.

— L-am găsit alaltăieri, anunță el, dar l-am acoperit pentru a oferi presei ocazia să imortalizeze clipa.

Aplauze susținute, apoi grupul se sparse. Cei de față își scoteau batistele. Alidada mă trase de mînă :

— Din regiunea pieptului, șopti ea, ieșea mînerul unui pumnal. Arhibald a făcut o mișcare greșită, pe urmă a acoperit totul.

— Un asasinat de acum două mii de ani ?... Citești prea multe romane de aventuri !

— Părea o armă modernă. Ar trebui să anunțăm Miliția.

Ridicai din umeri și lăsai lucrurile nelămurite fiindcă Arhibald îmi făcea semn să mă apropii de grupul lui.

— Fă cunoștință cu viitoarea mea logodnică, spuse el înfoindu-se. Și cu domnul Teofil.

Mă întorsei, și, din cutele unui halat de împrumut, domnișoara Găliganu îmi surîdea angelic, ca și cum n-ar fi comis, în viața ei, nici o spargere !... „Trec peste orice fiindcă mă iubești !...“ Lîngă ea, logodnicul de profesie se umflase în așa hal, că-i dispăruseră toate ridurile de pe frunte. Nu puteai să nu fii gelos pe asemenea succese rapide. Dar cum vom ieși la inspecție, aia era altă socoteală ! Dădui să spui și eu ceva cînd o altă batistă căzu

de pe un obraz apropiat. Domnul Teofil îmi făcea cu ochiul ! Să-ți vină rău, nu alta ! Era vechea mea cunoștință din beciurile Sanatoriului de Aerofagie, omul care mă dezgustase pe toată viața de dulceața de trandafiri !

— Domnul Teofil este unchiul Cleopatrei, turuia Arhibald, și președintele societății *Propășirea Ocoleștiului.* Îți poate fi de folos și ție întrucît are relații. Dar unde a dispărut Alidada ?... Știi, dragă, se adresă el fetei, Alidada suferă. Cîndva m-a iubit la nebunie dar acum totul s-a sfîrșit. Ți-o jur !

Ceva îmi spunea că nu trebuie să bruschez lucrurile. Mă înclinai, așadar, în fața „noilor cunoștințe" conform Codului Manierelor elegante, ediția 1925, și, după ce le acordai un surîs trei sferturi, din față și din profil, făcui în așa fel să rămîn singur cu Teofil.

— Știu ce vrei să spui, mi-o luă el înainte, dar n-ai dreptate ! Sînt în puterea lui ! Cred că m-a hipnotizat !

— De ce nu te adresezi autorităților ?

— Și să mă fac de rîs ?... Am mai fost și în alte sanatorii, peste tot au încercat să-mi fure invențiile și, pînă la urmă tot eu am căzut prost. Dacă vrei să-mi fii de folos cu ceva, ascunde schema ! *Mie* trebuia să mi-o predea Constant. Fă-o pierdută ! Am să-ți explic altădată de ce.

— E în regulă, că nici n-o am !

— Foarte bine ! Ține-o așa !

Schimbă vorba fiindcă se apropia de noi Cleopatra. Înțelesei că așa zisa lui nepoată îl ținea din scurt. O privii mai atent : dinți de castor, ochi vernil, o frumusețe extrem de vigilentă. Îi făcui un compliment : o auzisem cîntînd. Splendid ! Și care fusese rezultatul la concurs ?... Prima ?... *Ex aequo ?*... Cu cea mai bună prietenă ?... Cu Țoancă mică ?... Păi atunci, felicitări !...

Plecară într-o mașină roșie, pilotată de Cleopatra cu multă imprudență. Era Fiatul 1800 al profesorului Ambrozie. În măseaua de Leviathan se lăți un plăcut miros de benzină... Gata ! La treabă ! Îi ordonai lui Arhibald să pregătească hîrtiile și pornii s-o caut pe Alidada, care dispăruse. Cineva îmi arătă încotro o luase. Cred însă că am greșit drumul căci, atunci cînd am dat de ea, ședea cu spatele la potecă, la vreo două sute de metri de locul unde mă aflam. Ținea în mînă un talkie-walkie la care se răstea foarte agitată. Apoi strînse antena și băgă aparatul în cutia de bomboane. Căzui două secunde pe gînduri. Hotărîi să mă retrag tiptil, ca să nu fiu văzut, și revenii singur în tabără. După vreo zece minute apăru și dumneaei strîngînd cutia la subțioară. Avea priviri limpezi ca lacul Asfaltit ! Ușor înstrăinați, tăbărîrăm totuși pe Arhibald, pînă cînd luna își arătă, peste cromlechuri, cozorocul ei de plexiglas.

Ne suirăm în Trabant și plecarăm ca să mai venim. Arhibald căpătase o față de cal dar zîmbea cu inconștiență. Îl lăsam totuși, într-un suspens teribil. Nu-i nimic, asta o să-l maturizeze repede... Înaintea noastră șoseaua părea un pîrîu înghețat. Accelerai la sînge.

Orașul se culcase și pe strada lucioasă și neagră ca o conductă nu întîlnirăm pînă în centru decît un invalid cu un picior de lemn care își plimba ciinele, un *airdale-terrier* cu mutră flegmatică. *Silent, silent, night !...* De la tribordul unei verande neguroase, o draperie de Elseneur scăpată din clame, ne adresă un gest nehotărît : „Sînt cu voi !...“, sau : „Fugiți mai repede !...“ Alidada se cuibări mai bine și trecu prima din vămile văzduhului. Eram singur, cu toată noaptea în spinare și asta mă făcea să mă simt puternic și trist. Oprii binișor în fața Telefoanelor. Nu mai aveam vreme să-l caut pe Lipici așa că mă vedeam nevoit să-i expediez salopeta prin

poștă. Noroc că la ghișeu era tot fata pe care o cunoșteam. Nu-și mai făcea unghiile ; de data aceasta mînca o felie de lubeniță, cu gesturi elegante, admirîndu-se într-o oglindă, pe dosul căreia stătea scris : Suvenir din Ocolești ! Cînd mă văzu ascunse repede lubenița și făcu pe supărata.

— Ziceai că nu știu ce și nu știu cum, începu ea, și cînd colo... E închis, gata, sînt supărată !

— Dar, pusi, știi bine că sînt urmărit. După ce îmi voi ispăși pedeapsa legală, ne putem căsători, dacă ții neapărat să te răzbuni. Acum expediază pachetul ăsta ! Și invitația rămîne invitație, numai că o amînăm puțin.

— Mda, bine. Să nu zică cineva că Angi nu e fată bună.

— Ești o zînă, Angi. Abia aștept să-ți spun tot ce am pe suflet.

— Lingușitorule !... Așa, cutare, cutare... Păi, ce să mai cheltui banii degeaba. Omul tău a trecut adineauri pe aici. Trebuie să fie după colț.

— Sînt dator vîndut față de tine !

— Stai să te conduc pînă la ușă !

— Nu, că sînt cu o doamnă în mașină. O autostopistă. I s-a făcut rău și fiindcă treceam pe acolo...

Trabantul însă era gol ! Angi mă privi aiurită apoi îmi trase un pumn în coaste și izbucni în rîs.

— Mincinosule ! Cară-te mai repede acasă. Ceau !

Nu prea știam ce să fac ; Alidada dispăruse luînd cu sine și cutia de bomboane iar nea Lipici tocmai intra în raza mea vizuală, cu scara pe umăr, fluierînd. Mă recunoscu imediat : de fapt nici nu-mi dădu timp de reflecție. Începu să strige ca un apucat : „Ajutor ! Săriți ! Hoțul !...“ Imediat se aprinseră cîteva becuri... „Stai să-ți explic, imbecilule !...“ „Nimic ! Hoții !...“ Piațeta se lu-

mină ca la Înviere : în porți răsăriră lungi cămăși de noapte într-armate în grabă cu greble și hîrlețe. Era mai prudent să dispar, dar ce făceam cu Alidada ? ?... „Ajutor !“ răsună de undeva o voce de femeie... Să fi fost asistenta mea, sau altă persoană, necunoscută ?... „Angi, ai tu grijă de însoțitoarea mea, dacă apare !“ apucai să-i strig din prag telefonistei. Apoi Tragusta începu să duduie. Șovăiam încă, și aș mai șovăi și acum, dacă din susul străzii nu s-ar fi auzit un zgomot puternic de motocicletă cu ataș. N-aveam poftă să dorm la secție dar în față drumul era blocat de un pluton de cămăși de noapte organizate militărește de o pază contractuală cu șapca pusă invers. Pornii deci în marșarier, intrai în parcul comunal deși știam că e interzis, apoi în curtea bisericii unde stinsei motorul. Motocicleta cu ataș trecu vîjîind pe lîngă sfîntul lăcaș. Mai așteptai un minut sau două, după care năvălii în trombă. Cămășile de noapte nu mă mai așteptau. Sporovăiau în mijlocul străzii, neatente. Escaladai rigola și depășii grupul, folosind trotuarul. Pa și pusi ! Cum ajung acasă îl trimit pe Raminagrobis să o caute pe Alidada. Mălai mare, amator de recompense, nu o să ezite, deși nimic nu îi e mai urît decît să-l scoli din pat înainte de a-și fi înghițit gălbenușul.

Vorbeam singur, zburînd ca fulgerul pe șoseaua goală și, aproape pe neașteptate, mă pomenii în Malu-Mare. La periferie aceeași adormire profundă, dar vila Reduta era luminată *a giorno*. Nu-mi dădeam seama ce s-a întîmplat. Vedeam doar toate becurile aprinse și curtea plină de mașini. Intrai pe poartă fără să mă bage nimeni în seamă. Agitația mare era la peronul din fața intrării principale, unde un grup straniu, niște indivizi ce purtau parcă măști pe față, încercau să pătrundă cu forța. Pe un strat

de tuberoze, legați bine, zăceau, cu niște batiste în gură, coana Veta și nea Dumitru Iordan, administratorii vilei. La o fereastră, Raminagrobis încerca să parlamenteze. Intrarea nu era apărată decît de o singură ființă : Csicolas ! Coborîi. Cineva de lîngă mine strigă : „A venit stăpînul vilei ! Puneți mîna pe el !"... Mă trezii înconjurat de chipurile acelea ciudate. Toți cu lanterne în mîini. Nu purtau măști cum crezusem : erau toți oameni născuți în secolul trecut ! Cel mai tînăr să tot fi avut șaptezeci de ani. O bătrînă doamnă cu un mare șirag de mărgele de chihlimbar la gît părea a fi sufletul batalionului de moșnegi care îmi împînzise curtea.

— Să-mi dați imediat pe Clotilda, vocifera ea, altfel vă dăm foc la casă.

Înțeleseі că era vorba de cățelușa cu păr frizat. Dar nu se putea face ce voia ea decît trecînd peste cadavrul lui Csicolas !

— Doamnă, vă rog să fiți înțelegătoare ! intervenii eu. S-au exprimat deja niște sentimente. Nu putem să nu ținem seama de ele. În fond sîntem o casă onorabilă.

— Nici nu stau la discuție ! E promisă unui doberman încă dinainte de a se naște...

— Iar noi sîntem d'Artois, *ramura bretonă* ! Cred că nici nu se compară !...

Poate ne-am fi înțeles pînă la urmă, dacă o motocicletă cu ataș nu ar fi pătruns în curte șuierînd întruna dintr-o sirenă. Un milițian cu cască și cu ochelari veni lîngă mine și mă somă :

— În numele legii ești arestat ! Jaf la drumul mare ! Dacă te opui, pedeapsa se va dubla.

Eram așa de uluit că nici nu simții cînd mi se puseră cătușele. Omul legii fu solicitat să rezolve și incidentul cu cățelușa, fiindcă tot era el acolo. O făcu cu multă

promptitudine. Administratorii fură dezlegați și li se dădu ordinul să închidă ciinele. Apoi frumoasa Clotilda fu adusă pe brațe, mai mult moartă decît vie. Tremura ca varga și căuta cu privirea pe cel care ar fi trebuit să o apere. Dar cavalerul Csicolas fusese închis în magazia cu murături. Îi auzeam gemetele disperate. Proprietara cățelușei părea încîntată. O luă în brațe și o strînse la piept.

— *Parigoria tu cosmu !*, zise ea, vino la mămica, *arapi mu*. Sper că nu te-au maltratat bestiile.

Milițianul întocmea un proces verbal. Deci, doamna Ocoleanu, cu sprijinul Uniunii Pensionarilor din comuna Ocolești și Malu-Mare, venise să pretindă restituirea cățelușei Clotilda, furată de Ionescu Nicolae, proprietarul vilei Reduta. Frumos, tovarășe ! Te așteaptă cinci ani, ca popa !

Curtea se goli. Membrii Uniunii Pensionarilor asociați ieșiră pe poartă cu piepturile înafară și cu lanternele aprinse. Era un marș în cîrje și-n bastoane, dar avea ceva triumfal. Agentul îmi puse o mînă pe umăr și mă pofti în ataș :

— Să mergem !

Mă aflam lîngă motocicletă cînd situația luă o întorsătură neașteptată.

— Nici un pas mai mult ! tună o voce cunoscută, (dar nu știam de unde vine), apoi un boschet se deschise și Mișu, Inspectorul, își făcu apariția.

Milițianul părea gata s-o ia la fugă. Cîțiva invalizi rămași de căruță se opriseră să privească scena.

— Bine că am sosit la timp ! suspină Inspectorul. Comandorule, desfă imediat cătușele ! Port ilegal de uniformă ! Asta o să te coste. Mîine te duci și te denunți singur, ai înțeles ?

După ce motocicleta, împreună cu Comandorul, dispăru pe poartă, Inspectorul îmi întinse, solemn, un plic : FKP către Ionescu Nicolae — scria înăuntru... Avînd în vedere raportul DAK al lui YF precum și meritele Dvs., vă felicităm pentru rezultatele obținute. Semnat : TFL.

— Ei ?... adăugă Mișu, cu ochi strălucitori, asta parcă îți dă aripi, nu ?...

Înălțai din umeri. Gemetele lui Csicolas nu mai conteneau. Atîta timp cît o singură ființă suferă lîngă tine, poți fi oare, cu adevărat, fericit ?...

CAPITOLUL IX

Un glonț prin fereastră

Mă învîrteam ca un leu în cușcă... („...de fapt ai ațipit în fotoliu. N.R.)... căutînd cu febrilitate soluții. Lăsasem televizorul întredeschis ca să o pot auzi pe Marina Voica, interpreta mea preferată. M. V. cînta numai pentru mine, într-o limbă necunoscută, în care îmi promitea, poate, că voi deveni milionar. Visam că s-au terminat încurcăturile, cînd Vicepreședintele dădu buzna.

— Într-o oră sînt gata, mă informă el. Pînă atunci poate te uiți pe ziare.

— Mă deranjezi tocmai cînd cîntă Marina Voica, Vice ! îl făcui eu atent, cu destulă asprime. Și ziare nu mai citesc de cînd l-au înjurat pe Dobrin. N-a fost nici un ofsaid, am văzut cu ochii mei.

— Totuși, dă-mi voie să-ți spun că a apărut *Cormoranul albastru*. Poate te interesează. I-ai cunoscut doar pe cei din Ocolești...

Mda, era o revistă curățică, cu o bandă longitudinală de culoarea hipermanganatului de potasiu (hîrtia ar fi putut fi mai bună dar să zică bodaproste că le-a dat-o și pe asta). În pagina doua, un interviu cu Raminagrobis. Cum a scris el întreaga-i operă literară. Austeritate, muncă de zi cu zi, deșteptarea la ora șase, spălat cu apă rece pînă-n brîu ! Un Raminagrobis necunoscut mie se destăinuia în acele rînduri tipărite cu corp opt, și din care *î-urile din i* ieșeau, combativ, puțin mai înafară. Mai la deal și mai la vale,

poezii, vreo șapte sau opt, semnate Titi Tinichigiu. Profesorului Gicu C. Niculescu, deși poet, i se repartizase rubrica *Luna pe scurt*. Spicuii în fugă o informație : Domnișoara Țoancă mică a obținut premiul întîi — *ex aequo* — la concursul de pre-pre-selecție ținut în Ocolești în ziua de... Vicepreședintele, un spirit eminamente practic și definitiv certat cu toată poezia de la Coșbuc încoace, ținu să-mi citească personal una din creațiile lui Tinichigiu. Pe el îl uluise, pur și simplu, dar voia să cunoască și părerea altei ființe cît de cît inteligente și cu permis de conducere pe drumurile publice. Poezia se intitula : *Corabia de var* ! Iată ce citi Vicepreședintele :

„Mă leagăn, temerar și cumulard
Printre cutii alcoolice de fard
Spre un castel portocaliu de scrum
Cu porțile din fier forjat postum
Prin care mă dizolv, tentacular,
Spre o corabie de var,
Fără ferestre, fără draperii
La adăpostul unor ploi tîrzii...“

— Să fiu al dracului dacă înțeleg ceva ! se plînse Vicepreședintele. Nu există, nu poate exista o corabie de var ! Cum vine aia „castel portocaliu de scrum“ ?... Sau „fier forjat postum“ ?... Te doare capul ! Și cum o să aibă corabia ferestre ?...

— Parcă poți să știi ce sistem de corabie o fi fost aia ? Nu ești inițiat, Vice, altfel ai fi gustat ambiguitatea. Nu poate exista poezie decît atunci cînd fiecare înțelege ce vrea. Așa mi-a spus Raminagrobis. Și e și mai bine cînd nimeni nu înțelege nimic.

— O să iau revista la mine să o mai citesc de câteva ori !

Întrerupserăm această discuție, în care nici unul din noi nu era mai lămurit decît celălalt, fiindcă Inspectorul ne striga, de sus, din capul scării. Urcarăm în salonașul de la etaj. Un orologiu bătea noaptea jumătate. La venirea noastră Raminagrobis tocmai se ridica din șale, gemînd, apoi desuflecă mînecile elegantului halat de casă pe care-l zvîrlise acum trei zile pe spătarul unui scaun alăturat.

— Putem să-i dăm drumul, suspină el cînd ne văzu (după care se îndreptă avid spre un pahar de sunătoare, așezat din vreme în imediata lui apropiere...) Mai e cineva de venit ?...

Răsucii *atlasul* pe axis : eu — unu, Vicepreședintele — doi, Raminagrobis — trei, Inspectorul — patru, Niță Cerebralul — cinci. Lipsea Csicolas. Încăperea unde ne aflam avea forma unui pentagon, rotunjit de la periferie spre centru. Pe jos, un covor de rafie, povestind, într-o manieră naivă, întoarcerea heraclizilor. Fiindcă nu găsisem nici o masă rotundă în toată vila, foloseam o masă foarte patrată, deoarece se putea mai ușor înscrie într-un cerc imaginar. Pereții, în vernil și ocru, poartă inscripții din Coran și din apocrife ! E un decor cam eclectic, recunosc, dar sticlele de sunătoare răspîndite mai prin tot locul stabilesc o oarecare complicitate între stiluri. Din nou sîntem doar între noi, bărbații ! Mirandolina și Genoveva, dulcile păsări ale tinereții noastre, iau masa în oraș cu producătorii ! (Eu cînd am spus că așa o să se întîmple nimeni nu m-a luat în seamă !) Micșunească a apucat să-și dea cu cremă pe față și nu mai vrea să coboare. Pe coana Veta și pe nea Dumitru i-am lăsat să urmărească Olimpiada de la München, la cererea lor fierbinte.

— Alidada s-a internat pentru cîteva zile la Sanatoriul din Ocolești, ne informă Inspectorul cu o mutră tragică. Nu se simțea prea bine cu nervii. Țin legătura cu ea prin telefon...

„Sau prin *talkie-walkie*", îl completai eu, în gînd. Mișu ăsta e un băiat admirabil, dar are o manie : face mereu pe misteriosul, și mă enervează ! Cred că visul tinereței sale a fost să se facă actor, și, cînd spun asta, mă gîndesc la acea apariție senzațională din boschet, urmată de demascarea Comandorului. Îi plac loviturile de teatru deși el niciodată nu o să recunoască... După acel moment de pomină, cărase, în casă, cu ajutorul lui nea Dumitru și al lui Mălai mare, patru sau cinci casete, aduse de el cu mașina, și-mi ceruse să-i pun la dispoziție o cameră cît mai discretă.

— Ia-o pe care vrei ; nici una nu pălăvrăgește...

Îmi atrase atenția să privesc problemele cu mai multă seriozitate pentru a fi la înălțimea felicitărilor primite. Pe urmă îl lăsarăm pe Raminagrobis să-și facă meseria de inginer. Așa s-a născut, sau, mai bine zis, a fost reasamblat Niță Cerebralul, computer miniaturizat de proveniență japoneză, specialist în anchete judiciare, șah, cuvinte încrucișate, traduceri de poezii ermetice, descifrarea unor alfabete necunoscute. Niță primea întrebările și dădea răspunsuri, prin intermediul unei mașini de scris de tip special. Nu știa să vorbească dar îi plăcea să fluiere și, din cînd în cînd, îl scutura o tuse tabagică.

— Cel care l-a adus din Japonia, ne spune Inspectorul, era fumător înveterat. Lui Niță i s-a părut nostimă această tuse și acum nu i-o mai putem scoate din cap. Deci, fiți atenți cum vorbiți în fața lui ! Insist să se folosească un limbaj cît mai academic !

Cîteva zile, Raminagrobis și cu Inspectorul îl încărcară memoria cu tot felul de amănunte. Eu îi povestii pe larg aventurile mele și încercai să fac un portret cît mai clar al

celor de care mă izbisem în ultimele zile. În timp ce-l îndopam cu informații, Cerebralul desfășura și pe cont propriu o activitate prodigioasă : citea ziarele și făcea scurte informări, stabilea meniul, calculînd cantitățile exacte și prețurile, (ceea ce o cam supăra pe coana Veta), dădea pronosticuri meteorologice și ne ținea la curent cu șansele noastre la Olimpiadă și cu punctajul obținut de Ilie Năstase la tenis. În sfîrșit, cînd socoti că instruirea era suficientă, Inspectorul declară ședința deschisă.

— Repet : să nu-i puneți întrebări prostești, că se blochează. Deci, mai încet cu sunătoarea !... Niță, concentrează-te, dacă ne iubești, și clarifică situația.

O tuse tabagică răsună discret în încăperea pentagonală.

— Bună seara, spuse Niță Cerebralul. (De fapt vorbele lui apăreau scrise la mașină.)... Pe tine te cunosc, Mișule, dar nu consideri că ar fi cazul să mi-i prezinți și pe ceilalți ?...

— Ah, într-adevăr ! Scuză-mă !... Atunci, uite-l pe Pepsi, pe Raminagrobis, pe Vicepreședinte... E-n regulă ?...

— Deci pseudonime... Ca-n critica literară...

— Știi, băieții sînt modești din fire, se justifică Inspectorul, stingherit. Și am considerat că e mai bine să ne dăm niște nume aiurea. Pentru păstrarea secretului, înțelegi ?...

— Treaba voastră. Și dumnealui ?...

Pe ușa cu călifari intarsiați, intrase un Csicolas străveziu ca un solz de pește, neauzit, neînțeles, tristă umbră fără ciine. Nu ne văzu, nu voia să ne vadă. Schiță doar un salut vag în direcția lui Niță, încremenind apoi lîngă ușă, absolut străin, ca un bibelou de sticlă gol pe dinăuntru, evident nesperînd decît într-o minune...

— E Csicolas, îl prezentă Raminagrobis care iubea cîinii mai mult decît pe oameni. I s-a întîmplat ceva groaznic. Poate îi dai și lui o mînă de ajutor...

— Bună, Csicolas ! O mînă de ajutor e cam impropriu spus. O să căutăm împreună o soluție. Acum, care sînt problemele ?...

Vicepreședintele voia să cunoască, în primul rînd, importanța reală a schemei pe care se băteau atîția.

— Da, spuse Niță. După cum știți, terenul văduvei Ocoleanu e viu disputat de Centrul de Răcoritoare din Malu-Mare, numit greșit Trustul, pe de o parte, și de societatea *Propășirea Ocoleștiului,* pe de altă parte. Dar membrii susnumitei societăți se lucrează între ei, avînd interese diferite. Dacă ar fi vorba de o simplă vînzare, planul original al terenului nu ar avea prea mare importanță ; s-ar găsi pe undeva, pe la Cadastru, o copie, și gata !... Toți bănuiesc însă că răposatul a însemnat acolo locul unde și-a îngropat cocoșeii. Așa stînd lucrurile, vă dați seama că niște oameni fără scrupule nu-și mai aleg mijloacele...

— Cleopatra e inocentă ? vru să știe întîi și-ntîi Raminagrobis (dar și pe mine mă preocupa aceeași chestiune).

— Da ! Din punct de vedere juridic, (căci acesta e singurul care ne interesează), da !... A vrut să-și ajute fratele, pe Constant, să recupereze servieta furată în gară de distinsul nostru amfitrion.

Mă înclinai : eu eram ăla ! Din colțul lui Raminagrobis se auzi o bătaie din buze : o așteptam ; trecui cu noblețe peste acel zgomot.

— Ce drept avea Constant să dețină planul terenului ?

— E adevărat că îl furase din apartamentul văduvei Ocoleanu, dar nu trebuie să uităm că numitul Constant

e fiul natural al lui Enache și că a fost recunoscut de acesta cu puțin înainte de plecarea lui din țară. Ulterior, mama lui Constant s-a căsătorit legal și a avut-o pe Cleopatra. Iar Teofil e unchiul lor bun.

— Ăstuia îi lipsește într-adevăr o doagă, sau se preface ?...

— Greu de spus ! Întreg la minte nu e în nici un caz. A fost ofițer mecanic, în marină, și, la o paradă navală, a căzut în apă ! De atunci face pe inventatorul. Raminagrobis ar trebui să-l cunoască mai bine.

— Teofil ?... Bineînțeles că-l cunosc ! Are cîteva invenții strălucite, printre care o mașină de împrăștiat frunzele. Îl preocupă, în special, construcțiile navale. Din păcate însă, și perpetuum mobile...

— Așa se explică faptul că e client aproape permanent al Sanatoriului de Aerofagie, unde are camera lui rezervată, precizai eu. Iar profesorul Ambrozie, sub pretext că îi face psihoterapie, i-a furat toate invențiile.

— M-aș mira, zise Niță Cerebralul. Din datele mele reiese că Teofil e un tip foarte șiret. Acum să vă spun ceva și despre partida cealaltă. Despre *Trust*.

— Chiar te rugăm !

Centrul de Răcoritoare, mai precis filiala din Malu-Mare, era condusă cu mînă sigură de Roger, directorul filialei. Un tip la două rînduri, foarte ambițios, dornic să urce cît mai repede toate treptele ierarhiei în comerțul de răcoritoare. Ar fi reușit de mult să intre în Centrală, dacă n-ar fi avut un defect : era mort după muzica ușoară în general și după interpretele ei, în special. Una dintre acestea era, după cum știm, prietena noastră Țoancă mică, o ființă de două ori fericită : mai întîi fiindcă avea un logodnic compozitor și muzicist, și apoi fiindcă se bucura de stima și admirația lui Roger, care

era, orice s-ar zice, o forță, la noi, în Malu-Mare ! Deci, să reținem : Roger, patruzeci, stil Alain Delon în „Clanul sicilienilor", fost ospătar pe „Transilvania", deci întrucîtva estet și om de lume. Amănunte : ochelari de soare periculoși (de import), și ca tovarăș nedespărțit, un cîine țanțoș, un doberman pătat, cu calțavete albe la picioarele din față.

La aceste vorbe, Csicolas tresări. Se apropie de mine fără să-l fi chemat, (fiindcă îi respectam nevoia de singurătate), și așteptă... Îi mîngîiai fruntea inteligentă :

— Și al nostru e d'Artois, șoptii eu... Ramura bretonă !... Ce, așa merge !...

Inspectorul îmi făcu semn să fiu atent. Îl rugase pe Niță să schițeze un proiect de acțiune... Da ! Trebuia să punem mîna pe planul terenului și dacă e vreun semn pe el, să săpăm la locul indicat. Din nefericire, servieta cu schema, aflată o vreme în posesia mea, dispăruse în împrejurări necunoscute... În acest caz, eram nevoiți să supraveghem pe proprietară și pe cel ce va oferi un preț de cumpărare mai mare decît valoarea reală a terenului. Alte întrebări ?... Poate că n-ar fi fost rău să ne spună ceva și în legătură cu scheletul descoperit de Arhibald. Alidadei i se păruse ceva în neregulă... Nu ! Inspectorul se opunea la această întrebare. Ne depărtam... Pînă la urmă își exercită dreptul de veto și renunțarăm... Altceva ?...

— În legătură cu Csicolas, ce sfat ne dai ?

— Sublata causa, tollitur effectus, o dete Niță pe latinește. Adică mai pe scurt : îndepărtați piedica !...

„Mă lămurișî buștean", îmi zisei eu, în gînd ca să nu-l supăr. „O să trebuiască să mă descurc singur"... Lîngă mine, Vicepreședintele dădea semn de mare agitație intelectuală. Îl chinuiau probleme artistice și mondiale și, în

această stare de spirit, îi transmise lui Niță poezia din *Cormoranul albastru,* întrebîndu-l ce părere are.

— Ce părere să am ? Orice computer îți face de-astea cîte vrei. Pui niște cuvinte acolo și unii oameni le citesc și sînt fericiți.

— Ia fă-ne și tu una !

O ușoară tuse tabagică și mașina începu să se zbuciume în rînduri egale. „Lacăte de miere" se numea poezia lui Niță Cerebralul și îmi permit să o transmit în întregime pentru amatorii de frumos, de neînțeles, de ambiguitate profundă, de incognoscibil și de irefragabil...

„Nedomolit surîs, — și-un gest fecund
Imparte-n urne lacăte de miere
Cînd cîini de porțelan adorm pe prund
Și liniștea aruncă-n drum patere.

Un echinox antum se-abate, scund,
Pe stadioane goale, — și țitere
Se încrustează, efemer, în grund,
Închipuind, în zbor, lepidoptere...

Aș dărui un munte de cărbune
Ca să mă-ntorc în vechea mea minune !...“

„Gata ! Pierdem vremea“, mă întorsei eu să zic, cînd întîlnii privirile umede ale lui Csicolas !... Se părea că sărăciile alea de versuri fără cap și coadă îi merseseră la inimă, deși nu aveau, evident, nici un sens... „...Și cîini de porțelan adorm pe prund !...“ Nu, oricît aș fi fost de isteț, tot nu iese nimic din afacerea asta. Nici ceilalți martori nu păreau mai avansați. Vicepreședintele ridicase mîinile în tavan, ca la Opera Română, Inspectorul bătea darabana, Raminagrobis căuta o frază ca să sintetizeze

situaţia. (Să-l pici cu ceară, n-ar fi recunoscut că nici el nu pricepe o iotă !).

— În esenţă, spuse el, e un refuz al contingentului, o evadare către ceea ce am putea numi „o acută mitologie subconştientă"...

— Adică tu acuma ne explici, nu ? îl întrerupsei eu fără menajamente. Şi în fond, baţi cîmpii mai dihai decît Niţă Cerebralul... Ca să rămînă că tu eşti deştept şi noi proşti ! ? Inspectore, te rog să-i retragi cuvîntul !

— Pax vobiscum ! Daţi-i drumul cu întrebarea următoare. Însă numai probleme practice, să fim bine înţeleşi. Altfel îl scot din priză...

— Bine, domne, bine ! Niţă, te rog să ne spui cum e cu cinematografiştii ăia cu gurile pline de chewing-gum. Ce să facem să le scoatem fetelor din cap ideea nenorocită că ar putea deveni cîndva artiste de cinema de talie mondială. Sau de orice talie...

N. C. hîrîi uşor, ca un greiere, cu tusea lui occidentală, fără tutun şi fără cumarină. Problema era destul de delicată şi pînă la urmă ar fi lămurit-o, dacă prin geamul deschis n-ar fi răsunat o pocnitură. Lîngă noi se auzi ca şi cum s-ar fi năruit o etajeră cu eprubete şi cu pahare Elenmayer. Tusea tabagică încetă brusc. O pată întunecată, de ulei, se lăţea pe sertarul din stînga, acolo unde Niţă Cerebralul, dacă ar fi fost om, ar fi avut o inimă.

— Culcat ! ordonă Inspectorul stingînd lumina. Au tras cu surdină !

Eram lîngă fereastră şi îndrăznii să arunc o privire. Cineva ne atacase mişeleşte (dar cine avea interesul să o facă ?) şi acum căuta să scape. O siluetă neagră se îndrepta în salturi către plajă.

— După el, copii ! strigai, escaladînd fereastra.

Mă urmară imediat Raminagrobis, Inspectorul, Vicepreşedintele. ...Toţi dorobanţi, toţi căciulari... Români de

viță veche, toți trei, morți fără ochelari... și cam într-o ureche... Pe lîngă mine, Csicolas, trezit din apatie, țîșni ca o săgeată neagră. Niță Cerebralul îi spusese cîteva cuvinte nobile, chiar dacă le spusese pe latinește, și acest lucru nu poate fi uitat niciodată de o ființă sensibilă. În urma lui noaptea se năruí ca un munte de cărbune... Ptiu ! Începeam să vorbesc ca în cimilitura aia !... Înaintea noastră, auzirăm un hămăit puternic, un urlet și cîteva bufnituri sinistre. Apoi Csicolas amuți... Ceva pleoscăi în apă. Oare atentatorul spera că va scăpa cu înotul ?...

— Pe-aici. Ba nu, mai la stînga !

Ce bine ar fi fost să ne fi luat lanternele ! Dar dacă nu erau, nu erau ! Apa rece ne frînă elanul. Plaja era pustie iar marea se vedea pînă departe, neturburată.

— S-o fi dat de-a scufundelea, zise Inspectorul. S-o ia unul la stînga și altul la dreapta, de-a lungul malului.

— Duceți-vă voi, le spusei. Vreau să văd ce e cu Csicolas.

Era după o tufă, nemișcat. Atentatorul îl izbise cu mînerul pistolului în cap și apoi se făcuse nevăzut. Îl stropii cu apă și-și reveni. Îmi mulțumi cu un gest și vru să-și continue urmărirea.

— Nu ! stai aici ! Ți-ai făcut datoria. Și știi ce a vrut să spună Niță cu vorbele alea latinești ?... Cine stă în calea fericirii tale ? Dobermanul !... Ei bine, află că îl vom răpi înainte de a da ochi cu Clotilda !

Nu se putu opri să nu scoată un strigăt triumfal !... „La răsărit în noapte, prelung răcni samburul ! O dată-ntîi, de două ori, și iar..." Prietenii noștri veniră alergînd. Își închipuiau, probabil, că l-am prins pe asasin. La fața locului se lămuriră.

— Să ne întoarcem acasă, propuse Raminagrobis, că sînt murat pînă la piele. Parcă a intrat în pămînt.

— Adică în apă, îl corectă Vicepreședintele.

— Mersi. Asta am vrut să spun și eu !... Ne uitarăm noi, în dreapta, ne uitarăm în stînga : tămîie ! Să juri că l-a înghițit un delfin !

Inspectorul tăcea și nota. Ar fi putut lămuri niște lucruri dacă ar fi vrut, fiindcă, așa cum am aflat mai tîrziu, de pe atunci deținea firele întregii afaceri. Dar prefera să-și creeze o aureolă legendară în jurul capului : Mișu Enigmaticul ! Dacă-i așa, o să mă fac și eu că plouă. Iar dobermanul o să-l răpesc, fără ajutorul lui. Numai eu, Raminagrobis și Vicepreședintele.

Plecarăm înjurînd, lăsînd în urmă plaja plină de cîini de porțelan care dormeau în prund, și dornici să ajungem în dormitoarele noastre mici și dragi, ca să ne dizolvăm tentacular, „fără ferestre, fără draperii, la adăpostul unor ploi tîrzii..."

CAPITOLUL X

Scheletul colorat

— Ai face bine, îmi spuse Micșunească, să fluieri cînd te apropii de locul ăsta. Cel puțin patru-cinci zile de-acum încolo. Vreau să mă bronzez *omogen*.

— Bine că-mi spuseși, ca să fac rost de un binoclu.

Glumeam prefăcîndu-mă că admir, fără rezerve, faimoasele ambulacre ale musafirei mele. În realitate mă aflam, la ora aceea, pe plajă, cu treburi. Dincolo de ecranul bituminos al Pontului Euxin, pe deasupra triremelor scufundate, un întreg popor de celenterate dormita între două ape, visîndu-se poate alge, sau corali sau doar configurări proteice ale vreunui val inspirat... Unde, păcatele, să fi dispărut individul de azi-noapte ?... Pe-aproape se afla un anrocament albăstriu din capătul căruia vedeam plaja pînă departe. Ei, bine, nisipul nu păstrase nici o urmă !... În schimb, într-un loc, la nivelul apei, stînca era ciobită proaspăt. Cu chiu cu vai, culesei o bucată mică de rocă, pe care rămăsese imprimată o urmă de vopsea. Să fi trecut pe aici submarinul căpitanului Nemo ?... Rămăsei cîteva clipe cu capul în palme precum gînditorul de la Hamangia. Pluteam în plin mister, dar asta nu mă împiedică să descopăr, între două pietre, o hîrtiuță, albastru cu galben, care mirosea a sulfină... Aha ! chewing-gum de proveniență străină ! Minunat ! Cercul se strînge ! Ia să le dăm noi la analiză !... Sperăm să găsesc și un căpătîi de țigară, așa cum stă scris în mai toate

cărțile de aventuri, dar n-avusei noroc. (O dovadă în plus că întîmplarea trăită azi-noapte era cît se poate de reală.) Mă întorsei să scotocesc din nou împrejurimile. În fundul grădinii, printre răzoarele cu umbelifere puse de coana Veta, se tîra încă, precum un fum indiscernabil, somnul imprudent al nopții. Sus, în anticamera paradisului lui Dante, navigau, tolănite pe aer, fregate de călifari inconștienți. Începea un galop de cai albaștri, cai de oxigen și de azot hrăniți cu flogistic, și, la ultima limită a orizontului bombat, Aurora bătrînului Homer, cu degete trandafirii, înlătura ultimele draperii ale întunericului.

— Eu cred că a fugit cu un submarin ! îmi strigă Micșunească de sub tabernacolul ei încropit din trei sau patru cearceafuri. Vezi geamandura din fața noastră ? Ieri nu era acolo...

— Nu-ți risipi forțele, distinso, o sfătuii eu. Mai bine ai grijă să te înverzești cum trebuie...

— Ești nebun ? Cum să mă înverzesc ?...

— Cu ajutorul razei verzi. Nu pentru ea vii în fiecare dimineață aici ?...

Pricepu că o cam luam la vale dar nu se supără. Ba îmi dădu și o idee excelentă : să caut în jurul tufișului unde îl găsisem pe Csicolas fără cunoștință. Așa și făcui și, în cîteva minute, țineam în palmă un tub de cartuș de revolver, calibru 7,35 ! Împreună cu celelalte indicii culese, putea servi la identificarea atacatorului din noaptea trecută. Alergai repede să i le arăt lui Mișu. Era în salonul pentagonal, împreună cu Raminagrobis. Se învîrteau nefericiți împrejurul lui Niță Cerebralul, care tușea încontinuu. Mașina de scris, cu ajutorul căreia robotul își exprima gîndurile, zăcea pe un fotoliu, înțepenită la litera „O“.

— Nu e nimic de făcut, suspină Raminagrobis. Ne trebuie piesa cutare și cutare. (El le dăduse denumirile științifice însă eu sînt de vină că nu le-am reținut). Trebuie să meargă cineva la București...

— Mă duc personal, spuse Inspectorul, altfel ni le livrează peste șase luni... Tu ai găsit ceva la fața locului ?...

— Un cartuș, o bucată de rocă și un ambalaj de chewing-gum. Dă-le la analiză dacă mă iubești și vezi să nu cadă năpasta pe vreun nevinovat !

Se pregătea să-și ia rămas bun cînd Vicepreședintele năvăli în încăpere rîzînd de unul singur. Filfiia două ziare în mînă : *Cormoranul albastru* și *Parîma*, acesta din urmă editat de un grup de entuziaști din Malu-Mare.

— Dacă citești cu atenție publicațiile astea, zise el, găsești chestii de milioane, pe onoarea mea. Ia fiți atenți !

— Vice, îl întrerupse Inspectorul, nu ne vedem capul de treburi... Ne citești altădată !

— În propriul vostru interes insist să ascultați.

Iată ce scria *Cormoranul albastru :*

„Aflăm cu uimire că responsabilul Subfilialei de Răcoritoare și Acadele din Malu-Mare, (prescurtat SRAMM), tovarășul Roger, duce tratative cu o firmă din Canada pentru cumpărarea unui ghețar care va satisface nevoile întregului litoral în sezonul viitor. Salutăm cu ilaritate această inițiativă. Sanatoriul de Aerofagie din Ocolești îi ține, inimosului responsabil, porțile larg deschise și îl așteaptă cu drag în rîndul pensionarilor săi permanenți".

— Nu văd... începu Inspectorul, dar îi făcurăm semn să tacă.

Nici ziarul *Parîma* nu-și precupețea eforturile pentru a scoate în evidență racilele din comuna vecină și prietenă. La Ultima oră găsirăm, adică Vicepreședintele găsise, o informație extrem de interesantă : „În decursul

istoriei — scria *Parîma* — s-au furat cam multe. Imperii, coliere, vapoare, ambasadori, mumii egiptene, idei, cîini de rasă, trofee sportive, obeliscuri, medicamente. Îi revine comunei Ocolești cinstea de a adăuga la această listă și furtul unui... schelet! După informațiile corespondentului nostru, scheletul cu pricina ar fi dispărut de la domiciliul conjugal, adică din laboratorul Sanatoriului de Aerofagie din susnumita comună, acum trei sau patru zile. Depozițiile martorilor oculari sînt contradictorii. După unii, el ar fi plecat pe ușa din față la braț cu o tînără copilă, îmbrăcată în rochie de mireasă. Miliția face cercetări. Pînă la aflarea adevărului să urăm multă fericire tinerei și ciudatei perechi!"

— Insist să dăm imediat o fugă pînă acolo, propusei eu amintindu-mi de bănuielile Alidadei. Sînt aproape sigur că Arhibald este autorul. Și n-ar fi exclus ca Alidada să fie în pericol!

Plecai împreună cu Inspectorul. Vicele rămînea să facă o vizită americanilor, pentru ca fetele să știe că sînt controlate, iar Raminagrobis trebuia să culeagă informații despre Roger și să afle unde a fost dusă, împotriva voinței ei, cățelușa Clotilda, marea și unica dragoste a nefericitului Csicolas.

Lansai Tragusta ca și cum m-aș fi aflat pe pista de la Salt Lake City și, într-un sfert de oră, invadarăm Ocoleștii, într-un zbîrnîit infernal de motoare. La Sanatoriu porțile erau date la perete. În curte păștea o mașină cu un cucui cît toate zilele în creștetul capului. Intrarăm cu pași supli. Înăuntru se luau declarații. Ascultarăm cu atenție.

— Deci, recapitula un om în uniformă instalat la o măsuță, dumneata susții că ești Contele de Monte Cristo?...

— Da! Și reclam faptul că în timpul Revoluției Franceze am fost ghilotinat! Cer despăgubiri!

— Despre schelet ce ne puteți spune ?

— Eram prieteni ! Dacă nu era el nu aș fi reușit să evadez de șase ori pînă acum și mai greu mi-ar fi fost să mă reîntorc neobservat de nimeni. Credeam că e femeie, deși vorbea foarte puțin. Săptămîna trecută am vrut să-l tratez cu o cafea dar cînd am pătruns în hol, l-am văzut la brațul unei doamne în alb. Mi-a făcut cu ochiul și am înțeles că trebuie să mă retrag. La cîteva minute am auzit un motor de mașină. Cred că s-au căsătorit. Am băut singur cafeaua. De atunci, sînt singur. Toți mă ocolesc ; nimeni nu vrea să fie prieten cu un om ghilotinat. Cer despăgubiri, vă rog să nu uitați acest lucru...

După alții, scheletul se ridicase la cer înotînd în stilul fluture. Cînd obosea, se întorcea pe spate și făcea pluta. Acum trebuie să fie departe, apreciau comentatorii... Toate acestea erau doar presupuneri. După profesorul Ambrozie, directorul Sanatoriului, al cărui prizonier fusesem, era vorba de o înscenare ordinară. Autoritățile se sesizaseră în urma unui denunț anonim, ceea ce nu era corect. Iar schelet nici nu aveau în inventar. Inspectorul dădu ordin să se verifice. Între timp, noi vom face o vizită inopinată la șantierul arheologic condus de Arhibald.

— Nici Cleopatra, nici Teofil nu sînt străini de treaba asta, îi șoptii eu Inspectorului. Nu uita că fata e logodnica lui Arhibald...

— Te dau jos din mașină dacă mai încerci să mă influențezi !

Continuarăm drumul tăcuți. Inspectorul închisese ochii pentru a cîntări cum se cuvine fiecare amănunt, fără a se lăsa furat de aparențe. Mă concentrai asupra acceleratorului și dolmenele și menhirele din dreapta și din stînga drumului o luară și ele la goană, în sens invers, speriate. Palmierul înșelător se afla la postul său, încer-

cînd din nou să ne deruteze. Îl salutai din claxon. Cineva îl împodobise între timp cu o placardă inutilă : Apă sălcie... „Prefer sunătoarea", gîndii eu răsucind volanul. În urma Tragustei se înălța o pudră de alabastru, violetă în lumina soarelui. Dacă priveai mai atent ți se părea că bate în roșu sau în verde. Sau în toate cele trei culori la un loc !... „Dați-vă, bă, la o parte" mă răstii la cromlechuri ca să le sperii, apoi încetinii. Personajele lui Ion Budai-Deleanu ne salutau agitînd șpaclurile. Arhibald-Zîndadel se apropia în fugă surîzînd fals ca după o cruntă criză de ficat. Citeam în ochii lui că ar fi dorit să mă trimită cine știe unde, poate la mii de kilometri distanță de locul acela. Îmi întinse o mînă caldă ca o proteză ținută în frigider.

— Inspectorul e în misiune oficială, îl făcui atent. Ai grijă cum vorbești ! Am venit să vedem scheletul !

— Pentru moment nu se poate ! Sîntem în pauza de prînz.

Îl împinsei în mașină cu forța.

— Dacă faci pe nebunul, îți trîntesc și niște cătușe să mă ții minte, îl speriai eu. Nu, Mișule ?

— Eu n-am zis nimic. Întîi să văd corpul delict și pe urmă ne vom conforma legii. Nu mă amestecați în copilăriile voastre.

Văgăuna de calcar, măseaua de Leviathan cum îi spusese foarte plastic nu știu cine, strălucea în lumina soarelui de parcă ar fi fost văruită proaspăt. Locul căutat nu era departe. Arhibald pusese să se acopere groapa cu scînduri, ca să nu plouă înăuntru. Îi porunciram să le dea la o parte.

— Îți atrag atenția, preciză Inspectorul, că din acest moment orice afirmație pe care o vei face va fi înregistrată. Dacă vrei, putem întrerupe cercetările, ca să beneficiezi de asistența unui avocat.

— Bună idee ! se lumină Arhibald. Mai ales că am impresia că nu sînteți în toate mințile.

Pe mine problemele de procedură m-au înfuriat întotdeauna așa că mă apucai, de unul singur, să înlătur scîndurile. Mișu sta cu spatele, se făcea că nu observă. Dacă Arhibald i-ar fi cerut să mă oprească probabil că ar fi făcut-o. Mă grăbii să dau la o parte pămîntul, pînă nu le venea vreo altă idee.

— Nu e nici un schelet aici, le strigai din groapă, după ce apreciai că săpasem destul de mult. Arhibald ! îți ordon să dai imediat o explicație. Altfel te arestez și sesizez Institutul !

Se năpusti înăuntru, alături de mine, și începu să rîcîie pămîntul cu unghiile. Înjura întruna și avea o figură de adevărat profanator de morminte, că i-aș fi făcut cu plăcere o fotografie pe care să o trimit ulterior tinerei sale logodnice.

— Scheletul a fost furat ! declară el în cele din urmă ieșind din sepulcru. Numai dușmanii mei au putut face una ca asta !

— Bănuiești pe cineva ? întrebă Mișu. Spune tot ce gîndești fără nici o teamă. Afirmațiile tale nu vor fi înregistrate.

— Atunci, dă-mi voie să cred că numai dumnealui de colo, dușmanul meu personal, arheologul de mîna doua Ionescu Nicolae, supranumit în lumea interlopă Pepsi, a putut comite un atare sacrilegiu : Cu sprijinul complicei sale, Alidada ! El fiindcă e gelos pe succesele mele, iar dînsa, fiindcă am rupt logodna cu ea anul trecut. Nu am însă nici o dovadă în sprijinul celor spuse. Tot ce am declarat e sub beneficiu de inventar. Ai datoria să verifici ! Acum plecați, fiindcă sînt zdrobit de durere ! E o zi de doliu pentru șantierul nostru. Voi da ordin ca, la

masa de prînz, să se servească numai primul fel de mîncare...

Inspectorul îmi interzise categoric să răspund în vreun fel și mă împinse în mașină. Își notase totul și ținu să-l asigure pe Arhibald că sesizarea sa, neoficială, va face obiectul unei cercetări amănunțite și nepărtinitoare, deși el personal vedea lucrurile altfel. Acest fel de a proceda mă nemulțumea total dar nu încercai să-l determin să-și schimbe părerea. Inspectorul era un încăpățînat fără pereche și mai avea și obsesia legalității, de prisos în momentul de față, din moment ce era clar că Arhibald minte fără nici un pic de jenă. Făcurăm calea întoarsă tăcuți și sumbri ca o pădure de chiparoși. Mișu încercă totuși să-mi dea o explicație.

— Știi, zise el, în fond e vorba de două schelete.

— Fii serios ! Hai mai bine să vorbim despre altceva.

— Nu-nu... Recunoști că cel din groapă era roșu ?... Ei bine, într-o antichitate foarte îndepărtată, cadavrul era îmbălsămat cu ocru, simbol al sîngelui și deci al vieții, și acest ocru se depunea cu timpul pe oasele celui înhumat.

— Mersi ! Atîta lucru știam și eu în calitatea mea de arheolog cu stațe. Dar continuă-ți prelegerea, nu te sfii. Tot n-avem altceva mai bun de făcut.

— Prea bine ! Din depoziții rezultă că scheletul furat de la Sanatoriu era de culoare albă. Stai să-ți citez ce declară unul :... „părea o colivie albă așezată pe un gheridon, alb și el, o colivie de zahăr din care o pasăre amară ar fi zburat pentru totdeauna..." Deci avem un schelet alb și unul roșu.

— Sau poate l-au vopsit pe ăla alb în roșu. Verifică și asta ! Și n-ar fi exclus ca scheletul alb să fi fost, de fapt, negru ! Sau albastru !

— N-am chef acum de glume ! În special genul acesta de umor mă lasă rece. Să oprim la Sanatoriu !

În hol dădurăm de Alidada. Despletită, transfigurată, povestind tuturor despre niște voci pe care le-ar fi auzit, chipurile, în noaptea cu pricina. Cînd mă văzu mi se aruncă în brațe. Ai fi jurat că nu e în toate mințile. Mă sărută pe frunte de șapte-opt ori apoi plecă insistînd asupra vocilor supranaturale și cerînd să i se servească masa de aci înainte numai în farfurii electrice ? !.. Inspectorul privise scena cu emoție. „Să sperăm că se însănătoșește curînd", îmi șopti el strîngîndu-mi mîna, apoi se întoarse spre cel ce făcuse inventarul.

— Vă rog să mă scuzați, începu revizorul, dar în scripte nu am găsit nici un fel de schelet ! Și nici atelier de exponate nu au în incinta sanatoriului.

Începurăm să batem darabana în tăblia mesei.

— Există însă în condica de procese verbale o mențiune, precum că s-ar fi găsit un schelet neînregistrat. Asta acum vreo patru ani. Nu s-a luat nici o măsură.

— Ce culoare avea marfa respectivă ?

— Ce culoare să aibă ?... Obișnuită. Ca orice schelet normal !

— Deci ce culoare, dacă nu te superi ?...

— Albă, vă rog ! Ar fi putut fi și altfel ?...

Mișu mă privi semnificativ. Părea fericit și eu nu obișnuiesc să stau în calea fericirii nimănui. Voiam să cunosc însă și părerea lui Teofil sau a Cleopatrei, dar aceștia lipseau momentan din localitate. Nici Țîrfonie sau vreun altul din banda lui nu-și făcură apariția. Ne luarăm rămas bun de la pensionarii profesorului Ambrozie, care la plecare ne făcură o adevărată manifestație de simpatie. Cu toții ne ofereau serviciile lor întru aflarea adevărului. Nu cereau în schimb decît cîte o insignă, cît de mică, de aju-

tor de șerif. Înduioșat pînă la lacrimi, Inspectorul aproape că le promise.

— Încep să mă conving, spuse el în timp ce rulam cu o viteză diabolică înspre colecția de sticle de sunătoare din vila Reduta, că spiritul dreptății este înnăscut la om. Dar acum am terminat cu scheletele. Nu vreau să mă las angrenat în tot felul de farse, cum pare a fi aceasta. Statul mă plătește pentru o muncă mult mai subtilă. Lasă-mă în gară ca să duc probele luate de tine la laborator chiar în noaptea asta. Și fii, în continuare, cu ochii în patru, ca să nu te faci de rîs.

— Ești atît de zgîrcit la vorbă încît nici acum nu știu precis în ce afacere m-ai băgat. Dar vreau să te rog și eu un lucru... Nu le mai amesteca și pe fete în toată povestea asta. Alidada, de exemplu, ar putea s-o pățească dacă cei de la Sanatoriu află că e agenta ta.

— Dar nu e deloc agenta mea, protestă el.

— Am văzut-o cu ochii mei cînd manevra un *talkie-walkie*...

Era complet în afara problemei și insista să fie crezut. Nu dăduse nimănui vreun aparat de radio portativ și cu femei nu mai lucra de mult fiindcă așa-i promisese nevesti-sii. Mă rog, mă făcui că-l cred ca să terminăm discuția. Trenul pleca. Îi fluturai batista fără prea multă convingere și mă întorsei la mașină. Dacă stam să mă gîndesc mai bine nici eu nu eram mai breaz decît el. În timp ce făcea pe nebuna, Alidada îmi strecurase în buzunarul de la piept un mesaj și eu păstrasem plicul doar pentru mine. Neîncredere pentru neîncredere. Eram sătul de misterul permanent cu care lui Mișu îi plăcea să se înconjoare și de sarcinile în doi peri, din care nu înțelegeai mai nimic. Desfăcui plicul Alidadei, cu toate că pe el scria clar : Doamnei Cecilia Micșunescu — în speranța că voi des-

curca, o clipă mai devreme, ițele acelea îngrozitor de încurcate...

„Dragă tanti“ — scrisese în grabă Alidada — „iată ce am găsit în coșul cu hîrtii. Poate înțelegi tu ceva. Vorbim pe larg săptămîna viitoare. Te pup, Ali !“. Alături, o altă coală pe care erau lipite litere tăiate din ziar. Transcriu aici textul integral :

„Netrebnicule ! ziua socotelilor a sosit ! Tu ești asasinul lui Enache Ocoleanu ! L-ai ucis în 1965, cînd se întorsese clandestin în țară, ca să-și reia în stăpînire valorile ascunse în 1944, cu ocazia plecării sale precipitate din țară. Își mai amintesc de el cîțiva inși : ospătarul de pe Transilvania care l-a ascuns în cală, mecanicul cu care a băut rom tot timpul traversării Mediteranei și falsul turist Fred, de fapt tovarăș cu el de nelegiuiri. Toți pot depune mărturie împotriva ta. Dar cel mai primejdios martor este însuși Enache Ocoleanu, care zace și azi în pivnița întunecoasă, acolo unde l-ai îngropat cu mîna ta !... Află însă că, și mort, Enache și-a bătut joc de tine ! Planul furat de Constant are un clenci ; dacă nu-l știi te uiți la el ca vițelul la poarta nouă. Nu mai umbla după servietė galbene, că le-am cercetat eu pe amîndouă. În cea aruncată pe izlaz am găsit o copie falsificată iar în cealaltă, sustrasă de mine de la locuința arheologului, nu era decît pîine cu brînză ! Secretul l-a luat Enache cu el în mormînt și bine a făcut, că prea ești hrăpăreț !... De unde știu toate acestea ?... Mă privește ! Tu o singură grijă să ai : să încropești repede una sută mii lei și peste trei zile să dai un anunț în *Parîma : „Marinarii pe coteț !“* Semnezi cu inițiala tatălui. După care, scobești un salam de Sibiu, bagi banii înăuntru și pe la șapte seara ieși la plimbare în grădina publică. Un cîine doberman se va repezi la salam. Să-l lași să fugă cu el și vei trăi ani mulți și fericiți. În caz con-

trar, te așteaptă un costum reiat pînă la adînci bătrînețe. Amin !".

Și semna : *XYZ !*... Mă scărpinai în cap, gest care la mine denotă o înaltă concentrare intelectuală și oprii lîngă o tutungerie ca să lipesc plicul, cu grijă, să nu se observe că s-a umblat la el. Sosii la vilă în clipa cînd coana Veta se întorcea de la piață cu o enormă paporniță, plină cu fructe, în mînă.

— Las-o jos și du plicul ăsta lui madam Micșunescu, o rugai eu. E urgent !

Șovăi o clipă cu ochii la paporniță, apoi plecă. Nu știam încă ce am de făcut. În orice caz eram dator să cîntăresc bine toate amănuntele. Scheletul lui Arhibald nu mai putea fi privit ca o simplă glumă, cum zicea Inspectorul. Și nici cel din laboratorul Sanatoriului de Aerofagie. Necunoscutele problemei creșteau ca ciupercile după ploaie Cine scrisese anonima ? De reținut faptul că un doberman urma să ia banii... Pentru cine lucrează Alidada dacă Inspectorul nu știa nimic ? Ce rol avea Micșunească ?... Judecam intens, ciugulind mereu din strugurii cumpărați de coana Veta. Pînă cînd mîna mea se izbi de ceva metalic !... O cutiuță patrată, pe care o mai văzusem la cineva în zilele din urmă !... Un *talkie-walkie* cum au agenții de circulație și cum avea și colaboratoarea mea, Alidada !... Dar de ce tocmai la coana Veta în paporniță ? ! Ce Dumnezeu, toate femeile din casa asta se țin de conspirații ?... Plecai înnebunit, clătinîndu-mă pe picioare, în căutarea celui mai mare pahar de sunătoare de pe suprafața pămîntului !...

CAPITOLUL XI

Pentru d'Artois, pentru ramura bretonă !

E un făcut : de cîte ori destup o sticlă de sunătoare, Raminagrobis apare ca din pămînt în flancul meu drept, cu cel mai mare pahar posibil în mîna-i tremurîndă. Așa se întîmplă și de data asta. În timp ce îi turnam, îl pusei la curent cu noutățile : furtul celor două schelete, radioul din paporniţa coanei Veta și scrisoarea anonimă interceptată de Alidada...

— Și acum ce sfaturi îmi dai, o, tu, fericitule din lotus ?...

Făcu semnul de *time-out*. Adică să-l las să gîndească puţin. Datorită sunătoarei, ochii săi păreau luminaţi de o adîncă și intensă mulţumire... Mda, mda... Era bine, după părerea lui, că nu confiscasem radioul madamei, așa cum îmi trecuse prin cap în primele momente. Dacă ea avea un astfel de aparat, atunci cu siguranţă că și Mirandolina și Genoveva au cîte unul. Ne facem și noi rost de un *talkie-walkie* asemănător și putem asculta tot ce vorbesc între ele !... Tii ! bună idee ! Îi mai turnai. Zi-i mai departe, primar te fac !...

— De schelete se ocupă Miliţia, continuă neîntrecutul cunoscător al sufletului omenesc, iar cadavrul lui Enache Ocoleanu nu va putea fi mutat din loc în aceste zile de vigilenţă sporită. Dealtfel, șantajistul îl va supraveghea pe ucigaș în contul nostru. Pentru noi problema cea mai acută

este grabnica rezolvare a cazului Csicolas. A, uite-l că vine și el !...

Cîinele cobora scara cu un aer ferm. Era încă bandajat la cap, precum Cyrano de Bergerac în actul cinci, dar rămăsese în continuare un d'Artois, ramura bretonă, mereu gata de luptă pentru a-și recîștiga iubita răpită sau ca să se răzbune.

— Am impresia, totuși, că o luăm cam pe departe, obiectai eu. Ce-are a face cutare cu cutare ?...

— Are ! Fii atent : furăm dobermanul și ne instalăm la pîndă. Cînd vine ăla cu banii, Csicolas va fi cel care se va duce după salam. Între timp, noi, ţac-pac ! trîntim niște poze în dreapta și-n stînga, de ți-e mai mare dragul.

— Dar ne scapă șantajistul ! Hai să ne mai gîndim puțin... Șt, că vine Micșunească !... Sărumîna ! Ce faci, frumoaso ?

— Mersi bine ! Mă duc cu fetele la studio să văd și eu ce e acolo.

— Ce studio ?...

— Pentru filmul *Secretele Mării* s-au ridicat niște barăci în spatele cimitirului. Au adus tot felul de aparate, printre care și un mini-submarin. Trebuie să fie interesant. Geamandura din fața vilei tot ei au pus-o.

Era clar că bate șaua, dar n-aveam nevoie de sugestiile ei...

— Alidada ce ne mai spune ? Cum se simte ?...

— A, te referi la scrisoarea pe care mi-ai adus-o ? E mai bine acum, dar vrea să scrie o nuvelă de groază. I-a băgat în cap unul care vine pe la sanatoriu, un poet, Tinichigiu mi se pare că îl cheamă, că are talent.

— Lasă că-i trece după ce s-o mărita.

În timp ce vorbeam își făcură apariția și cele două frumuseți intercontinentale, îmbălsămate de parcă ar fi stat

toată noaptea în saramură de Pi-Ro-Sigma Taf sau de Old Lavander Water. „Bodaproste că au halatele astea pînă în pămînt, chit că sînt în culori *fauve*", respirai eu ușurat. Dar mă bucuram degeaba, fiindcă la cea mai mică mișcare se desfăceau pînă la cartușieră. Nici Raminagrobis nu era mulțumit : mîrîia tot timpul.

— Parcă v-aș cunoaște, glumii eu cu o mină întunecată. Nu cumva printre dumneavoastră se află și viitoarea mea nevastă ?

— Face pe prostul, ciripi Mirandolina cu accent foarte american, și totdeauna îi reușește. Am să vorbesc cu regizorul secund pentru tine.

— Dă-mi voie să-l plîng de pe acum dacă va face imprudența să mă acosteze.

— Știți ce, propuse Raminagrobis, hai să lăsăm totul baltă și să petrecem împreună dimineața asta la *bowling*...

— Nu pot, Ram, crede-mă, se miorlăi Genoveva. Am găsit un tip care s-a oferit să mă învețe pescuitul subacvatic. Un domn serios, fost Comandor. Chiar voiam să-ți spun că voi lipsi cîteva zile...

— Dar vom fi tot timpul cu voi în gînd, recită Mirandolina. Avem fotografiile voastre în poșetă și nu ne vom despărți de ele nici pentru o secundă.

— Îmi vine să plesnesc de fericire, dacă într-adevăr așa stau lucrurile.

— Stop ! Nu vă mai certați ! interveni Micșunească. Le iau sub aripa mea ocrotitoare. Dealtfel, voi trebuie să rezolvați cît mai urgent cazul nefericitului Csicolas. Evenimentele se precipită ; iată ce am citit acum cîteva minute la Mica Publicitate :

Era un anunț în chenar, cu următorul cuprins : „Doamna Aneta Ocoleanu anunță prietenilor, logodna cățelușei sale *Clotilda Brack* cu *Doberman Jack*, colaborator apropiat al directorului Trustului, tovarășul Tănase C. Tănase

(Roger). Ceaiul festiv va avea loc duminică la locuința lo-godnicei". ...Și pînă duminică mai erau doar cinci zile !... Îi aruncai o privire rapidă lui Raminagrobis.

— Bine, mă întorsei eu spre doamne. Duceți-vă ! Ne vom socoti la urmă. Și, ca să vă demonstrăm cîtă încredere avem în voi, vă lăsăm să mergeți singure la filmare. De Micșuneasca avem nevoie în problema lui Csicolas. Dealtfel veți fi supravegheate îndeaproape.

Plecară fandosindu-se, iar noi, cei trei rămași, însăilarăm următorul plan de acțiune : mai întîi ne vom prezenta la madam Ocoleanu, oficial, în pețit, cu Micșuneasca în frunte, întrucît prietena noastră nu avea simțul ridicolului prea dezvoltat. Dacă nu reușeam să-l torpilăm pe Doberman Jack, îl vom fura pur și simplu, și, pe urmă mai vedem noi. Înainte, deci, *pentru d'Artois, pentru ramura bretonă !...* Tragusta făcu ce făcu și ne incluse pe toți patru. Lîngă mine, bravul Csicolas, cu bandajul pe o ureche, fremăta pradă celor mai nobile sentimente. Decolarăm prudent fiindcă strada era plină de lume. Prin oglinda retrovizoare puteam privi în permanență genunchii Micșunească, fără să am aerul că mă holbez. Raminagrobis, avînd gabarit de Mercedes, stătea cam într-o rînă, fapt pentru care își cerea întruna scuze... Ham, ham ! făcu Csi la ieșirea din comună, privind cu intensitate acceleratorul. Păi, dacă e așa, țineți-vă bine !... 120... 150... 170... Șoseaua zbîrnîia ca o cutie de violoncel, un tei găunos și snob ne privi reprobator, iar mai la vale, un pîlc de salcîmi nonconformiști ne făceau cu tifla în dreptul urechii : Bromoval, bă, nefericiților !... „En garde", îi sfidă Csicolas belicos... Dă-i bătaie, neamule !... În dreapta și în stînga mașinii, ca schițate pe un șervet, grădini și prepeleacuri treceau în fugă, gorgane, fîntîni și hățișuri, turme de noateni, ciobani pe biciclete, cantoane părăsite, aerodromuri județene inundate de soare, linii de înaltă tensiune și inter-

minabile depozite de pseudopode... Și, în cele din urmă, Ocoleștii, cu ocoleșteni și cu madam Ocoleanu (zisă și Ocoleșteanu).

Locuia mai la mahala, la o rudă, într-o curte plină de rufe. Parcă eram pe bricul „Mircea“ !... Printre picioarele noastre o zbughiră o puzderie de pisici, care-ncotro. Tanti Ocoleanu era microbistă „pe linie de animale !“. Ne întîmpină în prispă, într-un enorm capot vișiniu rămas de pe vremuri. Era deja cu o sprînceană ridicată, dar noi ne grăbirăm să ne prezentăm înșirînd toate titlurile academice pe care le aveam, și încă ceva pe deasupra. Persoane onorabile, deci !

— Csicolas e un d'Artois, ramura bretonă, insistai eu. Un străbunic al lui a luat parte la prima cruciadă.

— Pare cam într-o ureche cu bandajul ăla pe cap. Ce a pățit ?

— Au încercat unii să ne fure și el i-a pus pe fugă. E rănit în timpul și din cauza serviciului. Are un caracter de aur, ferice de aceea care îi va fi soție !

Puse de cafea și se apucă să-i schimbe legătura cu o alta mai elegantă. Între timp, Micșunească începu să turuie : pentru Clotilda ar fi fost o viață de vis, căci Csicolas e tandru dar în același timp cavaler. În afara sezonului, toată vila e numai a lor ; o pereche de pensionari, familia Iordan, rămîne cu ei tot timpul ca să le spele și să le gătească.

— Vă oferim și dumneavoastră o cameră în vilă, supralicită Micșunească. Ca să nu vă despărțiți...

Csicolas arăta acum ca Ramon Novarro în *Fiul șeicului*. Îi făcui cu ochiul : calm, calm, și să sperăm că o să iasă bine...

— Dacă vrei s-o vezi, îi spuse gazda, du-te dincolo. Poate o determini să mănînce. Face greva foamei, dar cu-

nosc mofturile astea. Şi eu am făcut la fel cînd m-a măritat tata fără să mă-ntrebe după Ocoleanu.

— Totuşi, noi am auzit că a fost un bărbat bine.

Mda. O fi fost. Dar era cu cincisprezece ani mai tînăr decît dumneaei şi a înşelat-o tot timpul. Bărbatul să fie puţin mai frumos decît dracu, dar să ţină la casă... Ne turnă cafeaua pufnind. Nici acum nu-l iertase. E drept că nici el nu mai dăduse vreun semn de viaţă. Probabil s-o fi încurcat pe acolo cu vreuna şi n-a mai vrut să ştie. Ne puse la dispoziţie un album prăfuit, dacă ţineam neapărat să vedem cum arăta pe vremuri Enache Ocoleanu. Ea o să dea o fugă să vadă ce face Clotilda, şi dacă Csicolas a convins-o să guste ceva... Desfăcurăm albumul ; răposatul ne zîmbea din fiecare pagină, la umbra unor mustăţi ungureşti. Avea un zîmbet parşiv şi nişte ochi fără Dumnezeu. Încolo bine ca animal, vînjos, elegant, „don Juan de Ocolești", cum îl caracteriză Micşuneasca. Găsirăm şi un fel de blazon : o capră sărind peste o casă, şi o deviză luată din odele lui Horaţiu : *Aes triplex,* pe care nici unul nu furăm în stare să o traducem. În orice caz, Enache îmi părea persoană cunoscută, semăna puţin cu Constant la frunte şi la nas ; considerai că nu fac rău dacă îmi însuşesc şi eu una din poze. Tocmai la vreme, fiindcă se întorcea madam Ocoleanu :

— Se uită unul la altul şi tac, ne informă ea. Clotilda a luat de două-trei ori din lapte, apoi l-a poftit şi pe Csicolas al vostru. Acuma iau pe rînd, fiecare cîte o înghiţitură, dar el se preface că mănîncă pentru a-i rămîne fetiţei mele tot laptele. E, într-adevăr, nobil, generos. Şi numele e cam grecesc, cu as-ul ăla de la urmă...

— Au adoptat sufixul imediat după întoarcerea din cruciade. Ca să se deosebească de cei ce n-au participat.

Văduva se sculă în picioare, semn că audiența luase sfîrșit. Mi se păru că oftează, dar obrazul ei, în calcio-vecchio, nu exprima nici un simțămînt omenesc.

— Îmi pare rău, spuse ea cu o voce seacă. Doberman Jack o așteaptă. I-a fost promisă încă dinainte de a se naște. Iar Roger, stăpînul lui, nu e omul peste care să poți trece cu ușurință. Nici la el n-o s-o ducă rău. Roger are un Fiat 124. Pe dumneavoastră vă văd înghesuiți toți într-un Trabant.

— Bine, dar Trabantul ăsta are motor de Mangustă! Iar prietenul meu e proprietarul unui Fiat 850 și e înscris la o Dacie 1300.

— Ei și? Se compară?...

— Soțul doamnei va primi în cîteva zile Mercedes. Dacă nu l-o fi și primit, minții eu în disperare de cauză.

Nu se putea face nimic. Proprietara Clotildei dăduse și anunț la ziar... Da, l-am văzut, dar nu era oare mai importantă fericirea cățelușei cu păr frizat decît ambiția de a respecta o normă pe care tu însuți ai stabilit-o?... Dacă nici ăștia mai bătrîni nu or să se mai țină de cuvînt, ne ducem de rîpă, susținea madam Ocoleanu.

— Vă e teamă cumva de Roger? se băgă Mălai mare. Dacă vă are cu ceva la mînă vă ajutăm noi. Avem relații peste tot.

— Nici nu se pune astfel problema. Mi-ar fi plăcut să vină Clotilda la voi. Vila a fost cîndva a noastră, o foloseam ca un fel de depozit fiindcă are niște beciuri enorme... Dar nu e nimic de făcut, deocamdată. Dacă Doberman Jack renunță, Clotilda va fi a amărîtului ăsta care a luat parte la cruciade.

Plecarăm sobri ca să nu înveninăm lucrurile. În sinea noastră însă clocoteam ca niște ceainice uitate pe aragaz. Csicolas mă scruta interogativ, apoi se lămuri. Înțelese și

că vom folosi pe viitor mijloace mai puțin ortodoxe. Reîntîlnirea cu Clotilda făcuse din el alt om. Mai precis alt cîine. Eram d'Artois, ramura bretonă și deviza noastră suna așa : *Nu ne lăsăm nici morți !...* N-aveam Fiat 124, dar aveam ceva mai bun. Înainte de a pleca din fața casei, ținui neapărat să fac cîteva exhibiții. Țîșnii în trombă cu 200, mă întorsei în marșarier și folosind rigola mă instalai întîi pe două roți și apoi numai pe una, ca pe vremuri la zidul morții. Eram sigur că am lăsat-o pe tanti Aneta cu ochii în soare, cînd Raminagrobis, din spate, mă bătu pe umăr :

— Las-o mai încet că am ieșit de mult din Ocolești. Nu mai impresionezi pe nimeni.

O lăsai mai încet, dacă zicea el. Micșunească își recăpătă pulsul normal, uitînd însă să-și acopere porțiunea inferioară a sistemului locomotor. Lîngă mine Ramon Novarro privea visător porumbiștile țepene. Din cînd în cînd, ochii lui negri înotau în găvane, parcă ar fi avut nistagmus. Sus inima, români ! Se-nsera, ca în cîntecul cu același nume, și, în marginea asfaltului, gușteri noctambuli molfăiau cu voluptate cohorte întregi de țînțari. Un automobil întunecat ne încrucișă fără menajamente și dispăru la un cot. Ham ! lătră lîngă mine ramura bretonă. „Fiat 124 !“ răcni și Raminagrobis ca un apucat. O ținui una și bună încă vreo cinci sute de metri, apoi frînai și întorsei brusc. „Fiat 124 ? Bine...“ Poate că n-aș fi crezut că Tragusta mea ia 250, dacă nu vedeam cu ochii mei. După cinci minute apăru un praf enorm, pe un drum de care, în dreapta, spre lac. Raminagrobis avea un binoclu de care nu se despărțea niciodată, deoarece, ca iubitor al naturii, îi plăcea să privească flora și fauna litoralului, la diferite ore ale dimineții.

— Fiat 124 deci, precizã el. Numărul 84.C.264. S-a oprit chiar lîngă mal. Un tip ciufulit coboară. Are o helancă violetă pe care scrie : I am the boss. E Țîrfonie al tău... Umblă la tabloul de comandă. A dat drumul motorului ! Mașina intră în apă ! Țîrfonie a sărit în ultimul moment. Fiatul dispare în unde, dar apa mai bolborosește și acum la locul imersiunii.

Bun. Parcă se contura ceva. Banda lui Ambrozie contra Trustului ! Se trecuse la represalii. Căci nu era greu de ghicit că dobermanul din scrisoarea anonimă era chiar dobermanul Jack. Deci, ucigașul lui Enache Ocoleanu e printre cei de la Aerofagie, iar șantajistul e dincoace, la Trust ! Nu, pe cuvînt, se mai lămureau puțin lucrurile !...

— Și dacă vreți să știți, declară „Creierul" (ah ! adoră să fie numit astfel...) iată un bun prilej ca să ne facem mînă bună cu numitul Roger. Ne va fi mai ușor să șterpelim cîinele.

— Ce-ai de gînd ? îl trase de limbă Micșuneasca, moartă de curiozitate. Să nu ne muște pe careva.

— Nici o grijă. Pe tine și pe Csicolas o să vă lăsăm acasă cînd vom da lovitura. Haiti ! ne-a fluierat milițianul ! Dacă gonești ca nebunul. Acum o să-ți trîntească o amendă să te usture la ficați !

Din fericire era un om al Inspectorului, care ne căuta. Mișu se întorsese repede, ca dovadă că nu era un fleac ce făceam noi aici, și ne aștepta la postul de Miliție. După mai puțin de zece minute îi strîngeam mîinile. Arăta ca și cum ar fi făcut treabă bună pe acolo pe unde fusese, numai că Micșuneasca era de altă părere :

— Ce-ai, Mișule ? Pari cam morcovit.

— Ce să am ?... Sînt după drum... În schimb tu parcă ai fi o crizantemă.

— Mă copleşeşti ! Aş fi încîntată dacă şi Vicepreşedintele ar fi de părerea ta.

— Ce-ţi fac fetele ? Cu probleme pe ici pe colo, nu ?...

— Habar n-am. Astăzi am fost rechiziţionată pentru a merge în peţit. Tu ce-ai făcut cu probele alea ?

Vorbeau cu subtext, abia mai tîrziu mi-am dat seama de asta. Acum mă izbi un singur lucru : de unde ştia Micşunească ce făcusem cu probele ridicate de pe plajă ?... Îmi propusei să fiu cu ochii în patru.

— Mai întîi să-ţi dau piesele care îi trebuie lui Niţă, îi spuse Mişu lui Raminagrobis. Sper că în două trei-zile îl repari.

— Mda. Mai mult nu cred să dureze...

— Vopseaua e nemţească. Marca Kleinmaher. Fabrica a fost bombardată în timpul războiului şi nu s-a mai refăcut. Deci avem de-a face cu o ambarcaţie mai veche. Sau poate vopseaua a stat mulţi ani în depozit.

— Ai şi început cu „sau" !...

— Proiectilul e american. Din Minesota. Cel care a tras e stîngaci, blond, are un dinte de aur, graseiază, studii medii neterminate, căsătorit de patru ani şi opt luni, are doi copii : o fată şi un băiat. Îi plac sporturile nautice şi chewing-gumul cu miros de sulfină, deci avem de-a face cu un tip nervos, activ, uşor complexat, în general fără scrupule...

Îl ascultam cu gurile căscate apoi pufnirăm în rîs, deşi Mişu continua să fie serios.

— Va să zică, îl luă Raminagrobis, astea toate le-aţi aflat voi numai uitîndu-vă la cartuşul ăla ?... Hai că sînteţi mari !

Inspectorul înălţă din umeri. El era de vină că stătea de vorbă cu nişte nespecialişti. Auzind gălăgie mare, miliţienii de dincolo veniră fuga, închiotorîndu-şi centiroa-

nele. Fiindcă totul părea în regulă, rămaseră pe lîngă uşă, privind în ochii superiorului. Pe acest moment de veselie, telefonul de lîngă Mişu începu să ţîrîie. Inspectorul îl ridică din furcă şi-l duse automat la ureche. Auzirăm clar : „Alo... Miliţia ?...“ „Da, Miliţia !“ „Vreau să reclam furtul unui automobil !“ „Un moment, vă rog !“

— Cine e cu problema asta ? întrebă Mişu.

Dintr-un salt, Raminagrobis înhăţase telefonul. Le făcu semn celorlalţi să se astîmpere sau să fie atenţi (n-am înţeles exact ce-a vrut să spună), apoi intră pe faţă :

— Aici criminalistul de talie mondială Raminagrobis. Am înregistrat reclamaţia dumneavoastră şi vă promit că încă în cursul acestei seri veţi reintra în posesia automobilului furat.

— Dar nici nu v-am spus cine sînt... se auzi vocea din auf.

— Un moment. Răspundeţi strict la întrebările ce vi se vor pune. E o nouă metodă... Aşa... Nu vă cunosc, nu mă cunoaşteţi. Sînteţi un tip înalt, distins, cărare pe mijlocul capului, ochelari de soare, mare iubitor de animale...

— E extraordinar ! Cum aţi putut afla asta după un simplu *Alo,* pe care l-am rostit la telefon ! ?...

— V-am spus doar că e o metodă nouă... Maşina care v-a fost furată e de culoare albastră. Fiat... şi, o secundă, să vedem de care ...da, 124, nu ?... Acum vă pot identifica mai lesne, după maşină : sînteţi tovarăşul Roger, directorul Trustului.

— Fantastic ! Nimeni nu ştia de maşină pînă acum zece minute ! Ziceţi că e o metodă modernă ? Atît de mult să fi progresat ştiinţa în ultimul deceniu ?...

— Vorbiţi mai puţin fiindcă acum încerc să dau de urma obiectului furat... Pe şoseaua spre Ocolești, al treilea drum vicinal spre lac... da, vă comunic că Fiatul dum-

neavoastră a fost scufundat la circa două sute de metri de podeţ. Trebuie să vă duceţi cu o macara să-l scoateţi. Hoţul e un anume Ţîrfonie, dar nu e decît o unealtă. Scopul urmărit : răzbunarea ! Doriţi cumva să adîncim analiza ?

— Doamne ferește ! Mă duc să scot maşina din lac. Şi vă rog să treceţi mîine pe la mine ca să ne cunoaştem şi să vă mulţumesc. Raminagrobis aţi spus că vă cheamă? Ciudat nume.

— Roger de asemenea. Dar Roger îmi pare mai reuşit decît Tănase C. Tănase, de exemplu... Deci, lăsaţi notă la portar că vă va vizita criminalistul Raminagrobis şi colaboratorii săi, fiindcă nu sînt singur. Şi acum o ultimă întrebare de specialitate : ce se pune în rom atunci cînd pasagerul are rău de mare : scorţişoară sau ienibahar ?

— Ienibahar ! Fraţilor, ăsta e dracul gol ! strigă fostul ospătar de pe Transilvania trîntind telefonul.

Iar faţa lui Raminagrobis strălucea de mîndrie ca unsă cu Saliform.

CAPITOLUL XII

Dobermani și scrisori anonime

„Cînd sînt fără chitară-bas, parcă aș fi ieșit gol pe stradă" spusese cîndva profesorul Gicu C. Niculescu, și... iată-l acum, fără ea, pătrunzînd în sala de mese a vilei Reduta, sobru ca un organizator de pomeni și parastase, îngîndurat, căutîndu-și, parcă, vorbele cu care să înceapă. Nu era însă lipsit de o oarecare intuiție, fiindcă pe fața de masă cu cocoșei rîzgîiați, întinsă de coana Veta, se lăfăiau cîteva farfurii cu ciupercuțe la tigaie, o falcă de morun în aspic, pîrjoale dobrogene cu tarhon și niște cegă à la grec. În sufragerie mă aflam numai eu și Raminagrobis, care se străduia să destupe o sticlă, nu știu cu ce, în nici un caz cu apă minerală. Îi făcui semn lui Gicu să-și scoată haina și să aresteze o furculiță. Ce noutăți mai erau prin Ocolești ?...

— Noutăți sînt destule, începu inebranlabilul logodnic al atît de capricioasei Țoancă mică. Ați auzit că ăia de la Sanatoriu au găsit scheletul ?...

— Ce vorbești ?

Da ! Ieri dimineață !... Cînd intrase femeia de serviciu să facă curățenie, „dumnealui" se afla la locul obișnuit. Atît că, cineva, nu se știa cine, se distrase vopsindu-l în albastru. Contabilul șef, însă, declarase că e bun și așa, și dăduse ordin să fie înscris în inventar.

— O să apară și un articol în *Cormoranul*, continuă profesorul. Eu l-am scris, după ce am fost la fața locului. Mă aleargă Tinichigiu de mă înnebunește. Ce vreți, s-a ajuns : redactor șef la *Cormoranul* și președintele cenaclului literar *Barbu Paris Momuleanu*...

Cobora Mirandolina cu mers de pasăre măiastră. Îi ținui un scaun. Era îmbrăcată suficient de sobru ca să pot constata că își luase pe dedesubt costumul ei portocaliu, de baie.

— Tu nu mai stai deloc pe-acasă ? începui să dezvolt primul din cele douăzeci de puncte pe care le aveam în memorie...

Dar ea mă întrerupse :

— Nu-i da exemple proaste lui Gicu... Bon giorno a tutti !... O-la-la, ce sînt ororile astea ?... Nu vreau decît o limonadă și o cafea neagră fără zahăr... Fred mi-a spus că am ceva din Brigitte Bardot, pe care a cunoscut-o personal.

— Ar vrea Brigitte Bardot să fie ca tine, riscai eu.

Îmi arătă cu un gest solnița : umorului meu îi lipsea clorura de sodiu. Înălțai din umeri fără să mă complexez: mulți, printre care și Angi, erau de altă părere.

— Ce mai face Țoancă mică ? întrebă Mirandolina privindu-se în oglindă. (Cu mine terminase.).

Logodnica lui Gicu se pregătea intens pentru concursul propriu-zis. Dimineața repetau împreună melodiile alese, printre care una compusă de el : „Ești cea mai cea“ și alta de Mălineanu, iar după-masa îi da ajutor la contabilitate vărului ei, Roger, directorul Trustului, un tip cu multe relații, care îi promisese tot sprijinul.

— E un om dezinteresat, insistă Gicu, de o mare noblețe sufletească...

Schimbarăm vorba. Ne interesa cu ce probleme venise. Sau doar așa, în vizită ?...

— Sînt în interes de serviciu, zise el adresîndu-mi-se mie. Am venit să vă iau un interviu. Mă aleargă șeful, pînă cînd, într-o bună zi am să cad...

— Ia-i lui Raminagrobis ! El e cu interviurile !

— De data asta ne trebuie ceva cu arheologie. Un articol aerisit, dacă se poate. Cu o poantă la urmă... În sfîrșit, de asta o să mă ocup eu. Să-mi spuneți de ce sînteți numit, în presa de specialitate, Nicolae Ionescu-Boian-Gumelnița ?...

Păi, una din lucrările mele trata despre interferențele dintre culturile Hamangia și Boian-Gumelnița, și făcuse vîlvă la data apariției. Dar, să mă scuze Gicu, continuam să cred că un arheolog e cu totul altceva decît o vedetă de cinema.

— Așa e ! interveni Mirandolina. De ce nu te duci să le iei un interviu lui Fred Flinstone sau lui Sonny Boy. Îți dau eu un bilet către dînșii...

Revenii la problemele serioase pe care le discutam înainte. Dacă totuși *Cormoranul* avea nevoie de un articol de arheologie, să nu uite să amintească de lucrarea mea : *Păianjenii fosilă din grotele de la Murfatlar,* și de cea intitulată : *Ipoteze privind semnificația lulelelor paleolitice de la Vădastra.*

— Și, Gicule, fii atent la ce te rog : scurt, cît se poate de scurt ! Mai alaltăieri am primit un telefon de la Academie. Rafturile 2 și 3 de la Biblioteca Centrală s-au completat și nu mai au unde să pună lucrările referitoare la activitatea mea arheologică. Pînă vor construi o aripă nouă, le-am dat sugestia să închirieze beciurile Băncii Naționale, că sînt peste drum, iar lingourile să le ducă unde-or ști. Să nu îngreuiem și noi soluționarea problemei!

Raminagrobis se înecă cu o bucată de cegă (sau de ce mînca el acolo), dar nu mă sabotă, cum m-aș fi așteptat. (N.R. : Se năștea un nou umorist, involuntar desigur, gen Cilibi Moise, de aceea nu am intervenit întru restabilirea adevărului.) Mă pregăteam să mă avînt în considerații personale în legătură cu peștele Paleoniscus, găsit în mineralele de cupru din marnele șistoase, și să explic de ce respectivul avea coada heterocercă, dar o privire ironică a Mirandolinei mă făcu să renunț. Dealtfel și Gicu se grăbea.

— Mai am cîteva comisioane de făcut, se scuză el strîngîndu-și foile. Teofil m-a rugat să-i cumpăr un salam de Sibiu. Teofil e un geniu. Dacă știu ceva despre cosmos, de la el știu. Pe urmă, profesorul Ambrozie cînd a auzit, mi-a dat bani să-i iau și lui unul. Nu le-am promis, bineînțeles, fiindcă aici, pe litoral, cum sosesc salamurile de Sibiu le și bate vîntul. Dar sînt dator să-ncerc...

Îmi stăpînii o tresărire și mă asigurai că marele Raminagrobis pare preocupat doar de falca de morun din farfurie. Salam de Sibiu, ai ? ...Îi adresai lui Gicu cîteva complimente pentru poeziile sale, pe care nu le citisem (și speram să nu am niciodată nevoie să le citesc) și-l condusei pînă la ușă. Și Mirandolina avea treabă în oraș : lua lecții de înot cu Fred ! (Fi-v-ar Fred al dracului !...) Rămăsei între patru ochi cu marele criminalist de talie mondială. Ar mai fi avut de mestecat jumătate din falca de morun (sau din ce mînca el acolo), dar îi smulsei farfuria de sub nas !... Cred că toată lumea a auzit clar ce a spus Gicu și se știe bine ce semnificație profundă are salamul de Sibiu pentru noi. Voiam soluții imediate iar nu priviri rătăcite, în căutarea scobitorilor, că nici nu pusese coana Veta scobitori pe masă...

— Noi ne vedem de treabă și ne ducem să-i facem o vizită lui Roger, așa cum am stabilit ieri. Înainte de a pleca îi dăm telefon lui Mișu, să verifice dacă n-a apărut cumva și scheletul lui Arhibald, și să-i fileze pe toți indivizii care vor cumpăra salam de Sibiu, de-acum în, să zicem, trei zile.

Zis și făcut. Inspectorul nu puse nici o întrebare, se simțea însă cum gîlgîie vigilența în el. Ne bărbierirăm și plecarăm spre Trust. Sediul Centrului de Răcoritoare nu era departe de vilă. O casă cu două etaje, stil Negru-Vodă și-a lui ceată, în coastă cu o campanilă treflată acoperită cu draniță, menită să-i extazieze pe turiștii de pe alte meleaguri. Ne bară drumul un Maciste cu un aer perfect imbecil. Îi arătai cartea de vizită și se lumină la față. Ne îndrumă spre un holișor cu scoarțe oltenești, plin de urcioare și strâchini tip Oboga-*nears*, cu cîte un *uroboros* alb desenat pe cafeniu. Raminagrobis, care avea poteria în sînge (așa spune el), fu gata să izbucnească în ditirambi, dar o persoană aflată deja în anticameră îl opri la vreme. Era amicul Papastratos, fostul responsabil de la Clopotul Mării, cu pălăria pe genunchi, în așteptare. Ura, jupîne !...

— Am plecat de la Clopotul de trei zile, ne mărturisi el. Nu mă înțelegeam deloc cu „șeful". Acum vreau să-i propun lui Roger o afacere. Un unchi de-al meu, armator, a avut un cargobot care a rămas înțepenit într-un banc de nisip, puțin mai sus de Malu-Mare. Acum a murit și epava am moștenit-o eu. Vreau să i-o vînd lui Roger ; poate facem un bar : La Piratul, sau : La Epava, sau : La Naufragiatul. Cum o hotărî el.

Îi promiserăm o mînă de ajutor și așteptarăm în continuare să fim chemați. De dincolo se auzea gălăgie mare și, curînd, apăru pe ușă Țoancă mică, roșie la față de indignare și cu un pachet lunguieț în mînă. Văzîndu-ne veni

și se așeză lîngă Raminagrobis. Abia se putea stăpîni.

— Cică nu are timp de mine ! Și nu-i ceream decît să vorbească cu cine știe el, pentru Steaua fără nume a litoralului. Atîta lucru cred că merit și eu, după cîte am făcut pentru el.

— Am auzit că și Gicu ți-a compus o melodie frumoasă.

— Da, dar nu ăsta e lucrul principal. Dacă juriul n-a auzit de tine, te zbați de pomană. Am impresia că și în treaba asta și-a băgat Cleopatra coada.

— Și în pachetul ăla ce ai ?

— Niște salam de Sibiu. Se bate lumea pe el și, ce-am zis : ia să cumpăr și eu unul ! O să i-l fac cadou lui Tinichigiu, tot vreau să știu ce părere are, ca om sensibil, de comportarea lui Roger.

Ce-i drept, se orienta repede și asta, după unii, e o calitate. Poate că aș mai fi întîrziat să-i dau unele sfaturi, mai ales că nu arăta rău deloc, dacă o mînă de secretară, arcuită ca un gît de flamingo nu ne-ar fi făcut semn să intrăm. Era un salonaș cu cîteva fotolii și cu un ficus enorm care acoperea întreg tavanul. Din niște aplice fumurii și verzi, instalate în unghiul dintre pereți și pardoseală, ieșea o lumină intranzitivă, misterioasă ca un aorist. Secretara nu avea birou. Zîmbea tot timpul, un surîs sclivisit ca-n Madame Butterfly, și, fără să ne întrebe, umplu trei pahare cu un lichid de culoarea diamantului Kohinoor... Printr-o ușă laterală își făcu apariția directorul Trustului. Roger ! Identic cu propriul său portret robot. Ne salutarăm, conform Codului Manierelor Elegante, apoi, cu cîte un Kohinoor în mînă, ne prăbușirăm în fotolii.

— I-am lăsat pe ăia cu ghețarul dincolo, ne mărturisi Roger, dar nu pot să-i fac să mă aștepte prea mult. Sînt

niște canadieni pe care mi i-a recomandat Sonny Boy, regizorul filmului Secretele Mării. Cred că ați auzit de el...

Încuviințarăm.

— Aseară m-ați făcut praf, continuă fostul ospătar de pe Transilvania. M-am dus la locul indicat de dumneavoastră și, într-adevăr, am găsit mașina. Iată omul meu! mi-am zis. Să mă scuzați, dar n-am reținut care din dumneavoastră e Raminagrobis... Mulțumesc! Aș dori să vă angajez pentru o treabă serioasă... Pusi, ia cară-te tu dincolo și nu mai tot trage cu urechea. Învîrtește-te printre canadienii ăia. Du-le și ceva de băut!...

Zîmbetul cosmetic trecu imperturbabil prin fața noastră, legănat pe vîrful unor pantofi balerini extensibili. Cînd ajunse dincolo provocă o rumoare în sînul delegației canadiene. Noi rămaserăm singuri, cu ficusul.

— De cîteva zile, primesc mereu scrisori de amenințare, ne spuse Roger. Le-am aruncat la coș, bineînțeles, dar aș vrea să știu cine e autorul lor. Mă acuză că aș fi ucis pe un anume Enache Ocoleanu ca să-i fur banii. O absurditate, probabil se mizează pe oroarea pe care o am de scandal, ca să-mi stoarcă niște gologani. Nici nu mă gîndesc să le dau ceva, întrucît mă știu nevinovat. Nu vreau nici să fac o reclamație oficială, deoarece s-ar naște o publicitate proastă în jurul firmei noastre. Vă angajez pe dumneavoastră să-l neutralizați pe calomniator.

— Bănuiți pe cineva? întrebă Raminagrobis. Fiți foarte atent: nu neapărat un bărbat. Ar putea fi o femeie, dornică să se răzbune, nu știu din ce motiv. Și care ar lucra prin interpuși. Cred că am fost destul de clar.

Roger își tamponă fruntea cu batista. Era uluit.

— Parcă mi-ai fi citit gîndurile, zise el. Vrei să-mi spui numele persoanei? Metoda de care vorbeați aseară e fantastică!...

— Cunosc tot ce trebuie cunoscut, începu să trăncănească Mălai mare, dar din moment ce nu am probe nu pot rosti nici un nume. Consimt însă să lucrez pentru dumneavoastră, eu și colaboratorul meu. Vai, ce animal splendid !...

Un cîine cafeniu, cu calțavete albe, năvălise în salonaș pe una din uși, și începuse să amușine paharele cu Kohinoor.

— Jack, cuminte ! strigă directorul Trustului. E o figură, ne asigură el. Parcă e ființă omenească. Dar trebuie să-l îngrijești. Eu, de exemplu, de vreo săptămînă îl țin numai pe salam de Sibiu. Mă costă o avere... Cuminte, Jack ! E cam neastîmpărat însă duminică îl însor și, gata, cînd s-o vedea în rîndul lumii, cred că o să devină mai ponderat.

— Mai are cineva dobermani, pe aici, prin regiune ? întrebai eu cu seninătate.

— Profesorul Ambrozie știu că avea unul : Doberman Jim. Cam atît.

— Nu-l vindeți cumva ? Aș fi amator !

— Glumiți ? Nu mă despart de Doberman Jack nici pentru tot aurul din lume.

Ne luarăm la revedere după ce Raminagrobis îl puse să plătească un acont pipărat care, în mod normal, ar fi trebuit să-i smulgă strigăte de indignare. „Noi aplicăm tarife de Interpol", motivase marele detectiv, fără să clipească. Iar Roger numărase banii, cu indiferență, ca și cum ar fi avut fabrică la el acasă. Ne ridicarăm, lăsînd paharele de Kohinoor aproape pline. Aveau un gust neplăcut, de zeamă bordeleză, ceea ce însemna că trebuie să fie o băutură foarte scumpă. Secretara cu zîmbet cromolitografiat ne conduse pînă la ușă cu un mers de pendulă. Raminagrobis încercă să o hipnotizeze din fugă, dar nu reuși.

Mai expansiv, Maciste ne luă în primire, căutînd să ne asigure prin gesturi de întreg devotamentul său. Ca să-i calmăm, furăm nevoiți să-i băgăm o hîrtie de zece lei în șapcă.

— Dar din dar, să facem rai, zise Raminagrobis. Dar noi parcă am venit pe jos, și cînd colo, uite Tragusta ta, pe dreapta, lîngă tutungerie !

Da ! Și Vicepreședintele la volan ! Părea cam cherchelit, dar cînd ne apropiarăm văzurăm că ne-am înșelat. Era, pur și simplu, entuziasmat. Făcuse o vizită protocolară americanilor, cu care ocazie vizitase și platourile de filmare. „Se proiectează ceva feeric", povestea el... Era vorba de o cetate scufundată, probabil vechiul Ocolopolis, dar acțiunea principală se desfășura în zilele noastre. Sonny Boy se comportase ca o gazdă perfectă. Dacă voiam să jucăm în filmul lui, eram oricînd bineveniți.

— Mi-a lăudat-o mult pe Mirandolina, ne informă Vicele. Nu el, celălalt, Fred Flinstone. Zicea că face progrese uluitoare la înot. Și, în fond, de asta depinde întreg rolul ce i s-a încredințat.

— Te rog să treci peste aceste amănunte, că mă înfurii.

— Lasă că-ți trece cînd o să auzi cu ce propunere din partea lor, vin. Au citit cartea ta : „Potirul sfîntului Pancrațiu" și sînt amatori să facă un film după ea ! Ei, ce zici ?...

Într-adevăr era o propunere seducătoare, totuși șovăiam. Nu fiindcă sînt modest din fire ; Mirandolina refuză întotdeauna să-mi recunoască această calitate. Altele erau motivele...

— Știi, Vice, răspunsei în cele din urmă, nu neg că mi-ar prinde bine cîteva sute sau zeci de mii de dolari în buzunar. Totuși, ceva mă îndeamnă să mai aștept. Să văd

dacă nu cumva ar vrea ai noștri să facă un film după cartea mea. Un film românesc, cu protagoniști, regizori, operatori și tehnicieni români. Nici măcar o coproducție nu doresc. Nu pot suferi să-i văd pe actorii noștri, actori ai poporului sau emeriți, în roluri secundare, și toată smîntîna să o ia niște „nume", care nici măcar nu sînt mai talentați decît ai noștri.

— Atunci o să ai de așteptat mult și bine, mă compătimi Vicepreședintele care părea destul de bine informat. Să trecem la punctul doi. Dar mai întîi să vă dau un detaliu care o să vă năucească : am asistat la una din repetițiile baletului subacvatic...

— Ce balet, ce balet ?... interveni cu promptitudine Raminagrobis.

— La un moment dat, acțiunea se muta pe fundul mării. Din niște scoici, cît o roată de camion, ieșeau douăzeci sau treizeci de sirene.

Vicepreședintele își drese vocea. Părea emoționat. Raminagrobis asculta cu încordare.

— Marea e calmă la adîncimea aia, continuă Vicepreședintele. Alge, pisici de mare, meduze fosforescente, uvedenrode sau mai bine zis gasteropode... Peștele sabie trece printre coloane corintice cu canelurile mîncate de apă... E o rapsodie în verde și albastru !... Și, din cochiliile dantelate, hora albelor ondine, cu părul pînă-n călcîie, se ridică, într-o lentă mișcare de convecție, pînă la suprafața apei, unde înfloresc ca niște nuferi.

— Hai să dăm o fugă pînă acolo, propuse Raminagrobis, însetat de frumos. Cu Tragusta nu facem nici cinci minute.

— La ora asta repetiția s-a terminat !

— Atunci mîine, dacă după-masă nu au program !...

Oprii în fața supermagazinului fiindcă îmi venise o idee. Toată lumea cumpăra salam, numai noi nu aveam în cămară nici o bucată. Din nefericire, tocmai se terminase, mă informă unul din vînzători cu o mină îndurerată... Făcui un semn cabalistic și vînzătorul simți nevoia să se convingă dacă nu cumva, între timp, situația se mai schimbase. Da, se schimbase ! Apăruseră, cîte ?... două sau trei salamuri ?... Trei ! Extraordinar, chiar atîtea erau ! Puse deoparte pentru director sau chiar pentru directorul general ! Dar mi le dădea mie ! Așa era el : nu putea suferi favoritismele ! Îl lăudai cum știui mai bine și plecai după ce ne sărutarăm pe amîndoi obrajii. În mașină discuția era în toi însă pe altă temă.

— I-auzi ce zice Vicele..., mă făcu atent înțeleptul familiei.

— Păi da ! Sonny Boy mi se plîngea că, de la un rînd de vreme, primește tot felul de scrisori de amenințare. Un necunoscut îl învinuiește că a ucis pe cineva ca să-i fure banii. Și, ca să nu-l denunțe, pretinde o mare sumă de bani. Mai precis o sută de mii de lei...

Intrarăm în curtea Redutei cam pe două roți. Începuse să plouă cu scrisori anonime și treaba asta mă cam enerva.

— Le-am spus că, dacă vor să pună mîna pe șantajist, continuă Vicepreședintele, li-l dau pe Raminagrobis ! Criminalist de talie mondială ! Le faci un preț sărat și o să te respecte.

— Ceva amănunte ?... întrebă marele R.

— Scrisorile sînt formate din cuvinte tăiate din *Cormoranul albastru*. Se scrie numai cu *â* din *a*. Banii să fie băgați într-un salam de Sibiu. A, văd că ai cumpărat și tu unul !...

— Ei da ! Aveam o idee, dar nu cred să mai meargă...

— Şi încă o chestiune : americanii au şi încercat să dea banii. Ca să evite scandalul şi bănuielile. Ei bine, nu s-a înfipt nimeni la salamul respectiv.

Îmi duduia creierul ca un motor în patru timpi. Nici Raminagrobis nu mai părea atît de sigur de sine. Urcaram în camerele noastre ca să ne schimbăm pentru masă. Unde o fi dispărut servieta aia galbenă ?... Începeam să mă îndoiesc că au fost într-adevăr două, pe dulap. *To be or not to be !*... Ţîrîitul telefonului mă prinse cu un pantof încălţat iar cu celălalt tocmai invers. Era Inspectorul :

— A apărut şi scheletul lui Arhibald ! mă informă el cam jenat. Exact în locul unde se aflase înainte ! Nu, nimeni nu ştie nimic ! Şi află că noul schelet e alb ! S-a albit sau e altul...

— S-a albit, pe dracu !... Au schimbat din greşeală scheletele între ele. Altceva ?...

— Tinichigiu a primit nişte scrisori de ameninţare... Dar despre asta nu se vorbeşte la telefon...

Bine ! Ne luarăm la revedere. Îmi încălţai şi celălalt pantof. Apoi, făcui o percheziţie în geamantanul Mirandolinei. Era un vechi vis al meu. Înăuntru, se afla *talkie-walkie*-ul mult aşteptat ! Mă liniştii. Toate aventurile noastre căpătau un aer paradoxal. Renunţai la logică şi privii, prin binoclul lui Raminagrobis, plaja... Micşunească era la post : se bronza omogen. Dar alături, ascunsă în cearceafuri, strălucea o antenă, subţire ca o igliţă. O antenă de *talkie-walkie !*... Strînsei din fălci şi-mi zîmbii mie însumi, într-o oglindă. Dacă nu-mi păstram umorul, eram pierdut. Coborîi. Csicolas apăru la piciorul scării, cu bandajul Ocoleancăi pe o ureche. Gata, bătrîne!

Ești poate singura ființă cu scaun la cap. La noapte dăm atacul ! Din sufragerie se auzeau voci. Musafirii erau deja instalați la masă. Dar eu mă îndreptai direct spre cutia de scrisori. Înăuntru se găsea exact lucrul pe care-l bănuiam. Un plic albastru, și în el o scrisoare, cu cuvinte tăiate cu foarfeca din tînăra revistă ocolesteană *Cormoranul albastru !*... Șantajistul necunoscut scrisese la toată lumea ! Să fie, să se găsească...

CAPITOLUL XIII

Chiftele cu bromoval

La o oră tîrzie, mărșăluiam în noapte, silenţioşi şi lugubri ca niște fantome scoţiene. Luminile orașului, inclusiv cele de 60 de waţi, se stinseseră, una cîte una, sau chiar mai multe deodată. Din adîncul grădinilor clipoceau pereţi fumurii. Marea se afla undeva în dreapta. Sau în stînga dacă te așezai invers. Între ea și uscat, o lungă fîșie de dublu silicat de aluminiu hidratat. Simţeam în nări un vag miros de chei yale, bineînţeles ruginite, și, peste pălăriile de tinichea galvanizată ale caselor, venea o lună strîmbă, ca o transformare la rugby filmată cu încetinitorul...

Patrula noastră se compunea din trei entităţi de înaltă calificare, ce vibrau la unison. În frunte, ca de obicei, pășea vestitul Old Raminagrobishand, ale cărui simţuri de fiară erau capabile, susţinea el, să discearnă o monedă de 25 de bani la 10 metri distanţă, sau una de 10 bani de la 25 de metri. Ceea ce nu e tocmai acelaşi lucru ! Urmam eu, modest ca întotdeauna, dar cărînd majoritatea bagajelor și, în sfîrșit, ceva mai în ofside, avînd misiuni de acoperire, Vicepreședintele, cu atenţia veșnic trează, însă puţin îmbălsămat din cauza unei generoase doze de sunătoare pe care și-o administrase cu cîteva minute înainte de expediţie.

Nox erat placidum... cum spune Virgiliu, în cartea a patra a Eneidei (vers 522). Din larg se auzeau, totuși, la

răstimpuri, eructațiile insolente ale unor geamanduri, fardate violent și fără pic de gust. Mergeam cu prudență pe străzile pustii ca niște canale marțiene, avînd grijă să punem, întotdeauna, un picior înaintea celuilalt. Mîine era azi !... Expediția noastră avea un scop precis : răpirea, cu orice preț, a numitului Doberman Jack, ca să împiedicăm în acest fel mîrșava logodnă pusă la cale de văduva Ocoleanu. Căci dacă dihania lui Roger lipsea de la ceremonie... le combat cessait faute de combatants !... Și atunci ne prezentăm noi, cu ramura noastră bretonă, de o mie de ori superioară acelui filfizon cu calțavete albe, care o tot pețea pe Clotilda, împotriva voinței sărmanei cățeluțe !

— În plus, ne făcu atenți Vicepreședintele, mîine după-masă trebuie să vină și ăla cu răscumpărarea băgată în salam. În locul dobermanului, ne putem înfige noi, cu Csicolas al nostru, care, ca vechi cîine de circ, a învățat perfect mișcarea...

Raționa ca un om normal așa că nu avurăm de făcut nici o obiecțiune. Ne continuarăm drumul cu pași elastici, în ritm amfibrah. Doi semigrei, periculoși cît o întreagă cireadă de Triceratopși, și, între ei, eu, pe vremuri Om Zburător și Arcaș Verde, deci vedetă a circului, în prezent, e drept, ceva mai reflexiv, poate mai lent în mișcări, dar nu și în rezoluții. Peste lumina unui reverber sărirăm folosind stiluri diferite, și anume cele ce se potriveau mai bine cu personalitatea și temperamentul fiecăruia : Raminagrobis prefigurînd, ca și celebrul dorobanț al lui Grigorescu, un atac la baionetă, Vicepreședintele ciucit ca un aruncător de 81,4, iar eu pe cant și în vîrfurile picioarelor, cum se fuge de la o serbare de binefacere... Alelei,

doamne, cum zburau, voinicii toți cu mine !... Soarta lui Csicolas și a iubitei sale nu se putea afla în mîini mai bune. În buzunarele de la piept ale salopetelor, aveam cîte un *talkie-walkie* cu care urma să ținem legătura între noi și să declanșăm atacul în momentul cel mai potrivit. Raminagrobis făcuse rost de ele, nu știu cum, de la niște ingineri de-ai lui. Mai aveam în desagi un clește de tăiat sîrmă, o pereche de crampoane de oțel pentru cățărat, o grenadă fumigenă, o undiță, un inel de metal eloxat cu tot felul de chei, o plasă de prins fluturi... În plus, eu duceam în traista de merinde arma noastră cea mai periculoasă : o pungă de plastic cu chiftele prăjite, proaspete, abia cu o oră-două înainte scoase din tigaie...

Un ins neavizat care ar fi gustat din aceste chiftele se putea aștepta la un somn zdravăn de cîteva ore, deoarece, în compoziția extrem de îmbietoare elaborată de coana Veta, amestecasem pe ascuns și vreo cincizeci de pastile de bromoval, pisate. Speram ca Doberman Jack să le găsească pe gustul său... Așa, acum liniște, calm, luciditate... Ocolirăm campanila treflată, n-aveam treabă cu ea, și căzurăm în spatele Trustului. Clădirea era înconjurată cu un gard de sîrmă înalt de doi metri. O singură fereastră era luminată la etaj, unde se aflau apartamentele lui Roger. Rivalul lui Csi dormea afară, într-un fel de hamac instalat pe o terasă cu zeci de rododendroni aclimatizați. La un pocnet din degete al lui Raminagrobis, care își rezerva întotdeauna, pentru sine, rolul de șef, ne aruncarăm pe burtă ca la regiment și ne apropiarăm, prin bălării, de gardul de sîrmă. Mălai mare ținea între dinți foarfeca și, cînd ajunserăm la locul potrivit, începu să cronțăne. În două minute eram în incintă. Ne aflam în grădina de zarzavat a lui Maciste, portarul gigant, de fapt administrator al întregului imobil. Peste tot numai varză ! Căpățîni albe,

și mai mici și mai mari, unele învoaltă, altele dimpotrivă. Ai fi jurat că numitul Maciste iubește cu patimă această modestă plantă din familia cruciferelor numită de unii și Brassica oleraceea. Dar nu !... Vicepreședintele ne arătă mutește una din laturile grădinii de zarzavat... Era acolo o grămadă de cuști mici suprapuse, în care mișunau o mulțime de vietăți albe. Aha, portarul, sau poate Roger, se ocupa cu cuniculicultura ! (Căci așa se numește în limbaj macaronic creșterea iepurilor de casă.)

— Perfect, zise Raminagrobis, sintetizînd admirabil situația. Acum, Arcașul Verde o să se urce în pomul ăla și o să taie firele de telefon. Vă rog să fiți atenți ca să nu repet de două ori. Pe urmă mergi pe cornișe pînă în dreptul terasei...

— Altceva mai idiot n-ai găsit ? Vrei să-mi rup gîtul ?...

— N-avem încotro ! Trebuie anesteziat cîinele ! Animalele au simțuri superioare celor ale omului, și pot da alarma cînd cu gîndul nu gîndești.

— Te rog să nu-mi ții discursuri despre simțurile animalelor ! Gata ! Mă duc !

— Te uiți pe geam și vezi ce mișcări sînt prin casă. Raportezi totul prin radio. Cînd ne faci semn că ai adormit cîinele, intrăm în acțiune.

Cu agilitatea-mi binecunoscută mă suii în copac. Mirosul de frunză proaspătă și de clei de pom te făcea să te simți iarăși copil. Fereastra luminată se detașa, ca o lună dreptunghiulară, exact deasupra capului meu. Evident, comiteam o indiscreție, totuși privii înăuntru. Era un iatac boieresc, inundat de perne de catifea roșie, cu franjuri aurii. Pe pereți, covoare țesute în stil bizantin, cu scene din Povestea lui Arghir și a prea frumoasei Elena, tratate fără să se țină cont de perspectivă, ca în stampele chine-

roșii. La fiecare colț, cîte o afumătoare cu tija contorsionată și cu poleieli de bronz pe fond vinețiu ca sfecla. Dintr-un policandru cu trei cascade, atîrnat în tavan, curgea o lumină lăptoasă (becurile în formă de pară erau probabil fluorescente), dar invazia de fotoni nu risipea atmosfera de conspirativitate, fiind amețită de cîteva vele de borangic, ce pluteau ușor pe la mijlocul încăperii, agitate ușor de un ventilator nevăzut. Lîngă geam, pe o măsuță în formă de strană, se afla totuși un telefon, dar nu un telefon oarecare, fiindcă estetul Roger pusese să i-l monteze într-un corn de zimbru. În clipa în care luai în primire fereastra, cornul de zimbru se afla într-o mînușiță albă și mult prea gingașă. Mînușița era a Cleopatrei !... Roger lipsea din încăpere. Ascultai ce vorbea fata.

— Marea e doar la cincizeci de metri, șoptea Cleopatra *in sotto voce*. Eu zic să faceți cum am vorbit.

Poftim de înțelege ceva ! Așteptai să termine și tăiai firul. Cîteva clipe fata rămase nemișcată. Seara era plină de fluturi (sau așa mi se părea mie), *fluturi amirali*, gomoși în veșmînt roșu cu negru, fluturi zișI *ochi de păun*, în mov cu ocru ca niște fețe bisericești, chiar majestuoșii *Acheromia atropos* — fluturii *Cap de mort* — zburau în jurul ferestrei luminate de obrazul fosforescent al Cleopatrei. Și, printre aceste insecte ale aerului, lenește ca niște elicoptere, se învolbura o ninsoare mare de fluturi de varză, părînd frunze în verde-pal, pătate cu galben, ce cădeau dintr-un pom nevăzut.

„Te-nvăț eu minte, puștoaico, să lucrezi pe două tablouri", mormăii eu indignat și părăsii scena. Cornișa pe care mă angajasem după sfaturile deșteptului de Raminagrobis era îngustă și cam teșită în afară. Trăsei aer în piept : unde era acum juvenilul Pepsi, gloria circului Alessandro, omul de gumilastic cum mă porecliseră ziarele,

sau omul fără nervi !... Ehei, vremuri de glorie !... Dar și acum, mai scîrțiind, mai stăpînindu-mi tremurul picioarelor mele arheologice, ajunsei în buza terasei unde dormea Doberman Jack !... Monstrul era acolo, în hamac, visa probabil oase, sau carne macră, fiindcă un zîmbet neghiob plutea pe chipul său inexpresiv. Păi ce, se compara cu pretendentul nostru ? !... Prinsei în undiță una din chiftelele coanei Veta și i-o plimbai pe la nas. Trebuie să recunosc că marfa mirosea splendid : a usturoi și a ce mai pusese bucătăreasa noastră înăuntru. Doberman Jack o hăpăi fără să deschidă ochii și recăzu în reveriile sale pantagruelice... Îi mai servii o porție care beneficie de același tratament. La a treia chiftea, nesățiosul începu să dea semne de ataraxie locomotrice iar pe cea de-a patra încercă să o ingurgiteze cu ajutorul urechii !... În sfîrșit, îl auzii ronflăind, un somn profund, convingător, vecin cu uitarea absolută. Întinsei trestia telescopică și umblai la aparatul de radio portativ. Unda 42/3.

— Gata ! comunicai eu *ad inferos,* mișcarea întîia e pe bune ! Rămîn aici să asist la adormirea lui Maciste. Să nu mă faceți de rîs ! Terminat mesajul !

Îmi trăsei pe obraz un ciorap vechi de-al Mirandolinei și, pitit între rododendroni, privii secvența următoare. Mascat ca și mine, dar cu elemente luate din recuzita Micșunească, Vicele deschise cuștile și dădu drumul iepurilor în varză. Cît ai clipi mogîldețele albe invadară grădina. Nu distingeam care sînt verze și care iepuri, atît doar că unele țopăiau și altele nu. Dedesubtul baletului neauzit al fluturilor de noapte, se dezlănțui un rontăit isteric. În căsuța de lîngă campanilă se aprinse o veioză cu amintiri din Căciulata pe ea, și, chipul lui Maciste în contralumină apăru în ochiul unui geam, holbat, imens, caricatural ca într-un tablou de Daumier ! Ce era afară, în grădina cu

varză, te făcea să te iei cu mîinile de cap, chiar dacă avea un temperament mai flegmatic... Or Maciste era coleric. Se năpusti înjurînd, peste iepurii nesățioși, care îngroziți de primejdie, începură să chițăie și să bufnească în gardul de sîrmă. În firida știută, Raminagrobis, mascat ca și noi, îl aștepta înarmat cu o mandă de biliard. Se auzi ca și cum un crocodil s-ar fi aruncat în apă, pe burtă. Maciste se întoarse. Părea mirat văzînd că agresorul său e doar un ciorap de mătase. Raminagrobis aruncă arma albă, care de fapt era neagră, și-i aplică faimoasa sa lovitură numită : „bot de morun". Drept care, Maciste își luă la revedere de la noi.

— Obiectivul doi a fost atins, îl auzii pe Raminagrobis gîfîind în tărtăcuța lui de ebonit. Intră în casă și fă-i formele lui Roger. E clar ?...

Avea mania să te întrebe, la fiecare trei cuvinte, dacă e clar ! Mă stăpînii. Confirmai că era clar. Și ?...

— Vicele rămîne să ne acopere. L-am rugat să aleagă și vreo doi-trei iepuri mai grași. Eu vin cu plasa, să-l îmbarcăm pe Doberman Jack ! Terminat mesajul !

Părăsii balustrada călcînd, fără să vreau, în niște oale de lut. Mă aflam acum într-un hol mare din care porneau patru uși. Pe jos, un covor persan cît toate zilele, moale la călcătură ca pămîntul de răsadnițe, înăbușea orice zgomot de pași. După calculele mele, ușa iatacului trebuia să fie cea din dreapta. Mă îndreptai către ea, fără grabă, deoarece nu hotărîsem ce să fac cu obrăznicătura de Cleopatra. Pentru adormirea lui Roger aveam o rețetă infailibilă. Dar cine era monstrul ăla, care să tragă unei fete frumoase, sau chiar mai așa (că urîtă nu e nici una !) cîțiva pumni în scufiță !... Eu unul nu eram capabil, și iată că aveam probleme !...

Pînă una-alta privii pe gaura cheii, ca neamurile proaste. Numai că eu mă consideram în interes de serviciu. Roger, într-un amplu halat de casă cu frunze ruginii de arțar pe fond verde, o privea pe nefericită, cu ochi de vasilisc, pe deasupra unui enorm pahar, plin pînă la jumătate cu Kohinoor. De hipnotizat știam că nu o poate hipnotiza, așa că nu dădui buzna. Cleopatra avea o atitudine rezervată ; înțelesei că juca marea scenă a vieții sale : fecioara ultragiată. Roger protesta făcînd fartiții ca un dansator argentinian. Apoi, ca din nebăgare de seamă, puse mîna pe mîna fetei. Asta era mai mult decît poate suporta un om civilizat, cum am pretenția că sînt. Ce puteam face ?... Ah, da ! Să-i las în întuneric !... Tabloul cu siguranțe nu era departe, dar pînă să ajung eu acolo, lumina se stinse !... Să fi acționat Raminagrobis fără să mă prevină ?... Oricum, era bine că le întrerupsese ălora idila !... Pe scară se auzeau, acum, pași prudenți. Desigur, Mălai mare venea după mine, conform planului stabilit. Mă apropiai de trepte ca să-l scutesc să mai bîjbîie, și, cînd îl simții aproape, îi șoptii : „Las-o mai încet, suflete, că scoli tot cartierul !“... Un laț, uns cu ceară de albine, mă prinse de gît pe neașteptate !... Mă prăvălii pe scări, sufocat, după ce trăsesem un picior în burtă omului cu arcanul. În cădere mai dărîmai vreo doi. Un al treilea îmi prinse un laț și de picioare. Se aprinseră lanterne printre degete. Căderea mea îi alarmase pe cei doi, căci îl auzii pe Roger, în holul de sus strigînd : „Cine e acolo ?...“ Și buf ! și buf !... Zăceam cu fața la podea, înregistrînd doar zgomotele... Un scaun rupt ! Un cap bufnit în perete !... Un „au !“ ca la dentist !... Un țipăt de fecioară înspăimîntată !... O zgîrietură în noapte ! (Am un auz extraordinar)... Cîteva perechi de palme !... O îmbrînceală !... O lovitură neregulamen-

tară !... Tăcere... Respirații agitate ca după o fugă... Cîteva expresii neacademice... În sfîrșit, lumină !

În superbul hol de la parter, al vilei acoperite cu dramiță, domnea o atmosferă de dezastru ! Scaune pisate cu călcîiul, o vitrină cu jucării făcută țăndări, geamuri sparte, o jumătate de televizor rămas în priză fîsîind ca un ceainic !... Mălai mare se apărase cîinește, dar fusese copleșit. Cîțiva dintre agresori căutau să-și reconstituie din fragmente obrazurile tinerești de odinioară... Deci, o atmosferă sumbră, ca-n *Pluta Meduzei* de Géricault. Sau, ca să folosesc o frumoasă aliterațiune a bătrînului Virgiliu : *Aparent rari nantes in gurgite vasto* (Eneida, cartea I, vers 118), pe care n-o mai traduc fiindcă e frumoasă și așa, și dealtfel sună aproape ca pe românește. Autorul dezastrului, invincibilul Raminagrobis, se afla lîngă mine, cu un ochi învinețit, legat cu dragoste și perseverență, ca un colet poștal în valoare de peste cinci sute de lei. Doi inși tîrîră de afară corpul lui Maciste, aruncîndu-l pe o sofa stil *Ienupăr,* care trosni ca un os rupt. Fu adusă și Cleopatra, cu mîinile legate la spate, precum și Roger, care nu se trezise încă de pe urma loviturii primite. O dată cu ultima dintre victime, sosi și cel ce părea să fi condus această acțiune : vechiul nostru cunoscut, Țîrfonie ! Nu mai înțelegeam nimic ! Țîrfonie era doar aliatul profesorului Ambrozie, protectorul Cleopatrei ! Mă abținui să pun vreo întrebare, deși muream de curiozitate. Pe ușa de la terasă își făcu apariția individul numit Cafeluță-cu-Lapte, ducînd pe umeri, ca pe un miel, pe adormitul Doberman Jack.

— Bravo, bă ! îi spuse Țîrfonie (și se vedea clar că își recîștigase gradele pierdute la atacul Redutei). O făcurăm și pe asta ! Avem și noi voie să bem ceva ?...

Bineînțeles că da, ba chiar se strigă ura ! Țîrfonie găsise în budoarul lui Cassanova-Roger, două butelii cu Kohinoor, dar, declară el : „ne trebuie și niște ciuguleală, că e tare și ne matolim !".

— Avem noi niște chifteluțe, le propusei eu pe neașteptate. Uite-le ici, în sacul de merinde. Dacă ne dați drumul sînt ale voastre.

Urmă un hohot de rîs și punga cu chiftele căzu în mîinile bandei lui Țîrfonie. Reveneau cîte două chiftele pe cap de bandit și fiecare începu să-și rumege porția, stropind-o din belșug cu Kohinoor. În curînd începură să moțăie.

— Nu știu ce dracu am, se plînse Cafeluță-cu-Lapte, scăpînd sticla din mînă.

Curînd, în hol răsuna un cor de tăuni sau de buhai de baltă, foarte instructiv pentru unul care ar dori să aprofundeze aceste mijloace de expresie. Începurăm să ne smucim, înjurîndu-l pe Vicepreședinte care nu mai venea. Și Cleopatra părea nerăbdătoare. Privea din cinci în cinci secunde spre ușă și în cele din urmă o auzirăm scoțînd un ușor oftat, de satisfacție. În încăpere intrase un *Ochi de Păun,* nepăsător și sumbru ca un pirat al aerului. Se auzeau însă tălpi goale pe treptele de ciment, apoi o jumătate de duzină de oameni amfibii, cu apa șiroind încă pe hainele lor de piele, intrară tăcuți, ștergîndu-se pe picioare pe splendidul covor persan de la intrare. Unul din ei se grăbi să o dezlege pe fată, ceilalți așteptau ordine.

— Repede, eliberați-l și pe filfizonul ăsta ! porunci Cleopatra. Vreau să-l duc la spital deși nu are nici pe dracu. Ca să creadă că i-am salvat viața ! Cîinele e acolo, umblați cu grijă cu el. Și să vedem cine sînt ăștia mascați !... Aha ! Eram aproape sigură !...

Se lucra cu mișcări scurte. „De ce n-ai venit atunci pe plajă ?“ șopti Raminagrobis elegiac, dar nu primi nici un răspuns. Oamenii amfibii dispărură pe ușă luînd cu ei pe Doberman Jack. Fata îi urmă, dar la plecare îmi tăie legăturile de la mîini. „Așa sîntem chit !“ spuse ea, și dispăru ca-n Lacul lebedelor de Ceaikovski. După un minut, bîrîi o mașină în fața intrării. Să-auzim de bine !... Mă concentrai asupra legăturilor mele, apoi asupra celor ale lui Raminagrobis. Pierdui vreo cinci minute pînă să despachetez complet. O dată treaba asta rezolvată năpădirăm pe *talkie-walkie*, ca să-l înjurăm pe Vicepreședinte. În aparat prinsei însă altă cîntare, mai interesantă :

„Alo, Ariadna, aici Diana !“ — răsuna vocea Alidadei. „Un grup mascat a pătruns în Sanatoriul de Aerofagie și a răpit pe Doberman Jim ! Terminat mesajul. Tanti, să-mi cumperi și mie un ruj ciclamen !“.

„Alo Ariadna, aici Venus ! (Vorbea Genoveva). Comandorul și oamenii lui au plecat de vreo două ore cu o barcă. Am înțeles că vor să atace nu știu pe cine. Ai grijă cum le potrivești ! Ce fac nătărăii noștri ? Terminat mesajul !“

„Recepționat ambele mesaje (de data asta era vocea Miș uneasc ăi.) Nătărăii voștri sînt sănătoși și încurcă lucrurile ca de obicei. Terminat mesajul. Ariadna.“

Raminagrobis se uită la mine și eu la el. Ochiul lui Mălai mare părea o bucată de garf căzută în cenușă. Dădu să spună ceva, dar un nou țîrîit îi luă vorba din gură. De data asta era Vicepreședintele. Se încurcase în sîrma unuia din cotețe și cerea ajutor. Îl eliberarăm și plecarăm mohorîți spre casă. Vicepreședintele ducea în traista cu scule trei iepuri, și asta parcă ne mai scotea din pagubă. „Ah, ce somn homeric am să trag !“ bombăni Raminagrobis de cum puserăm piciorul în vila Reduta. Era aproape

trei noaptea dar Mirandolina mă aștepta, ghemuită într-un fotoliu. Echipa de filmare fusese călcată de bandiți acum două ore, și Sonny Boy, ca străin, nu știa să se descurce. Ne ruga pe noi să-i dăm o mînă de ajutor.

— Închipuiți-vă, raporta Mirandolina, că nu s-a furat nimic. Doar un cîine al lui Fred e dat lipsă. Un doberman splendid adus din America. Doberman Aloisus, așa parcă spuneau că-l cheamă...

Era să-mi cadă falca de jos dar o prinsei din zbor. Raminagrobis făcu la fel cu a lui. Cineva își bătea joc în toată povestea asta ! Bine, păpușo, du-te la culcare, că vedem noi mîine dimineață despre ce e vorba. Mirosea a cacialma în care se folosesc cărți măsluite. Să stăm cu frică, să stăm cu luare aminte !...

Peste noapte mă sculai să dau drumul la iepurii care rămăseseră prizonieri în traista cu scule. Nu pot dormi niciodată la gîndul că niște suflete mici și inconștiente trebuie să piară pentru ca eu să-mi pot umple burdihanul. Dar cu inamicii ascunși voi fi necruțător !

CAPITOLUL XIV

Interpolul intră în scenă

Ațipisem doar, sau dormeam de mai multe ore, nu mai știam precis, cînd o mînă de oțel mă smulse din somnul meu feciorelnic, în care visam balete supra și sub-acvatice ! Sapristi, Inspectore, îmi rupi clavicula sau femurul, că pe întuneric nici nu știu exact ce e acolo !...

— Află că e trecut de nouă, mă mustră Mișu, grav ca un dentist tras pe sfoară la plata onorariului... Dă fuga și te spală pe ochi ! Narcis Smith e jos și te așteaptă ! Vrea să-ți pună cîteva întrebări !

Înțelesei că cererea mea de grațiere fusese respinsă și urma să fiu executat peste cinci minute ! Sării în sus, hotărît să-mi vînd scump pielea. Dimineața îmi poleise cu staniol ferestrele, pe dinafară. Uitai să întreb cine o mai fi și Narcis Smith ăla. Abia dacă aveam timp să mă bărbieresc ! Mă năpustii în baie, uitînd de papuci. De după pădurea de periuțe și flacoane, un alter ego buimac, dar perfect plauzibil, îmi făcea semne de îmbărbătare. Revenii pe Terra. Circumspect, Mișu intră după mine, să mă zorească. Eventual pentru a mă împiedica să adorm iarăși, pe marginea băii, cum i se întîmplase lui în copilărie.

— N-o lungi, insistă el. *N. S.* e de la Interpol și nu are încredere în nimeni. Nici în tine ! Mi-a și spus-o !

— Păi atunci sîntem chit, că nici eu nu am încredere în el !

Şi în sinea mea : „aoleo, fraţilor, Interpolul ! Să-i dăm bătaie !“ ...În timp ce mă spălam pe dinţi, pusei în funcţie şi aparatul de ras, iar cu mîna cealaltă încercai să mă pieptăn. În trei minute coboram scările legîndu-mi cravata. Înaintea noastră plutea Micşuneasca, în *cothurni*, îmbrăcată într-un *sari* portocaliu cu galben, sub care legăna un elegant violoncel. Splendid bronzată în tonuri aurii, (dar nu ştiu dacă acest bronzaj era, într-adevăr, omogen) părea de curînd întoarsă dintr-o excursie în misterioasa Indie. Îi făcui semn Inspectorului să o ia înainte, după care, apropiindu-mă de ea, mă grăbii să-i arunc o săgeată :

— Ceau, zeiţo ! Adică Ariadna era doar personaj mitologic, nu ?...

— Puteam fi sigure că o să ne descoperiţi, mărturisi ea după o uşoară ezitare. Vicepreşedintele e la curent ?...

O asigurai că nu, dar ce importanţă avea acest lucru ?... Avea, fiindcă el, personal, le cumpărase aparatele de radio portative, cu condiţia să nu mai facă pe poliţistele amatoare. Dar în acest caz, cum naiba să te distrezi aici, în Malu-Mare ?... Ca să fie sinceră, fetele se cam plictiseau, şi din cauză că noi eram ocupaţi mai tot timpul cu fel şi fel de afaceri dubioase. Şi atunci inventaseră jocul ăsta, cu nume mitologice. Dar, dacă nu le pîram Vicepreşedintelui, îmi da voie să o sărut pe frunte !

— O, nu, ar fi un sacrificiu prea mare pentru tine ! protestai eu. Am să tac ca o saramură de peşte, şi fără a fi recompensat ! Dar, un sfat : nu vă mai jucaţi de-a detectivele, că vă faceţi de rîs. Voi sînteţi create pentru activităţi mai delicate ; ţineţi-vă de ele !... Auzi, dar Mirandolinei ce poreclă i-aţi dat ?...

Viitoarea mea soţie era supranumită Minerva. Ea singură îşi alesese pseudonimul ! ! Minerva, zeiţa înţelep-

cumii ! ! Un rîs convulsiv începu să mă scuture. Îmi cerui scuze, dar șocul fusese prea puternic. Se și potrivea ca muca în perete !... Micșunească mă privea indignată. Se ferea însă să intervină pentru a nu strica totul. Da, sigur, numai noi eram deștepți !... În schimb voi sînteți mai frumoase, dragă ! Recunoaștem cinstit acest lucru, și slavă Domnului că e așa ! Ehei, ce v-ați face voi fără nătărăii voștri !... Parcă așa ni se spune ?...

- Bine, acceptă în silă așa numita Ariadna. Fie cum spui tu, deși e tocmai pe dos. Principalul e să-ți ții gura, după cum ai jurat. Fii atent, că te știi că ai mîncat labe de gîscă și te pomenești pălăvrăgind !...

Făcu semnul clasic al tăcerii mormîntale și ea plecă să-și ducă violoncelul pe plajă. Intrai în salonașul hexagonal, unde mă aștepta Narcis Smith, reprezentantul Interpolului. Se mai aflau în încăpere, în afară de Inspector, Mălai mare și Vicele, care îl ajutaseră pe american să facă analiza unei sticle de sunătoare. Cînd mă văzură se ridicară să plece ; probabil așa le fusese vorba. În colțul lui obișnuit, Niță Cerebralul, reparat de cîteva zile, dormita acoperit cu o prelată. (De unde să ghicesc eu că șmecherul de Raminagrobis îl lăsase în priză, ca să putem stabili, mai tîrziu, cu precizie, ce urmărește, de fapt, agentul Interpolului).

Dădurăm mîna, în timp ce Mișu reîmprospăta sunătoarea din pahare. Musafirul semăna puțin cu Belmondo. Făcea pe tipul bine din cauza numelui, în realitate era urîțel și cam sașiu. Alte amănunte : dinții din față ca două zaruri care arată șase-șase, ochelari cu retrovizor, pălărie incasabilă, pantofi cu pernă de aer, pantaloni impermeabili. Știa tot și încă ceva pe deasupra ! Extrem de sîrguincios cu paharul de sunătoare.

— Să fim circumspecți ! ne recomandă el de la bun început. Eu, noaptea, îmi pun un căluș în gură ca să nu vorbesc în somn.

Mișu se lumină la față ! Tipul era pe gustul lui ! Voirăm să știm cărui fapt îi datoram onoarea ?... Da, se afla în România cu niște probleme... Zău ? Interesant ! Și ?... Azi noapte primise un telefon de la Sonny Boy. Regizorul îl informase despre scrisorile anonime și despre furtul lui Doberman Aloisus. Zece mii de dolari dacă rezolvă problema.

— Toată lumea a primit anonime, cugetă Narcis Smith privind în zare conținutul paharului, deci e imposibil ca individul care le-a scris să nu-și fi trimis și șieși una ca să nu fie bănuit. S-au furat trei Dobermani, dar eu nu cred că unul din ei urma să înhațe salamul de Sibiu, și cu el, suma pretinsă de șantajist. Mai curînd cu ajutorul unuia din cîini, se putea identifica o anumită persoană. Poate chiar ucigașul lui Enache Ocoleanu...

Raționamente zdrobitoare, de o mare finețe și perspicacitate ! Și cînd te gîndești că se ocupa de afacerea asta doar de cîteva ore ! ! Interpolul tot Interpol, nu, Mișule ?... Iar oaspetele nostru era fără îndoială un geniu. Propusei să ne tutuim, fiindcă în meseriile noastre și noi eram tot niște genii. Narcis acceptă. Inspectorul mă privea cu multă recunoștință. Trecurăm la punctul următor.

— Totul se învîrtește în jurul acelui blestemat de teren, în care Enache Ocoleanu a îngropat banii sau bijuteriile. Numai un prost ar umbla după șantaje sau să fure cîini știind că, dacă găsește harta, va intra în posesia unei adevărate comori. Deci, unde e această hartă ?

Îl lămurii că o avusesem în mînă și că dispăruse fără urmă chiar de aici din vilă. Mă rugă să repet, apoi ceru să fie condus prin toată casa. În dormitor ne puse să dăm

șifonierul la o parte. Era evident că aveam de-a face cu un geniu, fiindcă îndărătul mobilei se afla, într-adevăr, servieta galbenă ! O tăiarăm la iuțeală cu o foarfecă, neliniștiți, suspicioși, cu urechea ciulită la cel mai mic zgomot ce ar fi venit dinspre coridor. Înăuntru găsirăm planul mult disputat. O hîrtie cretată, cu schița unui teren situat în marginea unui lac. Iar pe verso, un fel de poezie, scrisă de mînă, care suna astfel :

Cînd dorul tău s-a prefăcut în chin
Și vrei să vezi iubita mult visată,
Aprinde foc, sub sfîntul Valentin
Și mergi încotro umbra îți arată.
Cinci palme mari și, iar, un singur lat,
Înspre babord cuțitul răsucește,
Cocoși de fier vei auzi cum bat,
Din întuneric moartea te pîndește.
De scapi, rotește capul spre tribord
Optzeci și cinci de grade și-o minută
Și alte douăzeci și trei spre nord.

Și-ai să găsești iubita dispărută !...

Semnat : E. O., doar două inițiale, însă cu o ortografie depășită, folosindu-se după inspirație, cînd *â* din *a*, cînd *k* de la kilogram.

Marele criminalist american luă cuvîntul, în continuare :

— E limpede, spuse el, că „iubita" înseamnă „comoară" iar restul explică mecanismul ajungerii la ea. Sfîntul Valentin pare să fie o icoană sau o statuie, sub care trebuie să aprinzi un foc. Umbra sfîntului îți va arăta unde să sapi. E și o cursă pusă acolo, deci e cazul să fii foarte atent. Remarcați de asemenea limbajul marinăresc,

ceea ce poate sugera profesiunea celui care a scris versurile. În concluzie trebuie găsit sfîntul Valentin !

— Să mergem la fața locului ! propuse Inspectorul. Poate aflăm ceva, vreun amănunt...

— Mă îndoiesc ! Terenul e neted ca-n palmă după cîte văd și nu e nici o clădire pe el. Mai curînd să căutăm la fosta locuință a lui Ocoleanu. Îmi permiteți să iau și eu o copie ?...

Bineînțeles ! Ba chiar îi dădurăm o mînă de ajutor ca să meargă mai repede. Ne despărțirăm urmînd ca fiecare dintre noi să pornească la vînătoare de sfinți Valentini. La plecare N.S. ne mai recomandă încă o dată să nu avem încredere în nimeni. Mișu îl petrecu pînă în mijlocul străzii.

— Ai văzut ce tip grozav ? îl lăudă el după ce reveni în casă. Hai, repede, să-i chemăm pe Raminagrobis și pe Vice, și să pornim în căutarea icoanei.

Cei doi veniră cam bosumflați ; îi jignise faptul că americanul nu-i poftise la discuție. Din acest motiv, sfîntul Valentin nu-i interesa nici cît negru sub unghie. De altfel fiecare avea viața lui personală și-și făcuse un alt program pentru după-amiaza aceea. Vicepreședintele, de exemplu, se ducea cu Micșunească să-i facă o vizită Alidadei la Sanatoriu. Luaseră și portocale, nu puteau contramanda. Iar Mălai mare susținea că i-a promis Genovevei de o săptămînă că vor petrece duminica împreună, la camping, unde se antrena ea. Să facă toată ziua plajă, să pescuiască, chestii de-astea...

— Și dacă o să vă uitați și după icoane, vă cad galoanele ? îl certă Inspectorul... Problema e prea importantă ca să facem mofturi. Nu vedeți că și Interpolul s-a băgat pe fir ?... Ce dracu !...

*

— Acum care e mișcarea următoare, Inspectore ? îl întrebai pe Mișu după ce rămaserăm singuri.

Mișu avea multe pe cap, nu trebuia să-l iau ca model. Mă sfătui să mă relaxez, să iau masa, și iar să mă relaxez. Iar seara la șapte, cu Csicolas, o raită prin grădina publică, în căutarea unor salamuri de Sibiu, cu sute de mii de lei înăuntru. Cu toate că Interpolul nu credea în treaba asta, noi o ținem tot cum știm și să vedem ce iese. Și, nici o grijă, că el o să fie prin apropiere... Acum, fiindcă eram numai între noi, ținu să abordeze o altă problemă, mai delicată... Da, poftim !... Fără să vrea observase că s-a schimbat ceva în raporturile dintre mine și Mirandolina. Ceva în rău, bineînțeles. Să dea Dumnezeu să se înșele !... Ba nu, chiar așa era, nu intenționam să mă dau după degete. Dar cine e de vină ?

— Cînd le intră în cap cinematografia nu e nimic de făcut, Mișule ! Dacă ar fi fost un alt bărbat la mijloc, era mult mai simplu ; îl cotonogeam și-l obligam să părăsească terenul, discret și momentan.

Mă sfătui să fiu mai subtil și să o iau mai încet cu cotonogeala. Să stau de vorbă cu ea, să-i duc flori, să vadă că lupt puțin pentru a o recîștiga... Nu era prost, iezuitul ! Îi promisei că așa voi face. Și se nimerea bine, că astăzi vom fi numai eu și cu ea la prînz.

Mișu îmi spuse la revedere și mă lăsă singur. Coana Veta și nea Dumitru îmi ceruseră voie să se ducă la meci, așa că aranjai eu însumi masa : doar două tacîmuri, șervete de olandă, șampanie în frapieră, caviar, și, în magnetofon, o bandă întreagă numai cu Nat King Cole și Amalia Rodriguez... În așteptarea doamnei mele luai o sticlă cu sunătoare și un teanc de ziare... În cer bătu o oră de bronz și de fier... *Cormoranul albastru* polemiza din nou

cu *Parîma.* În primul, un anume *Nobody* semna un articol : *Jos labele de pe festivalul de muzică ușoară* — în care îl învinuia pe Roger că manevrează pe față pentru a-și impune propria lui candidată. Iar *Parîma,* în articolul : *Cunoaște-ți lungul nasului,* îi acuza pe ocoleșteni că fac afaceri cu americanii, amenințînd că va veni cu precizări în numărul viitor. Semna un anume Ignotus... Bătu și ora de catifea, dar nu privii într-acolo. Esențialul e să dorești ca un lucru să se întîmple. Numai așa viața e frumoasă... Iată și un anunț : Barul *La Scorpion,* complet renovat, ansamblul ritmic : *The Inconstients,* refrene vocale : prietena noastră Țoancă mică ! Bravo ei ! ...O altă nuanță, mai potolită, în ferestre, și o altă oră, de hîrtie, se sfîșie deasupra măsuței cu caviar și șampanie... Ațipii... Mă trezi ora de praf... Pendula arăta ceasul patru. Ciugulii un colț de pîine și strînsei masa. Pînă la șapte mai erau trei ore bune. De mult îmi propusesem să mă bag sub Tragustă, să-i fac o revizie generală. Ieșii în curte mestecînd. Ziua obosise. Era o după amiază calcaroasă, fără relief, ca o fotografie supraexpusă. Din umbra pergolei, îmi ieși în cale un Csicolas elegiac dar febril. Știa că are și el un rol în seara asta și că trebuie să și-l ducă pînă la capăt. Așa sîntem noi, saltimbancii, sau paiațele, cum vreți să ne spuneți. Sîntem datori să ne jucăm rolul pînă la capăt, orice s-ar întîmpla... Vino cu mine, colega ! Să ne plictisim împreună ! Dar să nu-ți închipui că sîntem egali. Mirandolina ta e sechestrată, nu poate face nici un pas din propria-i voință ! A declarat greva foamei !... Cazul meu e cu totul altfel. Dar, hai să schimbăm vorba... Uite bujiile astea, sînt noi-nouțe, însă eu tot am să le schimb. Trebuie să fac ceva în după amiaza asta, nu ?... Csicolas se lungi pe burtă, lîngă mine, în semn de solidaritate. Nu, mersi, bătrîne, ești foarte amabil. Dar nu-mi place să fiu compă-

timit. Prefer să fierb în suc propriu. Sînt omul de bronz care se sparge dar nu se încovoaie. Ia-mă de exemplu.

Cînd reintrai în vilă, văzui că am uitat să opresc magnetofonul, și Nat King Cole și Amalia Rodriguez cîntaseră pentru nimeni în casa pustie... Îmi cerui scuze pe tăcute și mă pregătii de expediție. Nu mai era mult pînă la șapte. Dinspre grădinița cu salcîmii tunși ca la armată, se auzea, turburată de un ușor fading, fanfara invalizilor care cînta *Pe o piață persană* de Ketelby. Îl încărcai pe Csicolas într-un geamantan, special amenajat, și ieșii cu el în stradă. O etamină discretă înnobila orașul, estompîndu-i contururile. Prin cartonul subțire al valizei, simțeam cum bate inima aliatului meu... Unde o fi la ora asta fata cu fular de sticlă?... Cînd ajunserăm la intrarea în grădina cu trandafiri roșcovani, în vîrful luminatoarelor se aprinseră porumbei transparenți. Din umbra boschetelor se nășteau, fără formă, ca niște xipehuzi visători, valsurile lui Glazunov... Ora de catifea mai bătu o dată, dar trecu pe lîngă mine, fără efect, fiindcă mă aflam la pîndă. La șapte metri, cu spatele, un individ în haine de duminică privea defilarea tineretului provensal. În degetul cel mic, atîrna de sfoară, ca o umbrelă nemțească, salamul de Sibiu mult visat. Desfăcui valiza și colaboratorul meu se orientă repede. Înșfăcă marfa, apoi țîșni în cel mai apropiat tufiș, așa cum fusese învățat. Păgubașul nici nu se întoarse. Și el își cunoștea lecția. Părăsi împrejurimile cu un aer demn. În spatele boschetelor, Csicolas, cu salamul în gură îmi sări în brațe. Îl ascunsei în geamantan și pornii fără să mă grăbesc spre ieșire. Misiune îndeplinită, nu?...

La prima vedere da, dar la o analiză mai atentă calificativul nu rezista. Mai ales fiindcă în fața mea se postase acum un rubicond cu mustață-perie, care îmi semnaliza cu revolverul să pun geamantanul jos și să nu crîcnesc.

Făcui cum spunea el, întrebîndu-mă unde naiba hoinărea deșteptul de Mișu... Nu hoinărea, era chiar acolo, la cîțiva metri !

— Aruncă arma ! se auzi glasul lui, și întoarce-te cu mîinile la ceafă.

Rubicondul strigă ceva și mă pocni cu pistolul în cap. Din tufiș țîșniră și alții. Speram că sînt oamenii Inspectorului dar erau ai celuilalt. În două minute furăm imobilizați și *mustață* ne garnisi cu cîte o pereche de cătușe foarte moderne, adevărate bijuterii.

— Ciinele și salamul sînt în geamantan, spuse învingătorul nostru. Să oprim o mașină și să-i predăm la Miliție !

— Foarte bine, gîfîi Inspectorul, care se simțea, pe bună dreptate umilit. Acolo o să vezi pe dracu, oricine ai fi tu !

— Crezi ? Ține cont că te afli în fața celebrului Narcis Smith de la Interpol ! Mai susții și acum că am să văd pe dracu ?...

Ei, nu, zău, prea era de tot ! ! Ce, adică nu-l cunoșteam noi pe Narcis Smith ? ! Chiar în dimineața aceasta ne vizitase !... Să furi identitatea altuia, la noi e un lucru foarte grav ! De la șase luni la doi ani ! Dar dacă ne da drumul, pedeapsa va fi diminuată în mod substanțial.

Rîse de noi, cu dinți de veveriță, și mai rîdea încă în momentul cînd o doamnă, care apăruse în spatele boschetului, probabil atrasă de gălăgie, îi băgă sub nas un pistol adevărat. Și imediat, vocea Mirandolinei începu să dea ordine :

— Aruncă înspre ei cheile de la cătușe. Așa ! Acum pune-le ăstora ! Inspectore, pe ale tale pune-i-le mustăciosului ! Acum să facem recomandările !

Agresorul meu o ţinea, una şi bună, că el este Narcis Smith, dar de acoliţii lui ce avea de zis ?... Căci aceştia erau : Ţîrfonie în persoană şi brancardierii profesorului Ambrozie, binecunoscuţi clienţi ai postului local de Miliţie !... Abia la Circumscripţie ne lămurirăm, după ce Inspectorul dădu trei sau patru telefoane, unde ştia el.

Adevăratul Narcis Smith era cel din faţa noastră ! Celălalt fusese doar un impostor ! Ne cerurăm scuze, dar nu puteam să ghicim. N.S. se afla de mai multe săptămîni în tratament la Sanatoriul de Aerofagie, cînd tîlharii furaseră cîinele directorului. Fiindcă ştia ce meserie are, profesorul Ambrozie îl rugase pe dînsul să facă cercetări. Le trîntii salamul în braţe şi o invitai pe Mirandolina în colţul opus, deoarece aveam de pus cîteva întrebări esenţiale. Csicolas putea să fie de faţă la discuţie, avea numai de învăţat din experienţa altora.

— Ai fost superbă, *Mi !* îi şoptii eu doamnei, privind-o cu o admiraţie nedisimulată. Dar cum de ai prins iţele acestei afaceri ?...

— Ce afacere ?... Treceam întîmplător pe-acolo...

— Da ?... Te plimbai, aşa prin grădină cu un pistol în poşetă ?...

— Ce ţi se pare curios ? Artiştii au tot felul de capricii...

Deci tot nu renunţase la ideile ei fixe ! Îi dădui drumul de braţ şi nu mai pomenii nimic de şampania frapată şi de caviarul care o aşteptau acasă. Ca să fiu sincer nici nu prea avui timp. O explozie puternică răsună pe neaşteptate în încăpere. Inspectorul şi cu Narcis Smith umblaseră la salam ca să vadă ce e înăuntru, şi ceva sărise în aer ! O maşină infernală pusă înăuntru ! Ne repezirăm toţi de-i culeserăm pe cei doi nefericiţi de pe dulapurile unde îi aruncase suflul. Gemeau, ameţiţi de lovituri, dar, din fe-

ricire, nici unul din ei nu avea vreun os rupt. Csicolas tremura ca varga iar Mirandolina se pitise la pieptu-mi de aramă. Mă umflai în pene :

— Unde te simți tu, puișor, mai ocrotită și mai ocrotită ? o întrebai eu cu mare orgoliu.

— Lasă dulcegăriile ! mă întrerupse ea. Se întîmplă ceva straniu. Știi cine era tipul care a venit cu salamul la întîlnire ? Chiar prietenul tău, cîrciumarul Papastratos ! Arestați criminalul !

CAPITOLUL XV

La vînătoare de Valentini

Nu știu care din noi zise : „Let's go !“ adică : „Hai să mergem !“ și toată lumea se ridică să plece. Numai că Narcis Smith, adevăratul agent al Interpolului, abia făcu doi pași și se prăbuși înapoi pe scaun, gemînd... „Fraților, să știți că ăsta și-a rupt ceva înăuntru...“ strigai eu și, imediat, toți îl înconjurarăm, gata să-i dăm primele ajutoare. Lucru ciudat însă, rănitul refuza cu încăpățînare orice asistență medicală din partea noastră. Insista să chemăm o ambulanță și doi brancardieri... Bine, chemăm tot ce poftea el, numai să ne lase să vedem ce are, pînă vine doctorul. Poate e necesar să imobilizăm un os, sau să legăm un vas de sînge. Mirandolina se cam pricepe la chestii de-astea fiindcă a făcut cursurile de Cruce Roșie în cadrul instituției și are și mînă ușoară ; pe mine mă operase o dată de niște comendoane, fără anestezie generală, și, pe onoarea mea că nu simțisem mai nimic !... Dar, noi vorbeam, noi auzeam ; americanul era încăpățînat ca un irlandez, și o ținea una și bună : să chemăm ambulanța...

Da, dar aparatul telefonic zburase pe geam cu ocazia exploziei. Îl și vedeam căzut într-o postață din spatele Comisariatului, o poieniță plină de bălării românești, crescute ca la oficiul stării civile : de bună voie și nesilite de nimeni ! Printre ele recunoscui : Taraxacum Officinale și Capella Bursa Pastoris, amestecate cum se nimerea cu

Păpădii și cu Traista Ciobanului. Și tot acolo : iarba nebunilor, paparoane, urzica răței, țintaură, foaie-n fir, dragavei, umbra iepurilor, amețeala oii, fumul pământului, sfiala fetei, omătuțe, iarba drumului... Dar ce să mai pierd vremea ?... ocolii clădirea și venii, în fugă, cu telefonul ! Era în joc o viață de om, nu ?... Aia de dincolo, cică, gata domnule ! Dacă e chiar la Miliție venim în cinci minute ! Să fi fost vorba de altcineva poate mai ședeau pe gînduri, „dar dacă s-a întîmplat tocmai la dumneavoastră..." (Și pronunțaseră „dumneavoastră" cu D mare.).

Rămaserăm în așteptare, pisîndu-l pe american cu întrebările. Nu arăta deloc a om gata să-și dea duhul și, în loc de răspunsuri, folosea expresii idiomatice, pe care nu le mai reproduc. În sfîrșit, dete Dumnezeu și veni Salvarea ! O doamnă doctoră vînjoasă și sigură pe sine și, după dumneaei, doi sanitari albi ca laptele, parcă abia atunci scoși dintr-o groapă cu var... „Așa, ia să ne întoarcem noi ca să vedem ce am pățit !..." Nu și nu ! Americanul era catîr ! Refuza categoric să fie examinat la locul accidentului... Doctorița se încăpățînă și ea și, pînă la urmă, Narcis Smith scoase pistoalele :

— *Hands up !* răcni el trăgînd două focuri în tavan. Să aducă targa și mergem imediat, cu toții, la Sanatoriul de Aerofagie ! Nu încercați să mă trageți pe sfoară că mai am douăzeci de gloanțe. Adică optsprezece, că două le-am tras în perete... Și oamenii mei să fie eliberați chiar acum !

Făcurăm cum spunea el, n-aveam încotro. În timp ce-l duceau brancardierii, doctorița ne privea indignată : „Bine, tovarășe, de ce nu spuneți că e de la Aerofagie ?..." Nu încercai s-o îmbunez, deoarece prin oglinda retrovizoare îl vedeam pe agentul Interpolului cu un pistol îndreptat spre șofer iar celălalt lipit de coasta unuia din brancardieri. Mișu era extrem de indispus: „Narcis, lucruri

de astea nu se fac, crede-mă ! La noi sînt alte tradiții..." Parcă vorbea cu dușii de pe lume ! Cînd ajunserăm la destinație, americanul ceru să fie cărat cu targa la el în cameră și ne porunci să-l așteptăm, cu toții, în hol. Se întoarse în două minute fără pistoale sau cu ele în teacă. Îmbrăcase o pereche de pantaloni cadrilați, noi nouți, și părea foarte fericit, fiindcă se mișca încoace și-ncolo, făcînd genuflexiuni, adică mișcări de șale și de omoplați (dacă și la ei în America tot așa se numesc mușchii spatelui). Pe urmă se apucă să-i toarne la complimente doctoriței care ședea într-un fotoliu, picior peste picior, îmbufnată. Cînd discipola lui Esculap auzi că era vorba de un tovarăș american, îi trecu repede orice supărare ; păcatele cele cu voie și cele fără voie fură iertate numai cele nesăvîrșite încă, nu ; ba făcură și schimb de adrese. Uite de ce ne ardea nouă !...

— Domnilor, ni se adresă în cele din urmă Smith, îmi cer scuze !... *I beg your pardon !...* Un șoc nervos, tu înțelegi, Luminitza !...

Luminitza părea că înțelege totul. Pentru noi ăștilalți, detectivul ținu, totuși, să facă un tur de orizont, ca să nu avem vorbe mai tîrziu. Pentru dînsul era clar că mașina infernală îi fusese destinată. De ce ?... Foarte simplu : ucigașul lui Ocoleanu știa că pe urmele sale sînt trei echipe : Șantajistul, Narcis Smith și grupul lui Pepsi. Cei mai periculoși erau ultimii doi adversari fiindcă cu ei nu se putea trata. Pentru a-i face să se înfrunte între dînșii, ucigașul lui Ocoleanu pusese la cale răpirea celor trei dobermani ; în felul acesta singurul cîine capabil să înșface salamul rămînea Csicolas. Apoi, sceleratul a intuit că el, Smith, va interveni la mișcarea doua, căci arestînd pe șantajist îl putea avea în mînă și pe șantajat. Și, după arestare, fatalmente va despacheta salamul, moment în care se va produce explozia...

— Cum s-a și întîmplat! Am făcut, pur și simplu, jocul adversarului! Dacă mai povestiți cuiva, reputația mea se va duce de rîpă. Cred că m-am prostit din cauza tratamentului care mi se face aici. Am să cer profesorului Ambrozie să-mi întrerupă injecțiile cu *benzochinoguanilhidrazontiosemicarbazonă*. Și nici ceai de *sancrasas* verde nu mai beau! Tu ce părere ai, Luminitza?...

Luminitza și noi toți eram uluiți de inteligența și de logica lui Narcis. Dar detectivul american nu ne adusese în Ocolești, numai ca să ne arate cît este el de deștept. Aveam și de lucru, efectiv!

— Aici a fost casa lui Ocoleanu, ne făcu el atenți... *The bîrlog!*... S-o scotocim înaintea celui care a încercat să-mi fure identitatea! Deci: atenție la sfîntul Valentin!... După asta îl arestăm pe tipul cu salamul! Papastratos parcă ziceați că-l cheamă?... E desigur, doar un curier inconștient, însă l-a văzut la față pe cel care i-a dat pachetul infernal. Dar ce e cu directorul ăla de nu mai vine?...

Profesorul Ambrozie fusese anunțat de la început dar, cînd află precis despre ce e vorba, se făcu foc. Nu admitea nici o percheziție în încăperile Sanatoriului! Ar fi fost în detrimentul bolnavilor.

— Nu luați tot ce spune mister Smith drept literă de evanghelie, ne avertiză el. Țineți cont de faptul că este totuși pensionarul meu, și, ca atare, inițiativele sale pot fi puse, foarte ușor, sub semnul întrebării.

— Adică vrei să spui că și el e scrîntit? se interesă Mirandolina.

— Profesore... intervenii eu, am găsit schema după care alergați toți cu limba scoasă. Pe dosul ei era o șaradă care cred că ne va duce la banii îngropați de Ocoleanu. Adversarii tăi au și ei o copie de pe cîntarea respectivă. Vrei să ne sufle prada de sub nas?...

— Şi dacă o găsiţi voi, eu ce cîştig ?

— Cîştigi că nu-i iau ceilalţi, nu realizezi ?... Şi poate găsim o soluţie legală să-ţi dea şi ţie, din ei, o gratificaţie, ca să-ţi poţi continua cercetările.

— Nu fac nici un fel de cercetări. Dacă te referi la batiscaf, atunci află că am înfiinţat atelierul numai pentru a da de lucru la bolnavi. Ergoterapie, aşa se cheamă tratamentul prin muncă.

— Doresc să profite de el toţi cei interesaţi !

Acestea fiind zise, ne apucarăm să inspectăm, întîi şi întîi holul unde ne aflam, fără a mai ţine seamă de protestele lui Ambrozie. După mine, încăperea nu avea nimic interesant. Cîteva simili-gobelinuri pe pereţi, cu eterna judecată a lui Paris şi altele cu teme agreste, după Decameron, mi se pare, şi în maniera lui Watteau sau al unui alt pictor al cărui nume l-am uitat. Şapte nişe, înalte cît omul, goale toate, în afară de una, în care sta proptit de zid, ca o rămăşiţă patibulară, scheletul plimbăreţ.

— Hi-hi ! se minună lîngă mine doctoriţa cu picioare vînjoase. Cine naiba a mai văzut schelet albastru !...

— Cît trăim, îi aruncai eu peste umăr, ca s-o sîcîi, (deşi ştiam că n-am dreptate) nimeni nu poate spune ce culoare au oasele noastre...

Narcis Smith interveni prompt :

— Sînt sigur că ai cel mai delicios schelet din lume, îi declară el Luminitzei. Dar eu prefer ambalajul...

Clădirea sanatoriului era imensă şi avea o mulţime de camere. Enache Ocoleanu, sau poate tatăl lui, o ridicase din cărămizi şi blocuri luate de pe ruinele anticului Ocolopolis. Trecurăm prin toate încăperile, sub conducerea lui Ambrozie, care, de voie, de nevoie, făcu pe ciceronele... La intrare, mai multe plăci de marmură încastrate în zid, dintre care vreo două sau trei cu numele de Valentinianus

ne atraseră atenția... Da, în vremea ocupației romane, aici fusese un castrum. Iar Valentinianus ăsta trebuie să fi fost vreun șef. Bătrînii îl considerau întemeietorul comunei, și, mai de mult, se aprindeau candele în fața pietrelor tombale.

— Se complică problema, spuse Inspectorul întunecat. Dacă ne băgăm și în Istorie, nu mai ieșim de-acolo... Dar, cum se face, profesore, că nu am întîlnit pe nici unul din pensionarii dumitale ?... Sînt învoiți în oraș ?...

— A, nu ! Sărbătoresc ziua onomastică a unuia și le-am dat voie să organizeze un fel de bal în baracă, cu condiția să nu facă gălăgie.

Iată o măsură foarte bună, după părerea mea, dar nu strica să aruncăm o privire și în baraca respectivă. O să ne cerem scuze și sperăm să fim înțeleși. Ne îndreptarăm într-acolo, cu Narcis Smith în frunte... De dincolo de scîndurile cenușii nu se auzea, totuși, nici un zgomot. Intrarăm...

Știam că în baracă o să dăm peste niște tipi foarte originali, chiar cunoscusem pe cîțiva din ei, dar la un asemenea spectacol nu ne așteptasem... Primul lucru pe care îl văzurăm, pe o estradă improvizată din scînduri negeluite, fu o orchestră de schelete ! Chitară, baterie, contrabas, orgă electronică, trompete, tot ce pofteai ! Mirandolina scoase un țipăt și mă apucă de braț ; scheletele îmi deveniră simpatice. Dar cele de pe estradă nu erau singurele. Din tavan, în loc de felinare, atîrnau o mulțime de hîrci, în care organizatorii balului montaseră becuri de 60 de wați, de diferite culori. Să fie la ei acasă ! Batiscaful lui Ambrozie era dat într-un colț și acoperit cu o prelată. Nu mai interesa, deocamdată. Pe lîngă pereți, stivuite frumos, văzui femure, și clavicule, și coaste, și celelalte oase ale corpului omenesc, pe sorturi. În spațiul lăsat liber pentru petrecere, pensionarii Sanatoriului de Aerofagie, sobri, în haine negre, cu papion la gît, dansau concentrați, cu cîte

un schelet în brațe !... Simții că profesorul Ambrozie mă privește cu coada ochiului, așa că mă prefăcui indiferent. După primul șoc, Mirandolina se redresă, surprinzător de repede. „E un happening uluitor" îmi șopti ea cu ochi strălucitori. O știam snoabă și deci capabilă să ridice în slăvile cerului orice idioțenie. Mă întorsei spre Ambrozie :

— Chiar așa de rău stau lucrurile ? îl întrebai eu în șoaptă.

— Nu ! Totul se explică ! Luna trecută am avut o inspecție care ne-a recomandat să rentabilizăm atelierul de ergoterapie. Ne-au dat și o listă și noi ne-am ales să facem exponate pentru școlile de agenți sanitari și de moașe. Teofil a organizat atît de bine producția pe bandă, încît acum ne aflăm în criză de supraproducție. Mai ales că beneficiarul nu vine să ridice marfa. Bolnavii sînt fericiți. Nici nu pot să le spun că nimeni nu are nevoie de munca lor...

Da, erau probleme complicate și aici. Trebuia să ne integrăm în atmosfera balului pentru a nu-i contraria pe bieții oameni. Mirandolina se și orientase căci o văzui dansînd cu un d'ăla costeliv. Mai și zîmbea !... La intrare trona Teofil lîngă patru colivii cu papagali multicolori, zîmbind unsuros ca' o gazdă care a pus apă în vin. În spatele lui, două rînduri de cuiere și, de ele, în loc de paltoane, atîrnau schelete ! Parcă era paznicul furcilor de la Montfaucon, pomenite și de Villon în baladele sale. Îmi amintii cîteva versuri din celebra *Baladă a sbilțului,* scrisă în jargon *jobelin :*

Nu vă-ncleiți pe loc, ca smoala,
Căscați compasul la umblat,
Schimbați într-una pe voi țoala
Să nu vă ia, cum l-a umflat
Pe Montigny, un țap bălțat,

De-ajunse, biet, unde-a ajuns :
Mai sus ca-n tron de împărat,
Și, hîț, cu gîtu-n sbilț neuns !...

Așadar, ca să facem față, luai și eu un mortolog în brațe, fără a manifesta însă un entuziasm prea mare. Teofil ținu să-mi explice :

— Fiecare Valentin trebuie să aibă o Valentină. Și invers. Așa e obiceiul aici, a fost adus din străinătate de niște marinari și s-a împămîntenit.

— De ce nu se aleg persoane în carne și oase ?

— Nu, prietenii mei sînt mai logici ! Scheletul e doar un pretext pe care fiecare îl îmbracă cu închipuirea. În felul acesta, deși persoana adorată e absentă, tu poți să dansezi cu ea. Unii mai fluturatici mi-au mărturisit că le și schimbă. Încep dansul cu Brigitte Bardot și îl termină cu Rachel Welch...

— Atunci nu-mi rămîne decît să vă urez grabnică însănătoșire !

Pe lîngă noi trecu Narcis Smith, radios. Partenerei lui nu-i mai lipsea decît coasa. „Azi mai prost, mîine mai bine" ne strigă el căutînd-o din ochi pe Luminitza. Doctorița își alesese un lungan rînjit, cu arcadele zigomatice proeminente. Numai doi inși nu luau parte la veselia generală : tipul care înghițea rulmenți și cel care intrase în perete la prima mea vizită. Mă simții dintr-odată ridicol și mă oprii. Pe lîngă mine trecea acum Micșunească, în transă, ondulîndu-și mușchii sternocleidomastoidieni, dintre cot și gleznă. Nu cînta nici o muzică, fiecare dansa ce vrea, dar în special *wigoomba*, și, ca un plus de originalitate, Teofil dădu drumul la papagalii colorați, care începură să zboare greoi printre cranii... „Treci prin zid" îi ordonai eu nerodului de lîngă mine. „Nu prin ăsta, prin ălălalt !"... Tocmai atunci deschise ușa Inspectorul care întîrziase. Pe deasupra capu-

lui său, un papagal se strecură afară și dispăru în noapte... Un șoc zgudui toată șandramaua ! Nici de data asta, slabul de minte nu izbutise să intre în acel univers magic, bănuit dincolo !... Din cauza izbiturii podeaua se umplu de coleoptere. Auzii lătrături surescitate și Csicolas se repezi, printre picioarele lui Mișu, spre grămada de femure și cubitusuri... Papagalii cîrîiau prin aer într-un dialect necunoscut, o tigvă căzu și convivii începură să și-o paseze cu picioarele... „Retragerea !“ strigă Inspectorul, care își păstrase luciditatea... O apucai pe Mirandolina de braț și azvîrlii scheletul cît colo... Duceți-vă dracului cu petrecerea voastră, o să ne țîcnim cu toții dacă mai întîrziem pe-aici !... Îi îmbrîncii afară și pe ceilalți și trăsei ușa. În urma mea rămase o larmă voioasă și bufniturile celorlalți papagali care nu reușiseră să evadeze... Hai mai repede acasă !...

— Știți, ne spuse Mișu în timp ce ne îndreptam spre mașina sanitară... am aprins un foc sub sfîntul Valentin ! Mai precis sub piatra tombală pe care era scris numele lui Valentinianus...

— Și... întrebă Narcis care o ținea de braț pe Luminitza.

— La cinci palme și jumătate era într-adevăr o crăpătură în zid. Am băgat mîna și nu știu ce dracu m-a mușcat ! Mi-e să nu se infecteze...

Din fericire doctorița avea în trusa ei tot ce trebuia ca să-i salveze viața. Profesorul Ambrozie ne conduse pînă la ieșire. Îi recomandarăm să pună lanțul la poartă și să nu mai lase pe nimeni înăuntru... Și fără să-i fi spus noi, tot așa ar fi procedat !... Pînă una-alta furăm nevoiți să-i facem loc lui Țîrfonie și celorlalți brancardieri, de curînd eliberați din arestul preventiv. Inspectorul ținu să-i felicite din mers cu ocazia înscrierii lor în cazierul Circumscripției locale. Păreau că nu sesizează importanța acestui mare pas pe care îl făcuseră în viață.

— Ascultă „boss !“ îl interpelai eu pe șeful brancardierilor, știi cumva latinește ?... Nu, eram sigur !... Păi atunci ce fel de „boss“ ești dacă nu cunoști etimologia cuvîntului ?... Uite, ca să nu mori prost, îți spun eu de unde vine. În cazul tău... De la *bos-bovis*... Mai departe, te las să cauți singur prin dicționare. O să-ți folosească...

Pornirăm. O ambulanță albă de-a curmezișul unui ocean de negură. Și deasupra la milioane de kilometri, acei bolovani incandescenți : Aldebaran, Fata cu cobilița, Luceafărul porcesc, luna... Simții nevoia să filozofez... Cu voce tare... Cum or sta, fraților, așa în vid, neatîrnați de nimic... Atracția universală ?... Fleac ! Păi ce, dacă ne aruncăm de pe acoperiș, doi-trei inși, și ne agățăm unul de altul, o să rămînem în aer ?... Simții că Mirandolina a adormit pe umărul meu și-mi păru bine. Îi spusesem de-atîtea ori că nu suportă o discuție mai înaltă. Și uite că se adeverea... În fața mea, pe banchetă, Luminitza dormea pe umărul lui Narcis, iar Micșunească pe al Vicepreședintelui... Numai Inspectorul veghea... Puternic și însingurat, precum Moise de Alfred de Vigny... Încerca desigur, fără răgaz, să descurce iețele acestor tenebroase istorii.

— Mi se pare că aveam ceva în mînă, rosti el într-un tîrziu. Dar mi-e imposibil să-mi aduc aminte ce anume...

Pentru revenirea memoriei, nimic nu era mai bun decît un tratament masiv cu sunătoare. Dar în ambulanță nu se găsea nici un strop ! Halal asistență medicală !... Nu-i nimic, poate găsim la Papastratos acasă... Poruncii șoferului să se înfigă mai cu încredere în accelerator și, în următoarele două minute, claxonam în fața casei cîrciumarului. În ușă ieși o doamnă mai în vîrstă, al cărei păr negru bătea în alb... „E la epavă“, ne informă dumneaei, „dar nu mai are nevoie de spirt că i-a făcut cineva rost...“ Totuși voiam să-i vorbim ...Aha, și nu știam unde e epava ?... Din centru,

n doua la dreapta, apoi două sute de metri de-a lungul țărmului. Chiar astăzi instalase puntea care o lega de țărm... Sărumîna, ne scuzați, dați-i bătaie !...

Marea dormita cu tresăriri nervoase, ca un elefant drogat. Găsirăm ușor epava, dar, în fața pasarelei, se mai găsea o mașină. De-aia nu mai puteam noi ; eram doar forța publică în persoană... Urcarăm, unul după altul, în pas viu de manevră. Cargobotul lui Papastratos zăcea pe-o rînă luminat *a giorno,* ca o lubeniță cu ferestre de foiță și cu o luminare aprinsă înăuntru... Sărirăm peste copastie și, cînd intrarăm în cabina de sub dunetă a căpitanului, habar nu aveam că vom turbura repetițiile la una din secvențele filmului *Secretele Mării !*... Înăuntru se aflau : Papastratos, lipit de un perete, și, în fața lui, Sonny Boy și Fred Flinstone, cu niște pistoale în mîini. Un al treilea personaj se aruncă la venirea noastră, prin hublou, în mare... Din fericire tocmai terminaseră...

— Noi sîntem gata ! ne spuse Sonny Boy, ascunzînd arma. Și către Papastratos : Ești angajat ! Dar dacă bați toba o pățești !...

Cîrciumarul îi arătă o cutie de conserve cu marinată de pește. Însemna că va fi discret... Părea puțin turburat și în încăpere observai două scaune rupte. Sonny Boy avea un ochi vînăt, dar ne asigură că e grimat. Și cu pistoalele alea ce făceau ?... Nu erau pistoale, ci aparate de filmare de un tip nou. O să ne explice el altă dată. Acum pleca, fiindcă mai avea de lucru cu baletul subacvatic. Ne poftea și pe noi să-l vedem o dată. Și chiar să ne dea niște roluri, așa de amuzament. Plătite, bineînțeles, că la ei în America nimic nu se pierde, totul se decontează, vorba lui Lavoisier... Rămaserăm singuri cu Papastratos. Nu cuteza să ne privească în ochi !

— Sunătoare la toată lumea! ordonai... Și pentru doamne! Și acum să ne spui cum a fost cu salamul ăla, imbecilule!...

Pe copiii lui că nu era vinovat! Îl aveau la mînă și nici nu a știut ce au băgat în salam. În seara asta veniseră să-l bumbăcească. Preventiv, ca să nu sufle o vorbă. Și, în plus, ca să le arate unde e icoana lui sfîntul Valentin. Ce nevoie aveau de ea nu putea să știe.

— Cu ce te au la mînă, pricăjitule?

— Cleopatra e în ghearele lor! Cred că au hipnotizat-o! Cleopatra mi-e nepoată de verișoară de-a doua!... Ce știți voi ce poate simți un unchi de verișoară de-a doua în astfel de situații!...

Se prăbuși extenuat în vecinătatea unui pahar de sunătoare.

— Dar icoana le-ai arătat-o? vru să știe Narcis Smith.

— Ce, eram nebun?

Și Papastratos ridică spre noi ochii săi inexpresivi, melancolici, ochi care înotau în lacrimi...

CAPITOLUL XVI

Noapte cu lichior de ștevie...

Bang !... E ora cînd delfinul lui Arion, chinuit de insomnie, cutreieră mările după naufragii... Ne aflăm încă la bordul epavei lui Papastratos. Circiumarul a intrat în probe tehnologice de o jumătate de oră ; regia o semnează cei doi criminaliști de talie mondială : Mișu-Inspectorul și Narcis Smith, supranumit în lumea interlopă *Vulpoiul din Minesotta*. Eu, Vicepreședintele, și cele trei doamne, mai mult încurcăm, așa că am fost rugați să ne conformăm regulamentului chibiților care e internațional și a fost de curînd omologat de însuși tribunalul de la Haga. Ne-am instalat, deci, pe lîngă pereți, evitînd bruiajul, ascultînd cînd ni se pare interesant, cînd nu, rozîndu-ne unghiile sau privind afară prin hublouri.

— Aș vrea să prind o dată o balenă, șoptesc eu liric, contemplînd marea... și să o depun la picioarele tale !...

Parfumul de Pi-Ro-Sigma-Taf freamătă discret și mă lasă să cuprind umărul de lîngă mine, subțirel ca un iadeș. Sînt conștient de enormitatea spuselor mele, dar mai știu și că astfel de vorbe îi plac. Dacă aș fi declarat că o iubesc fiindcă e deșteaptă sau bine pregătită profesional, mi-ar fi întors spatele.

Afară, dunga îndepărtată a orizontului s-a șters. Cerul fuzionează cu marea. Navigăm pe aerul întunecat, respirînd lacrima neagră a Pontului Euxin. Dinspre Sud se apro-

pie majestuoasă o faleză înaltă de ceturi. O clipă îmi place să cred că e chiar gheţarul cumpărat de Roger de la canadieni. În căuşul palmei mele, umărul cu oscioare de porumbel e depărtat şi rece ; fiinţa de alături rătăceşte acum prin emisfera australă, sau poate prin universul paralel de dincolo de oglinzi...

La masa din mijlocul cabinei, cu lampa atîrnîndu-i deasupra capului precum sabia lui Damocles, Papastratos este ţinta tirului încrucişat al celor doi experţi. Aflăm de la el amănunte interesante dar perfect nefolositoare... De exemplu, cînd era mic bunică-sa îi zicea *Făsănete*. Bătrîna avea o puşculiţă, din care el, Făsănete, scotea pe furiş, cu un ac de cap, sumele necesare pentru acadele şi, mai tîrziu, pentru ţigări... Nu pusese apă în vin decît ca să completeze cantităţile băute pe gratis de organele de control şi îndrumare... Inventase şi o băutură : lichiorul de ştevie, dar reţeta nu o da la nimeni, nici dacă-l tăiai în bucăţi !...

— Pe noi ne interesează mai mult legătura Cleopatrei cu cineaştii americani, îl întrerupse Inspectorul. Poţi refuza orice declaraţie sau poţi cere asistenţa unui avocat !

— Ar însemna însă că nu ai încredere în noi, adăugă Narcis Smith. Şi asta ne-ar jigni profund ! Îmi amintesc că ultimul om care m-a jignit s-a ales cu o strungăreaţă de opt centimetri pe doi. Şi încă am fost uman, deoarece i-am lăsat cele patru măsele de minte ca să aibă de ce să-şi ancoreze proteza !...

Era, desigur, numai o glumă — ţinuse Mişu să precizeze. Umor american autentic. Sau francez. În orice caz, un umor negru ; la noi nu se practică... Cîrciumarul asculta atent, cu o mină de premiant care luptă pentru media generală de zece. Pentru Cleopatra nutrise întotdeauna cele mai nobile sentimente filiale. Adică paterne. Niciodată nu o visase altfel decît îmbrăcată în palton şi cu o pereche de

pistolari în picioare !... Aveam de-a face, deci, cu un caz patologic !... Narcis Smith, un perfect cunoscător al modului de viață american, bătea darabana în tăblia mesei. Răbdarea lui era pe sfîrșite. Doctorița îl privea fascinată cum își înfoaie mustața, țeapănă ca sîrma de parchete. Lîngă mine, Vicepreședintele ațipise pe umărul Micșunească, care asculta atentă. Pînă una-alta, Csiocolas mă trase de pantaloni, ca să-i dau voie pînă afară...

- Cleopatra e o ființă ambițioasă, continuă Papastratos. Știți cum i-a îmbrobodit pe tipii din Ocolești, nu ?... Acum are nevoie de Roger, ca să iasă prima la festivalul „Steaua fără nume" al litoralului. Dar muzica ușoară, pentru ea, și pentru orice altă fată, nu este decît o etapă...

Nu bîrfi, Papastratos, vrem date concrete !... Vine și concret, vă rog !... Fata aspira, nici mai mult, nici mai puțin, la rolul principal din *Secretele Mării !* Pentru a-și atinge scopul, le sucise capul americanilor și se prefăcea că e de partea lor. În realitate, nu urmărea decît propriile ei interese.

— Săraca fată ! o compătimi Mirandolina privind în continuare marea... Dacă are talent, o să pun și eu o vorbă bună pentru ea pe lîngă Fred... S-o bage măcar în figurația specială !...

Iar Fred ?... Cu un gest spontan, lăsai umărul de porumbel neocrotit. Dar ea nici nu băgă de seamă și asta mă înfuria cel mai mult.

— Uite o balenă ! își continuă monologul viitoarea mea soție. Parcă aveai nevoie de una ca să o depui la picioarele mele ? Știi că ar fi nostim ?... Cum ai s-o prinzi ?...

— Cu mîinile goale, scumpo ! Dar nu vrei să mă lași puțin, să ascult și eu ce vorbesc oamenii ăia ?...

Micșunească îi dădu în primire doctoriței pe Vicepreședinte, și se apropie, ca o umbră, de hublou. Îi mulțumii cu un semn discret ; în felul acesta puteam urmări intero-

gatoriul lui Papastratos, fără să mai fiu sîcîit cu tot felul de glume copilărești... La masa din mijlocul cabinei, Făsănete își deșerta traista cu goange... După el, americanii erau niște ființe ciudate. Ei furaseră cîinele lui Roger, cu complicitatea Cleopatrei. Lovitura fusese dată cu un minisubmarin destinat filmărilor subacvatice. Acționase o echipă de oameni-broască, sub conducerea maestrului lor de balet, de fapt omul de mînă forte al întregului grup. Pentru ce le trebuia cîinele, nu putea să ghicească.

Mă simții din nou tras de pulpana pantalonului. Binebine, Csi, am luat notă că te-ai întors... Sau vrei să mergem la culcare ?... Nu sîntem noi mai mari aici. Recunosc, meseria de detectiv are și părți plicticoase. Dar să fim răbdători... Nu, de plictiseală nu e vorba ? Ceva foarte important ?...

— Fraților ! îi alertai eu pe cei doi criminaliști. Csicolas a găsit o urmă ! Vreun prizonier sau poate chiar un cadavru ascuns pe bord. Hai să vedem unde ne conduce !

Gazda noastră ridică ochii la cer cu o comică disperare. Cum era posibil să-i treacă cuiva prin cap una ca asta ! Pe fericirea lui că... Îl luarăm pe sus și ieșirăm pe punte cu Csicolas în avangardă. Direcția cambuza ?... Ba nu ! Cabina în care intrarăm era chiar dormitorul lui Papastratos. Sau bucătăria. Pe noptieră, o tigaie cu cîrnați prăjiți, mirosind puternic a vanilie sîrbească, îmi aminti că la prînz nu mîncasem decît trei măsline. Csicolas se duse drept la tigaie și începu să scîncească. Fața cîrciumarului se luminase, în schimb pe noi ceilalți ne cuprinsese dezamăgirea.

— De..., cîinele la cîrnat trage ! filozofă Făsănete, conciliant. Să-i dăm și lui unul și să mergem. Aici e cam deranjat.

Nu știu de ce, această rezolvare nu mă satisfăcea defel. Privii cu atenție în jur și inima îmi tresări de fericire !

Deasupra neptierei, sculptat într-o bîrnă, se afla chiar misteriosul sfînt Valentin, binecuvîntînd, cu mîna întinsă, pe toți cei ce veneau să i se închine... Repede, un chibrit !... Sub statuie era o candelă pe care o aprinsei. Mîna sfîntului lăsa o umbră lungă pe perete. Dar, înainte de a continua, dorii să știu cum se numea corabia... Ia du-te, tu Vice, de te uită, poate îți mai trece somnul !... Papastratos protestă : de ce să se ducă Vicele ? Vasul se numea *Spleen,* nu era un secret. Iar percheziția noastră nu avea nici un rost !... Da, însă o făceam cu aprobarea și chiar la cererea lui, preciză vulpoiul din Minesotta, și celălalt nu avu inima să contrazică un oaspe. Intrai în subiect :

— Deci..., „cînd dorul tău s-a prefăcut în chin...". Ați înțeles, nu ? *Dorul* adică, pe englezește, *spleenul.* Reușit procedeu ca să indice numele corăbiei !... Mai departe : „...aprinde-un foc sub sfîntul Valentin..." Așa am făcut și eu. „Cinci palme mari și încă-un lat de palmă...".

În timp ce reciteam versurile enigmatice găsite pe schița lui Ocoleanu, executam și mișcarea respectivă, sub ochii uimiți ai celorlalți... „Înspre babord cuțitul răsucește !..." Nimerisem în broasca unui dulăpior, pe care o deschisei fără dificultate, cu ajutorul briceagului. Pe raftul de jos se afla un craniu, bine fixat în lemn printr-un piron care îi trecuse prin creștet. Papastratos începu să bocească. Să-i sară ochii dacă știa de căpățînă ! I-o pusese cineva acolo ca să-i facă rău !... De, cam greu de crezut, mai ales că nu era nici un fir de praf pe ea !... Mă apucai s-o răsucesc, cum scria în hîrtie și, cînd se auzi un țac !, un oblon din fundul dulăpiorului se dete la o parte și un foc de pistol răsună în cabină ! ! Fiindcă toată lumea era prevenită, nu înregistrarăm victime omenești. Numai pe Papastratos îl apucă strechea și vru să se arunce asupra mea. Detectivul american îi puse piedică la timp, apoi îi

răsuci mîna, imobilizîndu-l. Scotocii mai departe. Exista și o despărțitură secretă, evident, dar nici urmă de cocoșei sau de pietre prețioase. Numai vreo cincizeci de sticle pline cu un lichid verde-portocaliu. Amfitrionul nostru plîngea înăbușit :

— Este lichiorul meu de ștevie, reuși el să îngaime printre lacrimi. Singura mea avere !...

Să fii sănătos ! Noi nu intenționam să fabricăm așa ceva și nici nu vom cerceta de unde a luat spirtul. Ridicarăm totuși vreo două sticle, ca să le facem recepția, să nu fie înăuntru ceva vătămător societății, și revenirăm în cabina de sub dunetă unde ne așteptau doamnele. Înainte de a ieși pe ușă, stinsei candela de la picioarele sfîntului Valentin... Ne-ai tras în piept, prea cucernice ! Nu-i nimic ! Data viitoare e rîndul nostru !...

— Balena e tot acolo, mă făcu atent Mirandolina. Nu te duci după ea ?...

— Imediat, păpușo ! Cum termin, aici, mă reped și o bag în servietă ! Mîine avem balenă la masă !...

Lichiorul de ștevie avea gust de faringosept amestecat cu scrobeală albastră (sau de-ailaltă, dacă albastră nu se găsește). Era ceva neobișnuit, totuși Mirandolinei nu-i plăcu, nefiind de import. Luminitza, mai puțin sofisticată, se declară mulțumită. Mergea ! Încurajat, Vulpoiul din Minesotta goli o jumătate de butelie, el singur. Mișu se abținu. Ancheta nu se terminase și voia să fie cu capul limpede, să nu tragă vreo concluzie greșită și să năpăstuiască vreun nevinovat.

— Mai întîi, conchise el, permiteți-mi să remarc că toate întîmplările din ultima vreme au un aer marin. Ocoleanu vine în țară cu ajutorul unor marinari. Americanii turnează filmul *Secretele Mării,* au un mini-submarin, un balet subacvatic și niște oameni-broască. La Sanatoriul

de Aerofagie se lucrează, în glumă sau în serios, la un batiscaf. Roger a fost ospătar pe *Transilvania*. Comandorul de asemenea a lucrat în marină și dealtfel e responsabilul unei baze sportive unde se învață vînătoarea sub apă...

— Să nu-l uităm nici pe cel care a comis atentatul împotriva lui Niță Cerebralul, se trezi Vicepreședintele... A dispărut, pur și simplu, în mare !...

Fiindcă Narcis Smith se arăta interesat de acest ultim episod, Inspectorul îi povesti întîmplarea, ba îi arătă și cartușul, rămas întîmplător asupra lui.

— Hm !... murmură Vulpoiul din Minesotta după ce privi cîteva clipe exponatul, printr-o lupă... Criminalul e stîngaci, blond...

— Hai domnule, terminați cu aiurelile astea ! mă împotrivii eu. Pierdem timpul !

— ...graseiază, are un dinte de aur, necăsătorit...

— Pardon, se opuse Mișu, e căsătorit de doi ani și opt luni !

— O fi fost, dar a divorțat !... Mestecă întruna chewing-gum cu sulfină...

— Să nu-mi spuneți mie că toate astea le deduceți uitîndu-vă la tinicheaua aia !

Cu francheța care-l caracteriza, Narcis își exprimă dorința de a mă arunca peste bord, așa că tăcui. Papastratos era însă neliniștit.

Domnu' Smith, spuse el, păi individul de care vorbești mata seamănă ca două picături de apă cu maestrul lor de balet. Ăla care a sărit adineauri prin hublou...

Și, dacă stam să mă gîndesc bine, semnalmentele respective se potriveau și celui care ne păcălise, folosind identitatea lui Narcis. Ba parcă aducea și cu așa zisul Cutare Nuștiucine, care dormise și la mine în vilă cîteva nopți, în calitate de partener al Vicepreședintelui, la ta-

binet american... Parcă se mai limpezeau lucrurile, deși rămîneau încă destule puncte întunecate.

— Și de ce crezi că nepoata dumitale e în pericol? Crezi că au de gînd să o omoare după ce își va fi îndeplinit misiunea?...

Papastratos mă privi cu uimire... Nu se gîndise la asta. Dar dacă refuză să-i plătească pentru zilele lucrate, sau îi fură cineva hainele în timp ce turnează...?

— Ei gata! spuse doctorița cu picioare vînjoase. A fost minunat dar mi se lipesc ochii de somn. Și mi-e și frig, că n-am decît halatul ăsta pe mine...

Vulpoiul din Minesotta își scoase haina și i-o puse pe umeri... Mă duci și pe mine cu ambulanța pînă la Sanatoriu sau... Ea îi făcu semn să urce... Noi ceilalți hotărîsem să facem o mică plimbare pe jos... Coborîrăm puntea luîndu-ne rămas bun de la Făsănete. După douăzeci de metri epava se topi în întuneric.

— Uite și balena!... ne alarmă din nou Mirandolina. Se învîrtește pe lîngă vas de-aproape o oră. Și voi nici n-o băgați în seamă.

Într-adevăr, o apariție fusiformă părea că dă tîrcoale cargobotului lui Papastratos. Numai că balene nu prea existau în Marea Neagră, iar monstrul acvatic era prea țeapăn ca să fie o vietate... Fiindcă se tot apropia de țărm, le șoptii celorlalți să se ascundă în tufișuri. La vreo cincizeci de metri de noi, submarinul misterios ieși complet din apă și, printr-un chepeng, săriră pe puntea îngustă vreo cinci sau șase oameni-broască. Începu să mă îngrijoreze soarta lui Papastratos și nici Inspectorul nu găsea, la repezeală, soluția salvatoare... Ne hotărîrăm să-i lăsăm să se depărteze, apoi să atacăm submarinul. Așa am fi făcut dacă un element neașteptat nu ne-ar fi determinat să schimbăm, radical, planul... Într-un punct îndepărtat al

cerului se iscase o rumoase și un obiect rotund, cît o pîine de mare, apăru deasupra litoralului. Căuta parcă ceva și, cînd se mai apropie, văzurăm că e o farfurie zburătoare (să mai susțină cineva că nu există O.Z.N.-uri !), numai că avea forma patrată. Oamenii-broască reveniră în marșarier și se bulucirăă pe puntea submarinului. După ce traseră chepengul, aparatul se scufundă, și-l pierdurăm din vedere. Numai că, de sus, ai o vizibilitate mai bună ! Farfuria profesorului Ambrozie, căci ea era, fără nici un dubiu, se înclină pe o parte și atacă pe cant, ca un disc. Nu puteam ști ce se petrece în adîncuri, dar vînătoarea de submarine nu părea să fie o treabă ușoară. O.Z.N.-ul nostru se înălță și se scufundă de patru sau cinci ori, însă ținta lui se pierduse în profunzimile întunecate ale mării ! Rămase la pîndă, la vreo douăzeci de metri deasupra apei, parcă făcînd de planton în jurul cargobotului. Era la mintea cocoșului că magaoaia nu venise pe-acolo întîmplător, ci fusese chemată prin radio, chiar de proprietarul epavei... Cînd obiectul zburător se îndreptă spre Ocolești, Inspectorul își exprimă dorința să-l urmărească. Interveni însă Micșunească cu altă idee :

— Nu ! Tu te duci și aduni date despre toți cineaștii americani ! Vicele ne conduce acasă, fiindcă Mirandolina trebuie să meargă mîine la filmare. Pepsi va face recunoașterea, ca să știm unde aterizează obiectul aerian. Executarea !

Nu mai pierdurăm nici o secundă. Micșunească ne vorbise ca un șef, abia mai tîrziu mi-am dat seama de asta, dar în realitate nu aveam altceva mai bun de făcut... Misiunea mea era simplă fiindcă știam, de la prima mea întîlnire cu Ambrozie, cam pe unde bîntuie farfuria zburătoare, *made in* Ocolești ! Cimitirul se afla destul de aproape. Sării gardul ca în primul capitol, o clipă de recu-

legere la mormîntul lui Giuseppe Spaghetti, nobilul meu binefăcător, apoi, țușt ! dincolo, în marginea tarlalei dinspre Ocolești. Cîteva barăci enorme, instalate toate în apropierea lacului, schimbaseră complet decorul cunoscut anterior. Începui să mă tîrăsc pe burtă ca indienii Algonquini, cu intenția de a asculta ce se vorbește înăuntru. Deși era noapte tîrzie, pe platourile de filmare nu încetase activitatea. Din barăcile amintite intrau și ieșeau tot felul de personaje ciudate : decurioni cu căști împanașate la subțioară ; prizonieri gali, legați de mîini și de picioare cu lanțuri ; vestale cu torțe aprinse ridicate deasupra capului... Mă fofilai într-o zănoagă mititică, năpădită de Capella Bursa Pastoris și de frunze mari de riborasta. Nu departe de mine, urcat pe un butoi de motorină de două sute de litri, un stentor congestionat la față făcea vocalize (în limba latină, desigur) și gargară cu ceai de mușețel. Terenul bătrînei doamne Ocoleanu nu fusese însă cotropit de zgomote ; glasurile și zăngănitul de lănci și de gladiumuri nu izbuteau să se constituie într-o rumoare unică. Totuși aerul era parcurs în toate sensurile (chiar și în sens unic) de o vibrație continuă și intermitentă. Îmi dădui seama că ea provine de la mai multe generatoare electrice, instalate în diferite puncte strategice. Cabluri groase legau aceste generatoare de cîteva reflectoare enorme, cu un diametru cît înălțimea omului, toate îndreptate către lac, dar neaprinse încă. Lîngă fiecare din ele, un grup de oameni așteptau în tăcere, fumînd. Era de presupus că, la o comandă, suprafața lacului va fi inundată de lumină.

Încercai să mă apropii mai mult de reflectorul din extrema dreaptă, către care văzusem îndreptîndu-se silueta masivă a lui Sonny Boy, realizatorul principal al filmului. Înaintarea mea printre ierburi trezea o lume întreagă

de vietăți ale cîmpului, pe care agitația din jurul platourilor nu reușise să o îndepărteze. O puzderie de colembole începu să facă tumbe pe deasupra firișoarelor de troscot, apoi, o familie de lăcuste italice, în fracuri verzi, își schimbară cîmpingul, plictisite de atîta deranj. Greierii de cîmp, grandilocvenți cum îi știe toată lumea, treziți din somn pe nepusă masă, se apucară să-și acordeze instrumentele stridulante, și izbucniră într-o gigă ireverențioasă, plină de aluzii ieftine, dar săltărețe. Pudicele libelule, cu lenjeriile lor fine, o luară înspre lac ca să nu mai audă, în timp ce calugărițele dimpotrivă emigrau spre gardul cimitirului și, după ele, buburuzele, cu elitre roșii punctate cu negru, ca niște sîmburi de lubeniță...

Și iată că, peste tarlaua animată de aceste mici drame anonime, se abătu ceva ca o aripă !... Păpădiile explodară la sol și schijele lor o luară razna prin aer. Se apropia, pe sus, Obiectul Zburător Neidentificat ! (Mai bine zis : „Identificat !")... La o comandă venită din grupul lui Sonny Boy, toate reflectoarele se aprinseră. Aparatul aerian nu părea însă că se sperie dintr-atîta. Se năpusti asupra platoului cosind iarba, se înălță puțin, și trecu luînd cu el o bucată din acoperișul uneia din barăci. Părăsite de servanți, reflectoarele începură să vînture cerul în toate direcțiile... O tînără fată, cu părul lung, ieși în fugă dintr-o clădire, urmărită îndeaproape de doi gladiatori. O recunoscui pe Genoveva, dar n-apucai să intervin, fiindcă gealații o băgară cu sila, înapoi, în baracă !... Atenția tuturor era îndreptată acum deasupra lacului unde aparatul zburător înțepenise. Se auzea și o muzică dintr-acolo, dar numai eu știam refrenul : Ila-ila-ilai-la !... Apoi, farfuria zburătoare coborî lent, atinse suprafața apei și dispăru în valuri... O barcă cu motor începu să păcăne, ba mai multe, și un grup de gladiatori înarmați cu plase *(retiarii),* con-

duși de un *lanista* se îmbarcară în grabă. Toată lumea se adunase pe mal ca să urmărească vînătoarea, numai un *andabat,* gladiator ce lupta orbește, nu izbutise să-și scoată casca și-i întreba pe toți ce se întîmplă.

Era momentul cel mai potrivit să mă apropii de barăci și să văd ce e cu Genoveva... Deci salt mai întîi pînă la un telefon de cîmp, apoi pînă la un maldăr de troace mirosind a diclorură de fenilcarbilamină și iată-mă în umbra hangarului. Pe un scaun la intrare se aflau un coif și un scut, aruncate probabil de paznici. Le pusei pe mine, sperînd ca, în felul acesta, să mă apropii neobservat, și crăpai ușa. Genoveva era legată de un stîlp, cu mîinile la spate, iar cei doi paznici se împărtășeau dintr-o sticlă. Dar în timp ce mă pogodeam cum să-i atac, o mînă păroasă ieșită din întuneric îmi scoase casca și o mandă grea, de biliard, mi se abătu peste creștet !... La revedere, iubiții mei interlocutori !... Suspens !... Ciao !...

CAPITOLUL XVII

Invadatori în insula nudiștilor

Maelström !... O cortină de apă, subțire și verde ca otrăvurile Lucreției Borgia, mă învăluie, trece prin mine, mă duce într-o sarabandă nebună, ca să revin mereu în același punct, într-un balet dezordonat, lipsit de intenție, care imită marea rîșniță a universului... Maelström !... Exist, fiindcă între bezna din mine și realitate, stăruie, ca un pinten de unicorn, trauma pe care ți-o lasă de-a curmezișul țestei, o mandă de biliard !... Apă peste tot !... Pe lîngă mine trece un 0 borțos, la braț cu două Hașuri frivole, stilizate pînă la exasperare... H_2O !... Milioane și miliarde... În inima apei e un zumzet fără glas, o tremurare și o verde neliniște, de parcă oceanul ar fi un animal care toarce... Maelström !... Cum am ajuns tocmai în arhipelagul insulelor Lofoten ?... Unde sînt, de fapt ?... Unde ești privighetoare a vaniliilor mele ?... Privesc prin geamul translucid care mă înconjoară, din care fac parte. Dincolo, agățate în stînci, putrezesc epave din evul mediu și scheletele marinarilor înecați. Pe un ostrov de lut, un sipet ferecat s-a spart, și soarele resfiră dezinteresat rubinele și diamantele furate... Maelström !... Vîrtejul mă coboară, poate spre alte avataruri, spre cercul ireal, unde voi fi alături de pitrișii lunari sau de dacii aruncați în suliți !... Păcat, aș mai fi întîrziat puțin în această ipos-

tază, Mirandolino neică !... Dar dacă nu se poate !... Mă aflu sub nivelul mării. În peretele mișcător, întîmplarea a scobit capete de cîini, lebede singuratice, dansatoare orientale împietrite în timpul dansului... Și în partea cealaltă a cortinei, un popor întreg de oameni de hîrtie cu mustăți de caşcaval... mă privesc cu o totală indiferență, care îmi amintește că părăsirea acestei scene e o dramă numai a mea, personală... „Aud materia curgînd...“ Și, în sfîrșit, iată o plajă, o plajă de argint, lunară, cu aer verde, spectral, iar în mijloc, trei indivizi, pe vine, aruncă zaruri de mărgean, cît pumnul... Minos, Eac și Rhadamante ! Judecătorii infernului !... Rămîneți sănătoși, fraților !... „Și mîini subțiri și reci mi-acopăr ochii...“

Sînt mîinile Genovevei, care îmi pune o compresă cu apă pe frunte. Ne aflăm într-o barcă. Raminagrobis trage la rame ca un osîndit. În curînd se va lumina de ziuă. Maelströmul a fost doar o metaforă. Dar manda de biliard există. Zace la picioarele mele ca un șarpe preistoric, fosilizat, sau în curs de... Îl arunc cît colo, rostind printre dinți numele unei sărbători de primăvară. Dacă nici acum nu fac scandal, înseamnă că am pierdut cea mai bună ocazie :

— Ascultă, bă ! răcnesc către Mălai mare care vîslește concentrat... Ce-o fi în bucraniul ăla al tău ? Ai ?... Dai așa fără să te uiți ? ! Sau ești cam într-o ureche ?... Ei, al dracului !...

— Cine te pune să umbli deghizat ?... Și de unde știi că nu ți s-au conectat niște relee și o să fii mai deștept ca înainte ?...

— Mă faci să-mi pară rău că am aruncat manda... Să-ți fi potrivit și ție releele ?... Că ai mare nevoie !...

Lăsînd la o parte aceste imprecații, după Raminagrobis situația era clară. Făcuse investigații serioase, împreună

cu Genoveva, și descoperise că cinematografia americană umbla cu cioara vopsită. (El spusese fraza asta pe englezește). Sub pretext că filmează, scotocesc tot lacul, iar în insulița din dreapta noastră, închiriată de ei, se ascunde nu știu ce, fiindcă o păzesc zi și noapte niște sirene din baletul subacvatic, înarmate cu binocluri și puști cu aer comprimat.

(O notă pe margine : Fii atent că ai ajuns la capitolul al XVII-lea ! Atît am avut de spus. N.R.)... Ah, da ! deși se potrivește ca nuca în perete, hai să-i fac plăcerea !... Contribuția pe care distinsul om de știință Raminagrobis a avut-o în elucidarea tuturor cazurilor arătate în prezentul volum a fost esențială. Omagiul autorului N.P.

— Insulița a fost, pînă nu de mult, legată de țărm și făcea parte din moșia Ocoleancăi, își continuă Raminagrobis informarea. Promontoriul sfîntul Valentin, îi zicea, insula a păstrat acest nume ! Înțelegi cum vine chestia ?...

Iar Valentin ?... În felul acesta e imposibil să te concentrezi ! Prin capul meu umflat ca un pneu de autocamion, se vînturau fragmente de gînduri, alcătuiri bizare și nefirești, precum imaginea acelui jumătate-de-om-călare-pe-jumătate-de-iepure-șchiop care ne intrigase pe toți la o vîrstă... Mă proptii în ghinturi, cu intenția de a o lua pe calea cea bună, și mă pomenii cugetînd în versuri. Ca și Ovidiu... quidquid tentabam scribere, versus erat (Tristia, IV, 10, 26)... numai că nițeluș mai alături : „Peste-un lacăt îngropat / Cade-un greer împăiat / Galben, alb și bucălat / Ca un cîntec de băiat !...“ Era grav, releele în loc să se îndrepte, mai rău se strîmbaseră ! Mă hotărîi să nu povestesc nimic, poate se vindeca de la sine. Îmi autoschimbai compresa. Debarcaderul se apropia lent : o dușumea verde pe jumătate înăbușită de cețuri. Era ora cînd găinile cad din corcoduși ametite de somn. Debarcarăm

într-un peisaj cu corturi și rogojini de papură. Genoveva o luă înainte, să pună de cafea. Picioarele ei de lăcustă aproape că nu lăsau urme pe banda de dublu silicat de aluminiu hidratat dintre apă și colibe. Raminagrobis legă ambarcațiunea de un țăruș din material plastic. Mă simțeam încă ecranat, dubios, gata să izbucnesc în rîs fără motiv.

— *Rafel mai amech izabi zalme !* îi spusei lui Raminagrobis folosind, fără să vreau, graiul infernal în care Nimrod i se adresează lui Dante, în cîntul XXXI al Infernului... (Ce naiba o luam razna ?...)

— Ai spus ceva ? întrebă „Creierul".

— Leagă mai bine barca aia, să n-o ia apa !...

„Traverse fumurii bătute-n vid... O etichetă albă ca o dună... Un sat înnebunit cu sens lichid... Și-n luna clară trîmbițe răsună..." Cafeaua Genovevei e violentă ca un scaun electric. Revin pe saltea, luptător împotriva unor pseudonime, depanator de trape, gata să rup plasele de păianjen care ne înconjoară.

— Ai fost genială cu otrava asta, îi șoptesc eu recunoscător Genovevei. Mai fă una ! Sînt de părere să aruncăm o privire pe insulă. Nu se știe de unde sare iepurele. Aștept propuneri din provincie !...

„Provincia" rînji, dar nu consideră că este cazul să riposteze. Se simțea vinovat față de mine și nu credea nici el în problema cu aranjatul releelor. Pentru a ajunge pe insulă, exista, după părerea lui, o singură cale neprimejdioasă : să folosim scafandrierele Comandorului. Altfel, ne vînează fetele ălea ca pe iepuri.

— E o treabă foarte delicată, îmi șopti el la ureche. Peste tot sînt numai placarde : *Intrarea oprită !... Rezervat pentru nudiști !...* De cum am aflat am vrut să arunc o privire. Pur și simplu mi se părea ceva suspect. Dar în-

țelege-te cu Genoveva dacă poți !... De fapt, insula e închiriată de americani și pe ea fac plajă numai componentele ansamblului de balet.

Iată cum se ivesc problemele importante în munca noastră ! Căzui de acord că nu puteam lăsa acest ungher necontrolat. Cînd Genoveva se va duce la cursul de înot, noi o să ne vedem de meserie. Datoria înainte de toate, Creiere ! Dacă există vreo fisură în logica mea, te rog să mă faci atent !... Îmi băteam gura degeaba, Mălai mare era, de la bun început, ferm convins de oportunitatea acestei incursiuni. Cînd secretara directorului general veni cu noua șarjă de cafea, schimbarăm vorba.

— Puișor, i se adresă marele cunoscător al sufletului omenesc, noi o să încercăm să recuperăm hainele și ceasul lui Pepsi, pe care i le-a confiscat Comandorul, acum vreo zece zile. Tu ce probleme ai ?...

— Păi, mă duc la antrenament și pe urmă stau la plajă.

— Bun ! Te găsim noi cînd terminăm !

După meridianul din Greenwich să tot fi fost cinci dimineața dacă nu mai mult. Plaja era albastră și rece ca o lamă de cuțit. În patinoarul tăcut de deasupra capetelor noastre, stelele de os dispăreau fără urmă subțiindu-se întruna. Obișnuit să se scoale tîrziu, Raminagrobis bodogănea fără încetare. Acum ar fi avut nevoie de manda lui de biliard, și, domnul, adică eu, i-o aruncase în mare ! Un pas de menuet printre malacoavele fotoliilor de răchită părăsite pe mal... „Spuneți spre ce țărm ferice... Frumuseți strălucitoare... Și-au luat zborul de aice... Unde vor mai fi-vor, oare... Inimile să-nfioare... Flora, scump vlăstar roman ?... Și Thaisa mîndră floare... Dar zăpada celui an ?...“

Deci, cu toată cafeaua băută, mă resimțeam încă de pe urma loviturii primite ! Comandorule, nu te văd în clar, nici pe tine, nici banda ta de maseuri calificați !... Într-adevăr, prin geamul îngust al barăcii cu pești electrici, nu se distingeau decît vag siluetele celor adormiți întru Domnul. Erau patru, mari și lați, și Mălai mare propuse să facem o intrare în forță. Dar nu, ar fi fost prea ieftin ! Îl trimisei să aducă repede un termos cu ceai și mă apucai să dau peste cap broasca ușii. Cînd sosi el cu ceaiul îmi și reperasem victimele. Mai întîi, puțin magiun în basculeții lui Muscă și ai lui Gologan. Apoi să deșertăm sticlele cu drojdioară în bazin și, în locul lor să punem altele, cu neofalină, găsite la fața locului ! Cîte un ou în buzunarul de la spate al pantalonilor, o sticlă de tuș în recipientul de deasupra lavaboului improvizat, și, în sfîrșit, deșertarea termosului, cu delicatețe, în patul lui Furfurel, cam pe la mijloc. Apoi o „deșteptare“ ca la armată, răcnită cu cei mai fioroși plămîni din lume !...

Fu o panică generală ! Muscă și Gologan aterizară direct în basculeții cu magiun, dar nu păreau fericiți deoarece se suspectau reciproc. Comandorul își trase repede pantalonii. Citii pe chipul său că oul din buzunar nu rezistase șocului. Furfurel se ridică ultimul în capul oaselor, apoi se trînti la loc în pat.

— Eu mai dorm nițel, șopti el cu oarecare sfială, pe care numai eu i-o înțelegeam.

— Băieți, am venit să-mi iau hainele, îi informai eu folosind în sinea mea, ca orice om politicos, persoana a doua de la verbul cu același nume. Duceți-vă de vă spălați pe ochi, ca să putem sta de vorbă în mod civilizat.

Se îngrămădiră încă încețoșați la minte în jurul lavoarului și, după ce terminară toaleta de dimineață, ară-

tau ca niște idoli africani în care tribul și-a pierdut definitiv încrederea.

— Cine dracu se ține de chestii de-astea, mîrîi Comandorul, ducînd la gură, cu vioiciune, sticla de neofalină. Dacă-l prind, îl rătutesc în bătaie !...

După trei înghițituri își dădu seama că nu e ce credea el. Se stăpîni totuși, și-i făcu semn lui Gologan să înșface sticla. Acesta se lămuri de la prima dușcă, însă chipul întunecat al șefului îl determină să nu scoată o vorbă. Pasă în liniște flacăra oenologică lui Muscă, un naiv, prea lezne încrezător în solidaritatea dintre maseurii de înaltă calificare. Un geamăt slab ieși de pe buzele arse de sete ale nefericitului Muscă.

— Deci, dumnealui e ăla care se distrează pe pielea noastră ! conchise Comandorul, sumbru, întinzînd un deget acuzator spre Furfurel. Puneți mîna, copii !

Cu forțe unite, Furfurel fu cufundat, cu pat cu tot, în troaca cu pești electrici care mirosea de la o poștă a tescovină sau a ce fusese în sticlele vărsate de mine.

— Așa ! Acum după ce v-ați distrat între voi, intervenii eu, hai să discutăm afaceri. Să știți că neofalina, tușul și ouăle din buzunare, eu vi le-am plasat. Ați făcut rău bănuindu-l pe complicele vostru, căruia însă nu-i strică o baie.

Erau trei, căci abia peste cîteva minute li se adăugă Furfurel, deci noi ne aflam în minoritate. Însă, aș vrea să-l văd eu pe ăla care se simte la largul lui, cu cîteva ouă sparte în buzunar. Plus „botul de morun" al lui Raminagrobis. Grație lui, Gologan zbură într-un avînt de nedescris spre cromolitografia lui Marylin Monroe, care se ținea în perete numai într-o pioneză. Pe Muscă îl îmbrînci personal într-un colț, și-l dădui cu capul de pereți pînă rămase sașiu. Nu era exclus ca să i se conecteze

și lui cine știe ce relee și să devină mai inteligent ca pînă acum. Între timp, Comandorul mă lovi ca un laș pe la spate cu o minge medicinală de vreo douăzeci de kilograme... „Nu-ți spun adio, lasă-mă să trec... Spre labirintul stărilor de grație... Pe umeri cu o blană de berbec... Argonaut al altor ecuații..."

Iată că îmi revenea maladia sau harul, nu știam cum să numesc mania aceasta de a gîndi în versuri... Numai Raminagrobis să nu afle, că nu mai am curaj să scot capul în lume !... Nu, partenerul meu nu avea timp de investigații psihologice. Cu un pumn plin de arșice în obrazul atît de expresiv al Comandorului, reuși să restabilească echilibrul. Iar pe Furfurel, care era ud, îl îngrămădi între perete și calorifer cu douăzeci de picioare aplicate în regiunea lombară, tăindu-i orice posibilitate de a acționa altfel decît prin strigăte mici și repetate. Mă grăbii să-l împachetez pe Comandor cu frînghiile găsite în baracă. Mai expeditiv, Raminagrobis îi legă spate-n în spate pe Muscă și pe Gologan, iar pe Furfurel îl ancoră solid de calorifer, cu un cablu electric de culoare galben-albăstrie. După ce terminai, Comandorul arăta precum mumia lui Ikenaton, care, după cum se știe, nu a fost găsită nici pînă la ora actuală, cu toate cercetările întreprinse.

— Ura ! zise aliatul meu. Avem două ore bune, sau chiar trei, înaintea noastră. La muncă !

Nu credeam că voi fi în stare să-mi strecor capul tumefiat în casca scafandrierului, dar uite că reușii. Păsirăm în apă sfioși ca niște fete de la țară care își fac, pentru prima oară, microradiografia. Pe fundul lacului se îngrămădiseră, din vremuri imemoriale, cochilii de diatomee și radiolari, pe care pașii noștri greoi le sfărîmau fără zgomot... Ia să vedem, fraților, ce se ascunde pe insula aia !... O oază paradisiacă populată de nimfe

puerile, extatice, semiconștiente ?... Sau cum ar spune poetul : „Mirandolina vastelor palate... Spre-un cer concav a desenat sumar... Un vast imperiu de ienibahar... Cu bolți de numuliți, încrenelate..."

Habar n-avea Mălai mare ce e în capul meu ! Părea preocupat numai și numai de spectacolul ce urma să i se ofere. Căci iată-ne ajunși lîngă malul lutos al insulei misterioase. La un semn al Creierului, căutarăm un loc cu tufe, și abia după asta scoaserăm, cu fereală, afară din apă, căpățînile de metal ale scafandrierelor.

O, Muză ! Împrospătează, rogu-te, veștedele culori ale modestei mele palete... Un peisaj mirific, ca o ilustrată, se desfășura înaintea ochilor noștri strălucitori. Un nuc brandenburgic, dirijînd solemn un mare ansamblu de zarzări, prin ramurile cărora o puzderie de fringilide : cinteze, canari, scatii, sticleți, intonează în extaz, din nevăzute ocarine de sticlă, o enormă temă cu variațiuni, un imn angelic auzit prin vreo crăpătură a cerului !... Într-o poieniță tapisată cu maci somnoroși, o frînghioară cu rufe scurte, multicolore, înveselește tonul de verde cu blond, dat de un boschet de sălcii languroase, asediat de platani înșelători... O bandă de curcani omnipotenți se distrează terorizînd gîngăniile pitulate în ierburi. Iată și o troiță buimacă, cu obraji fardați, scaieți ruginiți la tot pasul, firește Capella Bursa Pastoris cît vezi cu ochii, și cohorte întregi de păpădii, cu inflorescențele lor, transparente ca niște lumînările sărace, înfipte direct în pămînt... Lipsește totuși ceva pe această insulă a nudiștilor, ceva ce rămîne ascuns, oricît am suci noi gîturile. Schimbărăm locul. Acum, pe un platou de izmă, se vedea o colibă albă ca frișca, ferită de soare de un cozoroc roșu de țiglă. Dindărătul unei palisade rare, un cîrd de gîște apăru în derută, și în urma lor doi cîini de ciocolată : Doberman

Jack și, probabil, Doberman Jim ! Dar unde era al treilea ?... Mai bine n-ar fi fost nici ăștia doi, fiindcă nasurile lor umede ne dibuiră ascunși în răgălii și monștrii inconștienți și începură să latre !... Ca la o comandă coliba se prefăcu în viespar, jaluzelele sărira în aer, pe ușa dată la perete se năpustiră șase sau șapte zeități în fuste de piele, înarmate cu puști cu aer comprimat și binocluri !... Ne dădurăm la fund cu părere de rău, ținîndu-ne de mînă... Adevărată e vorba aia românească : la pomul lăudat să nu te duci cu sacul !

Dar nu pornirăm spre debarcader direct, ci, ca să înșelăm vigilența amazoanelor din insulă, o luarăm mai întîi pieziș, către mijlocul lacului. După vreo cincizeci de metri, Raminagrobis îndrăzni să arunce o privire afară. Era mai prost decît ne-am fi așteptat, căci de pe *terra Ocoleanorum*, vremelnic închiriată de americani, porniseră în razzie vreo șapte sau opt bărci cu motor, la prova cărora sta cîte un haidamac măsliniu, cu un harpon de vînat balenele în mîna dreaptă. Ne trîntirăm pe fundul lacului acoperindu-ne cu un lințoliu de ierburi putrede și făcînd pe morții. Escadra harponarilor trecu pe deasupra noastră fără să ne dibuie. O luarăm de-a curmezișul, spre Ocolești, întrebîndu-ne cît o să mai dureze rezerva din butelii. Bărcile cu motor brăzdau suprafața lacului în toate sensurile ; vedeam tălpoaiele, ca niște pingele uriașe, cum alunecă de la un mal la celălalt, în căutarea infamilor care au pîngărit insula nudiștilor... Vînătoarea dură destul de mult, prea mult pentru gusturile mele simple. Simțeam că nervii cedează, cînd zîna lacului se gîndi să ne sară în ajutor. O torpilă vie fulgeră adîncurile pline de mormoloci insignifianți și de ghiborți curioși, zăpăciți de vizită, și se opri în dreptul nostru. Era Genoveva ! De unde o fi ghicit unde ne aflam, era greu să-ți dai cu pă-

rerea... N-aveam timp de efuziuni, cu harpoanele ălea deasupra capetelor. Ne luarăm după călăuza noastră și, după o lungă bîjbîială prin lichidul opalescent, mereu atenți la manevrele navale ale flotei lui Sonny Boy, ajunserăm lîngă un perete pietros, în care se deschidea o grotă. Brr !... Grota lui Fingal !... Mai bine să ne întoarcem !... Dar secretara directorului general ne făcu semn s-o urmăm și o luă înainte. O stîncă pivotă lîngă noi, descoperind un coridor larg cam de zece metri, închis de un grilaj cu bare groase. Așteptarăm doar cîteva clipe și grilajul începu să intre în peretele stîncos, lăsînd loc de trecere. Păsirăm sfioși pe terenul care se ridica ușor. În curînd eram cu piepturile afară din apă. Salvatoarea noastră își scoase masca de oxigen și ne ajută să deșurubăm căștile.

— Vă caut aproape de o jumătate de oră prin balta asta împuțită, spuse ea dîrdîind ușor. Făceați pe misterioșii, dar eu v-am urmărit prin binoclu.

— De unde era să știi tu că noi o să mergem pe insulă ?...

— A, n-am nici un merit ! E o statistică oficială, din care reiese că toți bărbații care frecventează baza sportivă au făcut cel puțin o tentativă de a se furișa în acel loc interzis. Majoritatea se aleg cu vînătăi serioase. Voi ați avut noroc !...

Schimbarăm vorba. Ajunsesem într-o pivniță mare și luminoasă unde ne aștepta Alidada, cu un mare șal pe umeri. Lîngă ea, Teofil, creatorul de schelete artificiale, cu un zîmbet pe chip, larg ca o pîlnie de obuz. Pricepui că fetele luaseră legătura prin *talkie-walkie,* și în felul acesta scăpasem de tîrnuiala ce ni se pregătea.

— Sper că acum o să ne dai niște explicații, bătrîne pisălog, îl luai repede pe Teofil, în timp ce-i strîngeam

mîna. E clar că ești de-ai noștri. Sau vrei să faci pe nebunul în continuare ?...

— Tu crezi că ești întreg la minte ? mi-o întoarse el. Să-i mulțumiți mai bine copilei acesteia. Numai fiindcă ea m-a rugat am consimțit să vă ajut. E colaboratoarea mea cea mai apropiată. Cu ajutorul ei, în curînd, visul meu de a trimite primul român în lună se va împlini. Am cerut-o în căsătorie și ea a acceptat. După lansare va avea loc nunta. Sînteți invitații noștri...

Mda ? Va să zică așa stăteau lucrurile !... Alidada ne privea fără să clipească. Eram calm, dar în sinea mea simții un șoc interior mai năpraznic ca o lovitură de pumn... Și iar îmi reveni acel imbold paradoxal care mă făcea să gîndesc în rime : ...„O, seri debusolate, cer concav !... Și ploaia de-anemone peste dune !... Reiterez în contratimp, suav... Mesaje longobarde scrise-n rune...“

— Barem ați descoperit ceva pe insulă ? întreba lîngă mine Alidada.

— Tămîie ! spusei.

— Ba nu ! zise Raminagrobis. M-am uitat cu atenție la cei doi cîini. Doberman Jim este fată ! Cu puțin noroc scăpăm de pretendentul Clotildei !

— Și atenție ! interveni Alidada. Doberman Aloisus nu există ! Mi-a comunicat acum cîteva minute Mirandolina prin radio ! Ucigașul lui Ocoleanu nu poate fi în altă parte decît în tabăra cineaștilor deoarece ei au răpit amîndoi cîinii !

— Iar noi ne vom căsători imediat după lansare, insistă în mod inutil inventatorul batiscafului cu un zîmbet tîmp, reușind să mă indispună pentru tot restul zilei.

CAPITOLUL XVIII

Teofil aruncă o piatră...

Într-o amplă notă marginală, Mălai mare îmi atrage atenţia că am început să bat cîmpii !... Poftim vorbă !... Dă cît poate cu manda de biliard şi pe urmă tot el are pretenţii !... Zice : „Suflete, ai grijă că s-au încurcat borcanele. Nu se mai ştie care cu care şi nici după ce aleargă nefericiţii ăia, inclusiv noi. Iar cititorului nu-i dai nici o şansă şi îl laşi să aştepte, în zadar, soluţiile geniale, care, cum e şi firesc, n-au de unde să apară. Ex nihilo, nihil !...

Întîmplător părerea mea diferă de a lui, dar prefer să hotărască alţii cine are dreptate şi cine nu. Pentru judecătorii mai distraţi, consider totuşi că nu strică să fac unele precizări şi, în acest scop, am să apelez la Teofil, care l-a cunoscut personal pe Enache Ocoleanu. Gînd la gînd cu bucurie, fiindcă şi proaspătul logodnic al Alidadei vrea să-mi spună ceva :

— Îmi pare bine că te văd, îmi şopteşte el confidenţial, după ce ne dăm mîna. Mi-a povestit Alidada că scrii o carte şi m-am gîndit că unele amănunte din viaţa mea ţi-ar putea fi de folos.

— Dar nu e vorba de o carte de psihiatrie...

— E de ajuns dacă zîmbesc sau trebuie să rîd în hohote ?... Credeam că vrei să ştii cum a fost ucis Enache Ocoleanu. Dar poate că am înţeles eu greşit şi problemele astea nu te interesează.

Ba mă interesau, și încă în cel mai înalt grad, numai că interlocutorul meu se cam bosumflase, și pînă să-i recapăt încrederea, niște izbituri puternice în peretele de metal al farfuriei zburătoare ne obligară să schimbăm, deocamdată, subiectul.

— Ciocănește cineva, zise Raminagrobis, specialist, după cum se știe, cu problemele tehnice. De unde se dă drumul ?...

Inventatorul aparatului de zburat părea, el însuși, nedumerit.

— Cine poate să fie ?... Nu aștept pe nimeni !... Și, în plus, detest obiceiul unora de a ți se băga în suflet, cînd cred ei de cuviință. Bunul simț te obligă să dai un telefon, cel puțin cu o zi-două înainte...

Era un punct de vedere pe care Raminagrobis nu-l contrazise. Mai ales că dorea să afle cîteva detalii despre mașina zburătoare, chiar din gura constructorului ei. Ne cam îndepărtam de ceea ce mă interesa pe mine, dar nu voiam să bruschez lucrurile.

— Inițial am vrut să realizez un batiscaf, preciză Teofil, cu care să cercetăm adîncurile mării. S-a produs însă o eroare de calcul, asta e versiunea oficială, și mașina mea a început să plutească prin aer. Nu-i nimic, și așa e bine ! Din păcate nu se ridică decît la o sută-două de metri. Dacă reușim să punem la punct și combustibilul adecvat, o vom trimite în spațiul cosmic ! O să vedeți că primul român în lună va fi ocolește an ! Am și început antrenamentele cu cei selecționați, iar costumele de supraviețuire sînt gata de mai multe zile. Problema numărul unu a rămas, cum vă spusei, combustibilul...

Interesant, extrem de interesant, numai că Alidada se vedea nevoită să pună capăt acestei discuții științifico-fantastice. În hrubă e răcoare, ba chiar trage, iar

Genoveva s-a zgribulit de tot în costumul ei de baie de culoare portocalie. Să mergem mai la azăvadă și să-i dăm să-mbrace o haină mai călduroasă... Bună idee! Poate găsească și o tărie, să ne pună sîngele în mișcare...

— Sau, în lipsă, spuse Teofil, cîte o dulceață de trandafiri...

— Nu e același lucru. În orice caz, dacă e vorba de dulceață, pe mine să nu contezi!...

Părăsim încăperea subterană printr-un chepeng, în timp ce în peretele de metal al farfuriei zburătoare izbiturile s-au întețit. Gazda noastră pare că nici nu le aude. Pașește în frunte ca să ne arate drumul, cu Alidada de braț, amîndoi țepeni și solemni ca la o sfeștanie. Revăd camăruța cu incunabule și cu lumînări de ceară aprinse în firide, unde gîndește și creează savantul. Pe mese au apărut stative cu eprubete, recipiente cu acizi fumegoși ca duhurile din urciorul lui Aladin, iar de-a lungul zidurilor o mulțime de bidoane cu un conținut misterios. Raminagrobis îmi atrage atenția asupra tapetului: sînt formule chimice repetate pe toți pereții, ba chiar și pe tavan. În timp ce fetele se duc să se schimbe, ne instalăm pe pat, și Teofil ne servește cu cîte o enormă porție de dulceață, deși pe mine îl rugasem să mă scutească. Profit de un moment de neatenție și golesc farfurioara sub pernă. Nu văd ce face Raminagrobis cu porția lui dar mă îndoiesc că o înghite, fiindcă îl știu profilat pe mucături, nu pe dulciuri.

— Pînă vin doamnele, deschide ședința Mălai mare, hai să lămurim o chestiune... Ce e cu acel fantastic proiect de căsătorie dintre tine și Alidada?... Dacă ați vorbit serios, înseamnă că starea sănătății voastre e deosebit de gravă.

— Am vorbit serios ! precizează Teofil. Ea nu mă iubește, dar mă admiră. Așa mi-a spus. Or eu simt nevoia să fiu admirat. Așa că o s-o iau de nevastă !

— Tu o iubești ?

— O admir, ceea ce înseamnă mult mai mult. O voi forma ca om după principiile mele de educație și ea va fi moștenitoarea întregii mele averi.

— Mare pricopseală. O farfurie zburătoare și niște eprubete.

— Zău ?... Ia priviți în cutia asta !...

Scoate de sub pat o lădiță de marmeladă, fără încuietoare fără nimic, în care se găsesc cîteva zeci sau sute de monede de aur. După o estimație rapidă, acolo trebuie să fie marfă de zeci de mii !

— Averea lui Enache, săracul ! îl compătimește Teofil. Adevărată e vorba aia că nu-i pentru cine se pregătește... O s-o îmbrac pe Alidada ca pe o prințesă.

— Cum au ajuns gologanii lui Ocoleanu la tine ? Nu cumva tu i-ai făcut de petrecanie ?...

— Ca să fiu sincer, nu pot să răspund nici da, nici nu. Judecînd după conștiința mea, care nu mă mustră defel, s-ar putea să nu fiu eu criminalul. Dar nu exclud nici ipoteza contrară ! !

Schimb o privire rapidă cu marele cunoscător al sufletului omenesc, apoi continuăm interogatoriul cu prudență, ca să nu speriem păsărica.

— Ia-o încet ! îl povățuiesc eu cu o voce mieroasă. Uite, Raminagrobis e mai greu de cap, și nici nu e la curent cu toate problemele... Deci, cum au ajuns banii ăștia la tine ?...

E o poveste lungă și complicată, i-ar trebui ore întregi ca să ne-o povestească în toate amănuntele... Da, însă noi preferam o versiune ceva mai prescurtată. Pare o întîm-

plare într-adevăr pasionantă și sîntem nerăbdători să o băgăm cît mai repede într-un roman. În care el, Teofil, va fi, bineînțeles, eroul principal! ...Păi dacă așa stau lucrurile, să încerce să ne istorisească pe scurt ce s-a petrecut în noaptea aceea a anului 1965, cînd Enache Ocolcanu îi bătuse în fereastră...

— Întîi nu l-am recunoscut, relată Teofil căutîndu-și vorbele. Fusesem colegi de liceu, dar el era plecat de mai bine de cincisprezece ani din țară, iar timpul petrecut în străinătate îl schimbase complet... „Sînt urmărit!" au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus el atunci. „Ascunde undeva geamantanul ăsta; e plin cu cocoșei! Dacă mi se întîmplă ceva, îi dai Anetei jumătate iar restul e al tău! Drept mulțumire că m-ai lăsat întotdeauna să copiez după tine la teze..." Mai făcea și bancuri în situația în care se afla, dar așa era el. În sfîrșit, am ascuns banii cum am știut mai bine, apoi am ieșit să-l însoțesc pînă la debarcader, de unde urma să traverseze lacul cu o barcă. Era întuneric și locurile păreau pustii. Credeam că inamicii săi îi pierduseră urma, cînd un cîine, mai precis un doberman, se năpusti asupra lui și-l trînti la pămînt. Carevasăzică îl vînaseră ca pe iepuri! Am pus mîna pe un băț și am început să lovesc în fiară. În timp ce ne luptam cu animalul, urmăritorul lui Ocolcanu ajunse, și el, la locul bătăliei și scoase cuțitul. Ne tăvălirăm cîtva timp pe jos și nici acum nu știu cum a ajuns cuțitul la mine. Probabil că îl scăpase celălalt din mînă. Am lovit orbește și am auzit un geamăt. După care o lovitură în moalele capului m-a făcut să-mi pierd cunoștința pentru cîteva minute. Cînd mi-am revenit, mă aflam întins lîngă cadavrul lui Enache, cu un cuțit, plin de sînge, în mînă! Agresorul dispăruse cu cîine cu tot! Dacă ar fi dat cineva peste mine în situația în care mă

aflam, mi-ar fi fost imposibil să găsesc vreo justificare sau măcar vreo circumstanță atenuantă. Iar cocoșeii pe care îi ascunsesem constituiau o probă suficientă ca să fiu condamnat la ani grei de temniță !... Un astfel de viitor nu mă ispitea, așa că am luat în spinare cadavrul și l-am ascuns în curtea sanatoriului, chiar în mauzoleul lui Valentinianus, aflat pe vremea aceea pe locul unde e acum garajul lui Ambrozie.

— Mărturisirea asta ar putea și astăzi să-ți aducă neplăceri. Îți dai seama ?...

— Ascultă pînă la sfîrșit, nu mă mai întrerupe ! Uff, ce obicei nenorocit !... Acum doi ani, cînd s-a demolat mauzoleul lui Valentinianus, ca să-și facă Ambrozie garaj, o băgasem pe mînecă. Cînd colo, sub piatra tombală nici urmă de schelet ! Să cad jos, și mai multe nu ! Cineva îl șterpelise pe răposat, sau mai știu eu ce s-a întîmplat, dar, realitatea e că la ora asta nu mai există nici o probă materială împotriva mea. De-aia v-am și spus povestea. Că doar n-oi fi nebun să mă dau legat, numai ca să devin personaj de roman !...

— Mai sînt și cocoșeii care ar putea să te acuze !

— Nu te-ai uitat bine la ei. Sînt galbeni de pe vremea lui Valentinianus. Pot să spun că i-am găsit adineauri în curte. Pe cei transformați în bani i-am topit și i-am vîndut unor dentiști sub formă de aur brut.

— Am impresia că ești mai sănătos la cap decît mine și decît Raminagrobis. Și atunci cum de te-ai hotărît să te însori ?...

— Asta nu-mi explic nici eu !

În timp ce ne trata cu încă o porție de dulceață de trandafiri, (pe care o vărsai, ca și pe celelalte, sub pernă, cu discreția-mi binecunoscută), Teofil ne dădu și alte informații de o importanță covîrșitoare... Expediția pentru

recuperarea banilor îngropați fusese pusă la cale de trei inși : Enache Ocoleanu, prietenul său, Fred, care urma să-i facă acoperirea și să-l ajute la transportarea banilor, și, ghiciți cine ?... însuși Sonny Boy, pe vremea aceea pescuitor în apă turbure, care finanțase călătoria și participa, cu drepturi egale, la împărțirea prăzii. În timpul traversării Mediteranei, Enache se îmbătase și vorbise cam mult de față cu ospătarul Roger și cu mecanicul de serviciu, zis și „Comandorul". Ultimii doi bine cunoscuți de Sonny Boy, întrucît mai făcuseră împreună și alte afaceri dubioase. Mai aflase de bani, el, Teofil, și, probabil, Aneta, soția lui Enache. Numai printre aceștia trebuia căutat asasinul !...

— Sonny Boy a venit acum în România, nu neapărat ca să facă filme. El vrea să vadă cine l-a tras pe sfoară, și dacă mai e posibil să-și ia partea. Dacă nu, să le plătească el celor care l-au fraierit. Comandorul a intrat imediat în solda lui. Roger e neutru și asta o să-l coste, iar pe nepoată-mea, Cleopatra, au îmbătat-o cu promisiuni și își închipuie că o vor putea folosi împotriva mea. După ciocnirea de azi-noapte dintre submarin și farfuria zburătoare, cred că nu mai e nici o nelămurire asupra forțelor care se înfruntă.

— Mda, zise Raminagrobis, ai vorbit ca un om mare. Și ce garanții avem că nu le potrivești ?

— Cuvîntul meu de onoare — i-o-ntoarse Teofil pregătind o nouă porție de dulceață.

Noroc că se întorceau fetele și urma să plecăm fiecare pe la casele noastre. Date fiind noile elemente, lucrurile se mai lămureau. În orice caz, țineam mult să cunosc și părerea lui Niță Cerebralul. Și încă în cursul acestei după amiezi, dacă era posibil.

— Copii ! zise Genoveva intrînd zglobie în chițimia savantului nostru, cine tot boncăne pe coridoarele astea lugubre ?... Parcă ar vrea să demoleze casa ?

— Habar n-am ! zise Teofil. Să se ducă Gicu să vadă !...

— Care Gicu ?...

— Aoleu ! l-am uitat închis în farfurie. El bate !... Mă scuzați numai două secunde !...

Într-adevăr Gicu era cu scandalul. Intră în urma lui Teofil, abia mișcîndu-se din cauza costumului de supraviețuire, deosebit de cele ale cosmonauților, prin aceea că avea căpățîna de formă cubică.

— Hai, maestre, că întîrzii de la cenaclu ! protestă el în timp ce se debarasa de echipament.

Golii dulceața sub pernă și mă ridicai hotărît. În mine, omul cel mai prozaic de pe suprafața pămîntului, cum mă numea Mirandolina, se născuse un ciudat interes pentru poezie... „Peste-un lacăt îngropat, doarme-un greer împăiat...“ De cîteva ore gîndeam numai în versuri și eram nespus de îngrijorat. Raminagrobis, care mă urmărea de multă vreme cu coada ochiului, declară că mă însoțește. El spusese altfel : „nu te las singur pentru nimic în lumé !“ ...Spre surprinderea noastră, Teofil venea și el cu noi. Pornirăm in corpore, dar nu trebuia să mergem mult fiindcă palatul Casei de Cultură era aproape. O clădire stil rococo-coadă, cu trei minarete fără geamuri printre care se foia o puzderie de porumbei violeți. Înăuntru mirosea a cafea prăjită și a costume folclorice din regiunea Cîmpulung-Muscel. Încăperea unde se ținea cenaclul era plină de fotolii și de fum de țigară. Din tavanul pictat în culori bleu și roz, ca o cutie de bomboane fondante, ne surîdeau amorași fardați, care suflau în trîmbițe subțiri o arie ce întîrzia să se audă. Maestrul

Tinichigiu, președintele cenaclului, prezida adunarea felibrilor, grav ca un antreprenor de pompe funebre. La picioarele lui, definitiv cucerită, Țoancă mică, tolănită pe o blană de leopard, întărea, cu devotament, aforismele emise din cînd în cînd de marele bard al Ocoleștiului.

Cînd intrarăm noi tocmai se discuta creația unor poeți absenți. Era execrabilă, iar indivizii nu aveau nici caracter! În schimb toți cei de față erau geniali și binemeritau de la patrie salarii, pensii, iar, după moarte, mauzolee cît mai înalte în orașele sau satele natale.

— Luați loc! ne spuse președintele cînd ne băgă în seamă. Iubiților, iată doi autori de romane polițiste: un profesionist și un amator... Știți, la noi genul acesta nu se practică. Ne interesează mai mult poezia filozofică... Dar, în orice caz, sînteți bineveniți!

Ne așezarăm umili, care pe unde găsirăm loc. Gicu privea întunecat spre blana de leopard, dar nu putea să zică nimic fiindcă maestrul Tinichigiu îi era șef și l-ar fi dat afară de la revistă. Întrerupsesem o tînără copilă, cu un chip spălăcit ca o inscripție ștearsă de ploi. De ce s-or apuca de poezie toate fetele urîte?... Versurile ei sunau cam așa: „...Orbecăind în plan imaginar... Prin mori de vînt și străzi incendiate... Voi eșua, zadarnic, în prelate... În căutarea cheii de cleștar!...“

Poezia era genială, după părerea Maestrului. Forță, sensibilitate, și, mai ales, ambiguitate. Nimic clar, o ceață diafană în care cuvintele zboară singure, fără a li se impune legi. Bravo! ține-o așa și ai să ajungi departe!... Aplaudarăm, după care Tinichigiu se întoarse către noi, întrebîndu-ne dacă am adus ceva de citit.

— Eu sînt șaradist și autor de cuvinte încrucișate, zise Teofil. Dacă vă interesează am cîteva lucrări la mine... Dacă nu, o să mă uit prin revistele alea și o să ascult!

— Toate revistele noastre vă stau la dispoziție, îl invită președintele. Dumneavoastră, maestre Raminagrobis ?... E imposibil să nu faceți și poezii. Tot românul e născut poet...

— Nu zic că n-am făcut, dar am bunul simț să nu le citesc și altora !...

— Iată un motiv pentru care vă asigur de toată stima mea ! Maestrul Ionescu Nicolae, ce ne citește ? Sau și dumneavoastră sînteți modest ?...

— Într-adevăr, modest sînt, mă umflai eu în pene, dar fiindcă poeziile mele, pe care le improvizez la orice oră din zi și din noapte, sînt într-adevăr geniale, nu am să le trec sub tăcere ca maestrul Raminagrobis pe ale sale, ci am să confecționez una chiar acum, pentru plăcerea noastră. Dedic versurile mele tuturor poeților din lume și în special celor de față. Fiți atenți, deci, „Poetul" — ăsta e titlul :

Codobatură stelară sub a cerului placarde !
Microorganism dramatic cu miros de diamant !
Dacă vrei să vezi hîrtia sub peniță ta cum arde,
Să nu faci lombare grații cu-al tău tors de elefant !...

O, pinacotecă vastă cu infernuri și fîntîni !
Otolaringologia n-o-ndopa cu rime date !
Lasă și un pic de iarbă la sfîrșit de săptămîni
Și-un izvor de apă clară printre flori sofisticate !

Serafimi de clorofilă vin la ora întrebării
Să-ți așternă-n jurul frunții un nimb cald, de antracit
Treci la muncă, umbră veche, și mai dă-l în paza mării
Pe navigatorul care patrulează-n infinit !...

Aplauze răzlețe, scîrțîit de scaune... Confrații își căutau argumente pe sub bănci sau prin buzunare... Tini-

chigiu privea bolta cu îngerași trompetiști. „E cam *apunachistă,* domnule!“ izbucni el în cele din urmă. „Lipsește vibrația interioară! Ehei, nu se poate trece ușor de la romane polițiste la poezie!“... Teofil avea și el părerea lui, că de asta ridicase două degete. Ca șaradist, înțelesese tot ce voiserm eu să spun... (Asta mă interesa și pe mine...) „Poetul e o pasăre ce zboară prin scenografia iluzorie a cerului. E o ființă trecătoare dar prețioasă, cum e diamantul. Și dacă vrea ca opera sa să fie incandescentă, să nu-și irosească talentul în jocuri minore, atîta timp cît în torsul său de elefant bate o inimă uriașă!...“

Bineînțeles că eu nici nu mă gîndisem la așa ceva. Aș fi vrut să iau cuvîntul pentru a-i mulțumi, cînd un personaj nepoftit ne întrerupse petrecerea. Un tip cu figura ascunsă în gulerul ridicat, în care eu recunoscui, totuși, pe falsul Narcis Smith, de fapt maestrul de balet al echipei de filmare. Se oprise în ușă și ținea îndreptat spre președintele cenaclului un pistol cu surdină. Maestrul Tinichigiu căzu în genunchi, profund îndurerat de perspectivele ce i se ofereau într-un viitor apropiat.

— Nu știu nimic! gemu el. Pe copiii mei că sînt nevinovat!

— Lasă gura! răcni intrusul. Unde e bestia de Teofil!...

Privii cu coada ochiului spre locul unde șezuse inventatorul batiscafului. Masa era goală; probabil Teofil se băgase sub ea...

— Teofil e în spatele tău! îl auzii pe Raminagrobis, spunînd, dar agresorul nostru nu făcu prostia să se întoarcă ci scoase o oglindă retrovizoare din buzunar. În acest moment covorul îi fugi de sub picioare. Pentru a doua oară în ziua aceea Raminagrobis aplică celebra lui

lovitură numită „bot de morun". Confiscai revolverul și legai mîinile banditului cu cureaua de la pantaloni.

— Dacă nu-mi dați drumul, gîfîi el, o să suferiți cu toții ! Casa de cultură este înconjurată !...

Într-adevăr, de la geam vedeam postată la fiecare intrare, cîte o mașină neagră și doi sau trei oameni care patrulau mestecînd chewing-gumuri. Teofil ieși de sub masă. Avea o soluție. Ne refugiarăm, cu prizonier cu tot, în camera unde era stația de amplificare și începurăm să citim versurile mele. După un sfert de oră banditii se înmuiară. Poezia îi înduioșase sau nu o suportau, nu știu exact, cert e că îi văzurăm ridicînd asediul și pornind cu toată viteza într-o direcție necunoscută. Iar prizonierul nostru reuși să-și rupă legăturile și sări pe geam. Îl urmărirăm multă vreme cum fugea șchiopătînd, fără a privi în urmă. Cînd îl pierdurăm din ochi, oprirăm difuzoarele și ne luarăm la revedere unii de la alții. Maestrul Tinichigiu îmi promise că poezia mea, care de fapt ne salvase, va apărea în numărul viitor al *Cormoranului,* pe prima pagină... Om trăi și om vedea !...

CAPITOLUL XIX

Nefericiri în dragoste

De la Casa de cultură plecai mahmur, cu sufletul argăsit ca după o noapte de chef, cu toate că, poimîine, urmau să se împlinească trei zile de cînd nu mai pusesem strop de băutură pe buze ! În zadar căuta Raminagrobis să mă calmeze :

— Da, domnule, ai dreptate ! zicea el, e o combinaţie nefericită. Cred că e cel puţin patruzeci de ani diferenţă între ei. Dar nu te mai agita atîta ! Genoveva a rămas cu ea şi poate o determină să-şi schimbe hotărîrea...

Poate, dar cel mai mult mă indigna faptul că Alidada era colaboratoarea mea de atîta vreme, o avusesem, în fiecare zi, în faţa ochilor şi nu riscasem nici cel mai mic apropo. Şi apare din senin cabotinul ăla, ce i-o fi spus nu pot să-mi dau seama, că dumneaei îi căzuse, ca o pară coaptă, în braţe ! Nu, n-am să înţeleg niciodată logica acestor fiinţe enigmatice !...

Mergeam în pas gimnastic spre casă, fiindcă pierdusem autobuzul, flancat de un Raminagrobis hămesit, care, din cauza cenaclului, sărise în stil folsbury peste masa de prînz, ceea ce la el echivala cu o catastrofă. În jurul nostru ziua se împuţina văzînd cu ochii. Nici nu băgarăm de seamă cînd deasupra capului luară foc catedrale de vată şi umărul nemuritor al Dianei apăru, lucind stins ca argintul. Se anunţa o seară grea, încărcată ca o puşcă de

vînătoare. Nici tovarășul meu nu era chiar atît de indiferent pe cît voia să pară ; îl auzeam mestecînd, fără încetare, o frază plină de oase, ca o coadă de pește. Am fi sfîrșit prin a ne acuza unul pe altul de tîmpeniile Alidadei, dacă în marginea comunei nu ne-ar fi ajuns din urmă Gicu. Cu chitara-bas în bandulieră, nefericit și ridicul, dorind din suflet să se confeseze cuiva, dar temîndu-se să nu fie luat în rîs...

— Țoancă mică a rămas să doarmă la o prietenă, ne informă el cu timiditate, deși nimeni nu-i pusese vreo întrebare... Adoră poezia și...

Tăcu brusc, dîndu-și seama că nu-l înțelegem.

— Profesore, zisei, te rog să nu mă baţi la cap cu chestii de-astea ! Nu mai vreau să fac pe confidentul tuturor nefericiților în dragoste ! Sînt într-un hal de nervi de-mi sare țandăra din te miri ce ! Propun să vorbim despre fotbal ! Ori mai bine să ne spună Raminagrobis ce a înțeles el din poveștile iresponsabilului ăluia. Hai, maestre, forțeaz-o !

Tocmai se pregătea să ne împărtășească concluziile la care ajunsese. Potrivit legilor severe ale logicii, relatarea lui Teofil putea fi adevărată sau falsă !... Asta știam noi și fără să mai facem paradă de logică... Ca să te plimbi prin tot Ocolești cu un cadavru în spinare, i se părea o treabă cam hazardată. Mult mai simplu ar fi fost dacă însuși Teofil era asasinul iar crima s-ar fi petrecut chiar în curtea sanatoriului... Mda, tot ce se poate, deși nu avem nici o probă ! Și unde a dispărut scheletul lui Ocoleanu ?... Foarte simplu ! Întîi a încercat să i-l plaseze lui Arhibald, cum că ar fi fost vorba de un om preistoric. Pe urmă, fiindcă directorul sanatoriului observase lipsa, l-a adus înapoi și a început să fabrice schelete artificiale.

între o sută de schelete false, unul adevărat se strecoară cu ușurință.

— Am macabră povestea asta, spusei eu, și simt că undeva e trasă de păr. Tu ce zici, Gicule ?...

— Ce să zic ?... Teofil nu e capabil de asemenea lapte. Îl preocupă numai știința, și, în special cucerirea cosmosului. Adineauri cînd mi-am luat rămas bun de la el mi a spus : „Gicule, ești gata ?“... Am înțeles că eu sînt pilotul ales pentru călătoria în cosmos a celei dintîi farfurii zburătoare de fabricație românească !... „Sînt gata, Maestre !“ — am răspuns, și îmi dăduseră lacrimile. Știu că mi pun viața în primejdie, dar nu-mi pasă. O fac pentru știință ! Așa prost cum mă credeți voi, și caraghios, ca Bleg. Am vrut să-mi iau rămas bun de la Țoancă mică, dar ea mi-a rîs în nas și a plecat cu monstrul de Tinichigiu. O iert, fiindcă o iubesc. Cînd voi fi acolo sus pe lună, tot la ea o să mă gîndesc. O singură mîhnire am : i am propus lui Teofil să botezăm modulul cu numele ei iubit, nici n-a vrut să audă. Aparatul se va numi : *Gloria Ocolești ului !* Poate că e mai bine așa ! Acum vă spun adio ! Înainte de lansare vreau să meditez mult în mijlocul naturii. Asupra năzuințelor omenești. Uneori merită să le plătim chiar cu viața ! Adio !...

Plecă peste tarla ca un grenadir rănit... „Pășea trăgînd piciorul, încet, dar pe a lui față, plutea ca o lumină de glorie măreață !...“ Mă rog, înghițisem și scena asta, dar eram liniștiți. Pînă să trimitem noi pe cineva în lună o să mai dureze ; mă îndoiam mult că Gicu va mai fi în formă la data aceea. Gîlgîia o nevoie de teatru în toate făpturile omenești, chiar și în cele mai cumsecade ! Știam de mult că mă învîrtesc numai printre Hamleți și Ofelii, că orice semen al meu abia așteaptă clipa în care să se poată umfla în pipotă ca să-și debiteze rolișorul...

Dragoste, moarte, succes, nenorocire : tot atîtea prilejuri de a intra în marele rol al vieții, de a simți pentru o clipă privirile celorlalți îndreptate asupra noastră... Tu ce părere ai, gînditorule ? Despre dragoste, de exemplu. Ce-i împinge pe oameni, unul în brațele altuia ?

— La ora asta, dacă nu te superi, îmi răspunse profundul cunoscător al sufletului omenesc, mi-e o foame de nu mai văd înaintea ochilor. Ofeliile se pot sinucide liniștite în preajma mea. Nu am să mișc nici măcar un deget ! Și în cosmos pot pleca toți candidații la sinucidere. Nu am să-i împiedic. Mă preocupă dramele propriului meu metabolism. Mai pe românește, visez un enorm ciolan pe varză, o cratiță cu jumări de ouă amestecate cu slănină, o ciorbă de pește plină de căpățîni sau o tigaie cu frigărui, momițe și fudulii, sictirite în usturoi și ardei verde, și caiaflite cu vin de buturugă. Cu problemele metafizice te rog să revii la desert !

Ca om, îl înțelegeam perfect, dar la lista lui aș fi adăugat un cap de vițel copt în cocă și o musaca de murături sau un ostropel de prepeliță. N-aș fi refuzat nici un batalion de raci, iar vinul să mi se toarne întotdeauna *peste,* fiindcă am fobia paharului gol... Ce să spun, frumoase exemple dădeam tinerei generații ! Iar Raminagrobis de mult renunțase să se mai ofere pe sine însuși de exemplu, cînd avea întîlniri cu cititorii...

Intrarăm în șoseaua principală, umăr la umăr ca doi frați siamezi de vîrste apropiate. Lumina abia mai zvîcnea ca o aripă de flutur și, pe lîngă noi, în faetoane de sticlă, întunericul trecu de nicăieri spre oriunde.

— Știi, bătrîne, că am început să fac versuri ?... îi mărturisii eu, pe neașteptate, lui Raminagrobis.

— Am observat, zise el. Să faci o baie fierbinte la picioare, apoi bea un kilogram de vin fiert, cu mult piper

și scorțișoară... Acum însă, coboară din Parnas și spune-mi ce vezi pe borna aia kilometrică ?...

Era chiar distinsul interlocutor de la cenaclu, individul care ne amenințase cu pistolul, falsul agent al Interpolului, de fapt maestru de balet al echipei de filmare. Își masa glezna și gemea ca un viteluș despărțit de mamă. În două minute ne aflam lîngă dînsul. Bineînțeles, ar fi vrut să o șteargă dar nu-l lăsa piciorul scrîntit.

— E în regulă, spuse el oftînd. Cu ce vă pot servi ?

— Simțim o mare mîncărime de pumni și numai tu poți să ne vindeci, dacă ne dai răspunsurile cuvenite. Deci : numele, prenumele și inițiala tatălui ?...

Se numea domnul Trepied, artist calificat. Angajat cu o jumătate de normă pentru diverse lovituri publicitare... Adică banditești !... Fie și banditești, dacă țineam neapărat să folosesc latina vulgară !... Bun ! Ce urmăreau, și de ce furaseră ciinii ? Dar fără literatură că de ea eram sătul de la cenaclu... O să fie sincer fiindcă nu făcea nimic necinstit. Sonny Boy învîrtise mai de mult niște afaceri cu doi băieți care îl trăseseră pe sfoară : Fred și Enache Ocoleanu ! Veniseră în România să ridice niște bani îngropați și după asta nu i-a mai văzut nimeni. Probabil că se tăiaseră între ei. Unul din băieți avea doi ciini și aceștia ar fi putut identifica, fie pe supraviețuitor, fie locul unde a fost îngropat mortul, fie unde au ascuns banii. Fiind vorba de o sumă imensă, nimeni nu putea rămîne indiferent. Doberman Aloisus, într-adevăr nu existase, fusese doar o vorbă, ca să nu se *gînească*. (Ultimul cuvînt îmi dovedea că Trepied nu vorbește o engleză prea cultă și că educația lui a fost complet neglijată).

— În robot cine a tras, și de ce ?...

— Chiar eu l-am împușcat ! Începuse să vă deschidă capul și să vorbească de cinematografie. Cred că nu e cin-

stit să folosești mașini în afacerile noastre. Cu un calculator ca ăla și un prost e deștept. Și atunci meseria noastră se duce de rîpă.

— Noroc că nu l-ai stricat prea rău că ți-aș trînti o imputație să te usture ! Acum te las în pace fiindcă ai piciorul scrîntit și mi-e milă să dau în tine. Lui Sonny Boy să-i spui că l-am băgat în categoria indivizilor periculoși ! Sînt cu ochii pe el ! Să-și termine filmul și s-o întindă. De cocoșeii lui Ocoleanu avem noi nevoie. Poate trimitem o navă cosmică, românească, în lună. Că, din cauza unora ca de-alde voi, pînă acum nu ne-au prea ajuns banii. Hai, valea !

Raminagrobis, care e milos, deși se înfurie cînd cineva observă acest lucru, opri un camion și-l rugă pe șofer să-l ducă pe rănit pînă în oraș. Noi o luarăm tot pe jos, fiindcă Mălai mare zicea că a început să se îngrașe și puțină mișcare nu-i strică. Mergînd, continuai să mă gîndesc la dragoste, la Gicu, la Alidada... Adorabilele noastre tovarășe de viață erau foarte imprevizibile și se pare că cel mai mult le supăra lipsa de atenție a bărbatului iubit. Trebuia să recunosc în sinea mea că nici eu însumi nu excelam în această privință. Flori nu-i mai oferisem Mirandolinei nu mai țineam minte de cînd, vizitele pe la coconeturile ei mă plictiseau și renunțasem, iar la meciurile de box, care erau pasiunea mea, nu voia ea să vină... Eram dator să găsesc o formulă ca să nu ne înstrăinăm cu totul. Deja, cu cinematografia asta, își luase unele libertăți care nu-mi plăceau deloc. O să-i atrag atenția în modul cel mai serios... Ba nu ! Parcă stabilisem să mă port cu duhul blîndeții... Am să-i iau chiar acum o plantație întreagă de crizanteme, florile mele preferate, și diseară, deși sînt frînt de oboseală, o invit la cinematograf, și apoi

la clubul oamenilor de știință unde se mănîncă cel mai bine.

Intrarăm în Malu-Mare tocmai în clipa în care sticloanțele fluorescente de deasupra șoselei își aprindeau spirtul lor denaturat, în vîrful pilaștrilor cu jartiere de fontă. Din parc auzeam fanfara invalizilor cîntînd ca și cum cineva ar fi dat de băutură la toată lumea. Un vînt ușor trecea în sens invers, în camioane mari, cu luminile stinse. Porțile vilei noastre erau date la perete. În fața intrării staționau vreo patru sau cinci mașini. Cine naiba să fie barosanii care mă vizitează la ora asta ?... Și încă neanunțați, fără vreun telefon prealabil, cum avea pretenția Teofil !... Nu mă părăsi, înțeleptule, ține aproape, e imposibil ca tipii din mașini să nu încerce să mă fraierească...

Din fericire, lucrurile stăteau altfel. Micșunească se afla în hol, cu un maldăr de scrisori în față și de-a lungul pereților erau înșirați vreo zece-cincisprezece indivizi necunoscuți, care se sculară în picioare la venirea noastră.

— Dă-mi voie să-ți prezint delegația crescătorilor de cîini, zise prietena noastră. Alături, Societatea pentru protecția animalelor, Comitetul pentru îmbunătățirea raselor canine, Grupul de inițiativă pentru ridicarea unui monument în amintirea Cîinelui Azor și Liga Vegetarienilor.

— Bună seara, domnilor ! Dar ce s-a întîmplat, Cecilia ?...

Acum vreo două săptămîni, Raminagrobis scrisese un articol : „Csicolas, nu-ți pierde încrederea în oameni !...“ în care, adresîndu-se cititorilor pe un ton vibrant, simplu, plin de emoție, aducea cazul lui Csicolas și al Clotildei la cunoștința tuturor celor ce adăposteau în sufletele lor o scînteie de bunătate și de înțelegere... „Te urmăresc cu ochii lor blînzi și inteligenți — scria Mălai mare — și sînt gata, în orice clipă, să se arunce în foc pentru tine. Cîinele

Azor nu a putut supraviețui stăpînului său ! Ne păzesc averea și se joacă cu copiii noștri, ferindu-i de primejdii. Stau noaptea în frig, se mulțumesc cu resturile de la masa noastră. Dacă nu vorbesc, credeți că nu au simțire ?... Despărțită de Csicolas, cățelușa Clotilda refuză să mai mănînce ! Viața ei e în primejdie ! Și pentru ce ?... De ce să nu fie lăsată să trăiască alături de cel pe care îl iubește ? Alături de Csicolas, care, prin noi (el neștiind să vorbească) cere lumii întregi să-l ajute !... Numai fiindcă oamenii au alte intenții, și fiindcă stăpînii au uitat că mai există și sentimente nobile ?... Nu de mult, un cîine, dezamăgit de viața pe care i-o ofereau stăpînii, s-a aruncat pe fereastră !... Nu mai vrem ca animalele să se sinucidă din pricina nepăsării sau a tiraniei noastre ! Luptați pentru fericirea lui Csicolas și a iubitei sale, Clotilda !"

Articolul, cu care eram totalmente de acord, apăruse în *Săptămîna* mi se pare, și imediat, fusese reprodus în mai toate ziarele mari ale lumii. Numele lui Csicolas deveni celebru în lumea întreagă cu iuțeala fulgerului. Telefoanele și telexurile zbîrnîiseră încontinuu în ultima săptămînă și un Comitet de inițiativă organizase un miting în favoarea celor doi îndrăgostiți, chiar aici în Malu-Mare. Cei ce mă așteptau în hol erau veniți de la mari depărtări. Micșunească mă informă că mulți alții, printre care și localnici, se aflau deja în piața orașului unde se înălțase la repezeală o tribună. Un helicopter închiriat de la agricultură răspîndea pe întreg litoralul afișe redactate în principalele limbi ale globului, cerînd dreptate și înțelegere pentru Csicolas. „Csicolas" devenise un cuvînt de ordine și o lozincă. Comitetul de inițiativă împărțise tuturor banderole și insigne cu numele colaboratorului meu scris pe ele : *Csicolas !*

Nu aveam nevoie de alte îndemnuri, nici eu nici Raminagrobis.

— Domnilor ! luai eu cuvîntul în numele amîndorura, am onoarea să vă salut ! Sînt al dumneavoastră ! Vă rog să ne dați cîte o banderolă, mie și prietenului meu ! Nea Dumitru să-l aducă pe Csicolas ! Rabi, ia tu comanda pînă mă întorc. Vreau să o invităm și pe Mirandolina dacă nu cumva a plecat în oraș.

Înainte de a urca observai că Micșunească e cam palidă la față. O întrebai în șoaptă : ce nu merge ? Statul prea mult timp la soare nu e în nici un caz sănătos... De fapt, alta era problema : Vicepreședintele îi crea tot felul de situații neplăcute. De la un rînd de vreme, și dimineața și după masa, el, batal, la repetițile baletului subacvatic. O fi găsit pe vreuna pe acolo, cine știe !... Se putea să nu fie nimic, dar ea una cam începuse să se simtă de prisos... „Nu te ambala, dragă, că rezolvă nenea Pepsi și cazul ăsta", o încurajai eu urcînd scările. Măi să fie, toată lumea e nefericită în dragoste astăzi !... În pragul dormitorului îmi dădui seama că uitasem să cumpăr crizanteme ! Cred că nici nu era sezonul lor acuma ! Intrai, fără crizanteme ! Viitoarea mea soție tocmai se împodobea. Mai avea o pleoapă de dat cu verde și pe urmă ieșea în oraș... Îi sărutai mîna (ca-n evul mediu) dar eram dator să-i atrag atenția că nu avea o ținută tocmai potrivită pentru un miting... Nici nu intenționa să meargă la miting, era așteptată la filmare ; tocmai se turna scena cînd soția arheologului contemplă, cu uimire, monedele antice găsite pe fundul mării... Păcat că nu vine, o așteptau delegați din toată lumea care își puteau închipui că e indiferentă, că nu are nici o sensibilitate, și așa mai departe... Mirandolina mă

privi cu atenție, evident nemulțumită, ca și cum atunci mă vedea pentru prima dată.

— Știi ce, Pepsi, zise ea. Mă aflu la o răscruce a vieții și tu nu mă înțelegi. Am impresia că soarta lui Csicolas te interesează mai mult decît persoana mea. Nu mă plîng. Dar te-aș ruga să mă lași liberă o vreme. Să mai reflectăm. Mă ții din scurt ca și cum aș fi iresponsabilă... „Nu fă aia, de ce te îmbraci așa, unde ai fost ?...“ E greu să trăiești cînd îți sînt supravegheate pînă și cele mai mici gesturi.

Bine, dar felul acesta de a vedea lucrurile era copilăresc !... Știa doar cît o iubesc, iar sfaturile mele nu-i voiau decît binele... Sfaturi și iar sfaturi ! În schimb, nimic din ceea ce făcea ea nu era bine ! Acest fel de viață a început să o obosească. Ținea la mine, evident, dar voia să reflecteze, să gîndească singură, fără sfaturi. Că doar avea și ea o personalitate, ce dracu !...

Mă retrăsei în vîrfurile picioarelor, demn, profund mîhnit, înclinîndu-mă adînc, cum văzusem într-o piesă cu domnițe frivole și cu mușchetari înamorați... Era o zi neprielnică pentru persoanele înclinate spre romantism. Lămurit cu mine însumi, puteam să mă dărui, cu tot elanul, luptei pentru fericirea altora. În speță a lui Csicolas !...

Mă aștepta în hol, cu ochii negri peste măsură de mari, ca și cum ar fi fost drogat, emoționat, conștient desigur de tot ceea ce se pusese la cale în favoarea lui. Nea Dumitru îl gătise cu o zgardă nouă și îl ținea în lesă, ca și cum urmau să meargă împreună la o vînătoare de oameni. Nu mă așteptam ca, la mine în casă, să existe vreo zgardă. Uram din tot sufletul acest cuvînt, tot așa de mult ca și obiectul indicat prin el. „Ești nebun !“ îi șoptii la ureche majordomului. „Aruncă imediat porcăria aia de la gîtul

lui Csicolas ! Cred că am să te dau afară pentru chestia asta !“

Nea Dumitru era turburat. Îmi mărturisi că acționase fără să gîndească. Propriu-zis nu știuse ce face fiindcă nu se simțea nici el în apele lui... Dar ce naiba se mai întîmplase ?... De dimineață, coana Veta îi propusese să doarmă separați, de-acum înainte. Cică sforăia prea rău și dînsa, mai sensibilă, era nevoită să se perpelească mai toată noaptea... Asta era tot ?... Da !... Să trăiești o viață întreagă alături de o ființă, pentru ca la bătrînețe să-ți dea cu piciorul !... Îi promisei că o să mă ocup și de problema asta. „E un medicament — îl minții eu — care te vindecă de sforăit în cel mult o săptămînă. Fă pe ofensatul cîteva zile, și ai să vezi că tot ea o să vină să te roage să vă împăcați !“

După asta, pornirăm cu Csicolas în frunte. Liga Vegetarienilor începu un cîntec necunoscut, și parcă o cavalerie cu lănci și pampoane se răspîndi pe uliți. După cîteva clipe, refrenul, adică numele lui Csicolas pronunțat cu accent ciudat, fu reluat de toți, majoritatea neștiind ce înseamnă. În piață ne întîmpinară lanterne și facle, care făceau să pălească argintăriile cerului. Președintele vegetarienilor începu un discurs plicticos despre modestie. Începurăm să ne simțim mîndri și generoși. N-am fi părăsit poza eroică nici pentru a scăpa pe cineva de la moarte. Csicolas asculta totul, drept ca o stană de piatră. Nimeni nu știa ce se petrece în inima lui. Apoi, ca la o comandă, marea de oameni se îndreptă spre locuința văduvei Ocoleanu. Iarăși imnul acela cu cuvinte ciudate, și numele scîlcit al lui Csicolas, răsunînd straniu, ca o pasăre rătăcită pe meleagurile noastre... La locuința unde suferea Clotilda era lumină. Asociația pensionarilor făcea de gardă la lumina unor petromaxuri.

Strigarăm aproape o oră pînă să apară văduva. Obrazul ei din piatră ponce nu exprima nici un simțământ omenesc... Ne făcu semn să plecăm. Știa și singură care îi este datoria...

— Gîndește-te la fericirea lor, strigă atunci un domn reprezentant al delegației Crescătorilor de cîini, care călătorise o noapte întreagă cu trenul ca să poată pleda cauza lui Csicolas și a Clotildei.

Urmă un vacarm și o încrucișare de fascicule luminoase. Mă pomenii lălăind imnul Ligii Vegetarienilor deși nu cunoșteam cuvintele. Și ca mine mai erau și alții. Apoi, se făcu brusc tăcere, și parcă un frig ne cuprinse inimile... În prispă apăruse Clotilda, abia ținîndu-se pe picioare.

— Hau ! rosti Csicolas cu glas înalt, ca și cum s-ar fi adresat la stele.

Știurăm că e cel mai frumos cuvînt de dragoste și că ea îl înțelege. Orice am mai fi adăugat noi era de prisos. Stinserăm lămpile și rămaserăm tăcuți, în jurul casei, pînă la ziuă. În lumina dimineții, Csicolas ne apăru alb, ca un cîine de gheață... Ah, cît aș fi dorit să fi fost și Mirandolina de față !...

CAPITOLUL XX

Umblu cu machiaverlîcuri !

Pentru unii fusese o noapte ca toate nopțile. Gestionari incorecți, de pildă, înainte de a adormi, torturaseră în gînd, ca de obicei, pe revizorii contabili cu care nu se putea sta de vorbă omenește... În capitala județului, la un șpriț prelungit, oficialități sportive puseseră la cale competiții cicliste care nu aveau să aibă loc niciodată !... Seduse de farmecul nopții cîteva femei dezamăgite își amînară plecarea. Altele reveniră după o lungă absență... Pentru ambițioși, scopurile continuau să scuze mijloacele... Deși orele treceau repede, o seamă de întrebări esențiale nu fură puse cum trebuie, și, din această cauză, îndrăgostiții suferiră în tăcere... Merită să-i amintesc și pe acei șefi de servicii care găsiră în somn soluții menite să îmbunătățească simțitor munca, cu toate că la deșteptare uitară complet soluțiile respective... În cercuri restrînse, sau chiar mai largi, se sărbătoriră zile onomastice, de naștere, sau cîștiguri la loz în plic... Membrii „Grupului de inițiativă" dormiră pe plajă, încălțați ; ceilalți se descurcară cum crezură de cuviință... Telefonista Angi fu probabil de serviciu, toată noaptea, dacă nu cumva era ziua ei liberă...

Cînd adunarea se sparse, pornii spre casă, dezamăgit, cu Csicolas alături. „Nu vă lăsați, fraților !" ne strigă de departe președintele Ligii Vegetarienilor. Agitai și eu

palmele deasupra capului : „Mii de mulțumiri și sănătate la toată lumea ! Că belelele curg !“... În nici un caz nu ne vom da bătuți, nu-i așa, frate Csicolas ?... Colaboratorul meu era prea emoționat ca să poată da un răpuns definitiv. Ne continuarăm drumul zdrobind sub picioare nenumăratele cutii de chibrituri aruncate de manifestanți... Prin case începea marea simfonie a chiuvetelor și băieții buni se îndreptau avizi spre robinetele salvatoare... În pragul vilei ne despărțirăm : Csicolas, care avea insomnie, se ducea pe plajă să se reculeagă privind marea, iar subsemnatul, deși întors pe dos din cauza discuției avute cu Mirandolina, speram să dorm o oră-două că, dacă o țineam tot în ritmul ăsta, începeam să prind muște, ca pensionarii profesorului Ambrozie.

Intrai în clădire. Pe coridoare, prin aerul fumuriu ca un gaz de luptă, ecourile zilei trecute mai pluteau încă, asemenea unor meduze printr-un vapor scufundat. Din loja portarului, unde nea Dumitru fusese relegat, se auzea o arie gravă, cu multe apogiaturi. În camera Mirandolinei era lumină și tranzistorul murmura în surdină „Melodia preferată“. Să mă fi așteptat pe mine pînă la ora asta ?... Crăpai ușa cu băgare de seamă. Iubita cea neascultătoare dormea ca un înger. Pe chipul ei destins nu se citea deloc umbra vreunei remușcări. ...Ce gînduri ți-or trece în clipa asta prin cap, privighetoare a vaniliilor mele ?... ...Pepsi al tău, cu siguranță că zace undeva, într-o debara a memoriei. Sau e prezent, în cele mai frumoase vise, ca un cui în pantof ?!... Mă retrăsei în vîrful picioarelor ca să n-o trezesc. Acum doi ani cînd o cunoscusem, avea tot obrazul ăsta destins de ingenuă. Nici nu arăta ca o ființă ce a absolvit facultatea cu 9,65 ! Părea o elevă de liceu rătăcită pe sălile sobrului institut de arheologie, mai ales că purta un sarafan bleu, de școlăriță.

Din cauza preferinței ei pentru astfel de veșminte, multă vreme colegii i-au zis : *Sarafan !...* „Lasă-mă să te privesc ! O, Sarafan !... Și să-ți spun că te iubesc ! O, Sarafan !“ ...Așa cînta un neisprăvit de laborant, un tip fără umor pe care l-am mutat foarte repede la Cluj sau la Timișoara, că prea îmi împuiase urechile. ...Ah, și mai purta pe atunci, Sarafan, niște pantofi cu cataramă, mici cît două călimări ...Și era atît de ascultătoare și de timidă !... Mai tîrziu, dăruise sarafanul și pantofii unei florărese ! Mi-am dat seama că fiecare dintre noi simte și gîndește altfel. Am fugit după florăreasă și am luat lucrurile înapoi. Ei nu i-am spus nimic. Să nu-și închipuie că sînt sentimental !... Doamne ferește !... Doar nu degeaba îmi spune : omul cel mai prozaic din lume !... Numai că sarafanul ca și pantofii erau aproape noi... Moda revine după un număr de ani, acest lucru e științificește stabilit... Și așa, am păstrat obiectele pînă acum... Cînd se vor purta din nou sarafane, o să-i fac o surpriză... Că, altminteri, eu ce nevoie aș avea să păstrez sarafanul ?...

Cu astfel de gînduri, somnul mi-a dispărut ca prin farmec. E momentul să am un dialog serios cu Niță Cerebralul, să vedem ce-i poate capul... Nu intenționez să stau cu mîinile în sîn, să aștept resemnat loviturile scrții !... O să lupt ca un turbat, dar să vedem cum !... În odaia pentagonală literele arabe de pe ziduri par urme de cari, iar heraclizii din covor continuă invazia dorică, de peste trei mii și mai bine de ani. Într-un fotoliu, zăresc picioarele extraordinar de lungi ale Micșunească, iar alături, Niță, uitat în priză, sfîrîie ușor, cu toate ecranele aprinse. Îi bat la mașină toată povestea cu cinematografia, cu sarafanul, cu Csicolas, cu Alidada. O poveste fără cap și coadă, cu amănunte care se repetă, cu lamentațiuni

și invective, apoi retractez totul și o iau de la început... Ce ne facem, Niță ?... That is the question !...

— Și eu l-am consultat mai adineauri, îmi spune consoarta Vicepreședintelui care s-a trezit și mă asistă... Și știi ce mi-a răspuns ?... Cică : „Cui pe cui se scoate !...“

— Bună idee ! Cam imorală dar... Iar la mine a ieșit : „Încurcă-i, drace !“ Sfaturile astea sînt de milioane, ai să vezi îndată. Dă-mi voie să-l pup și să-l scot din priză. Iar tu, întinde-o și te dichisește cum știi mai bine. Într-o jumătate de oră să fii jos la peron. Astăzi vă plimb cu mașina, pe tine și pe Raminagrobis !...

Peste Mălai mare vărsai o căldare de apă, că altfel ar fi trebuit să parlamentez două ceasuri. Îi ordonai să se echipeze, detei alarma și la familia Iordan, și, în timp ce nea Dumitru scotea Tragusta din garaj, făcui un duș și mă bărbierii, calculînd toate loviturile ce urma să le dau în următoarele douăzeci și patru de ore. Cînd coborîi în hol, majordomii mei mă așteptau aliniați la dreapta și-n adîncime, cum le ordonasem.

— Pe loc repaus ! le spusei.

Din acest moment începea curățenia generală ! Așteptam musafiri simandicoși și doream ca totul să fie lună ! S-o cheme pe Lina la rufe și la spălat geamurile.

— Dumneata, nea Dumitre, să-i ții scara ca să n-avem accidente de muncă ! Răspunzi cu capul !

Asta era mișcarea număru unu, cea mai ușoară. Să vedem cum o să reziste coana Veta la concurență cu Lina, care era cu vreo zece ani mai tînără !... Între timp își făcu apariția și Raminagrobis, și după el, Micșunească. El cam opărit, dar dînsa, pusă la punct, pavoazată ca un tablou de Grigorescu, cobora scara cu un aer romantic, în contrast cu intențiile belicoase pe care numai eu i le cunoșteam.

— Vezi că te caută Inspectorul la telefon, îmi spuse ca instalîndu-se în mașină. Mie n-a catadixit să-mi spună ce poftește !

Da, era chiar Mișu ! Foarte agitat, nervos... Acum o jumătate de oră sărise în aer o aripă a Sanatoriului de Aerofagie !... Da, sigur experiențele lui Teofil !... Mă sfătuia să mă reped și s-o iau pe Alidada de-acolo... Nu, nu pățise nimic, nu erau nici morți nici răniți, atît doar că spiritele păreau cam agitate... Numai Narcis Smith fusese dat dispărut, dar el cam pleca noaptea din sanatoriu de la o vreme. În sfîrșit, să nu mai pierdem timpul !... Gata, Inspectore, în două secunde am și pornit motorul !...

Renunțai la numărătoarea inversă. Tragusta sparse zidul sonic. Ieșirăm din oraș numai pe o roată. Indicatoarele de bord clipoceau ca sub o ploaie torențială... Noroc că Micșunească nu era nevricoasă... Fîntînile din marginea drumului o luară la fugă peste cîmp... Iată și fumul exploziei !... Ocolești, zero kilometri... Încetinim... Mașini, pompieri, ambulanțe, oameni în uniformă... Un perete afumat... Forfotă... Vocea lui Ambrozie dînd ordine... În curtea Sanatoriului s-au instalat corturi... Un lanț de oameni cu tichii pe cap își aruncă din mînă în mînă o pernă de latex... Piatra tombală de pe vremea lui Valentinianus a rămas intactă... La sosirea noastră sîntem salutați cu strigăte de veselie !... M-am înșelat ! Lumea se uită în vîrful unui copac, unde două ființe au fost aruncate de forța exploziei... Sapristi ! unul e Narcis Smith, în pijama albastră cu dungi verzi... Și alături, pe-o altă cracă, doctorița cu picioare vînjoase, căreia suflul pare să-i fi îndepărtat principalele piese vestimentare... O mașină roșie a pompierilor îi culege cu o scară extensibilă și cei doi coboară din copac, ca-n Hurmuz, în aplauzele generale... Mă interesez de Alidada. E în ca-

mera ei, speriată... Teofil ?... La infirmerie. Din cauza exploziei a înghițit periuța de dinți. Nimic grav, dar pînă o expulzează, trebuie luate o serie de măsuri...

— Perfect, zic eu, și ochii îmi lucesc diabolic ca două lămpi cu acetilenă... Tu te duci la Alidada s-o îmbărbătezi, iar tu îl pîndești pe Teofil. În nici un caz cei doi nu trebuie să se vadă.

Mă arunc din nou în mașină. Sînt mefistofelic și nimeni nu observă acest lucru... „Încurcă-i, drace !“ așa a spus Niță Cerebralul... O iau peste cîmp, spre tabăra lui Arhibald. I-a alarmat și pe ei explozia, însă nu știu ce s-a-ntîmplat...

— Primul nume pe care l-a rostit după ce s-a trezit din leșin, îi spun eu lui Arhibald, a fost numele tău ! Cred că i-ar face plăcere să te vadă, deși nu știu ce o fi găsit la mutra ta impertinentă... Cu Cleopatra ce se mai aude ?...

— Ia mai lasă-mă în pace cu Cleopatra ! strigă el emoționat. Dă-i drumul mai repede !...

Așa, fiule ! Cu încrezutul ăsta îl contracarez pe Teofil ! Încurcă-i, drace !... Ajungem într-un minut, și, fiindcă am pile la Micșuneasca, i se dă voie să vadă pacienta. A doua mutare a marelui maestru Pepsi !... Intru în trombă la infirmerie, unde Teofil e legat cu capul în jos ca să dea afară periuța... „Ce face Alidada ?“ mă întreabă el prin semne... Să n-aibă nici o grijă, Arhibald e lîngă ea ! I-a adus un braț de crizanteme. Văzîndu-l, fata și-a revenit complet... Datorită acestei vești, Teofil reușește să expulzeze obiectul străin pe care-l înghițise... Nu-l mai țin de vorbă. Părăsesc infirmeria și mă lovesc nas în nas cu Cleopatra... Totul e în regulă, păpușo, unchitău e bine. Dacă aștepți puțin pe bancă o să-l întîlnești și pe Arhibald. A fost primul care a sărit să vadă ce e cu

fosta lui logodnică... Ochii de farmazoană ai Cleopatrei capătă sclipiri ucigașe... O las fiindcă într-un colț l-am reperat pe maestrul Tinichigiu, venit după vești pentru *Cormoranul albastru*... Ura, maestre ! Dă fuga că domnișoara Cleopatra nu se simte prea bine. Emoția, ce vrei. Credea că a pățit ceva Teofil, și... Bardul Ocoleștiului se repede ca o panteră... Mă întorc spre altă persoană cunoscută : Gicu ! A fost la infirmerie și e fericit că savantul nu are nimic. Pare doar puțin demoralizat, lucru explicabil după șocul prin care a trecut. Dar a cerut creion și hîrtie. „Dă Doamne să descopere combustibilul !“ se roagă Gicu pios. „Nu mai pot să văd că alții trimit tot felul de instrumente în cosmos, numai noi nu !...“ Îl opresc lîngă mine, fiindcă nerodul ăsta îmi e totuși simpatic și se dovedește curînd că am avut o inspirație genială. Domnișoara Țoancă mică a apărut în curtea Sanatoriului și întreabă pe toată lumea unde e maestrul Tinichigiu. Îi fac semn să vină sus, unde, primul lucru de care dă cu ochii este cuplul Cleopatra-Tinichigiu, într-un dialog mut, dar destul de elocvent pentru ea. Îl împing pe Gicu, cu brutalitate înainte : „Dacă nu te bagi pe fir acuma, blegule, te cîrpesc de față cu toată lumea !“... A treia, a patra și a cincea mutare a maestrului internațional Pepsi !... Dar stați, că nu s-a terminat !... Apare profesorul Ambrozie, cu ochi rătăciți de parcă ar fi înghițit sulfat de magneziu, în loc de bicarbonat... Îl dirijez intenționat spre perechea Cleopatra-Tinichigiu, și, bineînțeles, se lasă cu bătaie... „Șantajist ordinar, crezi că nu știu cine a scris anonimele ălea ?“ răcnește Ambrozie... Și dă-i, și dă-i !... „Dar tu, i-ai luat lui Teofil ultimul gologan pe chestia cu scheletul !“ ripostează bardul din Ocolești... Inspectorul, apărut ca din senin, îi desparte cu greutate... „Doctore“, zice Mișu, „poți să explici de ce

cinci din scheletele din hol sînt de cretă iar al şaselea e de oase adevărate ?...“ Ambrozie lasă capul în pămînt. Profit de liniște și mă urc pe o masă. Nu știu exact ce am să spun, dar contez pe geniul meu nativ și pe inspirația de moment.

— Doamnelor și domnilor, mă aud glăsuind, duminică la restaurantul „Epava“ se va ține concursul de frumusețe : *Cea mai frumoasă fată de pe litoral !* Nu există limită de vîrstă ! Premiantele vor fi angajate în mod automat în filmul *Secretele Mării !* Totodată se vor acorda premii și pentru cel mai interesant costum de plajă ! Toată lumea e invitată !

— O nimerișă ca nuca în perete, mă trage de mînecă Micșunească. Ce nevoie avem de încurcături dintr-astea ?...

Da, însă fanții care se credeau fericiți se posomorăsc ca la o comandă, simțind că, din nou, dulcineele scapă de sub privirile lor magnetice... E cazul să ne cărăm, că aici am încurcat destul de bine lucrurile. Rămîne Mișu să-i ia la bani mărunți pe cei ce au vorbit mai mult decît trebuie. Dau adunarea, dar cînd să mă urc în Tragustă, împreună cu Raminagrobis și cu Micșunească, ni se așează în drum însuși cunoscutul constructor al primei farfurii zburătoare de fabricație românească...

— Care din voi a turnat dulceață în bidonul cu *paradimetilaminobenzaldehidă ?...* ne ia el din scurt... Tu nu, că ai stat pe pat și ai vărsat-o sub pernă... Tu ești ăla! ghicește Teofil întorcîndu-se spre Mălai mare.

„Acum o să-i dea cu ceva în cap“ gîndesc eu într-o fracțiune de secundă, însă ciudatul inventator se repede și-l ia în brațe pe vinovat !

— Te felicit în numele științei ! murmură el printre

lacrimi. Cu ajutorul combustibilului *Raminagrobis* voi trimite pe lună vehiculul proiectat de mine !...

Ne despărțim cu greutate, iar el rămîne multă vreme să fluture batista în urma noastră... Am mai văzut tipi atinși de filoxeră, dar ca ăsta parcă nu... Totuși Mălai mare a luat-o în serios, căci după cîteva minute îl aud regretînd că nu s-a ocupat mai temeinic de chimie cînd era mai tînăr. Cine știe unde am fi ajuns astăzi cu descoperirile... Încep să fluier ca să-l enervez și o cotesc spre baza sportivă de pe malul lacului, spre bîrlogul Comandorului... „Unde ne tot plimbi ?“ strigă Micșunească. Tac, și fac pe misteriosul. Vreau, pur și simplu, să-i bag un fitil și matelotului ăla răscopt pe care l-am cotonogit de două ori și tot nu-și bagă mințile în cap... Îl găsesc, tîrnosind mangalul la soare. Cînd mă vede trece imediat în gardă și-și strigă subalternii.

— Stai jos ! îi ordon eu, azi nu ne batem. Am venit să-mi iau hainele și să-ți spun că ai încurcat-o ! Cred că ai auzit de explozia de la Sanatoriu ?...

— N-am nici un amestec în treaba aia.

— S-au găsit amprentele voastre de cînd v-ați dus să furați cîinele. Miliția presupune că tot voi ați pus și explozibilul. Sonny Boy a lucrat magistral, nu ești de părere ?...

— Adică cum ?

— Păi da ! Pe tine te trimite să furi cîinele... un fleac pentru care mă îndoiesc că te-ai ales cu prea mulți bani... și între timp, un om al lui pune bomba, avînd grijă să nu lase urme. Deștept lucrat, tehnică americană !... Și măgăreața o să cadă pe tine ! Iar în chestia aialtă, cu mortul, cînd o fi să ia urmele cu cîinii, aceștia or să tragă la tine, că de, cine le duce de mîncare în fiecare

dimineață !... Pentru toate chestiile astea, am și făcut socoteala : te alegi cu opt ani, pe puțin !...

— O să spun și eu ce știu, geme Comandorul disperat. Adică Roger pune laba pe gologanii mortului și eu plătesc oalele sparte ?... Parcă eu nu știu că el era angajat să-i facă de petrecanie lui Ocoleanu, după ce ăla dezgropa banii ?... Și Aneta cunoaște treaba asta !... Dar ia nu mă mai trage tu de limbă... Nu știu nimic, aia e !... Ia-ți hainele și te cară !...

— Văd că nu le-ai dat la călcat ! N-ai șapte ani de acasă, din cauza asta îți merg toate lucrurile pe dos !...

Buun ! Deci pe Comandor îl asmuțisem împotriva lui Roger și împotriva americanilor. Să vedem în continuare cum îl putem motoriza pe Roger... Peste vipușca de asfalt a drumului Tragusta zboară ca o antilopă urmărită de pardoși... „Micșuneasco, tu ești secretara mea astăzi ; sper că ai înregistrat totul !“... A înregistrat dar nu înțelege unde vreau să ajung... „Uite chiar aici, pe dreapta !“ zic și opresc în fața Centrului de Răcoritoare... O hîrtie de zece lei zboară în buzunarul lui Maciste, care nici nu bănuiește că tot noi l-am altoit cîndva... „Dumneavoastră ?...“ ne ia de sus secretara cea trupeșă... Aici Raminagrobis e în elementul lui... „Păpușo, vrem cu Roger, dar e a-ntîia că am dat peste tine“, zice dumnealui. „Organizăm un concurs de frumusețe de la care tu nu poți să lipsești. Avem oamenii noștri în juriu, plus că și Roger îți poate da o mînă de ajutor !... Păi sigur că da, că și ea cîte sacrificii nu făcuse pentru bunul mers al serviciului... Și mai știa și o mulțime de lucruri nu tocmai curate... Plină de speranțe deșarte, îi scoase pe unii din biroul lui Roger ca să ne bage pe noi...

— Ți-am găsit cîinele, îl informez eu, dar nu-l putem recupera deocamdată, fiindcă e păzit de baletiste

înarmate cu puști cu aer comprimat. Americanul și-a pus în gînd să te cureţe, pe chestia cu banii lui Ocoleanu. Comandorul s-a aliat cu el și jură că tu ai dat atunci cu cuţitul...

— Dacă se pune astfel problema, n-or să afle niciodată unde e îngropată casa de bani! Numai cîinele ar putea să-l ducă acolo, dacă n-o fi uitat și el după atîţia ani.

Bine gîndit! Ca să punem mîna pe Doberman Jack, îl informăm noi, vom organiza un concurs de frumuseţe, sub patronajul lui. Baletistele de la film nu or să reziste tentaţiei și vor slăbi paza. Atunci oamenii noștri or să fure cîinii fără multă bătaie de cap. Una la mînă! Și, în afară de asta, toate fetele din Ocolești și Malu-Mare, inclusiv Cleopatra și Ţoancă mică, vor alerga la noi cu intervenţii. Președinte va fi soţul doamnei... adică al Micșunească... că are un aer mai grav. În felul acesta îl scoatem de sub influenţa nefastă a cinematografiei americane... Roger era încîntat... Băturăm palma și el făcu cinste cu cîte un Kohinoor, pe care îl înghiţirăm strîmbîndu-ne. Îi pusei o vorbă bună și secretarei... Lasă că știa el... Atunci, la revedere!..

Micșuneasca nu părea prea satisfăcută de soluţia pe care o găsisem pentru reeducarea Vicepreședintelui. Mă rog, o să ne mai sfătuim la masă... Dinspre bucătăria Redutei, venea un miros de sos *ravigoté*, adică sos de muștar în care s-a adăugat tarhon, hasmaţuchi, pătrunjel, cozi de ceapă verde tăiate mărunt și alte minuni... „La asalt!“ strigai, dar o umbră ieșită din întunericul pergolei îmi tăie calea... Constant!... Cu un căţeluș cafeniu, frizat, în braţe...

— Am fost la manifestație aseară, spuse licheaua. Uită-te la cățelușa asta : o cheamă Gina ! Două sute de lei. Dacă nu e Clotilda, e bună și Gina. Că seamănă ca două picături de apă !...

„Cui pe cui se scoate“, spusese cîndva maestrul Niță Cerebralul... Poate avea dreptate, însă mie nu-mi plăcea deloc substituirea asta... Era ceva necinstit, deși Gina semăna într-adevăr cu iubita lui Csicolas... „Nu mai fă pe deșteptul !“ spuse Micșunească. „Să-l lăsăm pe el să decidă !...“ Îl strigarăm și veni în fugă. Văzînd cățelușa, ochii lui străluciră intens, o clipă, apoi redeveni indiferent. Nu uită să schițeze un salut. Distant. Un fel de politețe britanică. Gina începu să scîncească din senin. Îi era rușine că fusese respinsă, totuși, îl admira sincer pe acest romantic. Existau deci ființe ce nu pot fi înlocuite !... Parcă te ungea la inimă gîndul ăsta !... Micșunească duse batistuța la nas... Apoi, marele Csicolas se înclină corect în fața Ginei, și dispăru visător printre rondurile cu trandafiri. Ramingrobis, care mustăcise tot timpul, se întoarse spre Constant :

— Numai tu puteai cloci una ca asta, canalie ! îl auzii spunînd. Dispari mai repede din fața noastră, dacă nu vrei să-ți dau cu ceva în cap !... Ei, al dracului !...

CAPITOLUL XXI

Atacul triremei

Venise rîndul ălora cu cinematografia ! Tocmai ne pregăteam să le facem o vizită, cînd apăru Inspectorul. Spilcuit, ca întotdeauna, cu o dungă la pantaloni ca briciul, lucid, destul de lucid, cu toate că, susținea el, de două sau trei nopți nu dormea decît pe apucate... „Ia cu sunătoare că-ți trece" îl povățuirăm noi... Nu, mersi, că era în timpul și din cauza serviciului... „Dar o cafea de o sută de megawați, merge !..."

— Am terminat ancheta la Sanatoriu, relată el sorbind din ceașcă. Un bidon cu *paradimetilaminobenzaldehidă* a sărit în aer fiindcă s-a turnat în el dulceață de trandafiri ! Cunoașteți problema, nu ?... Două substanțe, inofensive dacă le iei separat, cînd se întîlnesc fac explozie !

— Așa e și în dragoste, Mișule ! remarcai eu într-o doară, ca să înviorez discuția... Mergi liniștit pe stradă, din sensul opus îți apare o tovarășă și, țanc ! fisiunea s-a produs !...

— Nu ! Cred că Mișu a vrut mai curînd să filosofeze, interveni cu subtilitate Raminagrobis, tocmai el care de obicei adormea tun, cînd cineva venea cu probleme filosofice... În orice caz, la această oră, combustibilul *Raminagrobis* există, și, grație lui, poate trimitem pe unul de-ai noștri în Cosmos.

Ei da, sigur ; și chiar dacă problema nu se rezolva acum, rămîne ipoteza, măcar ca o vorbă sortită să ne mai descrețească frunțile. Și nu înseamnă că, mai tîrziu, nu avem dreptul să mai încercăm o dată...

— Să vedem ce alte rezultate ale anchetei ne mai aduci ?...

Colecția de la Casa de Cultură a revistei *Cormoranul albastru* era făcută ferfeniță ! Cineva se distrase ciopîrțind-o ca pe tăieței. Pînă la urmă, maestrul Tinichigiu recunoscuse că el e autorul anonimelor ! Pretindea însă că a fost îndemnat la aceasta de profesorul Ambrozie, în scopuri publicitare... „Ca să atragem atenția, cică, asupra orașului nostru. Prea ne-au luat toți de fraieri!...“ Cam ciudate concepții în gura unor oameni de cultură pentru care modestia cată să fie suprema podoabă !...

— Te rog să termini cu aiurelile astea ! mă interpelă Raminagrobis. Dacă te-aude cineva, zice că te-ai prostit la bătrînețe !... Inspectore, da' Ambrozie cum motivează instigațiile sale ?... Sau nu l-ai întrebat ?...

Cum să nu-l întrebe !... Directorul sanatoriului, pur și simplu, îl luase pe „nu știu“ în brațe ! Crezuse că scheletul e artificial, ca orice exponat. Cum o fi apărut unul adevărat, la ei în sanatoriu, să-l scuzăm, dar el, unul, habar nu avea !... „Și te pomenești că tu ai luat de bun ce spune !...“ Aiurea ! O pusese imediat pe Luminitza, care era frenologă, să compare craniul cu fotografia luată de mine din albumul Anetei Ocoleanu...

— Ei bine..., ridică Inspectorul vocea (părînd că se bucură dinainte de efectul pe care-l va produce) ...craniul nu este al lui Enache Ocoleanu !

Deci lovitură de teatru sută la sută !... Bravo, Mișule ! Ne-ai făcut *marț !* Teofil ce declară ?... Teofil ? !... Nu se mai înțelege nimeni cu el ! Recită tot timpul : „Porni lu-

ceafărul... creșteau... în cer a lui aripe...“ Inspectorul îl întorsese, personal, pe toate fețele, dar nu izbutise să afle nimic interesant. Teofil avea certificat medical, era în regulă. Legea nu permite să insiști prea mult. Vorba cîntecului : „Asta e vacanța, asta e !...“

— Deci, Mișule, tu vei fi ocupat în continuare cu ancheta ?... Că noi ne planificasem o vizită pe platourile de filmare...

— Duceți-vă, însă discreție, amabilitate, diplomație...

— Am încercat și eu să-i explic, spuse Raminagrobis dar... (își declina orice răspundere).

— Te rog *lui* să-i atragi atenția, că nu eu umblu cu o mandă de biliard la mine. Și mai dă și orbește ! Frați, dușmani, la el nu contează !...

— Fac totuși apel la întreaga voastră putere de judecată ! Sau, mai bine, luați-o și pe Cecilia ! Cu o femeie de față o să vă vină mai greu să vă dați în stambă... Nu uitați că n-avem nici o probă !...

Bea-ți, domne, cafeaua, și lasă-ne-n pace !... Sfaturi și iar sfaturi !... Avea și Mirandolina puțintică dreptate !... În sfîrșit, acum puteam merge, căci apăruse și Micșunească. Elegantă, sobră, într-o rochie albă cu dungi argintii, *midi ;* pălărie tot albă, cu boruri foarte mari ; mănuși argintii pînă la cot ; sandale cu toc înalt pe piciorul gol... Raminagrobis plescăi din buze. Exigențele sale estetice păreau satisfăcute.

— Numai cîteva clipe vă rog să mai așteptăm, ne spuse prietena noastră, să vină nea Dumitru cu curcanii!!

Asta ce naiba mai era ? !... Văzusem cu toții că de vreo săptămînă Micșunească corconește doi curcani, cei mai îngîmfați din menajeria coanei Veta, dar nu știam ce intenții are. Cînd apăru majordomul cu ei, ne lămurirăm. Li se făcuse un harnașament special, și Micșunească urma

să-i ducă în lesă ca pe niște ogari ! O îngrămădirăm pe bancheta din spate cu curcani cu tot și-i dădurăm drumul... „Colosal, colosal !“ repeta întruna Mălai mare, iar Cecilia nu mai putea de bucurie. „Mă ascultă ca doi mieluşei“ se lăuda ea. „Dacă vreţi, îi pun să facă şi *glu-glu!*“... Nu acum ; după ce ne-om da jos din maşină !...

Cu un viraj la stînga intrarăm pe tarlaua din spatele cimitirului. Printre barăcile cenuşii apăruseră şi alte construcţii, fragmente de clădiri din toate epocile, din butaforie. Chiar la intrarea din şosea, se vedea un zid de cetate, pentru stăpînirea căruia două populaţii necunoscute, probabil *mirmidoni* şi *feacieni,* purtau o luptă pe viaţă şi pe moarte. Mai departe se zărea un minaret în flăcări, o schelă petrolieră şi un prepeleac acoperit cu stuf. O caravană de căruţe cu coviltire portocalii, de loitrele cărora erau agăţate coroane funerare, trecu, în ritmul unui marş funebru. Încercarăm să înaintăm cu Tragusta, prin această mare de oameni şi căruţe, dar cineva ne făcu semn... Persoanele străine nu aveau acces la ora aia ! Se turna marea scenă : *Atacul triremei,* şi Sonny Boy se făcea foc dacă-l deranjai de la lucru !... Dacă-i aşa, o să ne deghizăm şi noi, cum a făcut toată lumea ! Alături, într-o baracă mare, pe care scria : *Recuzita,* puteam găsi tot ce ne poftește inima. O lăsarăm pe Cecilia în maşină şi intrarăm înăuntru.

După zece minute un grup bizar înainta în urma coloanei de căruţe funerare : în mijloc, Micşunească cu cei doi curcani înfoiaţi la maximum, parcă îi umflase cineva cu pompa de bicicletă ; în dreapta ei Mălai mare, într-o splendidă uniformă de general al războiului de secesiune, închisă la gît, cu epoleţi franjuraţi şi cu cel puţin treizeci de decoraţii pe piept ; şi, în stînga, eu, cu un burnus de tuareg care mă învăluia din cap pînă în picioare şi cu un

enorm eufoniu — cel mai mare instrument de suflat ce poate exista într-o fanfară militară — în bandulieră ! Raminagrobis ducea în mînă un frumos drapel, negru cu roşu, cu deviza : *Mens sana in corpore sano* scrisă în caractere gotice, iar eu îmi completasem ţinuta cu o pereche de ochelari negri şi cu un baston de orb. În acest travesti mai mult ca sigur că vom avea cale deschisă ! Nu era un drum prea plăcut, mai ales că printre căruţe năvălise o turmă de berbeci dirijată prin interjecţii enigmatice de ciobani aferaţi, cu cojoace pînă în pămînt, părînd oameni de zăpadă rătăciţi prin mulţime. Din fericire, serviciul de ordine dirijă coloana pe altă alee şi după asta ne pomenirăm înaintînd în mijlocul unei procesiuni din Noua Guinee, un cîrd de oameni tatuaţi, care invocau ploaia. Fiindcă eram cu Micşunească ni se acordă un interval respectuos. Ajunserăm, solemni, la malul lacului, în faţa unei trireme naufragiate. În vîrful singurului catarg, flutura drapelul negru, cu cap de mort, al piraţilor!... Mai departe, pe apă, o mulţime de pirogi cu oameni ce intonau un imn barbar, în care se repeta pînă la obsesie silaba „*ka*“, cu „k“ de la kilogram. Pe o plută din lemn de *balsa* se legănau vreo şapte sau opt sirene, cu cozi verzi pline de solzi, preocupate să lanseze pe apă dovleci uriaşi, cu cîte o lumînare aprinsă înfiptă la mijloc. Dintr-un mirador format din traverse de fier, auzeam, la megafon, glasul lui Sonny Boy dînd ordine. „Motor !“ strigă realizatorul filmului, imediat ce grupul nostru pătrunse în piaţeta improvizată, unde o ghilotină, de şapte sau opt metri, decapita fără încetare manechine de zegras, îmbrăcate ca nişte aristocraţi. „Motor !“ strigase Sonny Boy, dar curcanii se speriară. Începură să cloncăne : „Gluglu !“ şi toată lumea întoarse capetele spre noi. „Transfocator, pe toţi dracii !“ se strigă din mirador, cu o voce

excitată... Poate le stricam o scenă importantă, mă gîndii eu într-o străfulgerare de-o clipă. Raminagrobis mergea însă falnic, fluturînd praporul și regretînd, desigur, în sinea lui, că n-a luat și un cal de la recuzită. Trecurăm pe lîngă un eșafod în repauz, unde călăii împărțeau frățește cu condamnații o sticlă de sunătoare. La vederea noastră făcură ochii mari ! Printre cîteva șiruri de ieniceri prosternați în țărînă, la chemarea muezinului, năvăli spre noi o puzderie de operatori cu camere portabile, filmîndu-ne în *zoom*, sau mai clar, un fel de travelling optic, din mînă. Și macaraua începu să filfîie pe deasupra !... Mă bucurai mult cînd îmi dădui seama că americanii folosesc sistemul *„transtrav"*, procedeu inventat de un tînăr cineast român, pe care țin să-l felicit cu această ocazie. „La abordaj !" strigă Raminagrobis cu o voce ascuțită. Ne urcarăm numai noi doi pe bordul triremei pe niște scări de frînghie ; Cecilia rămase pe plajă, să păzească curcanii. Sus, printre parîme și cabestane se da o luptă acerbă între sirenele cu cozi verzui și o ceată de haidamaci, conduși de un eunuc respingător, gras și cu craniul bărbierit proaspăt, în care îl recunoscui pe Vicepreședinte. Șeful piraților era însă vedeta americană Fred Flinstone, în situația de față un corsar fără scrupule, cu mîinile pătate de sîngele călătorilor și marinarilor pașnici, uciși pentru a fi jefuiți. În fața lui fusese adusă ducesa — sau ce naiba era — cu hainele sfîșiate. Mirandolina!... Un rînjet diabolic apăru pe obrazul corsarului. Un gest, și scelerații care o păzeau îi sfîșiară corsajul, rîzînd cu grosolănie !... De două ori mă împiedicai în costumul de tuareg, asta însă nu-i scuti pe călăi de un salt peste bord, neprevăzut în scenariu. Cu celebra sa lovitură „bot de morun", Raminagrobis îl aruncă pe Fred dincolo de bastingaj, pe plajă, unde, speriat de curcanii Micșunească, o

huă la fugă înspre minaretul cuprins de flăcări... Din cală năvăleau acum gladiatorii făcuți prizonieri care, în mod inexplicabil, pactizau cu propriii lor dușmani. Vicepreședintele fu luat prizonier de sirene, și abia reușii să-l eliberez, zgîriat și plin de mușcături. Viperele alea — dracu să le ia ! — practicau canibalismul !... Între timp, cu un iatagan ridicat de jos, Raminagrobis, mare amator de gesturi simbolice, tăie funia drapelului cu cap de mort... „Transfocator, tîmpiților !“ zbiera Sonny Boy întruna. Macaraua se afla acum deasupra bordului. Coborîrăm, ducînd în spinare : eu pe Mirandolina, Mălai mare pe Vicepreședinte. Micșunească ne aștepta pe plaja argintie, neclintită ca o zeiță a nisipurilor, cu cei doi curcani în lesă... „Glu-glu !“... (Eram bineveniți, dar să vedem acum pe unde scoatem cămașa...) Le stricasem scena și era de presupus că o să ne alegem cu cîteva vînătăi zdravene... „Ia să văd la ce e bună manda ta de biliard !“ îi strigai colaboratorului meu, văzînd că armata de paparazzi vine înspre noi, bîzîind ca bondarii, din aparatele lor de filmat !... Ne așezarăm spate în spate, ca la Mărășești, dar sunetul unui mare clopot nevăzut făcu ca toată suflarea să încremenească. „Pauza de masă !“ urlă o voce din vîrful miradorului. Toată figurația se trînti în iarbă, fiecare pe locul unde se afla, și-și scoaseră pachețelele cu mîncare. Temîndu-se de gura noastră, Vicepreședintele și Mirandolina dispărură printre ceilalți figuranți. Macaraua ateriză, undeva la umbră și un glas metalic ne făcu atenți : „Aia cu curcanii ! Veniți imediat la regie !...“ Fiindcă nu o puteam întinde pe nicăieri, ne resemnarăm. Sonny Boy aștepta la o masă plină de hîrtii ; cînd ne văzu ne ieși în întîmpinare dînd dovadă de o veselie nefirească:

— Bravo ! ne strigă el. Aţi fost formidabili ! Sînteţi angajaţi, toţi trei, în figuraţia specială, cu cîte o sută de dolari pe zi.

— Mai avem şi noi treburile noastre !

— Atunci două sute, şi să nu mai vorbim ! Dar veţi păstra aceste travestiuri pe tot timpul filmării. Curcanii vor fi hrăniţi, pe cheltuiala studioului, numai cu miez de nucă, sau cu ce le place lor mai mult.

— Noi venisem pentru afaceri...

— Atunci să stăm la masă ! Am zece consilieri juridici, fiecare cu cîte un contract în alb la el. Despre ce e vorba ?

Evident ne tenta să jucăm în filmul *Secretele Mării* dar nu cunoşteam scenariul !... Nu era nici o nenorocire fiindcă nici el nu-l cunoştea ! Filma dimineaţa ce visa seara !... Totuşi, amestecătura asta de gladiatori, haiduci, corsari, sirene, piei roşii ?... Viaţa însăşi era, după Sonny Boy, o treabă foarte încurcată. Eroii săi, personaje din zilele noastre, aveau şi o viaţă imaginară care se împletea cu cea reală. Orice om cînd merge, de exemplu, pe stradă, se gîndeşte la cu totul altceva decît la oamenii şi la casele pe lîngă care trece. Este deci actor în două filme, sau în două moduri de a exista : unul, să-i zicem, real, altul imaginat !... Concepţii cam trăsnite dar, în artă, păreau suportabile...

— Păi dacă e aşa, se lumină Raminagrobis, atunci dă-mi voie să observ că lipseşte proiectarea într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat. Ţi-aş propune ca, în timp ce trirema e atacată de sirene, o rachetă spaţială să fie lansată de undeva din apropiere !

Sonny Boy semnă în tăcere un cec de o mie de dolari şi i-l întinse... Pentru idee !... Acest gest prietenos stimulă extrem de mult inteligenţa creatoare a lui Mălai mare.

— Tot noi vă facem rost și de racheta respectivă ! precizează el. E unul, Teofil, care tocmai construiește așa ceva !

Dar Sonny Boy nici nu voia să audă de numele de Teofil !

— El l-a ucis pe cel mai bun prieten al meu ! declară cineastul american ștergîndu-și o lacrimă. Pe Enache Ocoleanu ! Unul din scopurile pentru care am venit aici este și acela de a-l răzbuna. După ce strîng toate probele necesare, îl voi da pe ucigaș pe mîna justiției !

Îl informarăm că problema se află în studiul organelor noastre de cercetare, și că, deocamdată, s-a stabilit că scheletul presupus a fi al lui Enache e, în realitate, al unei alte persoane, încă neidentificată.

— Să mă fi tras pe sfoară Enache ?... se scărpină în cap regizorul. Atunci și nevastă-sa a mințit cînd mi-a scris că e mort ! i-am trimis imediat banii pe care Ocoleanu îi avea băgați în casa mea de filme !... Ce necinstiți !

— În orice caz, Teofil nu e vinovat ! Poți trata cu el! O să-ți servim de intermediari. El nu pierde nimic, și tu o să ai o farfurie zburătoare în film. E clar ?...

Era clar ! Propunerea îi surîdea. Se mai lăsă cu niște dolari și Raminagrobis, dezlănțuit, îi băgă pe gît și scheletele confecționate de pensionarii Sanatoriului de Aerofagie ! Numai mașina de împrăștiat frunzele, inventată tot de Teofil, nu vru să o achiziționeze.

— Te rog însă, să fii atent, de-acum încolo, îl avertizai eu, că Roger și cu Comandorul te sapă. În primul rînd că te bîrfesc pe unde apucă. Cică i-ai fi plătit să-l cureți pe Ocoleanu, pentru ca banii dezgropați să-ți rămînă numai ție.

— Minte !

— Să sperăm ! Pe de altă parte, profesorul Ambrozie îl șantajează pe Teofil nu știu cu ce, și presupun că ar vrea să se dea el drept inventatorul farfuriei zburătoare. Ambiții, ce vrei, s-au mai văzut oameni d-ăștia!...

Sonny Boy îmi dădu dreptate. Cunoștea viața, trecuse și el prin multe... Tocmai fiindcă simțisem lucrul acesta, veneam cu o rugăminte : să ne dea ajutor să organizăm un concurs de frumusețe pe litoral. Primele trei, sau zece, clasate, să fie angajate la film ! O. K. ?... Nu vedea nimic rău în asta, dar noi ce cîștigam ?... Scoteam de sub influența unor indivizi fără scrupule, cîteva fete nevinovate, care, din dorința de a parveni, erau în stare să treacă peste orice criterii morale și educative...

— Dacă voi credeți că acesta e cel mai bun mijloc, spuse regizorul clătinînd din cap, eu nu mai zic nimic. Fie !...

— Stai puțin ! interveni Micșunească, că uităm ce e mai important. Președintele juriului o să fie soțul meu, care în film face pe eunucul, iar în culise își dă aere de cocoșel. Te rog să renunți în mod elegant la serviciile lui...

— Iar logodnica mea, tovarășa Mirandolina, adăugai eu, de cînd cu filmul nu mai are casă, nu mai are masă. Eu sînt un tip puțin cam demodat : îmi place să am o nevastă mai de interior... Așa că dă-i papucii !... Discret, elegant... dacă mă iubești ! Iar eu am să-ți fac figurație pe gratis. Și nu pretind comision nici pentru afacerile despre care am vorbit.

Sonny Boy promise tot ce voiam noi ; după asta ne luarăm rămas bun, fără să mai dăm ochi cu Mirandolina sau cu Vicepreședintele.

— Aveți dreptate, repetă regizorul american la despărțire. Îmi trebuie în final o explozie grandioasă. O rampă de lansare sau un vulcan care erupe.

Ne îngrămădirăm în Tragustă, cu curcani cu tot. Pe platoul de filmare pauza se terminase, iar populația aceea pestriță își reluă frămîntarea sterilă din jurul machetelor de butaforie. Coloana de căruțe cu coviltire portocalii începu să se miște iar, ca o rîmă imensă, printre mirmidonii care aruncau hîrtiile de la gustări la gunoi... Cinstit vorbind, urîtă festă le jucam prietenilor noștri! Dacă Mirandolina sau Vicele aflau că am pus o vorbă bună împotriva destinului lor cinematografic, n-aveau să ne ierte niciodată...

— Pe unul am să-l botez Relu și pe celălalt Nelu, ne mărturisi Micșuneasca, în timp ce-și hrănea odraslele cu miez de nucă.

— Mă gîndeam la altceva, șopti marele Raminagrobis privind suprafața albăstruie a lacului. Dacă adaptez mașina de împrăștiat frunzele la Tragustă, iese un automobil amfibie de toată frumusețea...

Fiecare cu gîndurile lui! Eram unul lîngă altul și totuși parcă am fi fost la mii de kilometri!... Puțin le păsa de frămîntările mele sufletești! Era de așteptat ca Mirandolina să sufere mult cînd va fi concediată, și, cinstit vorbind, nu merita soarta asta!... Sarafan! sper că nu mă vei urî atunci cînd ai să afli că eu sînt vinovatul... Trebuia să-ți fac rău!... Spre binele tău! Cam paradoxală idee și undeva simt că nu e adevărată!... Drept ispășire, chiar în seara asta îți voi face cadou o mare plantație de crizanteme!...

Intrarăm în Malu-Mare tîrînd după noi o întreagă artilerie de ecouri înfundate. Umbrele statuilor de paiantă din grădina publică se schimbau între ele, ca santinelele în post. Curcanii Micșunești începuseră să glugluie, dar eu mă simțeam ca un intrigant josnic dintr-o piesă cu baroni decavați și cu artiste nefericite care își dăruiesc

bijuteriile pentru opere de binefacere... În jurul viteazului sergent de bronz din mijlocul orașului, vîntul hărtănea fără milă un exemplar din *Cormoranul albastru* ...La picioarele lui, jumătățile de cai și de oșteni din basoreliefuri se smuceau zadarnic să scape și să se ducă undeva la umbră... Și tocmai în clipa în care eram dispus să mă declar aproximativ fericit, o detunătură imensă se auzi dinspre Ocolești, cerul se umplu de fum și o flacără teribilă despică tăriile în două... Văzduhul se umplu de păsări amețite, vasele se clătinară în larg... Oprirăm Tragusta și ne uitarăm unul la altul :

— Pariez că imbecilul ăla a dat drumul în cosmos la rachetă ! Dacă sînt victime, o să înfunde pușcăria !...

— Dar dacă ajunge în lună, zise Mălai mare visător, gloria îi e asigurată pe vecie. A lui și a combustibilului care îmi poartă numele !...

CAPITOLUL XXII

Din cosmos se aud versuri...

Începu să plouă din senin cu burateci decolorați, ori cu frunze de salcîm pipernicite. Era greu să ghicești, din goana mașinii, ce anume sînt aripioarele alea străvezii ce se izbeau în geamuri cu un foșnet ușor de hîrtie creponată... Ca să fiu sincer, la un moment dat crezui că peste noi s-a abătut o mare invazie de lăcuste venite din neant; istoria mai înregistrase astfel de calamități. Foarte curînd ne lămurirăm cu toții. Explozia sfîșiase echilibrul atmosferic, și norii ce pluteau liniștiți ca niște icebergurI, fuseseră proiectați într-un zbenghi uriaș, perpendicular pe Calea lactee sau poate chiar paralel cu aceasta.

— Numai să nu fi pățit ceva Alidada! gîndi, pentru toți, cu voce tare, Micșunească, încercînd să pună în funcțiune aparatul de radio portativ.

Să fi fost prea multă electricitate în aer, sau cine știe ce alte reacții se vor fi produs în urma experienței lui Teofil, cert e că, pînă acasă, prietena noastră nu reuși să intre în legătură cu Sanatoriul! Și peste toate aceste mizerii, cum intrarăm în curte, se declanșă o ploaie torențială, cu picături cît bobul de orez ce se pulverizau de parbriz ca niște lacrimi batavice. Ne năpustirăm în holul Redutei, cu curcani cu tot, grămadă pe telefoane. Aici, pe fir, totul era normal: ori suna a linie ocupată, ori, după ce auzeai „alo"! la capătul celălalt, îți venea tonul!... „Ia

dați-vă la o parte, că am eu o pilă la centrala din Ocolești !...“ Angi !... Angi s-ar fi aruncat și-n foc pentru mine, deși o trăsesem pe sfoară cu invitația la restaurant... Parcă o și auzeam : „Tu ești, victimo ?... S-o fi trăzvit de tot șprițul ăla !...“ Mă rog, mă descurcam eu într-un fel sau într-altul... O pofteam la concursul de frumusețe, îi dădeam unele speranțe, găseam ceva ca să mă servească în continuare, plină de entuziasm și abnegație... Îmi fu însă imposibil să prind Ocoleștiul, deși sucii telefonul ăla pînă îl înfierbîntai de tot ; abia îl mai puteam ține în mînă ! Tot Micșunească ne scoase din încurcătură cu jucărioara ei portativă... „Aici Ariadna !“... răsunară în eter, apelurile sale stăruitoare... „Diana, Venus, Minerva... Treceți pe recepție !...“ Îți venea să și zîmbești auzind-o, dar, iată că, după mai multe încercări infructuoase, aparatul începu să zbîrnîie :

„Aici Minerva !“ se auzi glasul cristalin al viitoarei mele soții. „Tu ești, tanti ?...“ — „Eu sînt ! La tine acolo e totul în regulă ?...“ — „Aproape. Numai că, din cauza scandalului făcut de voi, ne-a dat afară de la filmare, pe mine și pe Vicepreședinte ! Vă foarte mulțumesc !“ — „Te așteptăm acasă ! Pepsi e foarte îngrijorat !“ „O fi, dar sînt cu Fred, la *Epava*, la un lichior de ștevie. A ținut mult să mă încurajeze în aceste clipe grele prin care trec. Ce-ar fi să vii și tu ?...“ — „Mai bine spune-mi dacă ai observat unele fenomene atmosferice neobișnuite ?...“ „Ah, da ! Un val cît casa a zguduit adineauri circiuma lui Papastratos. Dar adevărata furtună o să se declanșeze cînd voi veni eu acasă ! Ceau !...“

Poftim, tot ea făcea pe supărata !... Aceeași tactică, arhicunoscută !... „Treci mai departe, Cecilio ! N-avem timp de fartiții, acuma !... Încearcă s-o prinzi pe Alidada !“

„Ariadna dragă, sînt Diana și te caut de o oră!“ — „Da, păsărico, spune ce s-a întîmplat! Ești sănătoasă, ce fac ceilalți?...“ — „Tanti, azi la ora 18,15 GMT, după ceasul meu, o rachetă românească avînd la bord pe profesorul Gicu C. Niculescu, a fost lansată în cosmos“. — „Ați înnebunit? Dacă moare omul ăla acolo?...“ — „A dat declarație că nu are nici o pretenție și că lasă chitara-bas, moștenire, domnișoarei Țoancă mică. La ora aceasta racheta *Gloria Ocoleștiului* cine știe pe unde s-o afla, căci am pierdut legătura radio cu ea, chiar din clipa decolării. Un pas mic pentru omenire, spune Teofil, un salt enorm, însă, pentru fiii Ocoleștiului!“ — „Dacă rămîne pe orbită cum îi mai dați jos, deștepților?...“ — „Teofil e convins că se va găsi și pentru asta o soluție. El zice că geniul omenesc nu cunoaște limite...“ „Ați încurcat lucrurile de tot, și o să vă pomeniți la miliție. Ali, în fond tu n-ai nici un amestec. Vino repede acasă și lasă-l pe Teofil să se descurce singur!“ — „Să vreau să-l părăsesc, mi-ar fi imposibil. În clipa de față Sanatoriul e înconjurat. Suflul a distrus multe acoperișuri, și oamenii vor să ne linșeze!“ — „Baricadați-vă bine și dați telefon la Comisariat!“ — „Au tăiat firele telefonice! Iar în această clipă au început să izbească în poartă cu niște dulapi. Pentru orice eventualitate, vă spun adio!...“ — „Ei, pe dracu! — izbucnii eu — rezistați că venim să vă scoatem de-acolo! Îngrămădiți toate mobilele la ușă și nu desperați! Terminat mesajul!“.

Lucru ciudat la mine, o dată cu problema nu-mi venise în cap și soluția cea mai bună. Probabil, zic eu, eram foarte emoționat... O să găsesc ceva, din mers... Sau poate ai tu, vreo idee, tanti!... că parcă așa îți zic fetele?... „St, liniște, că a intrat Genoveva pe fir“...

„Aici Venus!“ se auzi de dincolo... „Ariadna, la baza sportivă se petrec lucruri ciudate... O rafală de vînt a

aruncat toate corturile peste gardul cimitirului ! Nimeni n-are curaj să le ia înapoi. Comandorul și cu banda lui zac beți în cabina comandantului bazei, și eu, una, nu mă duc să-i scol, pentru nimic în lume..."

— Dă fuga și scoate Tragusta ! îi ordon lui Raminagrobis. Ia la tine și manda de biliard... Da, Genoveva, te aud perfect. Zi-i înainte !...

Pe scurt, explozia dăduse naștere la tot felul de fenomene neobișnuite. Undeva se rupseseră, probabil, zăgazurile cerului, căci o ploaie cu averse amenința să inunde strandul. Nisipul căpătase o culoare violetă și valurile aruncau la țărm pești morți și crengi carbonizate. Un miros sinistru de dulceață de trandafiri umpluse aerul iar din înaltul cerului cădeau întruna păsări cu penele arse.

— Gata ! o oprii eu știind că are boală să facă lungi descrieri de natură. Pune mîna pe barca cu motor a Comandorului și așteaptă-ne la stăvilar.

Pe Micșunească o lăsarăm să țină legătura prin radio cu asediații și să le comunice planul nostru, iar eu și cu Mălai mare sărirăm în Tragustă și-i deterăm bătaie. De sus curgea cu nemiluita. Inundația înecase rigolele iar oamenii surprinși pe stradă se adunau prin ganguri, înjurînd. Tragusta înainta vitejește, cu apa pînă la butucul roții.

— Să nu uităm mașina de împrăștiat frunzele, zise Raminagrobis. Ești de acord că un automobil amfibie ne-ar fi prins bine în cazul de față... Și nici nu e prea mult de lucru. Mi-e necaz că nu m-am gîndit mai de mult la treaba asta !

N-aveam timp să mă ocup și de probleme tehnice, mai ales că întunericul se lăsă pe neașteptate. Mai era destul pînă la telejurnalul de seară dar lumina zilei dispăru din cauza unui nor imens de funingine, străbătut în toate

tensurile de fulgere violacee. De cîteva ori rafale puternice plimbară mașina noastră de la o margine la alta a șoselei. Cu chiu cu vai ajunserăm la capătul stăvilarului unde ne aștepta Genoveva. Raminagrobis, deși nu e superstițios, ținuse degetele *amanet*, și avea să pretindă, multă vreme de la această întîmplare, că vraja (pe care o deținea de la un bătrîn șef de trib) își dovedise întreaga ei eficacitate !... Să fim serioși !... Parcai Tragusta pe un țurțudan din apropierea lacului, luînd precauțiunea de a o ancora puternic cu un cablu, ca să n-o ia valurile dacă vor ajunge și acolo... Pînă să ne îmbarcăm, lacul se umflase ca o oală în care fierbe laptele... Malacoavele de răchită uitate pe plajă de administratorii inconștienți se clătinară ușor, apoi o luară șovăind spre mijlocul lacului. Trecurăm pe lîngă ele cu o strîngere de inimă, știind că nu le puteam fi de nici un ajutor. Cînd ajunserăm în dreptul insuliței sfîntul Valentin, auzirăm strigăte de ajutor și imediat pe malul american se aprinseră reflectoarele !... Era, ce-i drept, altă viață, fiindcă în felul acesta ne mai puteam da și noi seama de ceea ce se petrece în restul lumii... „Apocaliptic !“ îl auzii mormăind pe Raminagrobis. „Pur și simplu, apocaliptic !...“ Într-adevăr, întreg platoul de filmare fusese răvășit de explozie. Toate trei barăcile erau la pămînt, iar unul din acoperișurile de carton gudronat, aprins de la vreo scînteie întîmplătoare, zbura, purtat de vînt, pe deasupra șoselei în direcția nord sau sud... Un val uriaș, pe care noi însă nu-l văzusem, aruncase pirogile pe plajă, unde le zărirăm, în lumina reflectoarelor, culcate pe o rînă și pline de dublu silicat de aluminiu hidratat, ca niște scoici monstruoase, din era terțiară... În schimb, căruțele cu coviltire portocalii fuseseră azvîrlite în apă, în direcția insuliței și se scufundau, una cîte una, cu mari ghiorțăituri și bolboroace. Rămîneau

la suprafață, prin nu știu ce minune, doar coroanele funerare, ca să indice cu precizie locul naufragiului... Oamenii lui Sonny Boy se adunaseră pe mal, într-un grup compact, sumbru și agitat. Jumătatea din triremă, împodobită cu ghirlande de staniol, scăpată din cabestane, se îndrepta, tot înghițind la apă, către larg urmărită de pluta cu sirene verzi, și de o mulțime de dovleci ce pluteau în jurul ei, ca niște căpățîni tăiate... Trecurăm prin mijlocul dezastrului ca o pasăre a furtunilor, în timp ce oamenii de pe mal ne strigau cuvinte de încurajare, sau poate dimpotrivă... Cînd ajunserăm la locul unde se afla deschizătura secretă, Genoveva reuși să prindă din nou legătura cu cei asediați. Situația era gravă : atacatorii pătrunseseră în clădire, ocupînd parterul. O gloată de zurbagii, înarmați cu ciomege și ștacheți smulși din gard, striga fără încetare : „Moarte lui Teofil !"... Savantul, împreună cu Alidada, reușise să se baricadeze, într-o încăpere de la demisol, folosită, din cînd în cînd, drept morgă (dar numai atunci cînd era cazul !) Ar fi rezistat aici multă vreme, căci ușa era de fier, dar inundația nu-i ocolise și în clipa de față se aflau în apă pînă la genunchi.

— Căutați să pătrundeți în gangul subteran și să deschideți grilajul ! le ordonai eu. Altfel nu văd cum o să vă putem scoate din ghearele ălora.

— Și ia și mașina de împrăștiat frunzele ! strigă Raminagrobis în aparat peste umărul meu.

Cu toată plăcerea ne-ar fi servit, dar la ușa prosecturei vociferau cel puțin cincizeci de inși. „Și apa crește, preciză Teofil, i-a ajuns Alidadei pînă aproape de mijloc !..."

— Bine ! zisei. Adică, e prost al dracului ! Suiți-vă și voi pe ceva că sosim imediat la fața locului.

O lăsarăm pe Genoveva să păzească barca și ne îndreptarăm în fugă spre clădirea sanatoriului, din direcția căreia se și auzea vacarmul. Înainte de a intra în curte ne ridicarăm gulerele iar Raminagrobis îmi arătă degetele încălecate, adică pusese din nou în funcție vraja învățată de la bătrînul șef de trib. Datorită ei, sau din cine știe ce alte motive nimeni nu ne luă în seamă. Cunoșteam întrucîtva locurile, fiindcă, nu de mult, fusesem ținut prizonier în aceste beciuri, așa că îmi amintii de ferestruica spălătorului pe unde izbutisem să evadez. Era cam multă apă înăuntru și n-am fi avut nici un spor, dacă Raminagrobis, spirit prin excelență tehnic, nu și-ar fi amintit că inventatorul farfuriei zburătoare (sau rachetă, ce o fi fost) crease și un număr oarecare de costume de supraviețuire destinate cercetării planetelor necunoscute, lipsite de atmosferă. Ne repezirăm în atelierul de ergoterapie de lîngă garaj, rămas ca prin minune în picioare, și găsirăm imediat marfa de care aveam nevoie. Îmbrăcarăm la iuțeală cîte un costum, și mai luarăm două în spinare, pentru cei doi asediați. Afară continua să-i toarne cu nemiluita. Sărirăm pe geamul spălătoriei și închiserăm fereastra. Nu mai era decît un metru pînă la tavan dar noi puteam umbla și pe sub apă, și Raminagrobis profită de acest avantaj ca să deschidă toate robinetele. Înțelesei unde țintea, îi făcui semn că sînt de acord, apoi o luarăm spre morgă, mergînd aplecat, ca să nu ne vadă cineva căpățînile de metal ale costumelor de supraviețuire... După cum era de așteptat, coridorul din fața morgăi fusese părăsit de atacatori. Rămăseseră doar vreo cîțiva în capătul scării, cu făclii aprinse în mîini, așteptînd să crească și mai mult apa și strigînd întruna : „Moarte lui Teofil !“... Ajunși în dreptul ușii băturăm

în felul convenit prin *talkie-walkie*, și, cu mare greutate, Teofil ne deschise.

— Dacă vă mai vînturați mult, vedeam pe dracu și eu și Alidada ! grohăi el călcînd apa.

Îi ajutarăm să îmbrace costumele și pericolul încetă de a mai fi iminent... „Bodaproste" ne comunică Teofil folosind alfabetul surdomuților, pe care îl cunoștea la perfecție... Sper că toată lumea știe precis ce avem de făcut, dar dacă e nevoie sînt gata să repet... Nu, nu avem vreme de discursuri ! Hai să-i dăm bătaie !... Deschiserăm din nou, cu forțe unite, ușa metalică și pornirăm în monom, pe fundul coridorului invadat de apă. Cînd trecurăm prin dreptul călăilor, aceștia, observînd mișcarea, începură să urle și să arunce cu făcliile aprinse după noi... Ne văzurăm de drum, știind că furia lor nu ne poate atinge. În sfîrșit, Teofil deschise trapa spre coridorul subteran. Tot puhoiul izbucni înăuntru, tîrîndu-ne cu el. Avusesem, din fericire, prevederea să ne ținem de mînă, așa că ne regăsirăm împreună pe fundul tunelului, în acel moment cufundat în întuneric. Deasupra capetelor noastre, pe plafonul de ciment, se auzeau bocanci cu ținte : zece, cincizeci, o sută !... „V-am pupat de la distanță !"... Mai rostisem vorbele astea tot aici, într-o împrejurare asemănătoare, deci era adevărat că istoria se cam repetă... Pornirăm în jos, după ce Teofil învîrtise alte manete ca să deschidă grilajul de fier, și, în cîteva minute, ne aflam pe fundul lacului, de unde urcarăm la suprafață, ajutîndu-ne unul pe altul.

— Hai mai repede ! ne alertă Genoveva. Aud un mare vuiet venind încoace. Mai știe cineva de intrarea secretă ?

Numai colaboratorii cei mai apropiați, dar aceștia n-ar fi suflat o vorbă nici dacă i-ai fi pus la cazne. Însă Teofil știa cine e capul răutăților : profesorul Ambrozie ! Nu voia să scape prada din mînă...

— Adică cum : prada ?... vru să știe Mălai mare. Fă-ne să înțelegem...

— Nu e momentul acum ! Dați drumul la motor mai repede !...

Litoralul dinspre Ocolești se umpluse de făclii, ca la o retragere cu torțe. Mulți dintre următori, deja udați de ploaia care cădea în neștire, intraseră în lac pînă la brîu încercînd să se agațe, cu mîinile, de barca în care ne aflam. O artilerie de pietre și de scînduri rupte din debarcader se abătu asupra noastră. Din fericire, motorul începu să păcăne și, descriind o grațioasă volută în dreptul malului, ne îndreptarăm spre locul unde ne aștepta, pitită în bălării, Tragusta. O dată cu noi, o întreagă flotilă se desprinse de țărm, încercînd să ne ajungă din urmă, sau să ne taie calea. Reflectoarele de pe malul cineaștilor fuseseră stinse dar funinginea continua să cadă din cer, o dată cu aversele de ploaie. Nu se mai vedea om cu om, respiram un aer grețos, mirosind a gutapercă roșie sau a becuri de 60 de wați, totuși buna dispoziție domnea la bord, căci, pe neașteptate, Teofil dădu drumul la un cîntec în care se preamăreau virtuțile marinarilor de cursă lungă, porniți, în toiul iernii, la vînătoare de balene... Pe acest moment muzical, fu cît pe-aci să ne izbim de trirema de butaforie ce naviga în întuneric, cu focurile stinse, părăsită de toți marinarii ei de operetă... Și nici măcar căpitanul nu rămăsese la bord, să piară o dată cu vasul, după o frumoasă tradiție !...

— Copii ! remarcă Raminagrobis imediat ce ajunserăm la mal, să știți că avansul nostru nici nu e chiar așa de mare ! Aud de pe acum motoarele cîtorva din bărcile care ne-au urmărit... N-o să avem timp să lepădăm costumele astea incomode.

Pînă la urmă tot el găsi soluția. Începeni bine cîrma ambarcațiunii șterpelite de Genoveva de la baza sportivă și, dirijînd-o către malul americanilor, îi dădu drumul singură, de-a-curmezișul lacului.

— O să se ia la bătaie între ei, chicoti Teofil, mare amator de farse sinistre. Acum, hai la miliție !

Tragusta era plină de apă ca o lingură de supă. Furăm nevoiți s-o înclinăm pe o parte ca să o golim și după asta motorul începu să filfîie... Între timp, pe platoul de filmare se și produsese coliziunea ! Întîi se aprinseră reflectoarele, apoi văzurăm fasciculele luminoase descriind mișcări dezordonate pe cerul funinginos, și, în cele din urmă, unul din ele crăpă, aruncînd, cu un ultim efort, o imensă jerbă de scîntei albastre... Tragusta porni în sfîrșit, clefăind cu pingelele ei de cauciuc prin magiunul de cernoziom amestecat cu gunoaie și cu mici insecte înecate. Mai mult împingînd-o din urmă ajunserăm la banda de asfalt a șoselei, complet ascunsă, în acel moment, sub apă.

— Să vezi ce amfibie extraordinară o să ai mîine, îmi șopti Raminagrobis, arătîndu-mi un aparat ciudat, pe care îl cărase tot timpul în spate.

Cînd îi intra lui ceva în cap, nu-l puteai face cu nici un chip să renunțe. Nu uitase, deci, să ia și mașina de împrăștiat frunze ! Bravo, domnule !...

*

Acum ploaia, deși continuă să cadă cu insistență, a rămas undeva în planul doi al conștiinței noastre. Ne aflăm de o jumătate de oră în vilă, avem haine uscate pe noi și nu am făcut, nici unul, economie de sunătoare. Ba Alidada avea pretenția să ne ofere și o gustare substan-

țială, cînd nea Dumitru pătrunse în sufragerie, șiroind de apă

— O mulțime de oameni au năvălit în curte, ne spuse el ștergîndu-și obrazul. Nu știu ce vor, dar par a avea intenții nu tocmai prietenoase. Ce facem !...

Teofil se năpusti la aparatul de radio învîrtind ca un disperat butoanele, în timp ce noi, cei din casă, ieșirăm pe terasă, cu cîte o umbrelă în mîini, încercînd să potolim furia celor pe care experiența savantului îi păgubise... Cînd ne văzu, lumea izbucni în urlete dușmănoase... „Moarte lui Teofil !“ strigau ei fără încetare, și eram sigur că undeva, în mulțime, se găsea și profesorul Ambrozie, dirijîndu-i, de fapt, pe răzvrătiți...

Începuseră să arunce și cu pietre, cînd, la un moment dat, luminile din casă se aprinseră, și alături de noi, cu capul gol în ploaie, apăru Teofil, radiind de fericire... „Moarte lui Teofil“ vru să strige unul, alții însă îl țistuiră. Teofil ridicase mîna :

— Lăsați vorba acolo, imbecililor ! rosti el fără să ridice tonul, și ascultați primul mesaj din spațiul interplanetar al profesorului Gicu C. Niculescu !!

„Trimit de aici, din cosmos — se auzea, în aparatul dat la maximum, glasul lui Gicu — un salut fierbinte tuturor compatrioților mei. Modulul lunar *Gloria Ocolești-tiului* se află la mare înălțime, nu știu la cît, că nici un aparat nu funcționează la bord. Mă bucur că sînt primul astronaut roman. Să mulțumim cu toții genialului Teofil !

— Trăiască Teofil ! strigă mulțimea de-afară aruncînd în sus pălăriile udate de ploaie.

„Permiteți-mi să salut — spunea în continuare Gicu — și pe logodnica mea, domnișoara Țoancă mică, o distinsă interpretă de muzică ușoară, căreia, acum o jumătate de oră i-am compus o poezie. Prima poezie cosmică din lume ! Vă rog s-o ascultați :

Adio, scumpo, hai la revedere
Căci m-am cărăbănit puțin de tot, pe lună
Să nu-mi faci mutre la înapoiere
Și pregătește o haleală bună.
Mă luau de fraier toți, ți-aduci aminte
Dar după ce va reveni din stele,
Mândelovici, o forță fi-va de-azi-nainte
Și or să iasă și ceva lovele !
Și voi așterne astre luminoase
În calea șanurilor tale grandioase !...

CAPITOLUL XXIII

Guguștiuc în zări albastre...

Urmă o săptămînă buimacă, plină de procesiuni zgomotoase și de întruniri fulger pe la colțuri de străzi, cu care ocazie ieșiră din anonimat o mulțime de oratori, necunoscuți pînă la acea întîmplare. Noaptea, la lumina turbure a unor făclii fumegoase, coruri de fecioare despletite intonau fără răgaz, cu priviri extatice, toate melodiile de muzică ușoară compuse, înainte de lansarea lui în cosmos, de profesorul Gicu C. Niculescu, primul astronaut român. Litoralul se umplu de afișe și placarde : localnicii exultau, iar pleziriștilor nu le trebui prea mult ca să se alăture noului val. În timp ce fanfara invalizilor executa de dimineață pînă seara, în grădina publică : *Pe o piață persană* de Ketelby (nu știu de ce se opriseră tocmai la acest marș), cofetăriile scoaseră mese lungi pe trotuar, unde vindeau, în felii uriașe, tortul *Cosmonaut*, cu stafide și fistic, creat în cinstea evenimentului. Chiar în noaptea lansării, se constituiseră în curtea Redutei cluburi de tineret, care își aleseseră ca idol pe distinsul explorator al spațiilor intersiderale. Acești exaltați, sau *fani* cum li se spunea într-un limbaj mai cult, jurară să nu se mai bărbierească și să nu se mai spele pînă la întoarcerea lui Gicu pe Terra. Alții, dimpotrivă, mai duri, se bărbieriră în cap și încălțară cizme de cauciuc, ținută ce exprima mai bine

— după părerea lor — sentimentele de mîndrie de care erau animați. Un comitet suprem se constitui, avînd drept scop organizarea solemnităților ce se vor desfășura atunci cînd vehiculul spațial *Gloria Ocolețiului* se va înapoia din expediție. E de la sine înțeles că locuitorii din Malu Mare, aflați într-o tradițională și permanentă înfruntare cu vecinii lor din Ocolești, încercau, în sinea lor, și o oarecare strîngere de inimă, dar, pînă la urmă, ca buni români, știură să treacă peste micile pasiuni locale.

Ploaia nu ținuse mult ; funinginea dispăruse, și ea, o dată cu ivirea zorilor. În vila Reduta nimeni nu dormise în noaptea aia. Nici nu ar fi fost cu putință, deoarece la numai o jumătate de oră de la aflarea evenimentului, curtea îmi fu invadată de ziariști și de care de reportaj. Rondurile mele, cu trandafiri și săpunele, fură strivite fără milă. Se instalară la iuțeală telefoane portative ba și o centrală, deservită chiar de Angi în persoană (deși avea liber în ziua aceea...) „Mă bucur că te văd, păpușo !... multă discreție... și n-am uitat problema discutată...". „Bine, bine, escroc sentimental ce ești !..." Ca să nu-mi distrugă casa, îi îngrămădii pe toți în holul de jos, și, în scurtă vreme, atmosfera de-acolo deveni irespirabilă din cauza trabucelor pe care le trăgeau în piept. Sus, în camera pentagonală, Teofil sta în permanență călare pe aparatul de radio. Gicu transmitea cam din jumătate în jumătate de oră, iar noi, ceilalți, aveam mult de lucru cu redactarea comunicatelor pentru presă. În tot acest timp, Alidada făcea, cu mult devotament, cafele foarte tari, și, tot cu devotament, schimba compresele cu apă rece de pe fruntea genială a lui Teofil...

„Nu știu nici la ce altitudine mă aflu — spunea Gicu — nici ce temperatură e afară. Pe geamul hubloului s-a așternut un strat gros de funingine, așa că, practic, nu văd

nimic ! Bănuiesc însă că, în dreapta și în stînga mea, stelele curg pe măsură ce mă apropii de lună. Dar voi ajunge vreodată acolo ?... N-are importanță ! Cineva trebuia să încerce și acela sînt eu ! Dacă nu reușesc, mă vor urma alții ! Acum zece minute am compus un nou cîntec, dedicat, ca întreaga mea activitate artistică și științifică, domnișoarei Țoancă mică...".

— Dă-i drumul, Gicule ! spuse Teofil, făcîndu-mi semn să pregătesc magnetofonul. Sîntem pe recepție. Păcat că nu ți-ai luat și chitara cu tine...

Cîntecul se numea „Guguștiucul". „Guguștiuc în zări albastre... Zbori spre infinit... Ochii tăi ca două astre... Mi-au înnebunit !..." Și un refren cam în genul ăsta : „Rabi-di-ron... pon-ton-ton... biribiribon !..." Specialiștii de muzică *op, pop, top* și *hop* căzură în extaz, alegîndu-se cu fracturi grave. Cu melodia „Guguștiucul" începea o nouă eră în istoria muzicii moderne ! Formația condusă pînă atunci de Gicu își schimbă denumirea din *The Inconstients,* (complet greșită din toate punctele de vedere) în *The Fanatics,* tot în pseudoengleză, fiindcă așa era moda : să suferi pe englezește !... Vechile și frumoasele helance violete cu *„I am the boss !"* dispărură, fiind înlocuite cu altele portocalii, pe care sta scris : *Gicu's Fan,* adică : „Admirator al lui Gicu". Avură loc și cîteva ciocniri între „lățoși" și „tunși", pe chestiuni de principiu. Pînă la urmă lățoșii învinseră deoarece erau superiori numericește, iar clipa victoriei fu sărbătorită printr-un mare marș triumfal, de-a lungul plajei, toată lumea în picioarele goale, în semn de dispreț pentru prejudecățile burgheze. Cu acest prilej se strigară tot felul de sloganuri ce rezumau convingerile artistice și mondiale ale lățoșilor : „Jos babalîcii !"... „Să dea gologanii încoa !"... „Fac ce vreau !"... „Ce bună-ziua,

ce chestii !"... „Bărboși și fericiți !"... „Trăiască Gicu, singurul om cu picioarele pe pămînt !"... „Sînteți în aer, boșorogilor ! V-am lăsat cu ochii în soare !..."

Îmi amintesc că încercasem să ațipesc într-un fotoliu, fără însă a izbuti. Toată lumea trăgea de mine, dar nu acest lucru mă împiedica să dorm. Mirandolina nu se întorsese acasă ! Din pricina aceasta eram neliniștit, cu toate că nu lăsam să se vadă. În lipsa ei mă simțeam oleaginos și isteric, îmi sărea țandăra din te miri ce, totul mirosea, totul era de-a-ndoaselea, iar paharul cu sunătoare, cea mai bună sunătoare de pe litoral ! căpătase, parcă, gust de mujdei și de clanță de alamă, mucegăită... În fond, îmi ziceam în sinea mea, e majoră, vaccinată (numai armata n-a făcut-o). Poate să se dea și peste cap ! Iar eu sînt un caraghios că mă frămînt atîta ! E cu Fred, să-i poarte el de grijă !... Dar ce te faci cu derbedeii ăia de la *Epava*, care bîntuie străzile ?... Sînt dator, ca gazdă, să intervin cu toată autoritatea !... O să dau o fugă pînă acolo cu Tragusta, și o iau pe sus, indiferent ce-o zice dumneaei...

În holul cel mare de la parter era tocmai un moment de relaxare. Corespondenții de presă făcuseră rost de gustări și cafele și se alimentau cu înverșunare, în așteptarea următorului comunicat în legătură cu misiunea *G. O.* (Gloria Ocolești ului). Într-un colț, lîngă centrala telefonică portativă, Angi, aflată deocamdată în recreație, mesteca, în mod distins, un sandviș cu brînză, în compania cîtorva admiratori, printre care Vicepreședintele !... În alt colț, Raminagrobis răsfoia presa cu o mină blazată. Cînd mă văzu îmi făcu semn să mă dau mai aproape, să-mi spună ceva.

— Habar n-aveau că la lansare s-a folosit **Combustibilul Raminagrobis !** mă informă el cu amărăciune. Ce fel de reporteri or fi ăștia ?...

Mă cam grăbeam, dar considerai că pot pierde două sau trei minute ca să arunc o privire prin ziarele proaspete... Pe prima pagină, trona poza lui Gicu, o poză făcută în Cișmigiu, pe vremea stagiului militar, că alta mai recentă nu găsiseră. La același nivel, întîlneai mutra lui Teofil, surîzînd cu șiretenie în barba lui de satir bătrîn, ca unul care își văzuse visul cu ochii, păcălind pe toată lumea. Țoancă mică era prezentă, cu cîte șapte, opt fotografii în fiecare ziar, toate în costum de baie, (dăduse și ea de care avusese !), iar sub ele scria : Iubita cosmonautului !... Publicațiile locale, *Cormoranul albastru* și *Parima,* consemnau, și ele, in extenso, evenimentul, dînd ample informații biografice despre personajele principale, prezentînd interviuri cu vecini și prieteni, ba chiar și o fotografie de milioane : Gicu în clasa a treia primară, cu coroniță pe cap, premiat la un concurs de șarade și ghicitori populare !... Deși grăbit, remarcai totuși că atitudinea celor două ziare e diametral opusă. Astfel, *Cormoranul albastru,* într-un articol intitulat : *Coordonatele geniului,* semnat de profesor doctor docent Ambrozie, amintea cu perfidie, la modul laudativ, că savantul Teofil, omul atît de celebru astăzi, fusese ani de zile pensionarul Sanatoriului de Aerofagie. „Numai realizarea scopului propus", spunea autorul articolului, „poate acredita astfel de experiențe, spectaculoase, e drept, dar extrem de hazardate !". Tot în *Cormoranul,* la rubrica *Miscelanea,* un oarecare *Nobody* ridiculiza intenția unor personalități din Malu Mare, printre care așa-numitul Roger, șeful comerțului cu răcoritoare, de a organiza un concurs de frumusețe, de costume și așa mai departe... „Cunoscîndu-l pe individ", spunea *Nobody,* „ne dăm seama ce intenții se ascund sub această lăudabilă inițiativă... Și sîntem în posesia unor dovezi irefutabile, cum că sforile le trage sinistrul indi-

vid, totalmente lipsit de talent, care în coloanele plictisitoarei *Parîma* semnează sub pseudonimul *Ignotus !*"... Ziarul *Parîma* nu rămînea dator cu laudele și insinuările. La *Ultima oră*, *Ignotus* ridica în slăvile cerului prima rachetă cosmică românească, dar, zicea el... „rechinii din Ocolești turbează de furie că savantul Teofil, o glorie a întregii omeniri, a scăpat de sub scandaloasa lor curatelă care aducea foarte bine cu un șantaj". Atacurile josnice ale lui *Nobody* de la *Cormoranul* erau puse pe seama lipsei sale de scrupule, iar textul din *Miscelanea* era considerat „agramat"...

— Încurcă-i, drace ! zisei în sinea mea. Poate se iau la bătaie...

Apoi îl zării pe Vice, care o înghesuia pe Angi în așa hal, că sărmanei fete îi era practic imposibil să-și exercite atribuțiunile de serviciu în cele mai perfecte condițiuni... „Vice ! îi strigai, mai las-o și vino încoace."

— Asta e neam-prostie ! îmi reproșă el indispus, apropiindu-se. Ai văzut bine că vorbeam cu cineva ! Ce naiba, nu se mai ține cont deloc de cei șapte ani de-acasă ?...

— Te rog să mă scuzi, dar în curînd va avea loc un concurs de frumusețe pe litoral și cineva te-a propus pe tine ca președinte al juriului. Nimeni nu te oprește să o poftești și pe Angi, dacă apreciezi că întrunește parametrii necesari.

Ochii Vicepreședintelui sclipiră ca două brichete aprinse în aceeași clipă. Luă totuși o mutră severă, deci intenționa să joace teatru, chiar față de mine, care îi voiam binele !...

— Aș fi vrut să recitesc zilele astea „Critica rațiunii pure", îmi mărturisi el prefăcîndu-se că șovăie. Nu știu dacă ai auzit de ea... Dar dacă e vorba de o sarcină ob-

ştească... Trebuie să mă supun ; numai aşa putem merge mai departe !... Şi e adevărat că puţini din tînăra generaţie mai cunosc canoanele estetice, considerate, pînă nu de mult, sfinte !

Ştiam că eşti omul datoriei. De aia te-am şi propus!

— Tu ?... În sfîrşit, am zis da, da rămîne ! Jur să fiu obiectiv ! Atît cît e omeneşte posibil !

— Cecilia o să te ajute, în calitate de secretară !

Îşi dădu seama că picase într-o cursă. Încercă să pareze... Parcă nu e prea corect ca în juriu să fie doi din aceeaşi familie... Păi, nici preşedintele, nici secretara nu votau... Atunci era în regulă... Credeam că o să se resemneze. Mă aşteptam să piardă ca un mare jucător : cu fruntea sus şi pumnul strîns. Cînd colo, se grăbi să-mi plătească ceea ce probabil numea, în sinea lui, „maşinaţiile mele perfide".

— Se potriveşte bine, spuse el, în felul acesta poate o împiedic pe Mirandolina să facă vreo greşeală.

Habar n-aveam despre ce e vorba !... Prefăcîndu-se foarte reticent, Vicepreşedintele mă informă că logodnica mea îşi manifestase intenţia de a participa la concursul pentru cel mai reuşit costum de plajă. Ei şi, nu vedeam nimic rău în asta !... Da, însă costumul ales era o aluniţă de catifea pe şoldul stîng... Atîta tot ?... Da ! Americanii găsiseră ideea excelentă şi o cumpăraseră imediat pentru filmul lor. Iar Mirandolina primise un nou angajament, mult mai avantajos decît primul...

— Sper că n-ai să permiţi astfel de chestii ! Respinge-o la preselecţie ! Pentru depăşire de vîrstă !

— Nu e nici o limită. Aşa scrie pe toţi pereţii !

— Găseşte ceva ! Îţi promit că Cecilia va renunţa la funcţia de secretară. Va rămîne acasă la gura sobei, să-ţi împletească un pulover, dacă ăsta e, pentru tine, tipul

ideal de nevastă ! (La nevoie eram hotărît să o închid pe Mirandolina într-un dulap !).

— S-a făcut ! E cu limită de vîrstă, deci ! 25 sau 26 ?...

— Pune 24 ca să fim mai siguri !...

Ne urcarăm vijelioși în Tragustà. Trăiască sfînta complicitate a bărbaților ! Ce multe probleme delicate se rezolvau, în felul acesta, pe tăcute !... Și tot eu sînt dator cu sunătoare. Vice, să fim înțeleși ! Acum hai să recuperăm oaia cea pierdută !...

Să tot fi fost ora șapte, dacă nu opt. *Gloria Ocolești-ului* se apropia de lună, încet dar sigur !... Străzile orașului erau pline de oameni care nu dormiseră toată noaptea așteptînd comunicatele. În grădina publică ni se păru că vîntul mînă un cîrd imens de gîște cenușii ; erau edițiile speciale aruncate la coș ! Cerul se mai potolise, doar spre Ocolești mai amenințau cîțiva nori hipertrofici. Trecurăm în goană prin centrul invadat de afișe multicolore... „Cea mai frumoasă fată a litoralului !“ scria pe ele. Roger făcuse treabă bună, se vedea că se pricepe la publicitate. Mîine sau poimîine, misiunea *G.O.* va trece pe planul al doilea, căci nimic și nimeni nu poate cuceri interesul publicului pentru totdeauna... Acum, telefoanele zbîrnîiau pe întreg globul. Mîine vor fi mai potolite... Pe stîlpul de telegraf din fața oficiului poștal, zării din fugă o pasăre ce semăna cu o ciocănitoare. Ai fi jurat că bate un telex cu o destinație necunoscută, dar tot în legătură cu această întîmplare de pomină... Nu-i spusei nimic Vicepreședintelui, ca să n-am vorbe... Rulai mai departe spre *Epava*... Plaja era plină de lățoși buimaci, care făcuseră noapte mare. De cîteva ori trebui să cobor pentru a-i lua la goană pe cei ce adormiseră de-a curmezișul șoselei naționale. Iată și localul de perdiție unde își petrecuse viitoarea mea soție noaptea. Urcarăm puntea

cu pași de pisică siameză... Ora șapte sau opt și înăuntru lume-luminată ! Toți, cocoșați pe tranzistoare, fumînd fără întrerupere, împărtășindu-se, fără rețineri, din excelentul lichior lansat de Papastratos. După o inspirație a Vicepreședintelui coborîrăm mai întîi în cală unde viciul era mai mare... Erau toți pe valuri. În pereții de lemn clipocea apa întunecoasă a Pontului Euxin, iar pe o estradă de lemn, o puștoaică răgușită, cu rochia pe trei sferturi lipsă, cînta o arie celebră, „Guguștiucul"... „Guguștiuc în zări albastre... Zbori spre infinit..." Era o atmosferă de infern, dar se părea că tunșii fuzionaseră cu lațoșii... Ai noștri însă nicăieri. Părăsirăm cala, în timp ce o voce necunoscută striga : „Jos babalîcii !... V-am lăsat cu ochii în soare !..."

— Hai, Vice, mai repede, lasă mutra asta ! Peste douăzeci de ani ei vor fi babalîcii ! Acuma reculege-te, că am nevoie de un martor obiectiv. Hai să intrăm în cabinele astea de sub dunetă !...

La masa cea mai abjectă se lăfăiau trei suflete în ceață : Sonny Boy, vedeta masculină Fred Flinstone, și dulcea și diafana Mirandolină, femeia visurilor mele !... Nu păreau chercheliți ! Luarăm loc alături, fără să cerem voie și fără să dăm bună-ziua. Mă simțeam ca un bădăran calificat, capabil de cele mai mari grosolănii. Pentru început dădui dușcă țoiul Mirandolinei în timp ce Vicepreședintele făcea același lucru cu dozele cineaștilor americani !...

— Deci tu o consolai pe nevastă-mea ! începui eu discuția cu o voce răgușită adresînd prima întrebare actorului american... Boon !... Hai noroc pe chestia asta !...

— Te rog să nu te bagi ! protestă Mirandolina.

— Din spirit de colegialitate, ținu să precizeze celebrul Fred Flinstone cu o voce nesigură.

— Așa gîndeam și eu !... Ascultă, Fred, am citit în ziare că ai cei mai frumoși dinți naturali de pe continentul american ! E pe cinstite, sau e un fals publicitar, ca de obicei?...

Erau naturali, așa susținea Flinstone !... Bine ! Atunci să-și noteze adresa asta : doctor Petrișor Cornaciu, cel mai mare medic stomatolog din Constanța, strada Luminiscenței, numărul 26.

— Te duci la el și-i spui că eu te-am trimis. O să-ți execute proteza înaintea altora. Mi-e prieten.

— Potolește-te ! interveni Sonny Boy. Cinematografia are legile ei, iar prietenia dintre cei doi e pură, sublimă, de o înaltă moralitate.

Lăsai să răsune din încăperea de sub dunetă rîsul mefistofelic din opera „Faust" de Gounod ! Ca să dreagă și mai bine busuiocul, canalia de Sonny Boy îmi împinse cu discreție un cec... „Umflă gologanii mai repede pînă nu-ți dau alții. Ce, îți strică un concediu la munte, de unul singur"... Aruncai cecul pe masă cu un gest obosit. Mai trăsei o dușcă pe-ndelete, prefăcîndu-mă că judec. Jucam teatru, dar în sinea mea fierbeam ca un boiler...

— Pusy, tu auzi ce zic ăștia ? o întrebai în primul rînd pe marea actriță. Cică să mă duc la munte, iar tu să apari pe ecran înveșmîntată doar într-o aluniță ! Plătesc gras pentru asta : cinci bătrîne !...

Vorbeam liniștit, apoi cu un gest fulgerător îl apucai pe Sonny Boy de ceafă, îndesîndu-i într-o nară cecul de cinci mii de dolari pe care mi-l oferise... „Să nu te amesteci !" strigase Mirandolina... „Ba o să mă amestec... Nu vezi, scumpo, că indivizii se ocupă cu comerțul de carne vie ? La noi e interzis, și aveam impresia că tu ai altă vocație..."

— Dă-i dracu pe golanii ăștia ! insistai eu, pocnindu-l cu sticla pe marele Fred Flinstone, care sărise în ajutorul regizorului.

Urmă o învălmășeală generală, fiindcă nici Vicepreședintele nu putea sta cu mîinile în sîn. I-l pasai imediat pe Sonny Boy, întrucît pe mine mă inspira mai mult Fred... Așa... un *fals la arșice*... (nu dau niciodată cu spițul din considerente umanitare)... apoi un genunchi plin de oase în regiunea cu care zîmbea admiratoarelor sale... un-doi la figură... acum arăta ca Frazier după meciul cu Cassius Clay... ce-i drept, încasez și eu o sticlă cu sunătoare în cap și douăzeci de picioare în burtă, dar eu nu sînt idolul femeilor și nici nu joc în vreun film... „Bestie!“ strigă Mirandolina, apucîndu-mi brațul... Nu-mi place să mă țină cineva de la mînă cînd lucrez, așa că sînt nevoit să-i rad și ei un dos de labă... (Am regretat mult gestul ăsta și n-am fost iertat niciodată)... Ceilalți doi făcuseră pace. Ne priveau cu sete... Cînd nu mai rămase nici o mobilă întreagă, mă oprii gîndind că cinematografia pierdea în persoana lui Fred pe unul din actorii cei mai iubiți de public... Mă săturasem de păruială. Și, să fie clar, numai silit mă băgam în chestii de-astea!... Mă pregăteam s-o arunc pe Mirandolina pe un umăr și s-o readuc la domiciliul conjugal, cînd Vicepreședintele și Sonny Boy izbucniră în aplauze.

— O nouă stea s-a născut aici! rosti sentențios Sonny Boy. De talie internațională! Să vină cu sunătoarea! Vagoane!...

Pocniră niște uși, pași duduiră pe scări și o mulțime de indivizi necunoscuți năvăliră în cabină, felicitîndu-mă! După ei, Papastratos, cu o navetă cu lichior de ștevie în dreapta, și cu una de sunătoare în stînga. (Sau le ținea invers, nu-mi mai amintesc bine)... Și, hop! Mirandolina mi se aruncă în brațe.

— N-am să te iert niciodată, bestie! îmi șopti ea tandră. Ai fost magistral! Ai cinematografia în sînge!

Înțelesei că, de la un vizor practicat în perete, se filmase tot timpul și că fusesem păcălit, cu bună știință, de cei mai buni prieteni... Prieteni falși, vînduți, trădători !...

— Nu regret decît că l-am cotonogit de pomană pe nevinovatul ăsta, le spusei eu, ridicîndu-mă să plec. Aiurusum !...

Nu era însă nici o nenorocire, ținuse regizorul să mă asigure. Cu suma luată pentru secvența respectivă, Fred își putea cumpăra un vapor de mărime mijlocie... „Deci, la voi, omul nu contează, bă ?...“

Pornii către ieșire cu Mirandolina de braț, cînd cineva ne strigă să stăm locului, că scîrțiia podeaua și nu se poate auzi bine comunicatul din cosmos !... Nu era nimic nou : *Gloria Ocoleștiului* își continua cursa printre astre, dar Gicu, inspirat, ținea să ocupe întreg universul cu poezii dedicate incomparabilei Țoancă mică... „Tu n-ai fi în stare de așa ceva !“ mă ciupi Mirandolina de braț... „Ba da, scumpo, îți jur pe ce vrei tu !...“ În sfîrșit plecarăm, în timp ce lățoșii reluau (pentru a cîta oară) cîntecul preferat al proaspătului cosmonaut : „Guguștiuc în zări albastre... Zbori spre infinit... Ochii tăi ca două astre... M-au înnebunit !...“

CAPITOLUL XXIV

Răpiri de ființe nevinovate

Una din marile plăceri ale vieții mele e să mi se servească micul dejun la pat! Ouă cu șuncă, unt, dulceață de căpșuni, una sau două cești de cafea neagră, fierbinte... Într-o existență anterioară trebuie să fi fost vreun maharajah, sau cel puțin pașă, dacă am astfel de pretenții! Ce-i drept, pînă acum nimeni nu m-a răsfățat așa cum mi-aș fi dorit. Mai demult, îi povestisem Mirandolinei visurile mele, dar ea n-a tras învățămintele scontate. Nici cererea în căsătorie nu i-a inspirat acele mici atenții prin care o soție de tip clasic izbutește să cîștige bunăvoința domnului și stăpînului inimii sale!... Continui, așadar, să-mi spăl singur cămășile și să mănînc în sufragerie. Nu am renunțat însă la ideea de a-mi educa viitoarea soție în sensul dorit de mine. Pentru a-i da un exemplu grăitor, în fiecare dimineață îi duc doamnei contese masa la pat! În felul acesta lucrez direct asupra subconștientului ei, îi creez un complex de devotament și reciprocitate, și, pînă la urmă, cu răbdare și perseverență diabolică, sper că voi izbuti să inversez rolurile! Evident, mai e destul pînă atunci...

— Cafeaua e prea fierbinte, scumpule! îmi reproșează ea deseori, stînd în capul oaselor, înconjurată de perne, învești mîntată în camizolul ei roz, foarte *shocking*... Iar pîinișoarele nu sînt destul de proaspete!...

Mă prefac că sufăr intens și mă stăpînesc să nu-i torn dulceața de căpșuni în răscroiala camizolului! Asta ar însemna prăbușirea întregii mele munci educative! Îmi propun însă ca, atunci cînd se vor inversa rolurile, să fac toate mofturile posibile și să mă răzgîi ca un demon.

Cinstit vorbind, din punctul meu de vedere, problemele majore s-au cam aranjat, mai de la sine, mai cu ajutorul tuturor. Viitoarea mea soție a renunțat la concursul de frumusețe, fiindcă... „am stat prea mult la soare și mi se jupoaie pielea", povestește dumneaei oricui are timp s-o creadă... În schimb, am aranjat să fie numită secretara concursului, cu misiunea secretă de a sta tot timpul cu ochii pe Vicepreședinte, și de a-i strica ploile. La filmare mai merse vreo două zile, împreună cu echipa noastră, pe urmă renunță deoarece căzuse pe planul al doilea, și nu putea suporta acest lucru, în locul ei se ridicase Micșunească și curcanii ei, o apariție de zile mari după cum declara Sonny Boy într-un interviu acordar ziarului local *Parîma:* „Sînt fericit că eu am descoperit-o" spunea cineastul american. „Are ceva din Mae West, plus sensibilitatea lui Ingrid Bergman. Îmbinarea acestor calități dă un efect covîrșitor. Cred că vom cuceri cu ușurință sufragiile spectatorilor de pe toate latitudinile globului!"... Mie personal îmi părea cam nefirească exaltarea regizorului, fiindcă Cecilia nu făcea, de fapt, decît să schimbe toată ziua la costume, sub directa îndrumare a lui Sonny Boy. Vicepreședintele, deși foarte ocupat cu concursul, strîmbă din nas cînd citi interviul. Îl deranja în special cuvîntul *descoperit*... „Noi știam înaintea lui cît talent are Cecilia, nu, Pepsi?" îmi zise el într-o seară, privindu-mă cu sfială (întrucît nici conștiința lui nu era curată...). Totuși îl sfătuiam să umble

pe note, că dincolo, pe platouri, am să lupt, personal, pentru salvgardarea reputației sale și a drepturilor sale legitime. După această discuție îl lăsai, plin de întrebări ca o traistă cu undițe de pescuit... Aveam și eu treburile mele. Devenisem mare vedetă, așa ziceau ăia! Nu știu nici acum ce trebuie să facă o mare vedetă, eu împărțeam la pumni cît era ziua de mare, avînd nobila misiune să-i las lați pe toți cascadorii trimiși de regia de studio. Cred că mă achitam cu conștiinciozitate de această sarcină. Umblam toată ziua ca un bezmetic printre palatele de butaforie care fuseseră refăcute în grabă, învești mîntat în marele meu burnus alb, gata în orice clipă de atac sau de apărare. Nu mi se vedea fața și n-aveam de spus nici un cuvînt, dar mare vedetă eram. Ca Raquel Welch, care era star înainte de a face vreun film, și a rămas *star* și după ce lumea a văzut că e goală nu numai pe dinafară ci și pe dinăuntru!... Se lucra în draci deși nimeni nu cunoștea scenariul. Îl uitaseră în America, la ei, acolo, și Sonny Boy nu simțea nevoia să trimită pe cineva să i-l aducă. Mai cunoscusem și alți regizori care nu dădeau doi bani pe scenariu. Îl considerau necesar numai ca să aibă pe ce da vina dacă filmul ieșea prost... În sfîrșit, după ce auzeam și eu în dreapta și-n stînga, părea că eu sînt fiul unui cardinal și al unei femei pierdute, furat de vizigoți și salvat de niște extratereștri, care opriseră pe pămînt ca să-și repare nava avariată. Un vizigot (rol jucat de Raminagrobis în costum de general de secesiune) dăduse drumul din greșeală la nava cosmică și extratereștrii, socotindu-mă complice, se pregăteau să mă ucidă chiar în arena construită de vizigoți. Intervenea Micșunească și, printr-un dans lasciv, reușea să amîne execuția. Tocmai în seara cînd șeful extratereștrilor (rol jucat de Fred Flinstone cu chipul bandajat) o aștepta în

grotă la el, ca să-i comunice ultima decizie, eu izbutisem să evadez, tîrînd-o și pe Micșunească, rănită, după mine. A fost cea mai grea scenă din cariera mea cinematografică, întrucît Cecilia nu e o slăbătură, Raminagrobis poate să confirme, și cîntărește pe puțin șaptezeci de kilograme. Acum, că am trecut și de scena asta, ni s-a dat repaus și, mai departe, nimeni nu știe ce se va mai întîmpla.

Să nu uit să amintesc că, în ceea ce privește elucidarea tuturor misterelor povestite aici, cunoscutul om de știință Raminagrobis a avut un rol hotărîtor. (Fraza se potrivește ca nuca în perete, dar o inserez ca să nu mă cert cu personajul principal, distins și săritor amic, în compania căruia mai am de dat niște bătălii pentru apărarea imprudentelor noastre logodnice și colaboratoare).

„Sosi și ziua cea de-asalt!" cum scrie în „Peneș Curcanul". În jurul orei douăsprezece urma să aibă loc concursul nostru, pentru alegerea celui mai interesant costum de plajă și al celei mai frumoase fete de pe litoral!... Participau și Cleopatra, și Țoancă mică, și Angi. Nici secretara lui Roger nu fusese uitată. „Obiectivitate, aceasta este deviza noastră!" repeta Vicepreședintele de cîte ori vreun reporter venea să-i ceară relații. Din grupul nostru se înscrisese numai Genoveva, bineînțeles cu asentimentul lui Raminagrobis, care le face întotdeauna pe dos, voind să demonstreze că e un filozof, un om cu totul deosebit de ceilalți muritori!... Mă rog, eu unul rămîn tot la ce am apucat din bătrîni!... M-am sculat devreme, fiindcă astăzi am multe de făcut. O dimineață serenă, cu reflexe verzui, inundă străzile cu un miros de infuzie de mentă. Soarele a scăpat de curînd din saramură și se înalță, înfoindu-se ca un balon captiv, deasupra orașului. Deschid geamurile larg și mă apuc să pregătesc

micul dejun pentru Mirandolina, care mai doarme încă. Am o listă cu cantități și temperaturi, dar nu e ușor ceea ce fac, mai ales de cînd s-a introdus alimentația pe puncte. Noroc că am găsit cîntar farmaceutic !... Mă învîrtesc prin bucătărie, bombănind. Recunosc, în sinea mea, că asta nu e treabă de bărbat ! Dar și cînd mi-o veni mie apa la moară !...

În timp ce apa fierbe, pun tranzistorul pe postul local, ca să mai aflu vești despre profesorul Gicu C. Niculescu. Voga expediției în cosmos a trecut de mult, ziariștii și carele de reportaj au părăsit curtea Redutei încă de la începutul săptămînii, totuși comunicate se dau din oră în oră. De ieri, *Gloria Ocolești*ului a început să coboare sau să urce, iată două verbe care, în spațiul interstelar, nu mai au același sens ca pe Terra. Teofil pretinde că în două sau trei zile va avea loc aselenizarea. Ieri, într-un vibrant mesaj la stația de radioficare locală, s-a adresat întregii omeniri cerînd tuturor să țină pumnii strînși pentru viteazul explorator. Ultimul raport al lui Gicu era foarte optimist : „Continui să nu văd nimic prin hublou“ zicea el, „dar nu e nici o nenorocire, fiindcă în naveta cu apă minerală, am găsit o sticlă de sunătoare. Mulțumesc pentru atenție celui care a pus-o aici !“... „Gicule, intervenise Teofil, lasă sunătoarea și încearcă să faci cîteva observații științifice, că ne rîde lumea ! Nu te-am trimis în cosmos ca să îi tragi cu băutura !...“ „Nu mă mai bate la cap !“ fredonase Gicu acompaniindu-se cu un pieptene și cu o foiță.

După spusele specialiștilor, pînă în prezent modulul lunar *Gloria Ocolești*ului se comportase destul de ciudat. Aparatele de bord nu funcționau, nu se știa la ce altitudine a ajuns, iar cosmonautul nu vedea nimic în afară. Nici marile observatoare astronomice din lume nu-i semnalau prezența în vreun punct al hărții cerești, deși îl

căutau zi și noapte, cu cele mai moderne aparate... „Nu mai există obiectivitate în știință“ declarase Teofil presei, cu destulă amărăciune. Nici să nu-i spunem lui Gicu. Ar fi mîhnit să afle că tipii de la Houston nu sînt în stare să treacă peste micile invidii profesionale și că au organizat în jurul *Gloriei Ocolește*iului o adevărată conspirație a tăcerii. Da, presa, radioul, cinematografia, sînt în mîinile lor, dar, cu toate că sîntem ignorați, existăm și plutim deasupra tuturor meschinăriilor omenești !...

Prin geamul deschis îl văd pe romanticul Csicolas, matinal ca întotdeauna, îndreptîndu-se spre plajă cu o bucată mare de ciolan în gură. Reacție cam paradoxală pentru un nefericit în dragoste cum este el !... Îl las în plata Domnului și înșfac tava. Mirandolina a făcut ochi și mă așteaptă. Am întîrziat cinci minute dar nu face caz pentru atîta lucru. Ziua care începe nu este nici pentru ea lipsită de probleme.

— Pe cine premiem ? mă întreabă, vădit preocupată. Din cele care s-au înscris, nici una nu mi se pare prea arătoasă...

— Juriul o să decidă, nu ? Deviza noastră e : Obiectivitate, și atîta tot !

— Niciodată nu aud o vorbă ca lumea de la tine ! Am impresia că înadins îmi dai replicile astea în doi peri.

— Da, scumpo ! Așa e cum zici tu ! Acum am răspuns bine ?...

Nu, nu e bine, dar n-are timp de discuții fiindcă trebuie să se îmbrace. Ne întîlnim la *Epava,* pe la unsprezece jumătate. Crede că cel mai bun lucru ar fi să o scoată pe Genoveva pe locul întîi. În sfîrșit, o să vadă ea !...

În coridor, dau peste Raminagrobis. Un Raminagrobis neguros, cu o cută adîncă între sprîncene.

— Nu ai văzut-o cumva pe Genoveva ? mă întreabă el. A plecat ieri în oraș și de atunci nu mai știu nimic ! Nici în cameră la ea nu e !...

— Așa pățești cînd faci pe filozoful ! Caut-o ! Ai noștri vor să-i dea ei premiul întîi ! Nu știu cum or să facă...

— Mai bine o închideam în baie, cum mă hotărîsem aseară !

Aveam prilejul de a-i da îndrumări complete de felul cum trebuie să te porți cu femeile, dar coana Veta îmi răpi această bucurie.

— Vă așteaptă domnu Mișu în hol, spuse administratoarea. E cu Ocoleanca a bătrînă. Ce s-o mai fi întîmplat ?

— De unde să știu eu ?

— Baba pufnește tot timpul !

Coborîrăm împreună cîteva trepte. Cu Ocoleanca mă descurcam eu dar să ne spună, dacă știe, unde e Genoveva... Nici dumneaei n-o văzuse de ieri. O întîlnise cînd urca scările, dar a uitat s-o întrebe fiindcă avea și ea destule pe cap. În special neghiobiile ălui bătrîn !

— Care bătrîn ? Ce neghiobii ?...

Da, domnul Dumitru Iordan, soț legitim, schimbă în fiecare zi cămășile, și și-a făcut mustața cu drotul ! Dacă-l întrebi ce i-a venit zice că lui o viață întreagă i-a plăcut să fie elegant, dar că nevasta a preferat să-l țină cu pantalonii cîrpiți. Ei, și acum, de cînd e cavaler, poate să se dichisească și el după pofta inimii.

— Cum adică : „de cînd e cavaler ?...“

— Păcatele lui ! I-am așternut să doarmă separat, fiindcă sforăie. Dar ăsta nu e un motiv să-i dea toată ziua tîrcoale nerușinatei ăleia... Linei, de !... Au spălat pînă acum de șapte ori geamurile de la etaj, și de două ori pe cele de la parter.

— În fond te deranjează chiar așa de mult sforăitul lui ?...

— Cînd sînt obosită nici nu-l aud. Dar dacă o mai ține așa, îl chem și eu pe moș Nicolaie dogarul să ne repare butoaiele...

— Mai bine să-mi elibereze camera, că vreau să fac acolo un laborator fotografic. Și Lina, dacă a terminat, s-o plătim și să plece.

O, complicate suflete omenești și voi furtuni într-un pahar cu apă ! Din senin se nasc și pier într-o clipă, în marea iluzie a existenței și a neființei ! Parcă văd că și Ocoleanca vine cu cine știe ce tîmpenii...

— Nu, tovarășe ! N-am venit la dumneata ca să mă plimb, vociferează baba de cum mă vede. Clotilda a dispărut și numai voi ați furat-o !... Inspectore, fă-ți datoria !...

Mă uit la Mișu ca la felul trei, dar el e inflexibil, incoruptibil, dura lex.

— Dacă nu ne lași să căutăm cățelușa furată, dumneaei e hotărîtă să meargă pînă la tribunalul suprem.

— Mă îndoiesc că înalta instituție o să vă rezolve vouă toate fleacurile. Scotocește cît poftești, Mișule ! Îți jur că nu știu nimic și că, de ieri, nici unul dintre ai noștri n-a părăsit vila. În afară de Vice, care a avut ședință cu juriul. După ce terminați vă aștept la o sunătoare. Sau la un șerbet dacă doamna nu bea.

— Ba beau ! zise Ocoleanca. Dar numai după ce mă conving că sărmana mea Clotilda nu e reținută cu forța !

— Numai forța dragostei ar putea-o aduce aici ! La dumneata e sechestrată, coană mare, nu la noi ! Și, oricît ne-ai bănui, Csicolas rămîne în continuare cel mai serios pretendent pentru Clotilda. Mai ales că, după cît

am auzit, Doberman Jack și-a găsit altă pereche... Dați-l zor, că am pus sunătoarea la rece.

Ca să le dovedesc buna noastră credință le dădui ca însoțitor chiar pe Csicolas. Acesta dormita pe o grămadă de pietre, probabil după ce ingurgitase ciolanul. Nu avea mutră de ființă nefericită, ci clipea din ochi, cu șiretenie, ca și cum ar fi fost pilit! Dacă nu i-aș fi cunoscut înaltele-i principii morale, mai că aș fi zis că și-a găsit alta!

În timp ce scotoceau casa, mă sună Teofil.

— Aș vrea să-i comunic ceva Alidadei, spuse el. A plecat aseară să cumpere timbre din oraș și nu știu dacă mi-a pus și mie scrisorile la cutie.

— Domnișoara nu e în cameră, mă informă coana Veta. Adineauri am făcut curat. Nici n-a dormit acasă.

— Bătrîne, nu e aici! îi strigai eu cu veselie în telefon. Și-o fi găsit vreunul mai tînăr.

— Dacă n-or fi răpit-o cumva dușmanii mei de moarte. Nu mai rîde ca un imbecil și caut-o!

— Am înțeles, să trăiți! Cu cosmosul ce se mai aude?...

— S-ar zice că totul merge bine, dar undeva, așa, am o presimțire... Azi noapte am visat o alee de plopi și niște coropișnițe urcînd pe o coromîslă... Nu știu ce înseamnă dar s-ar putea să fie un semn rău...

— Ce fel de savant ești tu, dacă mai crezi în chestiile astea?!...

— Ei, savant!... Știu că nu știu nimic, vorba ăluia! Altminteri n-am de ce să mă plîng. Gicu îmi dă vești bune. Am făcut o greșeală. Din cele două navete cu apă minerală pe care i le-am pus în capsulă, una e cu sunătoare. El se bucură, dar în curînd o să ducă lipsă de apă.

— Asta înseamnă că zilele lui sînt numărate. O să dai de dracu !...

— Sper să găsească apă pe lună ! Şi mai e ceva în neregulă : fermoarul de la costumul de supravieţuire nu mai funcţionează deloc ! S-a blocat, pur şi simplu !

— Adică nu mai poate să-l închidă ?...

— Nu ! Nu-l mai poate deschide !

Îţi venea să şi rîzi, deşi drama plutea în aer ! Prima noastră expediţie spaţială urma să aibă, oare, un deznodămînt tragic ?... Teofil mă asigură că deocamdată toate aceste neplăceri erau suportabile. În loc de apă, Gicu o să bea sunătoare, iar în ceea ce priveşte fermoarul...

— Bine că n-a rămas deschis, oftă savantul. Propun însă să trecem peste acest amănunt. Caut-o pe Ali ! S-o fi dus cu arheologul ăla ?... Ce zici ?...

Să căutăm. Îl lansai imediat pe Raminagrobis în căutarea Genovevei. Între timp se întoarse Ocoleanca şi echipa ei de şoc. Nu găsiseră nimic, cum era şi normal. Oferii sunătoare, şi-i spusei Inspectorului să dea de urma Alidadei că eu şi Mirandolina eram datori să vedem cum se desfăşoară concursul.

— E un linguşitor, Csicolas ăsta al tău, îmi spuse coana mare la despărţire. Ne-a arătat toată casa cu gesturi de mare senior.

— E un d'Artois, ramură bretonă !

— Îmi place de el ! Deşi pare niţel cam într-o ureche.

— Aşa e orice îndrăgostit !

În sfîrşit, după plecarea lor, putuRăm să ne vedem şi de ale noastre. Plecarăm repede ca să nu ne mai prindă alţii, cu fel şi fel de probleme şi găsirăm, pe plajă, la *Epava,* lume multă, tineret fericit, tichii albe, o masă cu momîi serioase şi un batalion de fete frumoase, toate în costume de baie. Sarcina Vicepreşedintelui şi a colegilor

sai nu era ușoară. Se făcu apelul, dar cîteva din favoritele concursului lipseau : Cleopatra, Țoancă mică și secretara lui Roger. Nu era lucru curat. Cînd să începeapă lucrările cineva îl chemă pe Vice la telefon. Se întoarse după trei minute, galben la față, și-mi făcu semn să mă dau mai aproape că are să-mi spună ceva.

- Niște indivizi au răpit-o pe Cecilia ! îmi șopti el la ureche. Zice că dacă nu-i dăm Cleopatrei premiul întîi, o curăță.

-- Și ce mai așteptți ?...

— Păi, Cleopatra nu s-a prezentat !

Era o problemă gravă. Mă hotărîi urgent să-i iau urma Micșunească și să-i anihilez pe răpitori. Mirandolina prinsese mișcarea și mă aștepta în Tragustă. Astfel de procedee o indignau și ținea mult să ia parte la urmărire. Îi sugerai Vicelui să o aleagă pe Angi și pornirăm spre platourile de filmare, unde știam că prietena noastră fusese chemată în cursul dimineții. Abia la ieșirea din Malu-Mare îmi dădui seama că n-am nici o armă. Era mult prea tîrziu. O mașină neagră ieșise dintr-un drumeag lateral și ne bara drumul. O ambuscadă ! Încercai să dau înapoi dar altă mașină îmi bloca retragerea ! Din șanț apărură capete, indivizi mascați, cu obiecte contondente în mîini. Pusei mîna pe levier, hotărît să-mi apăr scump pielea. Dar tactica atacatorilor era alta. Cînd mă văzură jos din mașină, cineva dete cu piatra. Răsună un mare acord de orgă. O simfonie colorată în ciclamen și albastru de cobalt... Și ploi de anemone peste dune... Reiterez în contratimp, suav... Mesaje longobarde scrise-n rune...

*

Mă deștept în pioneze. O cameră albă prin atmosfera căreia plutesc mii și mii de pioneze. O ușă se deschide

tăcut și o tînără în alb îmi aduce la pat micul dejun !... Visul meu din toate timpurile !... Privesc tava printre pioneze... În farfurii, în ceșcuțe, aceleași mici insecte de metal, cu spinările lor rotunde și cu un țumburuș gata să te percuteze... Pioneze, veșnic pioneze... Dau să arunc cît colo tava, cînd în încăpere își face apariția Inspectorul, întovărășit de doctorița cu picioare vînjoase.

— Concursul a fost un fiasco total, îmi spune Mișu. S-au produs douăzeci și șapte de răpiri, în scopul de a influența juriul. Printre răpite se numără următoarele : Micșunească, Mirandolina, Genoveva, Cleopatra, Țoancă mică, Alidada...

— Pînă vorbiți, mă duc alături să-i schimb pansamentul lui Fred, spune doctorița.

Îi făcui semn lui Mișu să ia pionezele de pe pat. Nu aveam timp de zăcere. Cîteva piramidoane o să fie de ajuns ! Mă îmbrăcai ajutat de Inspector și plecarăm după Luminitza, ca să mă scoată din inventar. Dar în cabinet ne aștepta altă surpriză. Fred zăcea pe masa cu cîrje de metal, cu un tampon de cloroform la nas ! Luminitza dispăruse ! După scaunele răsturnate, reieșea că a avut loc o luptă ! Mă uitai la Mișu : cînd să zicem și noi bodaproste, alte probleme, alte greutăți...

Plecarăm tăcuți, încercînd să raționăm. În ceea ce mă privea, îmi simțeam capul plin de pioneze, de roți dințate, de șpan, de fermoare ruginite... Dar Gicu ?... O fi reușit, oare, să deschidă fermoarul ?...

CAPITOLUL XXV

Un român în lună

„Se-aude în margini de tîrg... Un bangăt puternic de armă !...“ Speriate de zgomot, pisicile orașului se ascund în lună... De la fereastra camerei pentagonale, inspectez, pentru a suta oară, împrejurimile, pînă departe. Printre tacîmurile cerului plutește o mare pasăre singuratică, tăcută ca o monogramă... La ora asta, echipele trimise de Mișu controlează întreg litoralul, după un plan bine chibzuit. În orice clipă telefonul ne poate aduce o informație care să ne pună pe urmele iubitelor noastre, dispărute. Sîntem pe cai mari, și eu, și Raminagrobis, și Vicepreședintele. Teofil mai puțin : pe el pare să-l preocupe mai mult evoluția modulului lunar *Gloria Ocoleștiului,* decît soarta aceleia care era să-i fie soție ! Sînt fel și fel de oameni, n-ai ce să le faci !... Mălai mare, nervos și el, mestecă întruna chewing-gumul lui preferat, cu sulfină. Acum cîteva minute ne-a înmînat solemn cîte o mandă de biliard, după părerea lui, arma ideală, atît pentru atac cît și pentru apărare. Pe a mea o strecor sub haină cu un aer fioros. Dacă pun gheara pe ăl de-a răpit-o pe blînda și emotiva mea Mirandolină îl bat numai în gură, ca pe coasă !... Pînă să-mi văd visul cu ochii, calc în picioare, cu furie, veșnica întoarcere a heraclizilor. Vicepreședintele, vădit debusolat, a scos o pereche de cărți din buzunar și încearcă să afle în acest

mod căile de rezolvare în problemele ce ne preocupă... Observ că și Csicolas e printre noi, cu toate că ora e înaintată. Circulă pe sub mobile, cu un aer enigmatic, dar de cîteva ori îl surprind căscînd. S-ar zice că discuțiile noastre îl plictisesc și, într-un fel, îi dau dreptate : vorbă multă, sărăcia omului... Teofil, spirit prin excelență tehnic, se încăpățînează să soluționeze misterul celor douăzeci și șapte de răpiri, cu ajutorul calculatorului electronic adus de Mișu. Dar Măria Sa Niță Cerebralul a devenit un pedant și un îngîmfat. Răspunde prin generalități, folosind nenumărate citate latinești pe care, de-al dracului ce e, omite întotdeauna să le traducă. Mă și văd scoțîndu-l din priză sau retrogradîndu-l pe post de frigider în bucătăria coanei Veta !... Cînd nu mai pot suporta atmosfera ies pe balcon să trag o dușcă de aer curat. Jos, în tapiseriile de troscot, greieri clandestini ronțăie, fără încetare, bijuterii pierdute... „Unde-o fi la ora asta, fata cu fular de sticlă ?...“ Toată după-amiaza am alergat, după ea, cu Tragusta, prin toate coclaurile, și nimic, nici o urmă !... Nici Inspectorul nu pare să fi avut mai mult noroc. Îl bănuiesc, rătăcind pe o pistă falsă, pe undeva pe la Vadul Oii, percheziționînd mașini suspecte, care, pînă la urmă, se dovedesc a fi în perfectă regulă.

Probabil că vorbesc singur, fiindcă prietenii mei au întors fața către mine și mă privesc întrebător... Ei, da, trebuie să facem ceva, nu să clocim toată noaptea vorbele de spirit ieșite din noptiera lui Niță !... Stai, că tocmai zicea ceva interesant !... Pe banda mașinii de scris, apare, bineînțeles, o nouă deșteptăciune pe latinește : *Cui prodest !...* Te pomenești că își bate și joc de noi !... O sticlă de sunătoare zboară spre ecranele de sticlă ale lui Niță Cerebralul însă Raminagrobis, fost portar de talie mondială, interceptează proiectilul din aer, depunîndu-l

apoi, cu multă grijă și gingășie, în imediata sa apropiere. Cîteva clipe de panică în care aparatul funcționează pe cont propriu. În astfel de situații, ca să nu fie nerentabil, dă buletinul meteorologic : „Timpul cald pînă la potrivit. Cerul senin, cu înnorări parțiale în jumătatea de vest a țării".

— La Ploiești, Doamne ! se roagă Vicepreședintele. Vă dați seama că o ploaie ar șterge toate urmele ?...

De fapt, singurul care s-a obosit să studieze urmele lăsate de răpitori a fost Narcis Smith, reprezentantul Interpolului. Chemat la dispensar, a sosit în zece minute cu sufletul la gură. Cîteva lacrimi i-au inundat mustața-i sîrmoasă, în timp ce i se relata dispariția Luminitzei, apoi, reculegîndu-se, începuse să cerceteze încăperea cu ajutorul unei lupe.

— Mă iubea sincer, ne măturisise el după o jumătate de oră, îndreptîndu-se din șale și făcînd cîteva genoflexiuni. Se pare însă că față de Fred avea o atracție morbidă din cauza celebrității acestuia. Eu unul o înțeleg !

Ar fi putut ajunge la asemenea concluzii și fără ajutorul lupei. Tăcui, căci eram curios să cunosc modul de a raționa al unui american mijlociu... Vulpoiul din Minesotta nu se încurca în socoteli complicate. El știa precis că dușmanul său principal e bestia de Trepied, individul care nu șovăise să-i trimită o mașină infernală într-un salam de Sibiu. Dar îl bănuia și pe Fred de complicitate, deoarece cioburile de la fereastra dispensarului căzuseră în stradă, deci geamul fusese spart de cineva dinăuntru.

— Îi bag în ambulanță pe amîndoi, precizase el, și-i bat cap în cap, pînă mi-o scot pe Luminitza, din pămînt din iarbă verde. Dacă m-am înșelat în privința lui Fred, o să-mi cer scuze, și gata !...

Inspectorul îi atrăsese în modul cel mai serios atenţia că legile ţării noastre nu permit o astfel de procedură. Nu era totuşi un impediment pentru agentul Interpolului. Din moment ce toţi impricinaţii erau cetăţeni străini, o să le aplice legile pe care le ştie el, şi e convins că treburile or să iasă bine. (Nici noi nu intenţionam să ne purtăm cu mănuşi, dar, cunoscîndu-l bine pe Mişu, nu ne grăbim să-l încurajăm făţiş pe ilustrul Narcis Smith.)

Porniseră, deci, în urmărirea vînatului numai cei doi detectivi de talie mondială. Noi ăştilalţi, amatorii, constituiam o echipă de şoc, gata să intervenim la cel mai mic apel telefonic. Jumătate de noapte trecuse fără nici un rezultat. Din balconul în care ieşeam deseori se zăreau licăririle antenelor de la punctele de control instalate de Mişu. De enervat ce eram începui să-mi amintesc versuri pe care nu le învăţasem niciodată. Ale unui mare poet, de data aceasta... „În întunericul fără martori... Se liniştesc păsări, sînge, ţară... Şi aventuri în care veşnic recazi..."

În clipa asta sună telefonul!... Vicepreşedintele îngheţă cu un şeptar de treflă în aer, eu alunecai pe covor, Teofil ne făcu semn să nu-l întrerupem că e în legătură cu cosmosul. Raminagrobis fu cel care ridică receptorul.

— Alo, victimo! răsună vocea lui Angi... Cînd dai şpriţul ăla?...

Mălai mare îmi pasă, cu discreţie, aparatul.

— Oricînd, spusei. Pot să-l torn chiar acum în pahare?

— Nu, că sînt de serviciu! Şi trebuie să-ţi transmit un mesaj telefonat... Notează pe ceva: „Pepsi, iubitule, sînt prizoniera văduvei Ocoleanu. M-a închis în pod şi mi-a luat scara. Vino repede prin spatele casei să mă eliberezi. A ta pe vecie, Mirandolina!"

De pe balcon sării direct în Tragustă. (Așa vine vorba!) Nea Dumitru, care făcea și el noapte mare, îmi aduse scara de la rufe. Pornii în trombă pe străzile pustii. Într-o clipă văzduhul fu doldora de păsări absente. Le auzeam numai aripile. Un supermagazin se scurse prin dreapta, ca un șuvoi de cositor topit. O clipă vitrinele lui îmi arătară un film cu hamleți de tergal ; un striptease decent, fără persoană ; și un superb tablou à la Guernica, în geamul tăcut al unei măcelării pline de Centauri și Lapiți înjunghiați... N-aveam treabă cu chestii de-astea !... Am intrat în ulița unde stă Ocoleanca ! Stop scurt, pe dreapta, la întuneric ! Umflă scara, băiete, și aleargă s-o salvezi pe scumpa Dulcinee din Toboso, ființa căreia în fiecare dimineață îi duci micul dejun la pat, în scopuri educative. Poate, de mîine, drept recunoștință, o să-ți propună să schimbați rolurile !... Sar gardul prin spate, cum mi-a spus. Încă puțin și EA va fi în brațele mele ocrotitoare ! Uite și gura podului și, în chenarul ei, o umbră albă care îmi face semn cu mîna. Urc cu grăbire, ca în celebra scenă din Cyrano de Bergerac („Sus, iute, animal !“ Act III, scena X) și primesc în brațe o plăcută povară. Dar nu e Mirandolina, ci Cleopatra învești mîntată pînă în călcîie într-un strai de noapte diafan și cu părul lăsat pe umeri. Iată-mă și răpitor de minore ! Iar dacă mă află viitoarea soție, s-a dus cu liniștea căminului nostru mic și drag. Dau s-o las jos, dar vicleana mi se agață de gît.

— Tanti m-a-nchis, se miorlăie ea, dar, zău, că nu are dreptate ! N-am făcut nimic rău, îți jur ! Vreau să devin artistă, atîta tot. Ce vezi rău în asta ?...

— De ce păcălești oamenii la telefon ? Știi că nu e frumos ?...

— Dar e așa de romantic. Îmi plac oamenii romantici! Și tu ești romantic !... Ia spune o poezie !...

Asta-mi mai lipsea ! Pornii printre răzoare, cu scara de rufe sub braţ şi cu Cleopatra în cîrcă. Din toate versurile învăţate în liceu nu-mi mai aminteam decît : In nova fert animus mutatas dicere formas... fiindcă fusesem corigent în anul acela la latină, dar mă îndoiam că nepoata babei Ocoleanu ar putea să guste, la acea oră, arta compatriotului nostru Ovidiu. Mai curînd s-ar fi potrivit ceva à la : „În pădurea de Sabine... Zace-un purice rănit... Iar un bou în colivie... Cîntă legănat de vînt..." Noroc că Tragusta e aproape ! Fata a început să dîrdîie. O înfăşor în prelata maşinii, ca să n-o mai văd cum se chinuie şi continui să nu ştiu ce să fac.

— Mergem la tine, mă sfătuieşte ea. O să dorm cu Genoveva sau cu Micşunească, dacă nu au fost şi ele răpite. Şi mîine dimineaţă îmi dau ele ceva să îmbrac.

— Din păcate, în vilă nu am rămas decît noi, bărbaţii. Pe noi nu ne răpeşte nici dracu.

— Nu-i nimic, o să mă găzduiască coana Veta. La tanti nu mă mai întorc în nici un caz. Vrea să-mi distrugă cariera cinematografică.

De voie, de nevoie, făcui precum îmi spusese dumneaei. Deşteaptă fiinţă, domnule ! Dacă nici asta nu ajunge departe, înseamnă că în viaţă e foarte greu să răzbeşti. Bineînţeles că tot eu trebuie să-o urc scările, deoarece văduva Ocoleanu, ca să fie mai sigură, îi confiscase şi pantofii. Intrarea noastră produse senzaţie în camera cu versete din Coran pe pereţi. Csicolas făcu cîţiva paşi în întîmpinarea ei şi o salută cu multă stimă şi consideraţiune. Văzîndu-l pe Teofil, frageda povară se dete jos din braţele-mi vînjoase şi se aruncă în ale savantului. Îmi părea bine că e şi el aici, fiindcă în felul acesta convenienţele erau salvate. Urmă apoi o mică învălmăşeală, fiindcă Raminagrobis adusese un halat roz, iar Vicepreşe-

dintele unul bleu și niște botoșei. Cîștigară halatul roz și botoșeii, numai în felul acesta cei doi încetară să-și mai arunce priviri ucigătoare. În lipsă de altceva, eu îi oferii un pahar mare de sunătoare, pe care dînsa îl dădu peste cap, după ce mai întîi ceru permisiunea unchiului.

— St ! Liniște !... ordonă Teofil ! Sînt în legătură cu cosmosul !

Întrucît și pe Cleopatra părea că o interesează aventura profesorului Gicu C. Niculescu, ne îngrămădirăm cu toții în jurul aparatului de radio.

„Bon giorno a tutti" spunea viteazul pilot al modulului lunar *Gloria Ocoleștiului*. „Vă salut cu frenezie de pe solul lunar ! Nu știu cît e ora, că maestrul Teofil nu s-a învrednicit să-mi pună în cabină nici măcar un ceas deșteptător. Data viitoare am să inspectez, personal, toate amănuntele. Nu mă mai las în grija altora că văd că nu e bine !..."

— Lasă chestiile astea și spune-ne cum a fost cu aselenizarea !

— Potrivit. Ba chiar bine. Eram în aer, pluteam, și deodată simt că sînt atras de ceva. Bun, zic, aselenizez !... Mi-am prins centura de siguranță, am tras o dușcă de sunătoare („ultima poate !" am gîndit eu în acele clipe dramatice) și, pentru orice eventualitate, am recitat prima strofă din : Înger, îngerașul meu. Cum știți, nu vedeam nimic fiindcă geamul hubloului era plin de funingine. Speram însă în steaua mea norocoasă, aceeași stea care a făcut ca s-o întîlnesc pe Țoancă mică, și să mă îndrăgostesc de ea... Sper că înregistrați totul, nu ?...

— Nu fi cabotin ! Sigur că înregistrăm ! Vrem amănunte tehnice !

— He, he ! Nu știu dacă o să-i convină lui Teofil... Mă rog, aparatul are multe lipsuri. A fost o minune că am

ajuns în lună. După cîteva ore de cădere, m-am izbit de niște stînci. Nu a fost un șoc prea puternic, fiindcă pusesem în funcție retrorachetele de coborîre, dar geamul hubloului s-a spart... De ce n-ai pus un geam incasabil, Teofil ! Ce dracu, de toate trebuie să am eu grijă ?...

— Nu mai fă pe deșteptul, zi-i mai departe !

— Bine. Afară e un peisaj cu stînci albe. Nici un pic de vegetație. Un praf alb plutește în jurul capsulei. Nu simt frig deși noaptea, pe lună termometrul ar trebui să arate aproape de zero absolut. Nu-mi dau seama dacă atmosfera e respirabilă...

— Aprinde un chibrit ! Dacă arde înseamnă că există oxigen în aer.

Cîteva minute de tăcere. (Sus, acolo, Gicu, singur în imensitatea nopții, aprindea chibrite, la sugestia centrului de comandă de pe Terra.)

— Uf, chibritele astea ! se auzi din nou vocea cosmonautului nostru. Trebuie să scaperi douăzeci ca să se aprindă unul... Fraților, arde ! Pe lună e aer !

— Ura ! Atunci încearcă să ieși din cabină. Ai rezolvat problema cu fermoarul ?...

— Parțial. Dar fermoarul continuă să fie înțepenit.

— Și ?...

— Și nimic ! Acum însă, dacă am atmosferă pe lună o să tai costumul cu un briceag. Sau te pomenești că nici briceag nu mi-ai pus în trusă ?

— Taie-l cu o bucată din geamul spart, îl povățui Raminagrobis.

— Ura, Ram ! Pregătește-te să-mi scrii impresiile de pe lună. Te iau coautor !... Na, că acum nu pot desface centura de siguranță !

— Pe asta, tu singur ai confecționat-o, recunoști ? zise Teofil.

— Ia te rog ! Măsoară-ţi cuvintele !... Atenţie ! Un amănunt extraordinar : în acest moment o pasăre trece în zbor lent pe deasupra capsulei. Seamănă cu mierla de pîrîu, dar e puţin mai mare, sau mai mică, noaptea e greu să precizezi. În virtutea dreptului primului descoperitor, pasărea se va numi *Ţoanca parva selenis !*... În sfîrşit, am reuşit să desfac centura. Îmi permiteţi să închîn un pahar în cinstea aterizării mele pe lună ?...

— Să trăieşti ! Dar las-o mai încet cu băutura !

— Am mai auzit vorba asta !... Văd că acum şi fermoarul merge. L-am uns cu o bucată de costiţă pe fasole şi s-a deştepenit. Totul e să ai idei. Mda, aerul e acceptabil. Mult praf, cum v-am povestit, parcă aş fi într-o carieră de calcar. Mai departe văd gropi dreptunghiulare. Am să încerc, cînd voi ieşi din capsulă, să le studiez...

— Dar cu prudenţă, Gicule ! Cu prudenţă.

— Cu prudenţă, fără prudenţă, mi-e că o să rămîn în cabină fiindcă şi uşa e înţepenită !

— Şi probabil tot eu sînt de vină ! ironiză Teofil. Dar cînd ai intrat în modul, a funcţionat, recunoşti ?...

— Acum ce fac ?... Aer am, mîncare e destulă, apă ioc, sunătoare la discreţie...

— O să trimitem după tine o expediţie de salvare ! Pînă soseşte tu fă cercetări şi ia probe din solul lunar, dacă poţi scoate mîna pe fereastră. Vezi cum te descurci ! Nu aştepta să-ţi dăm totul mură-n gură !

Încheiarăm aici convorbirea noastră cu luna. Era foarte interesant, dar bine că se terminase. Alte probleme, mai actuale, mai acute aş zice, ne frămîntau în aceste clipe. Recuperarea consoartelor răpite, cazarea în cele mai perfecte condiţiuni a tinerei noastre refugiate... Dar duduia nu se dădea dusă. Se simţea bine între atîţia cavaleri demodaţi care se luau la întrecere să-i facă viaţa

mai plăcută. Toți ceilalți, în afară de mine, se distrau enorm, cînd ea povestea, pentru a nu știu cîta oară, cum o salvasem. Dar, cu fiecare repovestire, rolul meu scădea în intensitate. Din cavalerul care asedia o cetate pentru a elibera o jună domniță, devenii un fel de Groucho Marx care alunecă întruna pe coji de banane, sau cade în hîrdaie cu apă de la etajul patru. Asta mă făcu să ascult cu mai multă obiectivitate relatările preopinentei și să fiu în măsură a pune la rîndul meu unele întrebări.

— Hă, hă, rîsei eu lugubru. Mă făcuși să zîmbesc! Cum ți-o fi venit în gînd să-mi trimiți un mesaj în numele Mirandolinei?...

— Dacă spuneam că sînt eu, n-ai fi venit!

— Și de unde ai știut că Mirandolina a fost răpită? Tanti-ta te-a închis în pod de ieri dimineață... Nu aveai cum să afli, doar dacă ești complice la treaba asta!

Începu să se bîlbîie, vădit încurcată. Raminagrobis îmi arătă obrazul... Ce erau manierele astea?... Hai, fata tatii, zicea Teofil, spune-i tu dumnealui că se înșeală, dacă își închipuie că nu sîntem cinstiți...

— Te rog să mă scuzi, dar în numele legii ești arestată!

Săriră toți cu gura pe mine, dar numai un for superior sau o instanță judecătorească ar fi putut să mă oblige să-mi schimb hotărîrea... Reușisem să indispun pe toată lumea. Ei și?... Cleopatra sughița într-un fotoliu, și toți corbii bătrîni se grămădiseră în jurul ei cu pahare de apă și de sunătoare în mînă. Nimeni nu luă în seamă telefonul cînd acesta începu din nou să sune.

— Aici, Constant! Fii atent! Pescuiam niște calcan pe lîngă cîrciuma lui Papastratos, cînd o mînă de femeie a aruncat, printr-un hublou, o sticlă de lichior de ștevie.

— S-o bei sănătos! Lasă-mă în pace că avem altele pe cap!

— Sticla era goală. Am spart-o și înăuntru am găsit următorul mesaj... Dar dacă te plictisesc mai bine ne oprim aici și-ți spun noapte bună !

— Termină cu suspensurile astea idioate ! Citește mai repede mesajul !

— Să vezi că aici e cam întuneric...

— Cu cinci sute se mai luminează ?...

— Mai pune cinci !

— Să nu ți se ardă priza ! În sfîrșit, fie ! Citește !

— „Răpită de necunoscuți ! M-au închis în cală la *Epava*. Nu știu ce vor de la mine ! Ajutoor ! Mirandolina"... Și mai jos adresa ta.

— Bine ! Acum închide că mă grăbesc !

În clipa următoare sună din nou. Mă pregăteam să-l reped cînd îmi dădui seama că la capătul firului e altă persoană !... Narcis Smith !... Se afla într-o situație disperată și-mi cerea ajutor... Ce s-a întîmplat, maestre ?... S-a-ntîmplat că în loc să-l lege el pe Trepied, îl legase Trepied pe el. Noroc că Luminitza e alături ! Legată și ea, dar sănătoasă tun și în plus, răpitorul a tratat-o cu cel mai profund respect. Să vin să-l eliberez dar să nu mai spun la nimeni. Hotel Paradis, camera 307... Nu înțelegeam totuși cum telefonează dacă e legat... Păi, Luminitza ținea telefonul, cum putea și ea, săraca, iar el formase numărul meu cu un creion ținut între dinți... Asta da, tehnică de Interpol !...

— Cu cine vorbeai? mă întrerupse Inspectorul intrînd.

— Întreb și eu pe toată lumea. Că tu nu prea cred că ai noutăți.

Mișu zîmbi, un zîmbet hieroglific, ezoteric, straniu ca un monoverb cu incastru. Se întoarse spre Teofil.

— Domnilor ! zise el, dați-mi voie să vi-l prezint pe Enache Ocoleanu !... Lovitură de trăznet, nu ?... Răbdare,

urmează al doilea șoc : Enache Ocoleanu, în numele legii ești arestat !

— E o neînțelegere ! protestă constructorul primei rachete românești. Doar mă știți...

— Să intre profesorul Ambrozie !

Teofil și Ambrozie fuseseră prieteni. Dar Teofil încerca mereu să-l tragă pe sfoară pe doctor, prezentîndu-se ca singur inventator al farfuriei zburătoare. Ambrozie nu putea suporta aceasta. Dăduse pe față adevărata identitate a lui Teofil, recunoscînd că, el personal, cu ani în urmă, îi făcuse o operație de chirurgie facială și-l înregistrase printre pensionarii Sanatoriului de Aerofagie. Tot ce povestise pînă acum Enache, erau basme... Teofil sau Enache asculta cu capul plecat, fără a da vreo dezmințire. Pe acest moment de surpriză aparatul de radio începu să piuie. Fiindcă savantul nu se grăbea să treacă pe recepție, Raminagrobis își puse căștile...

— Vești din cosmos, anunță el adresîndu-se în special lui Teofil. Ai ceva de transmis lui Gicu ?...

— A început să-mi calce pe nervi, individul ăsta ! Să mă caute mîine dimineață, între nouă și zece... Dacă n-oi fi la pîrnaie !

CAPITOLUL XXVI

Femei, femei pe toate drumurile !

Raminagrobis ne făcu semn să tăcem dracului din gură ! Nici cînd ne aflam în legătură directă cu cosmosul nu eram capabili să păstrăm, cîteva clipe, liniște ?...

— Alo ! hîrîia Gicu în aparate, adineauri, făcîndu-mi inventarul, am constatat că mai am doar două sticle de sunătoare. Unde e cretinul de Teofil ? Numai încurcături mi-a făcut ! Trebuia să pună apa în containere de plastic !

Teofil, alias Enache Ocoleanu, semnală pe muteşte că nu dorește să participe la discuție. Pur și simplu nu se afla de față ! Fusese arestat !... Așa că, să se descurce fiecare cum poate...

— Gicule, încercă Mălai mare s-o dreagă, Teofil a plecat să construiască racheta de salvare. Într-o lună-două e gata. Dacă raționalizezi băutura care ți-a mai rămas, sper să ieși la socoteală.

— Cum s-o raționalizez ? Cîte o sticlă pe lună ?... V-ați prostit cu toții acolo, pe pămînt ?

— Știi foarte bine că prea mult alcool nu e sănătos. Iar dacă plouă, să ai cîteva troace pregătite din vreme.

— Dumnezeu cu mila ! Dați-i bătaie cu racheta următoare ! Iar lui Teofil îi promit o chelfăneală, cînd m-oi întoarce, să mă țină minte !

Era clar pentru toți, în afară de Inspector, că, în aceste împrejurări dramatice, arestarea lui Teofil nu are nici o rațiune. Dacă îl închideau, cine să mai țină legătura cu cosmosul și cine să pregătească expediția de recuperare a viteazului cosmonaut ? Poate profesorul Ambrozie ?... Nu, că și el e arestat !... Ha ! asta e bună ! Vrei să-ți zică lumea Cap Pătrat, Inspectore ?...

— Vă atrag atenția că sînt în exercițiul funcțiunii și că glumele voastre ieftine ar putea să vă coste foarte scump.

— O să dăm toți declarații că tu ai început !

Teofil bătu cu pumnul în masă, cerînd liniște ! Ne depărtam de subiect și asta începea să-l enerveze. Fusese arestat („foarte bine, Inspectore, nota zece ; într-adevăr, eu sînt Enache Ocoleanu !") dar, dacă nu era prea indiscret, dorea să știe ce acuzații i se aduc.

— Și pe mine m-ai făcut curios, mărturisi profesorul doctor docent Ambrozie. Mai ales că mă aflu într-o situație asemănătoare.

Inspectorul putea răspunde pe loc, sau avea dreptul să ceară asistența unui avocat. Puțin îmi păsa cum va proceda în continuare. Eu știam una și bună : Mirandolina are nevoie de ajutor, deci, datoria mea e să alerg cît mai repede, pentru a o scoate din încurcătură. Dar nu mă răbda inima nici să stau pasiv cînd un prieten ca Mișu comite gafă după gafă.

— Fii atent, Ness, că ne facem de băcănie pe plan mondial ! Mai bine dă-le cîte-o foaie de hîrtie și ține-i aici pînă-or scrie, pe cinstite, tot ce știu. Pentru marele public și pentru presă, ei sînt invitații mei la o piatră sau la o partidă de tabinet.

— Mai bine să zicem că aveți un cerc filatelic. E mai educativ.

— Rămîne la aprecierea ta. Şotron, marocco, de-a v-aţi ascunselea... Tot ce poftești !

Fiindcă n-aveam prea mult timp de pierdut, stabilirăm la repezeală următorul plan de bătaie : arestaţii rămîn în vilă să dea declaraţii, sub stricta supraveghere a lui Raminagrobis şi a Vicepreşedintelui... „N-am s-o scap nici o secundă din ochi pe această fiinţă", ne promisese Mălai mare, solemn, referindu-se la Cleopatra şi ne dădurăm seama că poate fi crezut pe cuvînt. Mişu da o fugă să-l elibereze pe Narcis Smith ; era o datorie de colegialitate, iar eu ţineam s-o recuperez personal pe Mirandolina, singur, fără ajutorul nimănui. După care ne înţeleserăm să trec pe la hotel Paradis, să-i îmbarc pe Inspector şi pe clienţii lui, apoi să revenim cu toţii la vilă.

Şi iată-mă, din nou, singur în mijlocul acestui ocean negru de aer, în căutarea statuii tale chryselefantine, o, Sarafan !... Într-altă noapte, mult mai veche, mi se năzărise că te-am văzut plutind printre ferigi înalte : o lebădă de fum răzleţită din cortegiul nepăsătorului zeu al dimineţii. Chemarea mea îngrozise atunci reptilele uriaşe ce bîntuiau pădurile ; pornisem spre tine, crunt, doborînd cu toporul de silex, toţi copacii care-mi ieşeau în cale. Şi-n locul unde speram să te întîlnesc găsisem doar un petec de zăpadă, ca o pulbere venită de departe, din astre... Şi mai lăsai un mileniu sau două să treacă... Apoi, pe crupa calului meu sălbatic, ai călătorit, o, Sarafan ! cu acelaşi surîs care şi astăzi mă-nfurie, în mijlocul hoardelor zgomotoase, de-a curmezişul unor continente ciudate, prin care, fără mine, te-ai fi rătăcit... Într-altă epocă, am trecut Hellespontul înot, ca un naiv ce sînt, sperînd că-mi vei aprinde o torţă... Ai fost vestală, împărătească şi chiar hoaţă ! Te-am salvat cu regularitate de la moarte, dar întotdeauna mi-ai ascuns ceva. Ca mulţi alţi tova-

răși de suferință, m-am încăpățînat să cunosc și obrazul nevăzut al lunii... Pe care nici acum nu îl știu. În timpul Directoratului, într-o dimineață însorită, ne-am întîlnit o clipă pe treptele eșafodului. Purtai perucă pudrată ca toate marchizele și păreai atît de frivolă încît am fost sigur că vei fi grațiată. Călăul te strigase : Mirandolina ! nume de operetă, și tot poporul aplaudase ca la teatru. În sinea mea însă, eu te numesc altfel, cu un cuvînt încă nerostit care înseamnă constelație, sau arbore, sau rîu... un nume de popor barbar sau de pasăre migratoare, nume de zeu și de șarpe, de sclav care prepară otrăvuri, de țară îndepărtată ori de buruiană care vindecă sau ucide... Ar trebui, pentru a te chema, să inventez acel cuvînt care exprimă neliniștea și speranța, depărtarea, dorința de a visa, gol, în soare, pe creasta unui munte, sau de a te azvîrli în abisuri... Sau vorba care evocă lucruri strălucitoare, balsamuri, ceremonii străvechi, sau cîntece într-o limbă necunoscută...

Îmi pipăii sub surtuc manda de biliard dăruită de Raminagrobis. O, Sarafan ! dacă n-ai văzut pînă acum oameni căpiați, astăzi nea Pepsi îți va oferi cu duiumul, pe tipsie !... În cinstea ta, cea mai frumoasă și mai nebună dintre fete !... Nefericiții tăi răpitori, pe care am ajuns să-i compătimesc, sînt în aer ! Îmi propun să bat la ei ca la fasole, pînă și-or uita și anul recrutării, inițiala tatălui sau chiar limba maternă și vor începe să gîndească în esperanto sau, mai rău, în alfabetul Braille sau Panaitescu !... Am mînă liberă căci pe Mișu l-am parașutat, fără să opresc, cu o frînă puternică, drept în poartă la Paradis !... O clipă rînjesc, bineînțeles sinistru, apoi ambreiez concentrat, ca sub imperiul unei crampe, neexcluzînd posibilitatea decolării... Abia la vreun kilometru de țintă micșorez alura.

Pe plajă, spre *Epava*, s-au aprins zeci și chiar sute de focuri. În jurul unor pirostrii sub care ard grămezi de alge putrede, cu miros de iodoform, se foiesc o mulțime de personaje hirsute. Așa trebuie să fi arătat cîndva un popas de noapte al iazigilor sau al roxolanilor !... Minus tranzistoarele și muzica asta epileptogenă !... Deasupra focurilor, în ceaune dubioase, se clocesc mămăligi impure sau poate acele unguenturi satanice cu ajutorul cărora vrăjitoarele capătă darul levitației... Apariția mea stîrnește un val de suspiciune în tot cîmpul. Sutele de *comăți* se ridică de pe cuibare și converg către locul unde e ancorată *Epava*. În fața pasarelei, un grup compact mă întîmpină intonînd un marș ridicol. Ceva à la : „du-l, du-l, du-l... că de viață e sătul !...“

Nu știu cum am să procedez înconjurat de atîția. Nădejdea mi-e în mâna de sub haină și-n steaua mea polară, din nefericire atît de depărtată uneori. La bar, o așa-zisă doamnă Papastratos mă tratează cu un lichior de ștevie belaliu, în diluție evidentă cu *aqua ponti euxini*... „Dar prietenul meu din copilărie, Făsănete, unde e, stimată doamnă ?...“ Numitul Făsănete are probleme în cală. Jos e cu program, cîntă una, nu știe nici dumneaei de unde o aduseseră... Păi atunci să mergem și noi ! Pîș-pîș... dau zece lei și intru...

Sala e tixită. Șmecherul de Papastratos (uite-l și pe el la bar !) a pus să se monteze chiar în flancul fostului cargobot un imens geam de sticlă, prin care vezi, ca într-o diorama, viața de noapte a mării. În fața vitrinei, suită pe un butoi, prietena noastră Țoancă mică, reia, pentru a nu știu cîta oară, melodiile de mare succes compuse de Gicu, înainte și după plecarea lui în cosmos : Ești cea mai cea, Guguștiucul, sau Nu mă mai bate la cap. După părerea mea, fata e îmbrăcată cam echivoc. Pantofi orto-

pedici de sticlă, brățări pînă la cot și, pe cap, o cochilie de melc, spiralată, tot de sticlă, în vîrf cu o steluță rubinie. Asta n-ar fi nimic, dacă rochia artistei n-ar fi formată din coale de mărci poștale, din care oricine poate să cumpere cît dorește ! Printre mese, vînzătoare nostime distribuie cui vrea și cui nu vrea, contra cost, bineînțeles, cărți poștale reprezentîndu-l pe Gicu la braț cu Țoancă mică, toate cu un autograf al sus-numitei. Afacere excelent pusă la cale de Făsănete, care toarce ca un motan blînd, în spatele contoarului. Dar rochia interpretei ajunge repede la mai puțin de jumătate. Mă întreb dacă Gicu ar fi fericit văzînd spectacolul, și, fiindcă tot mă aflu lîngă contoar, întrerup lumina, după ce am reperat bine locul unde se află butoiul. Vacarm, scaune trîntite, în fond pe lățoși îi amuză... Mă strecor pe sub mese răsturnînd tot ce-mi iese în cale. Brrum-bun : butoiul !... Apuc un pantof de sticlă, apoi restul, și mă cărăbănesc cu prada pe la ieșirea din scenă. Timbrele se pierd pe drum cu acest prilej dar tragedia nu e mare, fiindcă prietena noastră poartă pe dedesubt un foarte sobru costum de baie, (două piese, ajurat) care nici măcar nu se vede din cauza întunericului. Pînă să ghicească cine sînt și ce vreau, fata îmi și trîntește doi pumni în cap, iar după ce-i povestesc că am venit să o salvez, îmi mai trage vreo doi, mai puternici... Într-adevăr, fusese răpită de *fanii* lui Gicu, pentru a o ține departe de tentațiile vieții mondene, măcar pînă la revenirea iubitului ei pe pămînt ! Da, aruncase sticla, în numele Mirandolinei, fiindcă mă considera cel mai fraier și mai săritor tip de pe litoral... (Habar n-avea dumneaei ce fiară zăcea în mine...) Ei, și pe bord lucrurile se schimbaseră. O tratau ca pe o regină, o rugau în genunchi să le cînte, pe urmă venise și

Papastratos cu mărcile și cu cărțile poștale... Ce rost avea să mai plece : cîștiga bani și era și fericită !...

— Și, acum, eu ce fac ? Că lățoșii or să mă sfîșie cînd se va aprinde lumina. Cum i-or răbda nevestele cu părul ăla pe față, nu știu !

— Nu e chiar așa de... În fond, habar n-am. Gicu e ras !

În timp ce șușoteam, îmbrăcai repede o rochie din garderoba zărită la flacăra chibritului, și-mi trîntii o perucă cît toate zilele pe cap. Speram să mă pot strecura, sub această deghizare, profitînd mai ales de avantajul întunericului. Cînd colo, un deștept se gîndi să umble la contoar și cala fu inundată de lumină. Mă înșelasem scontînd pe travestiul meu : eram o apariție prea senzațională ca să pot trece neobservat. Imediat mă urcară pe butoi și trebui să cînt : „Guguștiuc în zări albastre... Zbori spre infinit... Ochii tăi ca două astre... M-au înnebunit !...“ Se potrivea bine că nici voce nu prea aveam. În timpul acestui spectacol de gală, geamul cu irizări verzui fu populat de o întreagă pleiadă de pești exoftalmici și de fragile noctiluce. De la contoarul său, Papastratos mă acompania bătînd tactul... Măgarul ! O să-l iau la întrebări, mîine-poimîine, să vedem ce justificări îmi aduce !... Pînă la urmă, dădui drumul la voce spre marea bucurie a bărboșilor care se distrau de minune. În cală izbucniră salve de aplauze și Țoancă mică, prin cuvinte iscusite, reuși să-mi obțină grațierea. Onorata asistență mă ridică pe brațe, cei care aveau blițuri mă imortalizară, în sfîrșit, fui purtat în triumf pînă la mașină și îmbarcat împreună cu trei recipiente pline cu impurități, cu miros pestilențial. Apoi mă scoaseră în șosea și-mi dădură vînt spre Malu-Mare.

Zîmbisem tot timpul, cu stoicism, căutînd să înregistrez în memorie chipurile agresorilor, în vederea unei neîntîrziate răzbunări diabolice. Cînd mă lăsară din mînă, cargobotul lui Papastratos rămăsese mult în urmă. Pe plaja invadată de pirostrii, focurile se mai împuţinaseră. Şi parcă venea şi o ceaţă uşoară dinspre tabăra cineaştilor. Era cazul să scot de pe mine hainele de femeie şi peruca. Nu puteam intra în oraş în halul în care mă găseam. Dar cînd deschisei portiera să cobor, un curcan cît toate zilele, răsărit direct din întuneric, mi se aruncă în braţe, iar un al doilea intră în maşină, instalîndu-se definitiv pe locul mortului. Dintr-un tufiş apropiat mă strigă o voce de femeie, bineînţeles a Micşunească !

— Nu mă luaţi şi pe mine pînă la Malu-Mare, duduie ?...

— Ba da, copila mea ! răspunsei subţiindu-mi vocea. Poţi să urci cu curcani cu tot. Dar, de cu noapte ai pornit la tîrg astăzi !

— Nu fă pe idiotul că am recunoscut maşina !

„Pe drumul de costişe, ce duce la Vaslui", Cecilia se întorcea spre casă, pe jos, singură în toiul nopţii şi foarte dezamăgită. Nu, n-o răpise nimeni. Sony Boy, inflamat peste poate din cauza talentului şi autenticităţii cu care consoarta Vicepreşedintelui îşi interpreta rolul, o ceruse americăneşte de nevastă, apoi o închisese, douăzeci şi patru de ore, într-o baracă, pentru a-i da timp de gîndire...

— O clipă am avut tentaţia unei alte existenţe, se smiorcăi ea, tamponîndu-şi nasul pe întuneric. Spectacole de gală, interviuri, recepţii ! Aş fi putut fi o mare actriţă, ca nevastă de regizor. (Căci ai observat, sper, că toate şi-au luat cîte un bătrînel care le face filme). Ah, să ai o baie de zece pe zece, Pepsi, e un vis !...

— Şi cu una mai modestă am avut impresia că eşti destul de curată !

— Ai un umor foarte vesel... Şi, ce mai voiam să-ţi spun... Da, să ştii că Sonny Boy s-a purtat foarte corect. Sobru în gesturi şi expresii, un adevărat gentleman !

— Zi-i regizor şi pace !

— Dar lui Răducu o să-i spun că m-a oprit cu forţa.

Vicepreşedintele, care avea două nume, era *Răducu,* cînd dumneaei călca în strachini, şi *Sile* cînd trebuia certat pentru păcatele sale.

— Nu e rea ideea, zisei. Dar în felul acesta o să te am la mînă şi cine ştie ce pretenţii o să formulez...

— Ar trebui să te cam grăbeşti. Dar tu eşti un bleg...

Deci toată lumea pare să ignore forţele mele latente !... Sînt diabolic, i-am indus pe toţi în eroare ! În ce scop, nu ştiu, dar o dată şi-o dată se va vedea !... Arunc peruca şi rochia împrumutată şi mă proptesc în accelerator... Noapte, stele, curcani şi femei, femei pe toate drumurile !... Micşuneasca vorbeşte întruna. Fleacuri, lucruri indiferente, orice, numai să nu tacă... Îmi dau seama că e stingherită, că a renunţat pentru totdeauna la nişte vechi iluzii, şi că a apărut în viaţa ei încă un colţişor în care trebuie s-o crezi pe cuvînt !... „Nu puteam lăsa fetele să încheie singure bilanţul", mi se spovedise ea, nesperînd să o cred... Femei şi probleme !... Şi în faţa hotelului Paradis e una : Luminitza !... O dor încă încheieturile mîinii, căci a fost legată prea strîns, dar chipul ei radiază de fericire. Alături Inspectorul, grav ca un om care şi-a făcut datoria şi aşteaptă să fie decorat. Narcis Smith s-a dus după ambulanţă. De cînd cu explozia de la Sanatoriul de Aerofagie şi-a luat calabalîcul şi, cu permisiunea Luminitzei, s-a instalat definitiv în ambulanţa dispensarului. Gurile rele spun că seara, după

ce dînsa iese de la serviciu, ambulanța părăsește locul de garare și se îndreaptă spre peisaje mai romantice, unde stă pînă în zorii zilei.

— Știați că Narcis e văr cu Stan Smith ? ne întreabă doctorița cu picioare vînjoase. Au și jucat împreună, cînd Stan urma încă la grădiniță. Pe vremea aia nu era cine știe ce de capul lui.

— Dar cu dumneata ce-a avut, cocoană, de te-au răpit ? întreb eu într-o pauză. Și cine a făcut treaba asta ?

Trepied, dușmanul de moarte al lui Narcis, voise să-l lovească pe agentul Interpolului, tocmai în ceea ce acesta avea mai scump. Aha, deci tot probleme cardiace !... Ce spuneam eu : femei probleme !... Unele se rezolvau, altele nu... Enigma *Sarafan* plutea încă învăluită în cețuri. Era și vina mea, cred, fiindcă luptam pe toate fronturile, numai pe al meu nu. Iar în noaptea ce trecuse nu izbutisem decît să mă fac de rîs !...

În sfîrșit, după zece minute, ambulanța lui Narcis o ia la dreapta și Tragusta la stînga. Pînă la poarta Redutei Inspectorul discută cu Micșuneasca despre timpul probabil de mîine... Nu mă pot opri să nu admir prin oglinda retrovizoare freza lui Mișu. Fantastic tip, domnule : tact, discreție, nu a pus nici o întrebare nelalocul ei. Cînd intrăm în camera cu versete arabe, Micșuneasca pare mai sigură pe sine. Oferă un obraz pur Vicepreședintelui, spre a fi sărutat cu tandrețe și condescendență. Răducu e fericit, nedumerit și duhnește a sunătoare de la o poștă. La cele două capete ale mesei rotunde din mijlocul camerei, Enache Ocoleanu și doctorul Ambrozie par să se fi luat la întrecere care scrie mai repede un roman. Amîndoi au în față cîte douăzeci de coale scrise și n-au ajuns nici la jumătate ! Lipsesc din încăpere Cleopatra și vulpoiul pestriț de Raminagrobis !

— A ! își amintește Vicele, păi fata nu mai putea de somn. E obișnuită să se culce de la nouă seara ; chiar medicii i-au recomandat acest lucru. I s-a pregătit o cameră și Raminagrobis face de santinelă în fața ușii, ca să nu evadeze. El s-a oferit voluntar !... Aoleo ! și eu care trebuia să-l schimb de-acum două ore !...

Micșunească îl convinge că nu s-a-ntîmplat nici o nenorocire, și-i prepară o cafea tare. A luat din nou comanda ! La mine privește cu seninătate ca și cum nu mi-ar fi făcut, nicicînd, nici o confidență !... Femei, probleme ?... Poate ! Dar pe cele mai multe și le rezolvă ele singure !... Că dacă s-ar lăsa în grija noastră... Aținesc, cugetînd (e un obicei pe care-l am din tinerețe) pînă cînd un cocoș, isteric ca o trîmbiță, se crede autorizat să despartă lumina de întuneric. În camera cu veioze aprinse, parcă s-a așternut un mucegai albicios peste toate lucrurile. Cei doi arestați scriu întruna, înverșunați, sub privirile topite ale lui Mișu, care e chior de somn. Vicele și consoarta au dat bir cu fugiții. Nici Raminagrobis nu e cu noi. Își face datoria fără să crîcnească, așa cum l-am cunoscut o viață întreagă...

Cînd telefonul sună sînt primul care sar în picioare, cuprins de remușcări. Eu dorm și Mirandolina suferă !... Dar m-am înșelat : nu e telefonul ci stația de radio prin care centrul de comandă de pe Terra ține legătură cu misiunea cosmică *Gloria Ocolestiului.*

— Ce noutăți ai, Gicule ? Ai izbutit să ieși din capsulă ?

— Încă nu ! Cînd or veni să mă salveze să ia și un topor la ei. Sau o pînză de bonfaier... Dar sînt alte vești mai grozave. Acum cinci minute, că d-aia v-am sunat, la vreo cîteva sute de metri de fereastră a apărut o ființă omenească ! Un humanoid ! După ce s-a mai luminat,

mi-am dat seama că e femeie ! Exact ca ale noastre de pe pămînt !... Cum vedeți, am probleme !...

Probleme pe pămînt, probleme pe lună !... Femei, probleme !...

— Dacă mă întreabă ceva, ce să le spun ?

— Eu știu ?... În orice caz, poartă-te civilizat. Caută să faci o impresie bună. Spală-te pe ochi și întrerupe sunătoarea... Poate n-ar fi rău să le spui că ești mut. Mă rog, te descurci tu, că ești băiat deștept. Cu bine, Gicule !...

CAPITOLUL XXVII

Reconstituirea

Femei pe lună !... Bravo Gicule !... Cei dinaintea noastră au găsit numai pietroaie, nu ca noi !... Ți-ar fi trecut una ca asta prin minte, Inspectore ?... Da' sincer !...

Alta acum ! Dar ce, Inspectorul mai avea timp să se ocupe și de probleme cosmice ?... Eu nu vedeam ce romane i-au scris bărboșii ? Cîte-n lună și-n stele ! Fiecare zice că el e un geniu, iar celălalt un tembel care abia știe cum îl cheamă, în schimb e mare artist în mișculații necinstite... Acum dorm liniștiți, cu cătușe la mîini, unul lîngă altul ca doi frați siamezi. Ce le mai pasă ! Au scris cîte o Divină Comedie, iar el, Inspectorul, e obligat să descifreze scriiturile alea împuțite, ca de doctori, în speranța că poate așa se vor mai descurca din ițele acestei afaceri.

— Ia-le și tu de le citește ! mă îmbie Mișu, perfid. Poate îmi dai vreo sugestie !

Ba să mă scuze dumnealui, eu aveam arestata mea personală : pe Cleopatra ! O salvasem din podul mătușe-sii, o cărasem în spinare, ba îi spusesem și versuri, ca un caraghios, numai din dorința de a o face să se simtă bine... Dar cînd am dibuit-o că știe ceva în legătură cu dispariția misterioasă a Mirandolinei, am și pus gheara mea păroasă pe ea ! Dacă în clipa cînd va da ochii cu mine,

acum, peste zece minute, nu va începe să ciripească precum o vrabie, din proprie inițiativă, n-o să mai poată sta pe scaun cel puțin două săptămîni de-aci încolo. Ei, a naibii !...

— Află, scumpule, că n-ai nici o arestată, mă informă Mișu cu un surîs acrișor. Legea e categorică : între opt seara și șase dimineața orice reținere de persoane e interzisă fără aprobarea scrisă a procurorului. Iar tu nici n-ai calitatea... I-am și comunicat fetii că e liberă. Bineînțeles, n-a putut să plece în toiul nopții, singură, îmbrăcată numai în cămășuța aia de noapte.

— Eram aproape sigur că o să-i ții partea, Incoruptibilule ! Dar cînd s-o face ora șase, să știi că eu tot o iau în primire, cu toate avertismentele tale. Măcar în calitate de membru al cercului filatelic, inițiat de tine, dacă alte merite nu-mi mai recunoști.

Pînă atunci însă, era cazul să auzim și noi ce declară cei doi savanți... Dar scurt, Mișule, că avem de lucru pînă peste cap, și noi, în loc să trecem la fapte, batem pasul pe loc, ca la sîrbă... Bineînțeles că scurt ! Dacă nici el nu era pentru conciziune !... Deci, în 1965, Enache Ocoleanu, împreună cu Fred, debarcaseră la Constanța, uniți în cuget și-n simțiri, adică hotărîți să-l tragă pe sfoară pe celălalt asociat, pe Sonny Boy, cunoscut pescuitor în ape turburi, care făcea uneori și pe regizorul. Două zile mai tîrziu se aflau la Minister, solicitînd cetățenia română, pierdută acum douăzeci de ani, într-un moment de rătăcire. Enache spera să-i dea și casele înapoi (căci în pivnița acestora îngropase valorile). Dar imobilul fusese naționalizat între timp și în el funcționa acum un Sanatoriu de Aerofagie. După cîteva luni de speranțe zadarnice, în care timp Aneta nici nu voise să stea de vorbă cu el, reușiră să cadă la o învoială cu profesorul Ambrozie, di-

rectorul spitalului. În schimbul unui substanțial stimulent material, profesorul le da voie să sape în pivnița stabilimentului. Dar, în noaptea hotărîtă pentru începerea lucrului, două umbre le ținuseră calea, chiar în curtea sanatoriului, în dreptul mauzoleului lui Valentinianus I Roger și Comandorul ! Tipii mirosiseră ceva și-și cereau partea. Cît ai clipi, ieșiră la iveală niște cuțite și un schimb de replici fu angajat, pe tăcute. Enache crestă cu putere în toate sensurile, apoi trecu pe recepție. Cînd răsări și un cîine din întuneric, bătălia pierdu mult din clasicismul ei inițial. Alături, Fred opera și el, cu obiectivitate, căutînd să nu neglijeze pe niciunul din combatanți. La o incizie executată de Enache, una din umbre se dărîmă ca un zid de paiantă. După care, viitorul constructor al farfuriei zburătoare fu atins la mir cu o bucată de lemn de esență tare și nu mai știu nimic o bună bucată de timp...

Se trezise într-o cameră necunoscută. Avea capul bandajat, și, de-o parte și de cealaltă a patului, doctorul Ambrozie și cu Fred îi pîndeau, ca două cobre, fiece mișcare. Tocmai ascunseseră în mauzoleu cadavrul celui ucis de Enache în timpul încăierării. Acum era cazul să dezgroape cît mai repede banii și s-o șteargă, pînă nu intervenea miliția. Coborîră deci, val-vîrtej, în beci, dar după o oră de săpat intens, fură nevoiți să se dea bătuți și să recunoască tristul adevăr : altul sau alții le-o luaseră înainte ! Așa că — adio cocoșei și ce mai fusese acolo !

Era o adevărată nenorocire pentru toată lumea. Ambrozie pierdea ocazia de a construi batiscaful pe care îl visa de o viață întreagă, iar Enache devenea o țintă vie, nu atît pentru justiția țării, cît mai ales pentru Sonny Boy, care nu va crede nici în ruptul capului că n-au mai găsit tezaurul la locul cunoscut. Tot scotocind prin groapă, Fred mai scosese din pagubă : dăduse peste un

săcotei cu cîteva sute de monede de aur înăuntru ! Să fi revenit, toate, numai unuia singur, ar mai fi putut realiza ceva, dar așa, împărțite la trei nu reprezentau mare lucru... Și atunci îi venise lui Ambrozie ideea aia genială. Cu cîteva ore mai înainte, un pensionar mai vechi, un anume Teofil, se dăduse cu capul de pereți pînă sucombase. Pînă în acel moment nimeni în afară de directorul Sanatoriului nu aflase de accident. Întrucît răposatul nu avea nici o rudă apropiată, Ocoleanu ar fi putut foarte bine să ia locul mortului. Iar Fred să raporteze unde știa el, că a fost nevoit să-l cureță fiindcă umbla cu șoalda... O mică operație la nas, plus barba care urma să crească repede și Enache putea renaște, în deplină siguranță, sub această nouă identitate inatacabilă... După unele ezitări, lesne de înțeles, fostul expatriat se hotărî și chiar în acea noapte, deveni, cu ajutorul profesorului, domnul Teofil, persoană onorabilă și vechi client al Sanatoriului. Tot atunci, adevăratul mort fusese depus, în cel mai mare secret, în mauzoleul lui Valentinianus, cu care ocazie doctorul constată că primul cadavru fugise. (Individul fusese desigur doar rănit, iar cei doi complici ai lui Ocoleanu îl crezuseră mort de-a binelea). Multă vreme însă, doctorul Ambrozie, urmărind un scop secret, se ferise să-i spună lui E.O. adevărul. Și bine făcuse deoarece, avînd proiecte comune, cei doi cercetători științifici puseseră la un loc banii pe care îi aveau și porniseră cu încredere la construirea batiscafului („sau ce-o da Dumnezeu să iasă"). Pe urmă — încheiase Teofil declarația sa — și-a luat-o în cap că e mare inventator și n-a mai fost chip să mă înțeleg cu el !"... Părerea lui Ambrozie era că celuilalt îi place să se împăuneze cu pene străine, și, că hîr, că mîr, uite așa o țineau pe cîte treizeci de pagini.

— Dă-le drumul, Mișule, nu vezi că nu sînt în toate minților !

— Îi mai las să doarmă niţel, şi pe urmă mergem cu toţii la reconstituire. Nu pot să-i las în libertate pînă nu lămuresc ce e cu cadavrele alea !

Atunci, pe mine să mă scuze vreun sfert de oră, însă voiam să dau cîteva telefoane, menite să mă pună pe urmele Mirandolinei. Părăsii deci încăperea pentagonală, cu intenţia de a-l găsi pe amicul Raminagrobis, asupra căruia, în mintea mea planau unele dubii. Mai precis, nu mi-l puteam imagina în rolul pe care singur şi-l asumase, de gardian intransigent al gingaşei făpturi cu numele de Cleopatra ! Adică să stea el toată noaptea şi să patruleze pe coridor, prin faţa camerei unde se afla deţinuta ?... Nu prea i se potrivea cu antecedentele. La venirea mea din oraş, ce-i drept, cerberul improvizat nu se aflase la postul său, mic şi drag, dar şi acum cînd îl căutam cu probleme, coridorul era gol de la un capăt la altul !... Să-l fi atras cumva prizoniera înăuntru, sub vreun pretext oarecare — mă tot întrebam în sinea mea — şi o dată intrat, tranc ! un tampon cu cloroform la nas şi apoi... trăiască libertatea ? !... Eram dator, în interesul justiţiei, să verific această ipoteză, aşa că mă simţii obligat să privesc cîteva secunde prin gaura cheii, ceea ce în mod normal nu se face. Mălai mare nu se afla înăuntru, în schimb o văzui pe domnişoara Găliganu, singură în faţa oglinzii, pieptănîndu-şi părul buclat şi exersînd întreaga gamă de surîsuri şi priviri languroase, cele mai eficace arme în lupta pentru afirmarea tinerei copile, pe plan artistic şi mondial.

Cînd mă ridicai în capul oaselor, Csicolas era lîngă mine. Se apropiase pe nesimţite şi mă privea cu un aer mustrător... Da, domnule, ştiu că nu e frumos să spionezi pe cineva prin gaura cheii. Dar cum aş fi putut, în alt fel, să mă conving dacă nenea Raminagrobis este sau nu în primejdie ?... Ta-ta-ta-ta !... Csicolas mă asculta dis-

trat, cu o ureche mobilă, atent mai curînd la ultrasunetele din aer, decît la vorbele mele mincinoase. Mai auzise placa și nu credea o iotă ! Multă lume, oamenii în orice caz, sînt gata să justifice curiozități reprobabile prin tot felul de argumente hiperbolice... Zău ?... Uite, măi fraților, cine îmi face mie morală !... Păi dacă avem de-a face cu un personaj atît de corect, atunci cum e cu bucățica de mușchi țigănesc din gura lui ?... Că părea să fie de cel puțin o jumătate de kilogram, și nu prea-mi venea mie să cred că madam Veta făcea astfel de donații. Sau, ca să vorbim pe șleau, bucata e categoric furată ! Deci, noi punem laba, dar altora le facem morală pentru orice fleac ! Rușine d'Artois, rușine ramură bretonă !...

Interlocutorul meu se mulțumi să filfîie din urechi cu un aer disprețuitor, ca și cum ar fi alungat o muscă, dar nu catadixi să lase mușchiul țigănesc din gură și nici nu-mi dădu de înțeles că s-ar simți vinovat cu ceva. Îmi întoarse pur și simplu spatele și dispăru în direcția podului, fără să-mi acorde vreun alt semn de atenție. Nici eu nu-l urmării fiindcă aveam altceva mai urgent de rezolvat. Într-o clipă tăbărîi pe telefon și făcui Centrala.

— Cu Angi, fetelor, dar repede că a luat foc !

— Chiar eu sînt, deșteptule ! Iar pe tine te recunosc dintr-o mie după prostiile pe care le spui...

— Frumoaso, te rog să supraveghezi telefonul ăsta. O știi pe Cleopatra, nu ? Notează ce și cu cine vorbește ! Nu pentru mine, pentru un amic. În ceea ce mă privește, ți-am spus de mult că femeia ideală ești tu, doar tu, și numai tu !...

— Gargară ! Nu prea s-a văzut pînă acum !

— Nu-i nimic ; o să se vadă de-acum încolo !

Lăsai receptorul. Aveam una la mînă ! Eram sigur că prizoniera noastră, după ce va termina cu surîsurile, va încerca să dea un telefon în oraș, ca să-și alerteze com-

plicii ! Mă pregăteam să-i bat în ușă și s-o invit în mod oficial să se scoale, cînd apăru Raminagrobis. Ah, era o apariție de zile mari ; am suferit intens că nu aveam în clipa aceea un aparat de fotografiat la mine ! Mălai mare pășea ca un acrobat pe sîrmă, cu o tavă plină de bunătăți în brațe. Micul dejun al domnișoarei Găliganu ! Pîinișoare, *ham and eggs*, dulceață, cafea... Ca la carte !... Pufnii în rîs.

— Ai uitat portocalele ! Ce dracu mai, tu nu înveți nimic de la televizor ?...

— Vezi să nu ți-o vărs în cap ! După ce a fost reținută în mod ilegal de tine, nu crezi că are dreptul la unele reparații ?

— Numai să nu fie reparații capitale !

Raminagrobis refuza să mai discute pe tonul acesta. Dar să nu uit că aveam de-a face cu o ființă delicată, dintr-un anumit punct de vedere chiar nevinovată. Discutaseră mult aseară, înainte ca fata să adoarmă. De astăzi chiar, vor relua lecțiile de fotografie, așa cum proiectaseră odată, și nu știa de ce nu s-a ținut de ele.

— Și Genoveva ?

— Cleopatra îmi descrie în amănunțime mediul geografic al comunei Ocolești. În felul acesta este imposibil să nu dau de o urmă. Intuiția mea îmi spune.

Bătui în ușă, cu grosolonie, ca să-l șochez cît se putea mai mult.

— Cleo ! strigai, nu te mai strîmba în oglindă că ți-a adus micul dejun. Sîntem o pușcărie modernă ! Halește repede și vino sus, că ne așteaptă Inspectorul să mergem cu toții la o reconstituire. Să știi că e interzis să dai telefoane. Și, să nu uit : personalul de serviciu nu primește bacșișuri ! Hai, bă, intră, ce te tot boldești atîta ? ! Adunarea peste zece minute în holul de la parter !

În sufragerie intrai cu un zîmbet nefiresc întipărit pe chip. Vicepreședintele, singur, mesteca îngîndurat o aripă de cocoș cam ațoasă. Mă privi bănuitor.

— Ai început să rîzi singur, îmi spuse el. Știai ?

Nu, Vice, nu e nimic suspect aici... Îi povestii pe scurt aventurile lui Raminagrobis, ca bucătar șef de închisoare. E drept, și eu făceam figuri de-astea uneori, dar numai în scopuri educative. Altminteri mă comportam ca orice bărbat normal, și aveam pretenția să fiu servit fără murmur și fără șovăire de femeile care mă iubesc... Luam exemplu de la Vice, pe care nu-l văzusem niciodată cu tava. Era deci, un dur ! Nu te lăsa, Vice, ține-o așa !

— A, în privința asta sînt intransigent, preciză el. E drept că nici Cecilia nu mănîncă nimic dimineața, ca să nu se îngrașe...

În timp ce vorbeam noi, coana Veta îmi aduse tigaia cu ouă reglementară și ziarele.

— Mă îngrijorează Csicolas, spuse ea, turnîndu-mi cafeaua. Mănîncă toată ziua de m-a speriat și l-am prins furînd. Cîrnați, șuncă, ce se nimerește, dar numai lucruri fine. Mi-e să nu fie bolnav !

— Sau e în creștere. Mărește-i rația, nu fi zgîrcită ! Măcar de mîncare să aibă și el parte, dacă în dragoste n-a avut noroc...

Răsfoii ziarele. Polemica dintre ziarul *Parîma* și *Cormoranul albastru* devenea violentă. Spicuiesc cîteva expresii : „...Caraghioșii de la Sanatoriul de Aerofagie își închipuie că au trimis pe cineva în Cosmos !... Ridicolul cenaclu Barbu Paris Momuleanu din Ocolești bate apa-n piuă !... Ne îndoim de eficacitatea tratamentului aplicat !...“ Sau : „Savanții au stabilit că buricul pămîntului se află în comuna Malu-Mare !... Un paravan : Răcoritoarele !... Rechinii mișună pe plajă !... Nobody, șar-

latanul !... Ignotus, lașitatea din spatele pseudonimelor !...“

Între timp coborîră și ceilalți : Enache Ocoleanu și profesorul doctor docent Ambrozie, cu cătușe la mîini ; Inspectorul, avid de cafele negre, tari, puțin sașiu din cauza lecturii ; Raminagrobis, fără tavă, proaspăt ras, cu aere senioriale, încercînd să corecteze impresia anterioară ; și, la urmă, Cleopatra, îmbrăcată în sarafanul Mirandolinei (nu știu unde-l găsise), care, în treacăt fie spus, îi venea de minune... Închisei ochii !... Unde ești privighetoare a vaniliilor mele ?... *Un seul être vous manque et tout est dépeuplé,* se văita săracul Lamartine, printr-a șasea de liceu. Și cîtă dreptate avea omul ăsta, domnule !... Cîteva clipe, anulai chipul Cleopatrei, lăsînd sarafanul să se învîrtească singur prin cameră, ca o pînză luată de vînt !... Mă simțeam vinovat dar nu știam precis pentru ce ! Nici Inspectorul nu-mi dădu timp să reflectez. Veniseră mașinile miliției și propunea să ne grăbim...

— Da, Mișule, însă vreau să te rog și eu un lucru. Prietenește ! Scoate-le ălora cătușele de la mîini ! Mă îndoiesc să fie niște criminali, dar chiar dacă ar fi, spectacolul unor oameni încătușați nu onorează nici pe cei înlănțuiți, nici pe paznici. Dacă sînt periculoși să-i internăm în spitale și medicii să-i vindece. Eu nici cîini cu zgardă la gît nu pot să văd ! Dacă mă iubești, te rog să ții cont de sensibilitatea mea excesivă.

— M-ai înnebunit ! Fie ! Veniți încoace să vă scot podoabele. Nu mie, dînsului să-i mulțumiți — domnului acela, chel și sentimental !...

Porniram în coloană, încadrați de două mașini cu cucui albastru, care fornăiau întruna, ca niște marmite pline cu ciorbă fierbinte. Dimineața cristaliza pe străzi ca o bijuterie de sticlă. Cleopatrei i se învinețiră genunchii

Era un fular într-unul din buzunarele Tragustei, dar pînă să-l găsesc eu, Raminagrobis îi și oferise un pled. Trecurăm pe lîngă cîteva tonete, încuiate și reci ca niște capsule lunare părăsite în spațiul intersideral. Mergeam ca la nuntă, fiindcă alături de noi se afla poliția în persoană. Cînd depășirăm orașul, un lung cortegiu de tumbarale lua în primire stradă cu stradă.

Și la intrarea în Ocolești dădurăm peste o adevărată artilerie de tumbarale care blocau șoseaua națională ! Ne făcură loc să trecem apoi se închiseră la loc în urma noastră. Eram, evident, așteptați. În curtea Sanatoriului de Aerofagie se strînsese o mare de oameni, toți ocolești. Auzii cîteva exclamații ostile, dar nu le luai în seamă. Mă consideram simplu spectator, și era treaba lui Mișu să facă ordine. Totuși nu încăpea nici o îndoială că se aflase de reconstituire și că cineva dăduse alarma, nu se știe în ce scop. În orice caz, lumea nu putea sta cu brațele încrucișate cînd idolii ei, autorii primei rachete cosmice de fabricație românească și fii ai comunei Ocolești, sînt tratați ca niște răufăcători, tocmai cînd oamenii trimiși de ei puseseră talpa pe altă planetă...

Rămăsei instinctiv mai în urmă, lăsînd automobilele cu scăfîrlii albastre să intre primele în incinta sanatoriului. Marea de oameni le înghiți într-o clipă. Apoi lumea începu să strige : *evohe !* și ferestrele afumate ale clădirii se umplură de capete ciudate, ce purtau bonete liliachii pe o ureche... Un *ura* mare și lat făcu să se scuture frunzele salcîmilor de pe marginea șoselei... Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască !... Un mare drapel portocaliu, cu un fel de veveriță verde pictată în mijloc, fu coborît în bernă de la etajul de sus... Omagiu științei, omagiu clarviziunii !... Noi, ăștia de la urmă, ocupanții Tragustei, ne cățărarăm pe gard ca să vedem mai bine...

Inspectorul, despărțit de arestații săi de pînă acum, încerca zadarnic să spună ceva. O fetișcană obraznică îi puse un buchet mare de flori în brațe și Incoruptibilul dispăru în el ca într-un tufiș... Acum cei doi savanți urcau scările. Braț la braț ! Pe dreapta și pe stînga, o gardă de onoare, alcătuită din cei mai de frunte reprezentanți ai Asociației pensionarilor din Ocolești și Malu-Mare, luară drepți, apoi, cu chei franceze și vibrochene în mîini, alcătuiră un fel de arc triumfal, un tunel al tehnicii și al gloriei, prin care eroii defilară demni și îmbujorați. Oamenii ordinei publice se pierduseră printre ceilalți.

Cînd Enache Ocoleanu și profesorul Ambrozie ajunseră în capul scării, ușa sanatoriului se deschise din canaturi și în prag se alinie o *Comisie — Propășirea Ocolestiului* — vreo șapte oameni, toți cu eșarfe. Unul ținea în brațe două cununi de laur. O muzică de promenadă izbucni prin ferestrele sparte ale clădirii, apoi cel mai gras își drese vocea. Urma un discurs, dar nici eu nici prietenii mei nu eram dispuși să-l ascultăm. Plecarăm spre casă, deranjînd din nou baricada de tumbarale, dar bucuroși că opinia publică împiedicase această reconstituire. Nimeni nu înțelegea ce-i venise lui Mișu să recurgă la astfel de măsuri extreme ! Tocmai el care, în alte situații, mult mai delicate, era gingășia personificată.

Tot comentînd întîmplările ultimelor ore, ajunserăm la vilă. Raminagrobis propuse o sunătoare, că pe urmă trebuia să plece. Se ducea la plajă cu nepoata văduvei Ocoleanu, rămasă prizonieră pe cuvînt pînă i se va dovedi inocența ! (De, asta nu era o treabă prea ușoară, după părerea mea !). În camera pentagonală deterăm peste un mare bîzîit de aparate. Cosmosul, fraților, îl și uitasem !

— Scuză-mă, Gicule, eram pe balcon !

— Sun de o oră ! *Selena* e lîngă mine. Eu am botezat-o așa. Tatăl ei e guvernatorul unui oraș subteran. Nu sînt ființe născute aici, au venit de pe altă planetă. Între mine și această copilă care nu știe să vorbească s-a înfiripat o stranie legătură telepatică. Cred că pînă la urmă ne vom căsători. Intenționez să rămîn aici pe lună, dacă tatăl Selenei îmi va da un serviciu care să-mi convină. Lui Țoancă mică să-i spuneți toate acestea, cu menajamente ! Știți doar cît de sensibilă e, n-aș vrea să sufere prea mult că mă pierde... Pe la voi ce mai e ? Ce face neisprăvitul de Teofil ?

— E la o serbare. Am fost și noi acolo. Ovații, aplauze, toți strigă : Evohe !

— Sper că și numele meu e pomenit, nu ?

— Desigur, Gicule, n-ai nici o grijă !

Dar dacă stam să mă gîndesc bine, nimeni nu părea că se mai sinchisește de călătorul naufragiat pe îndepărtatul astru al nopții.

CAPITOLUL XXVIII

Moartea lui Raminagrobis

La nămiezi, cînd soarele atinge azimutul, un viscol de lumină se abate asupra litoralului. (La iarnă, pun mîna în foc că o să fie altfel, dar acum asta e situația !...) Sînt singur în toată vila, căci ceilalți nu s-au întors de la plajă. Din balconul camerei pentagonale îi văd, prin luneta lui Raminagrobis, tolăniți în fundul curții, la trei metri de apă, veseli, fără griji. Fiindcă tot pierd eu timpul îmi permit să-i compar cu niște instrumente muzicale : Micșunească — un violoncel cafeniu ce doarme în cheia lui sol ; Cleopatra —o liră cu tonuri cristaline; Raminagrobis — un tam-tam din Noua Caledonie ; Vicepreședintele — o tubă ! *(...at tuba teribili sonitu tara-tam-tara dixit...)* Cum e și firesc, o studiez cu multă atenție pe nepoata văduvei Ocoleanu. Blondă, elastică precum o tulpină de mesteacăn, fraților, ea singură e un spectacol, un *show* dacă țineți neapărat, căci are niște ochelari de soare mortali, foarte galbeni și foarte de import și o pălărie de paie cu fundul rotund, dar, în schimb, albă ! Raminagrobis trebuie să fie sclipitor la ora asta, dacă nu și-a uitat carnețelul cu cuvinte de spirit acasă. Totdeauna, blondele au fost moartea lui și Cleopatra este, ca să zic așa, blondă...

Toată lumea se distrează și spune bancuri, numai bătrînul Pepsi veghează singur și neliniștit în camera năpădită de lumină. Căci majoritatea problemelor au rămas

nerezolvate : ce facem cu Mirandolina, ce facem cu Genoveva, ce facem cu Alidada ? Pînă acum nici o veste, nimic ! Stația de legătură cu modulul lunar a rămas tot în grija mea, Micșunească mi-a dat un *talkie-walkie* acordat pe unda obișnuită, dar atenția mea e îndreptată tot spre telefonul de pe culoar, de unde aștept un mesaj, de la Angi. Am lăsat ușa întredeschisă și mă învîrtesc nervos în jurul mesei. E o masă nouă, hexagonală, pe care nea Dumitru a găsit-o după multe cercetări în pivniță. Face parte din vechiul mobilier al camerei, se vede după stil, așa că nu am decît să mă bucur... Dar, de ce nu-mi telefonează Angi ?... Aștept — clipe păcătoase, necinstite, clipe care te macină, te fură și te păgubesc. Afară, în văzduhul fără culoare, păsările și-au abandonat umbrele, poate chiar ușoarele lor corpuri, și plutesc în extaz, între cer și pămînt, ca niște Fete Morgane ori ca niscai note muzicale venite din neant... Salut ție *Ra,* zeu al luminii ! N-ai putea, cu geniul pe care ți l-au recunoscut poeții, să limpezești puțin lucrurile ?... N-a mers. Ra are altceva de făcut la ora asta. Mă resemnez, renunț să mai invoc forțele divine. Ca să mă calmez, mestec cu furie un fir de papură scos din covorul de rafie !... Un pas de stafie pe coridor întrerupe o clipă cursul inutil al clipelor. Trag cu ochiul. Da, mă așteptam, e Csicolas, enigmaticul Csicolas, care înaintează conspirativ cu o bucată de șuncă de Praga în gură !... De unde o fi luat obiceiurile astea nu știu ! Numai să nu aibă vreun ulcer. Îmi propun să-l duc la doctor după ce terminăm cu necazurile. Și fiindcă tot sînt lîngă telefon, ia să răsucesc un număr :

— Centrala ? Alo fetelor, dați-mi-o și mie nițel pe Angi. Sînt logodnicul ei, ca să zic așa.

— Zău ?... Angi lipsește, pentru moment. Aici diriginta. S-a învoit cîteva ore fiindcă i-a venit celălalt logodnic, din Italia, Benito !

Deci m-a lăsat mască ! Sînt zdrobit de durere și o să-i rup lui Benito oasele, pe gratis, adică la valoarea lor nominală.

Închid. Bun. Și acum ce fac ?... Mă apuc să colind orașul după cai verzi pe pereți ?... Nu, căci radioul portativ dat de Micșuneasca începe să bîziie. Mă reped la el cu mari speranțe, căci unda asta n-o folosesc decît prietenele noastre dispărute... Dă, Doamne, să fie Mirandolina, să mă bucur și eu puțin de vacanța asta, pînă acum nenorocită !... „Alo, alo, iubito, aici Pepsi al tău ! Dă-i drumul mai repede !...“ Clac ! A închis ! Probabil era vreunul, intrat pe fir din prostie. N-am avut timp nici să-l înjur... Continui cursa în jurul mesei hexagonale. Frumoasă piesă, dar de ce or fi ales o masă hexagonală pentru o cameră pentagonală ?... Și, din nou, telefonul ! Angi ?... Salt pînă la măsuță, dar dincolo e o voce de bas, cunoscută, nesuferită :

— Aici *e nea Gelu !* rostește răspicat Comandorul. Lasă, nu te mai prezenta că ți-am recunoscut vocea. Ai salutări de la Genoveva !

— Unde este doamna și de ce n-a dat nici un semn de viață pînă acum ?

— Pur și simplu s-a simțit bine la noi. Furfurel îi citește din *Urzica* și ea nu mai vrea să plece.

— Dacă nu v-ați purtat corect veți avea de-a face cu mine.

— Nu ne cunoști. Sîntem oameni de afaceri, deci gentlemani pînă în măduva oaselor ! Altfel am fi dat de mult faliment, chiar tu ai făcut remarca asta. Avem turiste destule la școala de înot, nu amestecăm problemele materiale cu cele sentimentale.

— Și-n situația prezentă cam care ar fi problema materială ? În propriul vostru interes vă sfătuiesc să nu călcați legea.

— Legea e sfîntă pentru toată lumea, ce dracu ! Am dori numai să ne dăruiești nouă schița originală luată de la Constant. Vrem să înființăm un cerc de topografie. Pînă n-o avem, Genoveva, care ține să ne încurajeze, a declarat că nu se va întoarce acasă !...

Mă aflam în fața unui caz tipic de șantaj, dar nu înțelegeam ce vor să facă. Harta lăsată de Enache Ocoleanu fusese întoarsă pe toate fețele de alții mai deștepți ca ei și nu ieșise nimic... Bine, bă, dacă voi credeți că o să vă pricopsiți, v-o dau să vă spălați pe cap cu ea. Puteați să mi-o cereți în mod civilizat nu răpind tinere copile fără apărare. Dacă ați necăjit-o cu ceva, și cînd spun asta mă gîndesc la obiceiul vostru de a trage la măsea, vă bat cap în cap ca pe niște ouă roșii... Nu, erau în regulă cu problema asta... Atunci să vină să le dau harta... De, ei sperau că o să mă deranjez personal să le-o aduc. Așa e corect, așa au procedat în toate cazurile, le era greu să-și schimbe stilul după pretențiile fiecărui client... Deci, întîlnirea peste o oră la baza sportivă !

Plonjez în Tragustă cu un zîmbet mefistofelic pe buze. Îmi imaginez scena întoarcerii Genovevei la patria mumă, peste o oră sau două, în orice caz pentru masa de prînz... Văd cuartetul de pe plajă, înaintînd volubil, cu pălăriile în mîini, pe aleea din fundul grădinii, Cleopatra pîrguită ca o piersică, chicotind, cu un ușor praf de sare pe gleznele fine, — Raminagrobis, numai lapte și miere, debitînd chestii aparent spontane (eu îl bănuiesc că și le compune noaptea cum ai compune o poezie), sugînd mereu burta, ca la armată, căutînd să-și pună în valoare mușchii. Și-n hol, Genoveva, tot blondă, tot suavă, ca o trestie de zahăr, poveste mai veche e drept, dar cu aureola unei răpiri recente, întîmplare care îi reactualizează farmecul, dacă cineva i l-a uitat... Cu aceste gînduri, și cu altele nespuse,

o cotesc pe după cimitir, ca să scurtez drumul și mă lansez cu voluptate pe drumul ce duce la debarcaderele Comandorului. În dreapta, pe terenul Ocoleanu, șantierul cinematografic e pe drojdie. Cîteva placarde : *Recuzita, Apă de băut, Casieria, Nu aruncați țigările pe jos,* — au rămas în bătaia vîntului. Parcă ar fi crucile unor piloți căzuți pe acel cîmp, în floarea tinereții, la un miting de aviație... A rămas o singură baracă în picioare și miradorul de fier al lui Sonny Boy, ca un crac de macara părăsită... Nu de mult, mă foiam prin aceste locuri, zdrobind cu loviturile mele nimicitoare mutre de cascadori... „Motor !“ strigă cineva, nu știu de unde. Tresar. E vîntul, sau poate cuvintele auzite de mine au rămas să plutească prin aer, fiindcă nu le vine să părăsească platoul !... Ehei, cine a fost actor o dată, chiar unul d-ăla mic, nu mai uită toată viața !...

Întîlnirea cu *nea Gelu* are loc fără prea multe efuziuni lirice. Ba chiar, cu multă răceală și suspiciune. Genoveva este aici, o aud strigîndu-mă, dar nu poate fi văzută imediat. Se află într-un țarc special, înconjurat de cearceafuri, unde se bronzează omogen, fiindcă răpitorii i-au confiscat recuzita ca să nu poată fugi. Mai întîi îmi este prezentat un tip știrb, cu o mutră de babă turcească : Fred, fostul tovarăș de cotcării al lui Enache Ocoleanu, în prezent responsabilul barului de noapte *La Scorpion* și membru fondator al cunoscutei asociații *Propășirea Ocoleștiului.* El a organizat ambuscada din curtea Sanatoriului de Aerofagie, datorită căreia Enache și profesorul Ambrozie au scăpat din mîinile miliției... A făcut acest lucru fiindcă e un tip sentimental. Deși Enache l-a dus tot timpul și n-a vrut să-i spună unde a îngropat banii.

— Un egoist, precizează noua mea cunoștință. Acum o să luăm noi, eu și cu Gelu, toți banii. Precis sînt în insulița din față.

— Uiți că Trepied a avut o copie de pe hartă ?

— Da, dar nu știa cum se numește fostul promontoriu!

Ți-era și milă, văzînd atîta naivitate ! Mă rog, dacă găseau acolo comoara, să le fie dăruită ! Eu eram bucuros că o văd pe Genoveva... Na-vă, domnule, hîrtia, și dați-i drumul fetei că ne apucă ora mesei !... Comandorul mă făcu atent că va trebui să-i însoțim, ca să nu dăm alarma prea repede. Fie !

— Cum te simți, puișor ? o întrebai pe Genoveva, după ce aceasta se alătură grupului. Ai vreo reclamație de făcut ?

— Nici una ! Nea Gelu m-ar fi apărat cu trupul lui. Nu-l vezi ce mușchiulos e ?

Zău dacă merita să te zbați pentru alții ! Eu pierd timpul și dînsa e în extaz după sistemul muscular al acestui înotător de profesie. Te pomenești că ideea cu schimbul a fost chiar a ei. Înotul, sportul în general, stabilește între oamenii care-l practică, relații pe care noi ăștia, sedentarii, nu le putem înțelege. Mă îmbarcai bombănind în șalupa bazei sportive. Genoveva era îmbrăcată în roșu ca o garoafă, Comandorul sta la cîrmă, maseurii calificați trăgeau la rame cu priviri stupide, Fred era Fred și nimic mai mult, iar eu mă zbăteam ca un prost pentru treburile altora.

Măcar să-mi fi apărut printre sălcii ondinele de altădată, armata subacvatică a maestrului Trepied, sau altele, inventate de navigatori, ca sirenele lui Ulise, născute din evaporarea apei sau din ameteala pe care ți-o dă necontenita legănare a valurilor. Debarcăm unul după altul, prudenți, scrutînd bălăriile. Insula e însă pustie. Sirenele se dezalterează probabil prin barurile de pe litoral, iar dobermanii au emigrat. Comandorul ne dirijează cu gesturi hotărîte spre locul unde am văzut troița. Iarba a crescut înaltă și troița pare de turtă dulce. Dar ceva nu e în re-

gulă, căci în jurul ei tot pămîntul e răscolit pe o rază de cîteva sute de metri. Ştiam că banda lui Sonny Boy n-o să lase locurile necercetate. Comandorul şi Fred se apropie cu lacrimi în ochi. Visurile lor cele mai dragi, visuri de îmbogăţire fără muncă, s-au spulberat într-o clipă.

— Dacă asta vă consolează, le spun eu, aflaţi că aici s-au făcut săpături sistematice, dar nu de către amatori, ci de o echipă de arheologi.

— Ştiu un şantier pe-aici, spuse Fred. Hai repede acolo !

— Mai întîi să mergem la bază, să ne înarmăm ca lumea.

Eu şi Genoveva eram liberi. Nea Gelu îşi smulse cu greutate, din piept, aceste cuvinte. Genoveva părea ninsă. „O să vin să-mi iau bagajele, nea Gelule !"... De ce nu ţi le iei de-acum ?... Mai avea două lecţii de înot... Da ?, Bine !...

— Acum, uite ce... Eu vreau să mă iau după indivizii ăştia. Arhibald este şeful şantierului şi mă tem, deşi nu-l pot suferi, să nu i se întîmple o nenorocire.

— Dar n-avem barcă.

— Suie-te în maşină şi taci din gură ! Nu prea sînt mulţumit de tine ! Nici nu m-ai întrebat ce face Raminagrobis. Era foarte îngrijorat că ai dispărut...

— Nea Gelu l-a văzut cu o blondă ! Cu Cleopatra !

— Am arestat-o eu şi i-am dat-o în primire s-o păzească. Nu înţeleg ce vezi rău în asta.

— Parcă eu nu ştiu că voi vă acoperiţi unii pe alţii.

Tăcui, jignit că mi se punea buna credinţă la îndoială tocmai într-o problemă atît de gravă. Apăsai pe acceleraţie şi avusei satisfacţia, cînd intrarăm în apă, să o aud pe tovarăşa mea scoţînd un ţipăt. Apoi se linişti. Graţie lui Mălai mare şi a maşinii de împrăştiat frunze, Tragusta

mergea ca pe apă. O băgai în viteză, făcu cîteva curbe ca să-i cunosc toate posibilitățile, în sfîrșit, nu mă grăbeam. Știam că o să se lase cu bătaie și nu intenționam să-l scutesc pe Arhibald de toate greutățile vieții...

Într-adevăr, cînd ajunserăm la șantier toți arheologii erau legați, iar licheaua de Arhibald avea un ochi vînăt și înjura ca-n codru. Echipa de șoc a Comandorului tocmai terminase percheziția prin corturi dar nu găsise nimic.

— Tu ce mai cauți aici, bă ! ? se răsti nea Gelu la mine.

— Am uitat să vă spun ceva. Acum vreo săptămînă, Sonny Boy și cu Trepied, făcînd același raționament ca voi, au vrut să sape pe insulă. Eram întîmplător la filmare și i-am auzit fără să vreau. Vorbeau în englezește crezînd că nu-i înțelege nimeni. Ca să nu se spetească săpînd, i-au trimis vorbă lui Arhibald că au găsit o scoică ciudată. De fapt, o scoică șterpelită de Trepied de la muzeu. Arhibald nu s-a prins, și a răscolit toată insula ! Și-n loc de comoară — sufletul !...

— De ce nu ne-ai trimis vorbă, idiotule, că e o farsă, mă ocărî colegul meu de arheologie. Am muncit de pomană și planul o să rămînă în urmă.

— Puțin îmi pasă mie de planul tău !

— Și pe noi, zise Comandorul, de ce ne-ai lăsat să ne trambalăm pînă aici, dacă știai cum stau lucrurile ? Acum îți dau cîteva labe !

— M-am gîndit că trebuie să aveți, și voi, propria voastră experiență de viață. De-asta complicii tăi au un aer atît de imbecil — nu-i lași să cugete cu propriile lor mințișoare !

Ofuscat, Furfurel se smuci să mă cîrpească dar îi pusei o piedică. Îi sfătuii și pe ceilalți să stea liniștiți, deoarece cu mine nu prea aveau spor. După cîteva clipe de șovăială toată banda ne întoarse spatele.

— Hai la revedere ! spusei și eu, dînd să mă urc în mașină.

— Ce faci ? Nu ne dezlegi ?

— Păi ce, eu v-am legat ?

— Atunci n-o să afli niciodată unde e Alidada !

Taci că era bine ! Alergasem după una și dădeam peste două. Alidada era și ea într-un cort, legată cobză. Purta o *rochie albastră cu păpădii galbene* și părea foarte încurcată. Nu ne dădu nici o explicație plauzibilă despre fuga ei de-acasă. Mai mult, ne rugă să nu ne amestecăm.

— Sper că nu te-ai încurcat iar cu filfizonul ăsta. Dacă ai chef, uite, îți las ție onoarea să-l dezlegi.

— Puțin îmi pasă de el, dar o să-l dezleg. Ai să înțelegi mai tîrziu atitudinea mea !

— Ești cam misterioasă, dar nu vreau să stau în calea fericirii tale. După ce termini aici, te așteptăm la vilă. Bine că n-ai pățit nimic. Puteai să-i comunici Micșunească.

— Am promis să nu iau legătura cu nimeni !

Nici Genoveva nu reuși s-o convingă. Arhibald rînjea nesuferit, voind să lase impresia că prietena noastră rămîne pe șantier din cauza lui, ceea ce era complet neadevărat.

Dacă așa stăteau lucrurile, nu mai aveam de ce întîrzia prin acele meleaguri. Sus, păpușo, și hai la masă !... Tragusta se lansă pe apă sub privirile uluite ale confraților care ținuseră să ne conducă o bucată de drum, drept mulțumire că i-am scăpat de invadatori ...Ura și la gară !... Iar apă, iar cimitir, iar șosea asfaltată, iar case, iar străzi... În vilă nu e nimeni ! Musafirii zac încă în micile lor cuibare de nisip. Foarte bine ! O pun pe Genoveva să se spele și să se pieptene, și o instalez, fără să-i spun nimic, în fotoliul cel mare din hol. Apoi mă reped pe scări să văd ce mai e nou în camera aparatelor.

Vila e, cum spuneam, pustie. Dar după un colț al coridorului zăresc o coadă țanțoșă. Desigur, eternul Csicolas într-una din plimbările lui misterioase. Mă iau după el în vîrful picioarelor. Nici nu pare să se ferească. În gură duce un picior de pui ! Ăsta o să-mi devalizeze toată cămara !... Urcăm, în mare conspirativitate, pînă la etajul superior. Aici, în capătul final al coridorului, sub scărița ce duce la mansardă, e un infundibul plin cu obiecte scoase din uz : un xilofon ruginit, cîteva ștergătoare de papură, un tam-tam fără mătăuze și o amplă cortină verzuie, pătată cu mari continente de cafea. Cum ajunge acolo, Csicolas zgîrie toba într-un anumit fel, și, imediat, printr-o spărtură a lemnăriei, apare cu sfială, un căpșor de ciocolată, bine cunoscut mie și lui Csicolas !... Domnișoara Clotilda Brack ! Ce plăcere !... Mă bucur să te întîlnesc !... Colaboratorul meu întoarce capul cu demnitate. Pardon : *Doamna !*... Ah, într-adevăr ?... Atunci, omagiile mele, *Doamnă !* Și ție ura, bă, pișicherule ! Făceai pe misteriosul cu mine ? Să-ți fie rușine ! Pe voi, nobilii, numai dracu vă mai pricepe !...

Csicolas e țeapăn de orgoliu, dar nu uită să împingă cu botul piciorul de pui spre aleasa inimii sale. Acum îl înțelegeam. În locul lui la fel aș fi făcut !... „Da, mai ales în situația ei", îmi explică Csicolas prin semne... Mă uit mai cu atenție și văd că talia fostei domnișoare Brack s-a cam împlinit. E mai mult un fel de burticică, pe care distinsul meu colaborator, grijuliu ca orice tată, o ocrotește înlăturînd din calea ei toate obstacolele ! Aferim, bătrîne ! te credeam un visător și cînd colo văd că am de-a face cu un adevărat om de acțiune ! În semn de gratitudine, cățeluța Clotilda intră o clipă în ascunzătoare și se întoarce cu botul plin de hîrtii. Sînt bani vechi de pe vremea inflației, bancnote de o sută de mii, de un milion, de cinci mi-

bonne !... Da, înțeleg, știi cît de ahtiați sînt oamenii după bani și ai vrut să-mi faci o plăcere. Mulțumesc, dar nici ăștia, nici ăilalți, nu valorează mai mult decît hîrtia pe care au fost tipăriți...

Îi las și plec, clătinînd din cap. Proastă impresie trebuie să aibă animalele despre oameni... În camera pentagonală, aparatele stau încremenite. Dar Niță Cerebralul a fost tot timpul atent și poate a prins ceva. Pun banda și ascult. Nu e decît un mesaj de la cosmonautul Gicu C. Niculescu. Bate cîmpii cu *Selena* lui. Ascult cu jumătate de ureche dar un pasaj îmi atrage atenția : „...trupurile lor sînt imateriale. Am încercat s-o strîng în brațe și nu am prins decît vidul. Au fost proiectați prin telepatie de pe planeta lor. Totul e doar o iluzie. Iluzie sînt orașele subterane, iluzie această copilă de aer, cu rochia ei albastră plină de păpădii galbene..."

Albastră cu păpădii galbene ? Hm !...

Din curte se aud voci. Cuartetul de pe plajă se întoarce cu glasuri frivole.

— Ah, blondele ! spune Raminagrobis cu glas languros. Le ador ! Moartea mea sînt blondele, Cleopatra, ține bine minte acest lucru !

Cobor în fugă scările. Știu de mult că lui Raminagrobis îi plac blondele, dar vreau să văd ce o să spună cînd va da ochi cu Genoveva. Aceasta a auzit, și ea, cobza lui Mălai mare. S-a ridicat în picioare, ca o statuie a indiferenței, lăsîndu-și părul pe umeri. Cînd musafirii pătrund în încăpere, o rază de soare i-l poleiește pe neașteptate, de parcă ar fi o torță ce arde cu flacără moale.

Fiindcă și Genoveva e tot blondă !... Moartea lui Raminagrobis !...

CAPITOLUL XXIX

Misterul camerei pentagonale

— Deci, tu, păpușo, continui să nu știi nimic în legătură cu Mirandolina ! Parcă așa spuneai ?... Nici cine a răpit-o, nici unde a dus-o, nimic !...

— Îți dau cuvîntul meu de onoare, ce naiba !

— Jură ! Zi-i după mine : să nu mă mai mărit, dacă am vreun amestec.

— Refuz ! Nici în glumă nu se spun vorbele astea !

Zîmbii cu mîhnire. Atunci vom proceda astfel : dumneaei va rămîne în vilă și va scrie de două sute de ori, cu litere gotice, sub supravegherea Genovevei, fraza următoare : „De azi înainte, voi spune întotdeauna adevărul și numai adevărul !“ Raminagrobis se elibera din funcția de paznic, pentru care nu dovedise aptitudinile scontate ; Micșunească va lua în primire aparatele, căutînd să capteze orice mesaj transmis pe calea undelor, iar Vicepreședintele, strateg înnăscut, trecea la comanda supremă a vilei.

— Atunci eu pot să mă duc la culcare, se grăbi Mălai mare să tragă concluzia.

— Tu mergi cu mine ! Ai un sfert de oră ca să te echipezi pentru luptă. În noaptea asta vom face ravagii ! Executarea !

Urcai repede la mine să mă pregătesc. Un maiou negru, pe gît, era tocmai potrivit pentru astfel de expediții nocturne. (Luai și manda de biliard).Un chip energic mă supraveghea din oglindă zîmbind sardonic. Sărmanii, bieții

mei adversari ! Fără să vreau, aruncasem o mănușă, și forțe oculte comiseseră imprudența să o ridice ! Făcui cîteva mișcări de brațe și picioare menite să-mi redea suplețea articulațiilor. Trecuseră ani de zile de cînd nu mai executasem la trapez, în fața unei mulțimi îngrozite, numărul meu de senzație : Olandezul zburător — triplu salt-mortal, fără plasă, la cincisprezece metri înălțime, imediat sub cupola circului !... Dar iată că, în aceste clipe, sîngele îmi gîlgîia în vine, făcîndu-mă să retrăiesc beția de altădată a marilor premiere. Mă simțeam dîrz, viforos, ca-ntr-un rol jucat cîndva în mijlocul arenei cu talaș ; o parodie comică a duelului din actul întîi al piesei Cyrano de Bergerac („Cu grație-mi zvîrl pălăria... etc., etc."). Îmi amintii și cuvintele :

Căciula mi-o-ndes pe urechi,
Strîng brîul pe mijloc, vîrtos,
Îmbrac și cojocul cel vechi,
Sînt vînă, mă simt arătos ;
Ciomagul l-apuc fioros,
Să dau, cînd bătaia s-o-ncinge !
Eu nu mă încurc, rad la os !
La urmă de tot voi atinge !

Cînd vom fi mai liberi o să i le recit și lui Raminagrobis care e un degustător de poezie subțire. Deocamdată, mă îndrept spre ieșire cu pași felini, de panteră neagră. Nevăzut, neauzit, așa cum mă voi năpusti asupra inamicilor : precum trăsnetul lui Alah ! Numai să dau de ei !... În hol, Csicolas mă întîmpină cu priviri de tată îngrijorat. Coana Veta a închis cămara cu cheia și... Aha, e grav ! Să căutăm o sîrmă. Nu e o broască prea complicată, cedează repede sub presiunea șperaclului improvizat. Și, fii atent, Csi, parizerul ăsta e colosal ! că e și dietetic. În plus, eu zic să agonisim și sticlele astea două de lapte... Lăsăm

totul cum era înainte și ne strecurăm ca două umbre, cu marfa furată sub braț, spre cotlonul unde e pitită Clotilda. Infundibulul e acum tapisat cu bancnote, iar fosta domnișoară Brack doarme pe o saltea de milioane... Copii, eu vă las. Voi le-ați rezolvat pe toate, numai eu nu sînt în stare să-o regăsesc pe Mirandolina... Csicolas face un pas înainte ca la armată... Nu, nu, tu rămîi aici să ai grijă de ea. Hai la revedere !...

Raminagrobis mă așteaptă în Tragustă. A îmbrăcat un elegant costum de seară și nu a uitat nici floarea de la butonieră. Zice că și Arsene Lupin tot în ținută de seară pleca la acțiune. Îl privește, eu l-am luat ca să-mi asigure spatele și să execute. Dacă nu, îl las acasă !... Am înțeles, să trăiți !... În poartă, coana Veta ne deschide, cu o mină îngîndurată... Ce s-a-ntîmplat, tanti ?...

Nimic, adică nimic grav ! Dar Csicolas face în continuare ravagii, expediții piratерești în cămară ! Din frigider lipsesc două sticle cu lapte. Cum o fi deschis ușa, cum o fi cărat sticlele, dumneaei nu poate să-și imagineze...

— Vezi ? Dacă ai lăsa cămara deschisă nu ți-ai mai pune probleme de-astea.

Mă privește lung cu mîhnirea omului care nu a fost înțeles de contemporanii săi. O să-i explic altădată ! Demarez. Peste oraș s-a lăsat un polen cenușiu ; oamenii prîndesc apropierea nopții mîncînd cornete mari de înghețată populară. Din cauza vitezei, rumoarea zboară pe lîngă noi ca un zgomot de vîslă. Pe sub fumul vioriu al reclamelor de la cinematografe, copiii străzii trec, cu chipuri îmbătrînite. De partea cealaltă, prăvăliile, la ora asta închise, și-au aprins acvariile cu mărfuri ; dincolo de geam, ghicești un întuneric prăfos, plin de molii, mirosind poate a scorțișoară. Lîngă mine, Raminagrobis meditează profund, la cîteva sute de metri sub nivelul mării. În dreptul poștei îl împing cu cotul :

— Obiectiv unu : Poșta ! Salt înainte !...

Mălai mare e un reprezentant de la Pronosport și o caută pe Angi, ca să-i înmîneze un premiu. Da, dar Angi nu e aici ! A venit Benito, logodnicul ei din Italia, și și-a luat liber ! Bineînțeles, îi cunosc adresa : ... Farul din Agigea ! Tatăl ei e paznic acolo !... Perfect ! Pînă la Agigea, acum sînt cinci kilometri, acum nu mai e nici un kilometru... Parchez în niște tufe și asaltez farul, singur, lăsîndu-l pe Raminagrobis în linia doua. Ușa turnului e deschisă. Sus, reflectorul scînteiază pînă departe, dar la baza clădirii e întuneric și miroase a benzină de avion. Urc scările trăgînd cu urechea pe la uși. Îndărătul uneia din ele aud un casetofon : iar *Beatleșii*, și probabil că din nou li se fac injecții cu lapte !... Bat discret, apoi mă răzgîndesc și mă arunc cu umărul în ușă. Pe pat, Angi, cu priviri indignate, și alături, Benito, care s-a băgat cu capul sub plapumă !

— Ce, nu ți-e bine ? vociferează tînăra și nonconformista Angi. Ieși dracului afară !

Într-adevăr exagerez. Dar parcă am mai văzut undeva nădragii italianului.

— Auzi, bă, Benito !... Te mai doare glezna ?... Sau preferi să-ți spun tot Trepied ? Maestru de balet și șantajist ordinar ! ?...

Licheaua țîșnește de sub plapumă, suplu ca o mînă fără mănușă. Are o inteligență de gradul doi dacă a sperat că mă va lua prin surprindere. Mă sucesc într-o parte, și-l apuc din zbor de unul din călcîie, dirijîndu-i saltul înspre chiuvetă, pe care o face praf cu capul. Apoi rămîne nemișcat, fără să-i mai pese că n-are nici măcar cravată la gît.

— L-ai ucis, bestie ! scîncește Angi, strîngîndu-și mai tare plapuma în jurul gîtului.

— Fleacuri ! Cînd s-o trezi, să nu uiți să-i pui și chiuveta la socoteală !

— Ești un măgar ! Mi-a promis că mă ia de nevastă ! Așa să știi !

— Dacă l-ai crezut, află că ești proastă rău ; n-ai să ajungi niciodată șefă de tură ! Dar puțin îmi pasă. Mie să-mi spui pentru cine lucrezi.

— Pentru nimeni !

— De ce nu mi-ai raportat cu cine a vorbit Cleopatra ?

— Nu sînt obligată ! Și te rog să te cari imediat !

Luai toate hainele din încăpere și le aruncai pe geam !... Așa, acum să așteptăm să vină tac-tu. Să vedem ce-o să spună cînd o afla că fie-sa exagerează cu ospitalitatea față de turiștii străini. Nu !... Mă ruga din suflet să nu fac una ca asta ! Dacă iubisem și eu cîndva în viață ! Căci între ea și Benito s-a-nfiripat o dragoste ca-n filme ! Nu vor renunța niciodată, decît în cazul cînd unul din ei se va răzgîndi. Îmi repeta propriile cuvinte ale iubitului. Și, în fond, n-avea nimic de ascuns. Cinematografiștii instalaseră, aici în far, o centrală, pentru nevoile lor. Dacă înregistrase și ea cîteva din convorbirile noastre, ce vedeam rău în asta ?...

— Păi ăsta e spionaj în toată regula ! Ah, Angi, trădătoareo ! Să-mi spui imediat unde e Mirandolina și ce vor cei care au răpit-o.

Nici ea, nici Trepied, care se trezise cu un enorm cucui între frumoșii săi ochi albaștri, nu cunoșteau scopurile finale ale lui Sonny Boy. „Eu sînt plătit la bucată !“ se scuzase maestrul de balet, „iar Angi e nevinovată !“ Cu Mirandolina era mai simplu. Fusese sechestrată de Roger, la rugămintea Cleopatrei, care voia să-i ia locul în film.

— Probleme personale, deci, conchise Angi. Eu și cu Benito nu ne amestecăm. Nu-i așa, Benito ?

Ba eu mă amestecam ! Le ordonai să ia pe ei cîte un cearceaf și : înainte marș ! Să auzim ce spune și Roger de chestia asta !... Aveam, în sfîrșit, un punct de reper, așa

că lansai Tragusta cu viteză, spre Centrul de Răcoritoare. După cîteva minute de zbor, văzui printre case campanila acoperită cu șiță. În poartă, Maciste, în maiou, cu brațele tatuate cu ancore. Ne primi cu eternul său zîmbet adipos. Aveam hîrtia de zece lei pregătită. O luă cu plecăciuni, făcînd-o să dispară în buzunarul de la spate al pantalonilor. Era fericit că ne revede, din păcate, domnul Roger îi dăduse ordin că nu primește pe nimeni.

— Pe mine mă așteaptă. Te rog să lepezi scobitoarea din dinții tăi cariați și să mă anunți !

Bruta scoase cu un gest mecanic scobitoarea, apoi o băgă la loc. Își jucă puțin mușchii ca să mă sperie.

— Dom Roger a zis că dacă te prind dînd tîrcoale pe-aici să te cotonogesc. Zicea că pentru oricine e acasă, numai pentru panglicarul ăla, adică pentru tine, nu ! Dacă te las să intri, mă concediază !

Puțin îmi păsa mie de asta ! Încercai să fac un pas înainte, dar portarul îmi dădu brînci. Îi răspunsei cu aceeași monedă ; în felul acesta schimbarăm cîteva servicii, în care timp, poarta de lemn, sculptată cu motive din munții Oașului, începuse să scîrțîie precum coloșii lui Memnon la apropierea zorilor... „Cară-te, bă, că te accidentez, n-auzi ? !...“ „De ce să nu iei o sută de lei, și să zici că nu erai în poartă cînd am venit eu ? !...“ „Nu-mi stă în caracter !“... „Atunci, și eu, îmi declin orice răspundere, față de văduva și de orfanii tăi !“ „Iar tu, sper că ți-ai plătit ratele la Adas. În felul acesta nu vei avea probleme cu spitalizarea, și cu cele ce vor urma !...“

Totul pe un fond de bufnituri și icneli. Cu pumnii lui, Maciste ar fi putut bate picioare de pod în pămînt, numai că, știind-o pe Mirandolina pe-aproape, mușchii mei funcționau ca niște arcuri de oțel. Îmi dădeam totuși seama că o singură lovitură m-ar fi scos din luptă și atunci îmi atrăsei adversarul pe o alee cu pietriș și, cu șpițul, îi um-

plui pantofii cu pietre. N-am să repet cuvintele pe care Maciste le pronunță cu această ocazie. „Loviturile astea de la mine le-a învățat !“ le explica Raminagrobis celor doi ostatici... Da, însă mai trebuia și nițică inteligență, pentru a contrabalansa diferența de categorie. Cu o mișcare fulgerătoare îi rup lui Maciste nasturii de la bretele. Orice acțiune îi e paralizată, dacă nu vrea să piardă pantalonii. Cîteva minute creierul său neted și lucios funcționează în gol, apoi se predă.

— Să știți că nu e nimeni acasă, oftează el. Dom Roger și cu prietena voastră au plecat acum o oră cu mașina. Două sute ca să vă spun unde. Și, bineînțeles, discreție !

Îi dădui cinci, și bretelele pe deasupra !... Bodaproste, parcă așa se zice ? Ei bine, întreg colectivul putea fi găsit la hotel Paradis, camera 312 ! Pe ochii lui ! Dar să nu spun la nimeni !... Bine, bă, hai și la Paradis ! Mergem și-n iad dacă e nevoie !... Și din nou pe străzi printre casele carbonizate de întuneric. Intrarea la hotel e luminată de un reverber, dar dincolo, într-un mic scuar, o ambulanță albă îmi atrage atenția. Mă dau aproape și bat cu pumnul într-unul din geamurile mate. Se aud fosneli, apoi vocea lui Narcis Smith... „Cine dracu sînt imbecilii care bat ?“... Să mă scuze, și el și Luminitza, dacă e înăuntru... „da, e înăuntru, și ce-i cu asta !“... însă aveam nevoie de ajutorul Interpolului... Înăuntru se aprinde un bec de 60 de wați, Narcis înjură, aud și niște șoapte subțiri, în sfîrșit ușița se crapă... Ce poftești ?... Să-i ia pe strigoi înăuntru și să aibă grijă de ei pînă îi arestez pe americani pentru răpire de mirandoline, crimă aspru pedepsită de codul meu penal... Să nu vină și el ?... Nu, ar fi un masacru !

Urc cîte trei trepte pînă la camera 312. De sub ușă iese o sabie de lumină. Trag cu urechea... „Pe nouă !“ zice un glas... Îi fac semn lui Mălai mare, și trecem amîndoi, în același timp, prin ușă. Interlocutorii noștri din seara aceasta

sînt, în ordine alfabetică: Papastratos (cîrciumarul), Roger, Sonny Boy și maestrul Tinichigiu! P—R—S—T! Joacă *unu mic*, în cinci, fiindcă i-au dat cărți și lui Ilie Ciurescu, aflat însă de cealaltă parte a ecranului. Menzile de biliard zbîrnîie ca niște zbîrnîitori de zmeu prin aerul poluat de fum de tutun. Noapte bună Papastratos, noapte bună Tinichigiu, noapte bună Sonny!... L-am păstrat treaz pe Roger ca să-mi dea raportul. Îl ajut să se reculeagă cu vreo douăzeci de labe alternate cu tot atîtea dosuri. Din nenorocire, Mirandolina nu mai e prizoniera lui. O reținuse alaltăieri fără brutalități, respectînd cu strictețe deviza: honni soit qui mal y pense, la cererea Cleopatrei, cu care era ca și logodit.

— Și azi-dimineață am pierdut-o la poker! Că noi lucrăm de 48 de ore. A cîștigat-o Sonny Boy cu o chintă la Costică scoasă din mînecă. Nu știu ce intenții are cu ea.

În cazul acesta să stăm de vorbă cu americanul. Îl sondez de cîteva ori cu piciorul la trei coaste și regizorul își revine, ușor obnubilat. De fapt joacă marea scenă a vieții sale, căci, dîndu-și seama de primejdie, profită de un moment de neatenție și se refugiază în baie.

— Fiți foarte atenți, ne strigă el de dincolo, că am două pistoale încărcate.

Îi fac semn lui Raminagrobis, și îngrămădim toată mobila din apartament în dreptul ușii. Am de gînd să chem pompierii, dar Papastratos — Dumnezeu să-i dea sănătate! — s-a trezit și ne vinde un pont.

— Eram de față cînd Sonny Boy a ordonat să fie dusă pe submarin. El crede că averea lui Ocoleanu e ascunsă în vila Reduta și vrea să te oblige la un schimb.

— Știi cumva unde e submarinul acum?

— E pe lîngă *Epava*. Echipajul urmează în fiecare noapte tratamentul preconizat de mine, cu lichior de ștevie,

Ridic tabăra imediat, lăsîndu-l pe Sonny Boy claustrat în baie. Pe ceilalți îi iau cu mine. Asfaltul fîșîie din nou sub anvelopele Tragustei. Pe pasarela de la *Epava,* Papastratos, care a depus jurămînt de credință, o ia înainte. Reapare după cîteva minute cu un matelot de gît... „La pașa vine un arab !"... Îl miruim, îl conservăm, îl punem la saramură... „Și rînd pe rînd sosesc arabi... La fel ca primul, dar mai slabi !..." Cînd avem toată colecția îl luăm pe căpitan la întrebări... Că hîr, că mîr... submarinul e acolo!... Atunci, înainte marș! Îl găsim nițel mai la dreapta. O tărtăcuță de șapte-opt locuri care seamănă puțin cu batiscaful lui Picard... Hai, copii, la cine sînt cheile ?... Înainte de a deschide, ciocănesc ușor în peretele de tablă. Mirandolina nu răspunde. Te pomenești că e cu mîinile legate la spate. Cobor rînjind, fericit cu anticipație... „Cine te scoate pe tine puișor, din toate încurcăturile ?..." Din nefericire, sau din fericire, colivia e goală ! Mirandolina a zburat ! Pe bancheta unde o lăsaseră, găsim un bilețel : „Imbecililor ! Nu mai agățați dublura cheilor, la îndemîna primului venit. Puteați rămîne fără submarin, dacă eram o fată rea. Vă doresc tuturor grabnică arestare. Mirandolina !"

Iar am dat greș ! De ce n-o fi stat cuminte la locul ei ? Totdeauna îmi face greutăți fata asta ! Acum pe unde s-o mai caut ?... Ne întoarcem încruntați la *Epava,* unde dau ordin să fie eliberați toți prizonierii. Imediat după asta, Narcis și cu Luminitza pleacă cu ambulanța, fără să-și mai ia la revedere. Nu pot să zic nimic : și așa au pierdut prea mult timp cu problemele altora. Mă urc în mașină bombănind, înciudat pe toată lumea și în special pe mine însumi... Și Raminagrobis ăla pe unde naiba tot bîntuie ?... Claxonez cu furie pînă cînd îl zăresc venind dinspre *Epava,* în pas alergător.

— Dacă te mai dezlipești de grup, îi spun, o să rămîi de căruță. N-am poftă să aștept după toată lumea.

— Da ? Ești cam mojic. Aștept să-mi ceri scuze ca să-ți pot spune unde e Mirandolina în acest moment.

— Scuzați !

— Cam scurt. În sfîrșit... adineauri am vorbit cu Vicepreședintele. Ființa adorată s-a întors singură la cuibul ei drag !

Ultimele cuvinte s-au irosit în trena de aer a Tragustei. Dar n-aveam nevoie de ele ca să mă bucur. Încep să răcnesc marșul meu preferat : „Trecea fanfara militară !" și fac semn să mă secondeze în terță sau în ce-o vrea el. În curtea Redutei mă potolesc. Nu trebuie să arătăm prea mult entuziasm, că pe urmă subalternii ni se suie în cap. O ușoară îngrijorare, puțină tandrețe e suficient...

— Ura, Mi ! Mă bucur că ai venit ! Eram îngrijorați cu toții.

Are în priviri ceva de pisică sălbatică sau de pasăre obișnuită să zboare deasupra torentelor. Îmi oferă o frunte pură, de școlăriță premiată la un concurs de matematică, dar zîmbetul ei e ironic. În sinea sa cred că se bucură că nu eu, ci ea singură a reușit să scape din ghearele răpitorilor. Îmi torn un pahar mare de sunătoare, pe care îl dau peste cap dintr-o singură mișcare. Iar începem să ne hîrjonim ! Caut cuvinte de spirit care să-mi asigure superioritatea morală, dar nu le găsesc.

— Ia fiți atenți ! strigă Micșunească. Cosmosul vrea să comunice ceva.

— Dacă mă gîndesc la distanțele enorme dintre particulele atomice și nucleu — se aude vocea lui Gicu — și noi pămîntenii sîntem ființe de fum, inconsistente. Căsătoria dintre seleniți este, de fapt, unirea a două umbre. Cei care se iubesc, se strîng în brațe : o îmbrățișare din care nu se vor mai dezlipi niciodată. Electronii unuia trec

pe orbitele celuilalt pentru totdeauna. Din Gicu și Selena se va naște o nouă ființă pe care o vom numi poate Gisela...

Apucai microfonul cu delicatețe :

— Gicule, las-o baltă ! Ia-o pe Selena sau Alidada, cum vrei să-i zici, și veniți acasă ! Da ! rochia albastră cu păpădii ne-a lămurit cam pe unde ai ajuns. Și nu fi nefericit : data viitoare poate o să ai mai mult noroc !

Închisei. În camera pentagonală unde ne adunasem cu toții, s-a făcut răcoare. Toți prietenii îmi ocolesc privirile, numai Mirandolina îmi zîmbește cu un ușor dispreț. Dar ce naiba am făcut, fraților ! Adică toți au suflete gingașe numai eu sînt un bădăran ?... Tocmai eu care mai adineauri mă gîndeam că dacă umbra mea și a Mirandolinei s-ar fi unit, ca umbrele celor ce locuiesc în lună, noua ființă ar trebui să se numească Palmira, nume de oraș antic, cu comori dispărute și temple înecate de bălării. Dar cui să-i spui toate astea ?...

Privesc din nou la Mirandolina și mi se pare că tremură. Într-adevăr, prin draperii pătrunde o șuviță rece de aer, dar cînd mă aplec să închid geamul o rafală de gloanțe începe să piuie ! Ne aruncăm la podea, însă e clar că vila e încercuită. O nouă rafală retează sticlele de sunătoare de pe masă, apoi dărîmă tapetul cu versete din Coran pe o mare porțiune. Dedesubt se vede o altă pictură mai veche, pe care o recunosc imediat. Un sfînt Valentin cu mîna întinsă ! Îndărătul peretelui pe care îl indică degetul preasfîntului, e ascunzișul Clotildei. Care, după cum știu eu, doarme pe o saltea de milioane. Dar cei de-afară nu știu că milioanele astea sînt false. Ei trag cu gloanțe adevărate !

Păi dacă așa stau lucrurile ia să scoatem noi un drapel alb la fereastră !...

CAPITOLUL XXX

Valsuri nobile și sentimentale

În clipa următoare, gloanțele încetară să mai piuie în jurul nostru și zece sau cincisprezece reflectoare puternice, instalate în diferite puncte de jur împrejurul curții, învăluiră întreaga vilă în tentaculele lor orbitoare. Ai fi jurat că un incendiu rece a cuprins grădina și că se aude cum pîrîie ramurile boschetelor, ca sub efectul unei insesizabile combustiuni. Deranjate din somn, șopîrlele, cuibărite la acéa oră în pietrișuri mai calde, o tuliră, pe tăcute, în jungla de mărar plantată cîndva de coana Veta. Motoare puternice, pînă atunci mute, începură să duruie ca la treierat, și poarta grea de fier fu deschisă larg de indivizi necunoscuți. Ne ridicarăm cu teamă de pe covor scuturînd de pe noi firimiturile de moloz căzute din perete. Ca-n clipele ei de dulce temere, Mirandolina se lipi de mine, apoi se depărtă repede :

— Acum ți-ai găsit să faci pe drăgăstosul ? mă apostrofă ea ; mai bine vezi ce se întîmplă afară !

Pe dracu ! Din balconul camerei pentagonale, toată lumea putea să vadă strada luminată *a giorno*. Deși ora era înaintată, pe ambele trotuare staționau o mulțime de oameni îmbrăcați în costume din secolul trecut. În timp ce macaralele pentru filmări panoramice își ocupau locurile printre ronduri, vreo douăzeci de bezmetici cu jobene în cap intrară în fugă pînă în fața vilei, unde se trîntiră la pămînt, fără să-i fi atins cineva cu vreun deget. După ei,

femei disperate, purtînd largi rochii cu volănașe, se aruncară gemînd sfîșietor peste trupurile, chipurile neînsufleţite, ale iubiților. Încă nu știam ce să cred, cînd la picioarele mele simții amușinînd ceva : era fidelul Csicolas, cu o splendidă bucată de capac în gură... Du-te, bă, de păzește înfundibulul, că aici am eu grijă !... Un vals nobil și sentimental, venit de nu știu unde, contamină atmosfera, și, în timp ce vocea regizorului de platou striga : Motor ! mulțimea făcu un pas înainte, ocupînd toată strada. Imediat după asta, prin dreptul ferestrei trecu pieziș o nacelă cu oameni congestionați, purtată de un braț metalic articulat, și, cu ajutorul unor mari folii strălucitoare instalate în iarbă, balconul fu invadat de o lumină insuportabilă. Înțeleserăm că se transfoca intens asupra batistei albe, înfiptă de mine acum cîteva minute, în vîrful unui vătrai, în semn de capitulare.

— Fiți fără grijă, copii ! le strigai colaboratorilor mei apropiați, nu e nici un pericol serios. Imbecilii ăștia s-au apucat să filmeze la noi în curte, deși nu-mi amintesc să-mi fi cerut voie. O să le pun la socoteală și ultimul firicel de iarbă ! Ce, așa merge ?

Era evident că Sonny Boy înscenase toată această parodie ca să poată pune laba pe milioanele zidite în peretele camerei pentagonale. Dar nu le mai spusei celorlalți, ca să aibă și ei parte de o surpriză... Jos, acțiunea continua paranoică, așa cum o visase creierul înfierbîntat al cineastului american. Un escadron cu lănci și prapuri trecu în galop silind întreaga figurație să se refugieze în curte. În fundul grădinii, echipa de focuri și zgomote aprinse grenade fumigene, iar în văzduh fură lansate rachete luminoase, cu parașută. Era un moment culminant, pesemne, fiindcă miradoarele operatorilor începură să brăzdeze cerul, în toate sensurile, ca niște mici teleferice... Da, într-adevăr, iată că din umbra pergolei, au răsărit în acest moment niște vlăj-

gani, bineînțeles mascați, care se fac că trag la pistoale în toate cele patru puncte cardinale. Îmi e imposibil să ghicesc dacă atacă sau apără vila, dar bănuiesc că acest amănunt nici pentru regizor nu are prea multă importanță. Valsul acela demodat izbucnește din nou cu forță... „O, ce tristețe dureroasă !“ ar spune Raminagrobis dacă ar fi lîngă mine... Sînt convins că publicul din staluri va smiorcăi cu bună credință, mai ales că din mulțime se desprinde acum o arătare în alb, o jună copilă cu păr răvășit care înaintează fără să se teamă de gloanțe !... Oh, suflete, ai grijă de tine !...

— Trageți, o, voi, cruzilor ! (sau cam așa ceva) strigă fecioara, sfîșiind, cu un gest brusc, vălul imaculat ce-i acoperea pieptul.

Prim-plan : Țoancă mică ! Lumini și aparate se concentrează asupra acestui obraz cunoscut, ce pare acum, din cauza fondului de ten, mai mult pictură *al fresco*, decît chip omenesc. Unde ești, Gicule, să-ți vezi logodnica pămînteană ?... Privirile interpretei strălucesc cu vîlvătaie, probabil i-au dat să bea sunătoare, sau alt vasodilatant. În jurul ei, figurația se bulucește. Mascații au dispărut !

Ba n-au dispărut deloc ! Uite-i aici, lîngă noi !... Prin ușa dată cu furie la perete, năvălesc, unul după altul, crunți, cu topoare și rîngi în mîini, puși pe dărîmare : Sonny Boy, Fred, Trepied, Comandorul !... Aproape toată gașca ! Cum au făcut, cum au dres, văd că au căzut la pace și sînt dispuși să împartă între ei, frățește, milioanele lui Ocoleanu. Eu și musafirii mei nu avem nici un rol în treaba asta. Adică doar pe cel de victime, dacă facem cumva vreo mișcare în plus.

— Nici o grijă, Sonny ! îl asigur. Din partea noastră aveți toată înțelegerea. Sînteți niște cazuri în care numai medicina ar mai putea avea un cuvînt hotărîtor de spus... După cîte înțeleg, vreți să spargeți zidul ăla, nu ?...

— Ești deștept nevoie mare.

— Dați-i drumul ! Sînteți invitații mei !

Mă umflu în pene, fiindcă Mălai mare și Vicepreședintele mă privesc aiuriți... „N-am ce să vă fac, inginerilor, aici e diplomație subțire !...“ Invadatorii scuipă în mîini și se apucă de treabă. Dar fetele noastre nu le-au acordat nici o atenție. Și Cleopatra, și Mirandolina, și Micșuneasca, privesc în curte, roase de o neagră invidie. Țoancă mică își joacă rolul vieții sale, mai mult unduiri de șale și gesturi dramatice, decît cuvinte. Pe astea o să le imprime probabil în post-sincron ! De furie, logodnica mea îi aruncă un vas cu pești aflat alături, pe un gheridon. Nu îndrăznesc să protestez, ca să nu cad tot eu vinovat. Cleopatra a dispărut pe ușă. Nu poate suporta ca alta să-i ia locul, după toate sacrificiile făcute. În curînd degetele ei s-au încîlcit în părul protagonistei dar nici aceasta nu se lasă. Are loc o păruială în regulă, se filmează intens, nici nu ne dăm seama cînd un convoi de autocamioane stopează în fața vilei și curtea e luată cu asalt de o oaste înarmată cu cîrje și proteze, pensionarii lui madam Ocoleanu, al cărei glas se și aude dînd ordine. Într-o clipă, figuranții în costume de epocă sînt măturați la pămînt ; rămîn în picioare doar cele două hurii încleștate, una în părul alteia. O mare de lanterne înconjură pergola, dar poziția nu e definitiv cîștigată, fiindcă dinspre plajă năvălește, cu torțe rășinoase în mîini, o gloată cu priviri rătăcite, îmbrăcată în halate lungi de spital și cu bonete liliachii puse strîmb pe o ureche. În frunte, Enache-Teofil, profesorul doctor docent Ambrozie, și... Gicu ! În jurul celor două walkirii se naște o învălmășeală dementă, care s-ar pierde pentru totdeauna, neputînd fi descrisă în cuvinte, dacă Raminagrobis, genial din naștere, n-ar fi încălecat pervazul ferestrei, răcnind la opera-

torii buimăciți : „Motor ! Nu întrerupeți ! Toate camerele, înainte și cu forță !...“

Cu tot vacarmul de-afară, sceleraţii de sub comanda lui Sonny lucrează ca-n transă la dărîmarea peretelui. Mai e puțin și camera pentagonală va deveni una cu șase laturi, așa cum a fost construită inițial. Le fac alor mei semn să se strecoare pe ușă și-l bat pe american pe umăr. O mare porțiune de perete care se dărîmă, mă împiedică să-l informez că muncește degeaba. Din valul de praf, o fiară sălbatică îl înșfacă pe unul din demolatori de beregată ! E Csicolas ! După el năvălește Clotilda, pudrată din cap pînă în picioare. O iau în brațe și ne retragem pe balcon. Brutele au trecut prin spărtură, dincolo...

— Nu vă atingeți ! se aude vocea Ocoleancăi din curte. O să sară totul în aer !...

Păi sigur ! Ce ne jucăm ?... „Înspre babord cuțitul răsucește ! ...Cocoși de fier vei auzi cum bat... Din întuneric moartea te pîndește !...“ Și buum !... și bang !... și buum !... Mă întorc cu spatele ca s-o apăr pe Clotilda. Mulțimea din curte se tălăzuiește apoi revine la fața locului. Totul n-a durat decît cîteva secunde. Acum toate fețele sînt îndreptate înspre balconul unde mă aflu. Din steagul alb scos de mine, la vezeală, n-a mai rămas decît vătraiul. Mă întorc cu teamă. Camera pentagonală are acum trei laturi. Printr-o mare gaură în tavan se vede cerul plin de stele. Piraţii plutesc prin moloz, ameţiţi, ca într-un somn greu și otrăvit. O mare rumoare se aude din curte. Văzduhul tot s-a umplut de hîrtii care planează o vreme, ca niște frunze albe ori ca un stol sperios de păsări nemaiîntîlnite prin aceste locuri. Sînt milioanele lui Ocoleanu ! Bancnote de-acum treizeci de ani, cu care poți cumpăra cel mult un zîmbet ! sau o iluzie. O iluzie de o sută de mii, una de un milion, alta de cinci milioane !... Pînă să se dumirească,

mulțimea încearcă să le pescuiască din aer. Se aud înjurături, apoi rîsete !... „Gata filmarea !“ strigă Raminagrobis. Toată lumea acasă ! Ne vedem mîine dimineață !...“

Treptat curtea se golește. În fața peronului au rămas însă protagoniștii principali. Cele două silfide s-au descleștat ; Gicu o ține pe după umeri pe Țoancă mică, Ambrozie îi șterge lacrimile Cleopatrei, Enache și Aneta Ocoleanu se privesc tăcuți, străini unul față de celălalt ca două ființe venite de pe lumea cealaltă. Îi poftesc pe toți înăuntru, tocmai în clipa cînd apare și ambulanța doctoriței cu picioare vînjoase. Cu ea e nelipsitul Narcis Smith, și maestrul Tinichigiu, pe care nu știu de unde l-au pescuit, dornic să culeagă date pentru un articol.

În timp ce sinistrații sînt scoși de sub dărîmături, sufrageria Redutei se umple de oameni. Toți, vechi cunoscuți și prieteni. Administratorii mei aduc cafelele și sunătoarea impuse de împrejurări. După cîteva pahare adversitățile dispar. Deschid larg glasvandul dinspre terasă și-l pun pe inegalabilul Nat King Cole să-mi cînte, la intensitatea patru, cîntecul acela care miroase a ceai verde și a mirodenii aduse în pirogi din lemn de santal : „Creola... ochii-ți ard ca flacăra...“ De sus, dinspre streașini, mai cade, din cînd în cînd, cîte o bacnotă rătăcită cine știe cum, prin jgheaburi ori pe după cucumele...

Între timp, echipa de salvare i-a adus și pe invadatori în holul Redutei. N-au nici pe dracu, sînt doar cam zăurdiți din pricina exploziei. Le torn sunătoare cu ghiotura. Lîngă mine, maestrul Tinichigiu, redactor șef al *Cormoranului albastru,* vrea să știe cum s-a-ntîmplat.

— Ne recunoaștem vina în întregime, vorbește Sonny Boy în numele întregii bande. De unde să știm noi că banii erau scoși din circulație ?... Sperăm într-o sentință mai blîndă. Ne luăm angajamentul să nu mai facem niciodată !

Strîmb din nas. Am mai auzit noi angajamente de-astea ! Îi las și trec mai departe, la familia Ocoleanu, de curînd întregită (dar fără prea mare entuziasm). Tinichigiu mă urmează ca o umbră... Mai întîi trebuie să asistăm la judecata Clotildei. Că așa, că pe dincolo... Să fugă ea de-acasă, ca o aventurieră !... Rușine, domnișoară !... Cățelușa stă cu nasul în pămînt, alături de seducătorul ei care privește în tavan.

— Mai lasă-i, cocoană, că se iubesc ! intervin eu. Acum ce-oi mai fi vrînd ?... Cloti, pupă-i mîna lui mama-mare și duceți-vă la culcare ! Lasă că ați făcut bine...

— De-aia tineretul de azi nu mai are nici un respect, mă bodogănește baba.

— O auzi cît e de conformistă ? mă face atent Enache. Și dacă ai ști ce zglobie era cînd am luat-o eu, acum patruzeci de ani ! Ca o rîndunică !

Maestrul Tinichigiu vrea să pună și el cîteva întrebări, ca din partea presei. Cum au ajuns banii în vila Reduta ?...

— La naționalizare, am dezgropat lăzile lui Enache, spune coana Aneta, și le-am ascuns în mauzoleul lui Valentinianus. Roger a dat peste ele și a vrut să mă șantajeze, dar i-am demonstrat că banii sînt fără nici o valoare. Iar acțiunile pot fi folosite cel mult ca hîrtie de împachetat. M-a ajutat să le zidesc în camera hexagonală, fiindcă nu voiam, totuși, să se piardă ; erau acolo și multe acte de familie, fotografii, scrisori, etcetera.

— O să le studiem *noi* cu cea mai mare atenție !

Nu vorbisem eu, ci Inspectorul, intrat ca o umbră în încăpere, care, după un obicei necunoscut pînă acum mie, trăsese cu urechea.

— Studiați-le sănătoși, spuse Teofil, numai să nu-mi dispară albumul filatelic. Am acolo și cîteva capete de bou.

— Pe noi ne interesează mai mult ce scrie pe dosul timbrelor. Dacă scrie ceva. Căci aceasta a fost misiunea noastră principală, acum, pot să ți-o spun și ție, Pepsi !

— Mă simt emoționat deși niciodată n-am înțeles nimic. Iar cînd mă gîndesc că m-ai și evidențiat, îmi vine să rîd.

— Eu te-am evidențiat ! se auzi vocea severă a Micșunească. Întîmplător ai obținut unele rezultate ; fără să vrei desigur, căci ești foarte superficial.

— Da, da, întări Mișu. Nu te uita așa. Dînsa a fost șeful.

— Mă doare-n cot ! Și dacă nu v-a plăcut, pe viitor vă poftesc să mă lăsați în pace !

Misterele nu se terminaseră, numai că erau ceva mai mici iar subsemnatul nu mai dădea doi bani pe ele. Priveam pe furiș cum Mirandolina trece de la un grup la altul, veselă și surîzătoare, purtată parcă de un zefir ce mirosea a Pi-Ro-Sigma-Taf... Îi făcui de departe un mic gîdigîdi... Așa, păpușo, de mîine începem ședințele de educare a unei viitoare soții ideale, demonstrațiile practice de servitul micului dejun la pat, de ascultarea fără murmur și fără șovăire a tuturor poruncilor pe care ți le va da domnul și stăpînul tău !

În colțul Țoancă mică — Gicu se schimbau cuvinte acre-dulci :

— Deci, spunea protagonista filmului Secretele Mării, eu lupt să te fac celebru, pe toate planurile, și tu îi dai zor cu Selena ?...

— Ți-am explicat că era doar o figură de stil...

— Figură de stil ?... Lasă că știu eu mai bine ce înseamnă asta ! Nu, Titi ?... Și cînd o afla lumea că nici n-ai fost în Cosmos, n-o să mai am curajul să ies din casă de rușine !...

Era cazul să intervin... Notează, maestre, ca să dai la ziar... Gicu a ales această cale, *trăită,* ca să strîngă un material inedit pentru un viitor scenariu, intitulat în mod provizoriu : *Senzaţionala dispariţie a profesorului G...* A făcut aceasta la cererea cunoscutului consorţiu american : Sonny Boy and Comp, care va finanţa afacerea (Americanii ascultau uluiţi, apoi începu să-i intereseze. Se dădură mai aproape. Le făcui semn că sînt ca şi iertaţi dacă şi ei înţeleg să vină în întîmpinarea propunerilor mele. Dădură din cap că da. În sinea lor cred că ziceau şi bodaproste, sau cum s-o zice pe americăneşte. În orice caz, făcură faţă)...

— Deci, frumoaso, Gicu merită să fie iubit ca şi înainte, dacă nu mai mult. Vei rămîne în continuare iubita cosmonautului. În plus ai de pe acum asigurat unul din rolurile principale din noua coproducţie. Nu, băieţi ?... În concluzie să fii fericită şi să ai grijă ca Gicu să nu se surmeneze.

Şi Raminagrobis se arăta dispus să facă unele declaraţii presei... Nu avea nici o îndoială că observatorii mai fini remarcaseră, desigur, că toate acţiunile principale se rezolvaseră cu bine, numai datorită intervenţiei sale directe. În privinţa scenariului se declara dispus să-l ajute pe Gicu la redactare, deşi regizorii nu prea ţin cont de litera scrisă şi preferă bancurile auzite de ei la cafenea. Atrăgea atenţia asupra contribuţiei importante adusă de echipa de tehnicieni-inventatori : Teofil—Ambrozie, care meritau cu prisosinţă să-şi vadă numele pe generic, (dacă alte avantaje nu vor avea), poate chiar imediat după numele soţiei şi rudelor regizorului. În timp ce Mălai mare perora, în jurul lui se şi înfiripase un larg cerc de admiratoare, dispuse, se pare, să-l creadă pe cuvînt. În această atitudine, maestrul Tinichigiu ţinu să-i facă o poză, destinată, spunea el, Academiei Române, secţia fotografii, dacă există ! Îl luai deoparte.

— Maestre, tu de ce ai scris anonimele alea ?... Nu, fără iordane !... Şi, fii sincer : Ignotus şi Nobody sînt una şi aceeaşi persoană !...

— Te conjur, fii discret ! Dacă ai şti ce lupte s-au dat în conştiinţa mea ! Mă sufoca anonimatul. Dacă şi tu scrii nu se poate să nu mă înţelegi. Dar de mîine se mai îndreaptă vînzarea ; mi-a propus văru-meu să-i ţin poşta redacţiei la „Vînătorul şi pescarul sportiv“...

Îi făcui semnul de *mortua est*. Nu, Titi, sărman poet de provincie, n-am să te trădez !... Sînt sute sau mii ca tine, pe care nimeni nu-i ia în seamă... Poeţi mari, geniali, cu plete... Dar dacă n-aţi avut noroc ! Dacă nu cunoaşteţi pe nimeni !... Titi îl mai are pe văru-său de la „Vînătorul şi pescarul sportiv“, dar voi, pe cine aveţi ?...

Ajunsei, în sfîrşit, lîngă viitoarea-mi soţie !... Mă privea cu ochi strălucitori, de unde trăsei concluzia că se cam pilise. Nu-i nimic ; lucidă îmi părea mai greu de înfruntat... Nat King Cole îşi terminase repertoriul şi capătul benzii, scăpat din rolă, fîlfîia în gol... Îi făcui semn să aştepte puţin şi schimbai banda... Un vals nobil şi sentimental, altul decît cel auzit la filmare, se răspîndi în încăperea plină de fum de ţigare... „Ramona, zările-s trandafirii. Ramona, şi eu te aştept să vii...“ O chemai şi ea lăsă pe o măsuţă, cam cu părere de rău, paharul de sunătoare. Începurăm să ne mişcăm lent, în ritmul dansului. Alte perechi ne imitară : Vicepreşedintele cu Micşunească, apoi Enache cu Aneta Ocoleanu !... Raminagrobis rămase în fotoliu ca să nu-şi risipească fanii... Pînă la urmă, fetele tot îl părăsiră, deşi valsul le cam plictisea... Deschisei larg glasvandul care dădea pe terasă. Dinspre plajă se simţea cum marea respiră ca un plămîn uriaş. Şi terasa era plină de bancnote. Ne învîrteam printre ele, destinşi, fără să simţim nevoia de a formula în fraze, liniştea, singurul lucru real din noaptea aceea.

— Ești fericită, iubito ? rupsei eu tăcerea în cele din urmă. Da' sincer...

— Da ! Pe cuvîntul meu ! Cred că da !

— La ce te gîndești ?

Tîmpit obicei să-ți întrebi iubita la ce se gîndește ! Ori o obligi să mintă, ori, dacă e sinceră, cine știe ce-ți mai trîntește...

— La nimic ! Adică... la tine !

— Mă oprii din dănțuială. În fond nu prea mă distrau pe mine scălîmbăielile alea.

— Cum, dragă, eu sînt nimic ?

Nu, n-a vrut să spună asta, dar dacă țineam neapărat... Dacă țineam neapărat ce ?... Aveam uneori niște reacții paradoxale. Mă sfătuia să mă îngrijesc. Zîmbeam, eram vesel și, deodată, începeam să jignesc pe toată lumea... Da ? Ei, de exemplu, ce-i mai făcusem ? Cu ce o supărasem ?... Nimic grav, în fond ! Mici amănunte aparent neînsemnate, dar destul de semnificative... Foarte bine, dar să-mi dea măcar un singur exemplu. Altfel voi rămîne cu impresia că sînt acuzat pe degeaba.

— De exemplu, dacă ții neapărat... ai dat sarafanul meu bleu, Cleopatrei...

— Ești formidabilă ! Dar tu nu-l mai purtai de o veșnicie.

— Da, însă în ochii tăi el avea o valoare simbolică ! Ce parcă nu te știu eu !

Toată lumea mă știe ! Știe pe naiba !... Nu mai aveam nici un chef de singurătate în doi. O poftii în casă, fiindcă se cam lăsase frigul. Toți mă cunoșteau și nimeni nu mă înțelegea ! Nici ea ! Mîine cînd am să-i duc micul dejun am să fiu foarte distant.

Intrarăm înțepeniți, trăgînd cu coada ochiului unul la celălalt. Întrunirea din hol se transformase într-un fel de

ședătoare populară. Maestrul Tinichigiu tocmai recita niște versuri :

„O seri debusolate, cer concav
Și-o ploaie de-anemone peste dune...
Reiterez, în contratimp, suav,
Mesaje longobarde scrise-n rune...“

Și, pînă la ziuă, mă tot întrebai, unde naiba am mai auzit versurile astea ?...

Sumar

Cap. I	Scurt dialog între mine și un mort	5
Cap. II	O deturnare de autobuz	17
Cap. III	Ești cea mai cea !...	28
Cap. IV	Din lac în puț...	41
Cap. V	V-am pupat de la distanță !	54
Cap. VI	„Trec peste orice fiindcă mă iubești“	66
Cap. VII	Așa o fi și pe lumea ailaltă ?	78
Cap. VIII	Măseaua de Leviathan	91
Cap. IX	Un glonț prin fereastră	104
Cap. X	Scheletul colorat	116
Cap. XI	Pentru d'Artois, pentru ramura bretonă !	128
Cap. XII	Dobermani și scrisori anonime	140
Cap. XIII	Chiftele cu bromoval	153
Cap. XIV	Interpolul intră în scenă	165
Cap. XV	La vînătoare de Valentini	177
Cap. XVI	Noapte cu lichior de ștevie	189
Cap. XVII	Invadatori în insula nudiștilor	201
Cap. XVIII	Teofil aruncă o piatră...	213
Cap. XIX	Nefericiri în dragoste	225
Cap. XX	Umblu cu machiaverlîcuri !	237
Cap. XXI	Atacul triremei	249
Cap XXII	Din cosmos se aud versuri...	261
Cap. XXIII	Guguștiuc în zări albastre...	273
Cap. XXIV	Răpiri de ființe nevinovate	285
Cap. XXV	Un român în lună	297
Cap. XXVI	Femei, femei pe toate drumurile !	309
Cap. XXVII	Reconstituirea	321
Cap. XXVIII	Moartea lui Raminagrobis	333
Cap. XXIX	Misterul camerei pentagonale	344
Cap. XXX	Valsuri nobile și sentimentale	355